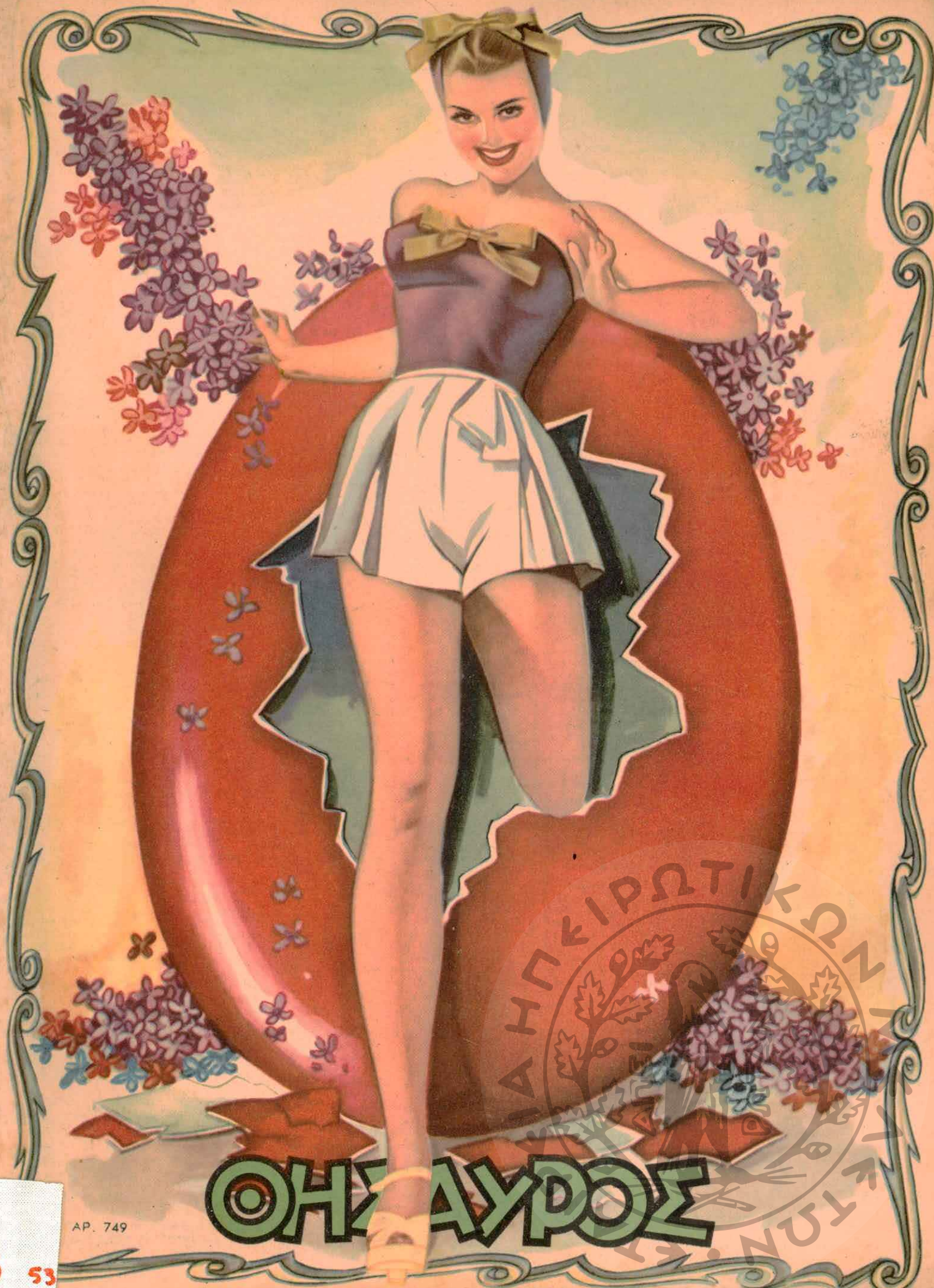

AP. 749

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

ΛΙΘΟΓΡ. Ο. ΦΟΙΝΙΣ, Α.Ε.

Χειροθήριο, το «ζώο που είχε χέρια»

Ο πρόγονος των έρπετων και των πουλιών

Ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια, που προσπαθούν — έναν αιώνα τώρα — να λύσουν οι παλαιοντολόγοι της Ευρώπης και της Αμερικής, είναι το παράξενο αίνιγμα του «ζώου που είχε χέρια».

Εδώ και 128 χρόνια, στην Αγγλία, μερικοί παλαιοντολόγοι, που έκαναν έρευνες σε μία περιοχή, όπου στην προϊστορική εποχή, υπήρχαν άπειρα έλη, ανακάλυψαν κάτι άλλοκοτα ίχνη ποδιών.

Τα ίχνη αυτά, υπήρχαν πάνω σε πλάκες, που είχαν σχηματισθεί με το πέρασμα εκατομμυρίων έτών από τον θωρηκό των έλων, και έμοιαζαν καταπληκτικά με άποτυπώματα ανθρώπινων χεριών!

Στην αρχή, οι επιστήμονες δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στην ανακάλυψη αυτή. Αργότερα όμως, το 1834, άποτυπώματα που φαίνονταν ότι προέρχονταν από χέρια βρέθηκαν και στη Γερμανία. Πάνω σε πλάκες πάλι από έλη. Το προϊστορικό ζώο, λοιπόν, που είχε αφήσει αυτά τα ίχνη, βαφτίστηκε «Χειροθήριο».

Ποια ήταν τα μυστηριώδη αυτά «ζώα που είχαν χέρια», που διέτρεχαν τις ελώδεις πεδιάδες της προϊστορικής εποχής, εδώ και 200 εκατομμύρια χρόνια;

Μερικά από τα άποτυπώματα ήταν μικρά σαν την πατημασιά ενός κότας. Άλλα, τεράστια σαν άποτυπώματα ποδιών ελεφάντων. Όποιο κι αν ήταν όμως το μέγεθός τους, είχαν όλα ένα κοινό σημείο: το ίχνος των πίσω ποδιών τους έμοιαζε με ανθρώπινο χέρι, με τα τέσσερα δαχτυλά και τον αντίχειρα.

Αυτά τα παράξενα άποτυπώματα έχουν δώσει άφορμή σε ζωηρές επιστημονικές συζητήσεις και αντιθέσεις, που δεν έχουν σταματήσει ακόμα. Μερικοί παλαιοντολόγοι υποστήριξαν, ότι τα «ζώα που είχαν χέρια» πρέπει να έμοιαζαν με άρκιους, με πιθήκους ή με γιγαντιαίους μπαμπούινους. Άλλοι εξέφρασαν την πεποίθησή, ότι ανήκαν σε ζώα του είδους των «όπισσων» ή των καγκουρού. Μια τρίτη ομάδα επιστημονών, ισχυριζόταν, με όχι λιγότερη πεποίθησή, ότι έπρόκειτο για ένα είδος δεινοσαύρου ή αμφιβίου.

Εκείνο όμως, που έκανόβιζε τους περισσότερους επιστήμονες, ήταν ότι τα άποτυπώματα του χειροθήριου, είχαν τον αντίχειρα προς το έξωτερικό μέρος και ότι επομένως το «χέρι» ήταν ακριβώς το αντίστροφο του ανθρώπινου.

Στη λύση του μυστηρίου του «ζώου που είχε χέρια», αφιέρωσε τη ζωή του ένας Αμερικανός παλαιοντολόγος, ο δόκτωρ Πημπόντ. Ο σοφός αυτός, άμέσως μόλις πήρε το διπλώμα του, το 1938 άρχισε να οργανώνει αποστολές, τη μία μετά την άλλη, στις πεδιάδες της Αριζόνας, όπου είχαν βρεθεί πλάκες έλων με πατημασιές χειροθρίων, άποφασισμένος να βρή τη λύση του προβλήματος.

Οι σοφοί, που είχαν ως τότε ασχοληθεί με το αίνιγμα του χειροθήριου, είχαν σκεφτεί σ' ένα ανυπόβλητο έμπόδιο, γιατί, παρ' όλα τα άποτυπώματα, που είχαν βρεθεί, δεν είχαν ανακαλύψει κανένα κόκκαλο.

Ο δόκτωρ Πημπόντ κατάλαβε γρήγορα, ότι έπρεπε να αλλάξει τη μέθοδο της άνιχνεύσεως. Έχρησιμοποίησε, λοιπόν, τον άσυνήθιστο τρόπο έρευνής στο επιστημονικό πεδίο.

Είναι άρκετά γνωστό ότι ένας παλαιοντολόγος μπορεί να αναγνωρίσει κάθε ζώο από ένα μόνο σπόνδυλο. Ο δόκτωρ Πημπόντ είπες:

«Αν μελετήσουν σωστά, τα άποτυπώματα, μπορούν να μας δώσουν επίσης σημαντικές ένδειξεις για όλοκληρο το σώμα του ζώου, από το οποίο προέρχονται».

Άρχισε, έτσι, να μελετά με έπιμονή τα άποτυπώματα των ποδιών όλων των συγχρόνων ζώων και έπειτα τα άποτυπώματα όλων των ζώων, που είχαν ζήσει στη Γη εδώ και εκατομμύρια χρόνια, για να χαθούν για πάντα, αφήνοντας όμως πίσω τους τον άπολιθωμένο σκελετό τους.

Όταν πιά ο Πημπόντ ήταν σε θέση να αναγνωρίσει οποιοδήποτε ζώο από τα άποτυπώματά του, έστρεψε τις έρευνές του πάλι προς το χειροθήριο. Η προσπάθειά του τώρα ήταν να βρή όχι απλά άποτυπώματα, αλλά «βήματα», δηλαδή μία συνεχή σειρά άποτυπωμάτων. Το έργο ήταν σκληρό. Δεν έμοιαζε καθόλου με επιστημονική εργασία. «Είναι — γράφει ο ίδιος ο Πημπόντ — σαν να πρόκειται να άποσπάσει κανείς 15 μέτρα ενός πεζοδρομίου και να μεταφέρει τις πλάκες σε άποστάσι 1.200 χιλιομέτρων!».

Αν και δεν έχ άκόμα τελειώσει τις μελέτες του, ο δόκτωρ Πημπόντ πιστεύει τώρα πως μπορεί να πη με βεβαιότητα, ότι τα «ζώα που είχαν χέρια», ήταν έρπετά. Τα περισσότερα τους πόδια ήταν μικρότερα από τα πίσω και τα ζώα αυτά δεν έδαδίζαν ή δεν σέρνονταν όπως τα σημερινά έρπετα, αλλά προχωρούσαν με μεγάλα πηδημάτα.

Το μέγεθός τους έποίκιλλε μεταξύ ενός γάτου και ενός ελεφάντα. Το σώμα τους ήταν σκεπασμένο με μεγάλα λέπια και είχαν μεγάλη ουρά.

Μολονότι ο δόκτωρ Πημπόντ περιέγραψε άρκετά καλά την όψη των χειροθρίων,άλλα μυστήρια τους παραμένουν έλυτα. Γιατί δεν βρέθηκαν ποτέ οστά των ζώων αυτών; Τα χειροθήρια είναι άραγε οι πρόγονοι του ανθρώπου, των δεινοσαύρων ή των πουλιών; Άγνωστο.

ΤΑ ΕΞΗ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο διάσπιος ήθοποιος γιόρταζε την 75η επέτειο των γενεθλίων του. Πήγα και τόν έπισκέφθηκα στην κοινή του βιλλίτσα, που ήταν σαν ένα μικρό μουσείο. Μόλις βρεθήκαμε τέτ-α-τέτ, άρχισε να μου διηγείται διάφορα πράγματα απ' τη ζωή του — για τις έπιτυχίες του, για τις γυναικές που είχε γνωρίσει, για τις χιλιάδες τα γράμματα που είχε λάβει...

Τα περισσότερα με κολάκευαν για την τέχνη μου. Άλλα για την εμφάνισή μου, για τόν εσωτερο κό-σμο μου... Έλαχιστα απ' αυτά δεν κατέστρεψα... Κράτησα όμως κάτι άλλα, που άποτελούν για μένα έναν πολυτιμο θησαυρο. Είναι έξη γράμματα. Έξη γράμματα από μία γυναίκα...

Σηκώθηκε, πήγε στο γραφειάκι του κι έβηρε από ένα συρτάρι του ένα πακετάκι.

Το πρώτο γράφτηκε πριν από πενήντα χρόνια: «Ήταν τότε δεκαεφτά έτών...

Διάβασα: «Αξιότιμε κ. καλλιτέχνα! Χθές πήγα για πρώτη μου φορά στο θέατρο. Και σάς είδα ως 'Αμλέτο. Θα μου έπιτρέψετε να σάς πω πως μου κάνατε έξαιρετική έντύπωση. Έσείς, ο 'Αμλέτος σάς, ή τέχνη σάς, μ' έκαναν, για πρώτη φορά, να νοιώσω ότι πραγματικά ζω κι' άναπνέω ότι είμαι έγώ κι' έχω άπαιτήσεις απ' τη ζωή... Οι γονείς μου θέλουν να με παντρεύουν μ' έναν έμπορο. Άλλοτε δεν θα τόν ευρίσκα άσχημο αυτό. Άλλά τώρα ξέρω πως ποτέ δεν θα παντρευθώ έναν έμπορο, γιατί θα μπορούσα να γίνω εύτυχισμένη μόνο στο πλευρό σης καλλιτέχνη ενός ήθοποιού!

Αν θέλετε να με γνωρίσετε προσωπικά, γράψτε μου, παρακαλώ, πόστ-ρεστάντ στο ψευδώνυμο «Ονειροπαρμένη». Δική σας 'Ολγα».

Είπα στον φίλο μου: — Μία συνθησιμένη περίπτωση! Ένός κοριτσόπουλου 17 έτών. Δεν βλέπω τίποτα το ιδιαίτερο...

Χωρίς να μου άπαντήσει εκείνος, μου έδωσε το έπόμενο γράμμα, που ήταν γραμμένο με σταθερότερο γραφικό χαρακτήρα:

«Φίλε κύριε! Είχα ύποσχεθεί να σάς γράψω. Φοβήθηκα όμως να τόν κάνω μήπως έπηρεάσω την άπόφασή σου έγω πάσει για τη μελλοντική μου ζωή. Χθές άρραδωνιάστηκα με τόν Ρούμπερτ. Ξέρете πως είχα πάντα τη γνώμη, ότι μπορούσα να συνδέσω τη ζωή μου μόνο μ' έναν καλλιτέχνη. Ο Ρούμπερτ δεν είναι καλλιτέχνης. Είναι έμπορος. Και υάλιστα ένας έμπορος με τάλαντο στη δουλειά του. Και πλούσιος. Πολύ πλούσιος. Δεν σάς άποκρύπτω, ότι εκ πεποιθήσεως δεν θα ήθελα ποτέ μου να παντρευθώ έναν πλούσιο. Άλλά όταν ο Ρούμπερτ μ' έκλεισε μέσα στην άγκαλιά του, ένοιωσα, ότι, παρ' ό το έπάγγελμά του και παρ' ό το πλούτι του είναι ο άνδρας που θα πραγματοποιήση τα όνειρά μου. 'Ισως με περιφρο-νέσετε, φίλε κύριε, αλλά πιστεύω πως δεν προσδίδω τις πεποιθήσεις μου. Αντίο και μη ναμουλάσετε, σάς παρακαλώ, πολύ εύρονικά για τη φίλη σας 'Ολγα!»

Χωρίς να μου δώσει τόν καιρο να πω τίποτα, ο ήθοποιος μου έδωσε το τρίτο γράμμα, λέγοντάς μου μόνο:

Αυτό τόγραψε όταν ήταν τριανταπέντε χρόνων!...

Φαίνονταν γραμμένο πολύ νευρικά, τα ύφια του ήταν μεγάλα κι' οι άράδες άτακτες. Έλεγε:

«Αγαπητέ φίλε! Σάς είδα χθές σ' αυτή την κωμωδία που πραγμα-

τεύεται το αλώνιο θέμα της συζυγής άπιστίας. Υποδύεσθε ύπεροχα τόν ρόλο του τρίτου! Πιστεύετε με, ότι μ' έγοητεύσατε, τόσο που ευνήθηκα να ήμουν στη θέση της ήρωίδας που άπάτα μαζί σας τόν άντρα της... Μ' έκάνατε πολύ να σκεφθώ, όταν πήγα ύστερα στο σπίτι μου, πόσο έσφαλα την έποχή που έκανα την έκλογή του γάμου μου!... Η σκέψη να σάς έκανα την πρόταση να παίξετε τόν ρόλο σας και στη ζωή — τη δική μου ζωή — με άπασχολεί πολύ. Δεν ξέρω άκόμα αν θα τόν άποφασίσω...».

Κυτταθίκαμε. Ο γέρος ήθοποιος κι' έγώ, άλλα κανέναν απ' τους δύο μας δεν είπε τίποτα. Το τέταρτο γράμμα, ήταν ξεδιπλωμένο κιόλας μπροστά μου και διάβασα:

«Παλιέ, καλέ μου φίλε! Ύστερα από πάρα πολύ μακριά άπουσία, σάς είδα πάλι γτες στη σκηνή. Η τέχνη σας έχει τώρα με τα χρόνια ώριμάσει άκόμα περισσότερο. Δεν έχει πιά την παλιά νυστικοπάθεια μέσα της, αλλά άπεναντίας μία καθαρότητα μία διαύγεια... Θεία, θα μπορούσα να πω. Άχ, άς είχα κι' έγώ λίγη απ' αυτή τη διαύγεια! Ο άνδρας μου είναι έμπορος. Αυτό σημαίνει: Τυπικότητα, έξασφάλιση, σιγουριά... Δεν φταίει βέβαια καθόλου αυτός, που έγώ μέσα σ' αυτή τη σιγουριά, δεν είμαι καθόλου εύχαριστημένη! Γράφω κάπως συγκεχυμένα, άσφαλα όμως θα καταλαβαίνετε μία γυναίκα 43 έτών, που ξέρει πως δεν ύπόρεσε να διή πραγματικο-ποιούμενα τα όνειρά της, γιατί άπλούστατα πήρε λανθασμένο δρόμο τότε που ήταν νέα!».

Το πέμπτο γράμμα, που ήταν γραμμένο δώδεκα χρόνια άργότερα, έλεγε:

«Πολυαγαπημένε μου φίλε! Άπευθύνομαι σ' εσάς, που νοιώσατε πάντα τα ζήτηματα της καρδιάς μου. Στο μυαλό του γιουί μου, Άλμπερτ υπήκε η ιδέα, καλώς και σά-ναι, να γίνει ήθοποιος. Κανέναν δεν ξέρει καλύτερα από σάς πόσο άδέβαιη, πόσο έπικίνδυνη, είναι η ζωή ενός καλλιτέχνη! Θα στείλω τόν Άλμπερτ σ' εσάς, για να τόν βγάλετε αυτή την τρολλή ιδέα...».

Ύστερα από λιγούστημι σιωπή, ο ήθοποιος μου έδωσε και τόν έκτο γράμμα.

Το έλαβα σήμερα για την 75η επέτειο των γενεθλίων μου, μου είπες.

Και διάβασα:

«Φίλτατε φίλε! Δεν ύπόρεσα δυστυχώς να παρευρεθώ στην τιμητική σας παράσταση, γιατί τώρα τελευταία έγιναι κάπως δυσκίνητη. Άκουσα όμως, ότι ως βασιλεύς Λήρ ήσαστε ύπεροχος. Μόνο λίγο θρανόος. Σας συμβουλεύω να πάρετε κανένα καλό σιρόπι για τόν λαιμό σας! Και να φροντίσετε, όταν κοιμάστε, ο λαιμός σας να είναι πάντα σκεπασμένος. Τα βράδια δεν κάνει πιά να κοιμάστε άργά. Και πρό πάντων, μην τρώτε πολλά κρέατα. Σας τα συμβουλεύει αυτά, από ξεχωριστό ενδιαφέρον ή παλιά φίλη σας 'Ολγα».

Ο γέρος ήθοποιος άναστήναζε. Έπειτα είπες, συλλογισμένα:

— Έξη γράμματα από μία γυναίκα! Από τότε που είχε τη λαχτάρα για τη μεγάλη περιπέτεια ως τότε που δεν της έβρινε παρ' ό διάθεσί να δίνι συμβουλές για την ύγεια μου!...

Κι' ύστερα από λίγο πρόσθεσε:

— Και όμως, μία τέτοια ζωή ά-είζει να την ζήσει κανείς...

ΒΙΛΧΕΛΜ ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚ

ΕΤΟΣ ΙΕ' Θ ΑΘΗΝΑΙ, 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1953 Θ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 749

Πασχαλινός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ, ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Ίδιεκτορία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερί της έβδομάδος

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΦΥΓΗ

Σιγά μη σάς ακούσουν. Είναι κάτι που δε θα σάς συχωρέσουν, αν πητε ότι θα περάσατε στην Αθήνα τόν Πάσχα σας. Έχει πιά καθιερωθεί: Άπό τις παραμονές τού Πάσχα η έξορμησι. Φύγη από την πόλη. Δέ μένουν παρ' ό αγάλματα και οι έχειρησμένοι τών νοσοκομείων. Πως να πητε ότι θα μένετε έσείς; Μία ειλκρινεία που θα τραυμάτιζε την κοσμήκη σας ύπόληψη... Κύμα φυγής. Τόσο έρημη την Αθήνα δεν την είδατε ούτε τη μέρα της εισβολής τών Γερμανών!

Φυσικά ο καλοκοσμιμός έπιβάλλει τόν Πάσχα στο έξωτερικό. Είναι πολύ σίξ, έξασφα, τόν Πάσχα στη Ρώμη. Οι μεσαιόες τάξεις συμβιβάζονται με Πάσχα στην Πόλη ή στη Ρόδο, ή στην Κέρκυρα. Άλλά κι' αυτό, αν δεν είναι μία κάποια μετακίνησι από τόν τόπο της διαμονής σας, άποτελεί ύποχρέωσι κοινωνική. Κάπου να πητε ότι πήγατε κι' έσείς. Άς είναι και στην Κηφισιά, άς είναι και στην Πεντέλη. Ένα μόνο μη πητε: ότι κάνατε Πάσχα στο σπίτι σας. Δεν φαντάζεσθε με πόση συμπόνη θα σάς περιβάλουν.

— Ώστε πουμενά...

Και σάς κυττάζουν σαν φτωχό συγγενή στον όποιο έτυχε κάποιο άτύχημα. Πάσχα στην έστία σας! Πάσχα στο σπίτι σας, στο τραπέζι σας, στο οικογενειακό σας περιβάλλον!

Δεν ρωτούν καν αν πήγε κάπου, ή αν έμεινε στο σπίτι σου. Παίρνουν ως δεδομένο, ότι άνθρωπος της έποχής καθώς είσαι, δεν μπορεί να μη έγκατέλειψες τη στέγη σου.

Και τότε — άδυναμια ανθρώπινες — αν θέλετε να μη διακυεύσετε τόν γοητρό σας έπιστρατεύετε τη φαντασία σας κι' άφηγείσθε κι' έσεις τόν μικρό μυθιστόρημά σας. «Ό,τι θυμάστε από τ' άτζένδια σας: Ένα νησί, ένα χωριό, κάποιο παρεκκλήσι, την πλαγιά τού βουνού, τόν γύλο τού ξενοδοχείου, την κούνια τού άδελφά που ροδίζει κάτω από τα κλωνάρια τού πλάτανου, την Άνάστασι στην αύλαγγα τού μοναστηριού, όπου ευφράνθηκε η ψυχή σας. Έτοιμάστε τόν μικρό μυθιστόρημά σας. Λίγη φαντασία, χωρίς να στοιχίζει τίποτα, διασώζει τόν κοσμικό φιλότιμο σας.

Άλλά για να τα πούμε λίγο πιο σοβαρά, η κίνησι αυτή κακή δεν είναι. Κάθε άλλο μάλιστα. Μία εύκαιρία για την ανάπτυξη τού έκδρομισμού. Θεωρώ δε τόν έκδρομισμό σαν τόν πιο παρήγορο κίνημα της έποχής μας.

Τα έκδρομικά σωματεία μας μπορούν να είναι περήφανα για την κίνησι αυτή. Δικό τους έργο. Αθόρυβη και συστηματική καλλιέργεια της έξόδου από τις πόλεις.

Και όσο φουντώνει η έξοδος, τόσο δυναμώνει ο τουρισμός, τόσο ζυπνούν

οι τουριστικές έπιχειρήσεις.

Το άγώνι ζυπνά τόν άγώνιότη. Συγκοινωνίες, ξενοδοχεία, ξεγώνες, έστιατόρια, όλα κινούνται για να δεχθούν τους έπισκέπτες τους. Σημαντικό τόν κέρδος για την έπαρχία και την ύπαιθρο, άλλα μεγάλο τόν κέρδος και για κείνους που μετακινούνται και γνωρίζουν την Έλλάδα.

Πόσο λίγο ξέρουμε τις όμορφίες και τούς θησαυρούς της... Και να τώρα η εύκαιρία. Άλώνισμα της Έλλάδας. Άπό τη μιά άκρη στην άλλη. Στα πιο άπίθανα σημεία.

Πάρτε έναν από τούς καταλόγους τών έκδρομικών σωματείων μας. Δεν ύπαρχει γωνιά έλληνική στην όποια να μη έχουν οργανώσει την έκδρομή τους. Μεγάλες πόλεις, μικρά χωριουδάκια, νησιά λησμονημένα στο 'Ιόνιο και στο Αιγαίο. Η Μακεδονία, η Θεσσαλία, η Ήπειρος, ο Μωριάς, οι κάμποι, τα βουνά, όλα στο πασχαλινό πρόγραμμα.

Μερικά από τα προγράμματα συνοδεύονται και από περιγραφές τού τόπου της έκδρομής. Όπως τόν δελτίο τού όμιλου Φυσιολατρών. Έτσι δημιουργείται μία μικρή λογοτεχνία γύρω στην έλληνική φύση.

«Έκεί που σμίγει ο Κιθαίρωνας με την Πάριση — διαφημίζουν μιά από τις έκδρομές τους τα «Φυσιολατρικά» — στο χλοερό διάσελο της Πάστρας, που τόν ποτίζουν τα νερά και τόν σκιάζουν πανύψηλες λεύκες, βρίσκεται τόν παλιό μοναστήρι τού όσιου Μελετίου. Χτισμένο στον ένδεκτο αιώνα...»

Να και η Κρήτη. «Πάσχα στο μεγάλο νησί! Ένας κόσμος πέντε χιλιετηρίδων έχει άφρησε τ' άχνάρια του πάνω στο λίκνο αυτό τού εύρωπακού πολιτισμού. Η Κνωσός, η Φαιστός, η Άλλά Τριάδα είναι τόν θρυμματισμένο άλλα έκπληκτικό άρχείο τού Ιστορικού μας βίου...»

Σειρά της Ήπειρου τώρα. «... Άν η Έλλάδα είναι όμορφη, η Ήπειρος είναι τόν ωραιότερο της κομμάτι. Παράδεισο τών όρειωτών την είχαν άποκαλέσει κάποτε. Κι' είναι αλήθεια τούση η όμορφιά τών βουνών της, που όταν βρίσκεσαι στα φαράγγια της Γκαμήλας ή τού Σμολίκου ή στις βαθύς όθρες τού Κалаμάθ θαρρείς ότι βρίσκεσαι στη χώρα τού παραμυθιού...»

Αγναντεύοντας τα Γιάννενα, την πόλη τού θρόλου και τόν δημοτικό τραγουδιό, νοιώθεις να σε συντροφεύει η βορεία σκιά τού Άλη και νομίζει ότι θ' ακούσεις τα σφυροκοπήματα στα κόκκαλα τού Καταάντη...»

«Θρόλος, Ιστορία και φυσική όμορφιά συνθέτουν μιάν απάράμιλλη εικόνα, που θ' άφήση άέχαστες έντυπώσεις σ' όσους θα πάρουν μέρος στην πασχαλινή έκδρομή μας...»

Δανεισθήκα μερικές φράσεις από ένα έκδρομικό πρόγραμμα — και δεν είναι τόν μόνο — για να όπτε πόσο συστηματικά καλλιεργείται τα τελευταία χρόνια ο έκδρομισμός στην Έλλάδα.

Οι μέρες της άναπόσχεως έχουν πιά καθιερωθεί ως μέρες φυγής. Άγκυλασμα που ύπαίθευ. Συμφιλίωσι με τόν χωριό, με τόν βουνό, που βρίσκονται πέρα από τόν πεύκο μάς άποπικτικής πρωτεύουσας. Θυμάρι και πύκνο μωχόβολοι οι έκδρομοί που έπιστρέφουν από τις έκδρομές τους.

Φρεσκαρισμένοι, θα μας έβρουν όσοι άπομακρύνονται από τη στέγη τους για να χαρούν τα διαλά φάτα, τα φάτα της Άναστάσεως και τα φάτα της άνοίξεως στον καθαρό άέρα.

Διπλή μίσηος δεν είναι και η μεγάλη γιορτή της χριστιανισσύνης; Ο άνθρωπος που βρίσκεται τόν λυτρωμένο από τόν θάνατο και η φύσι που λυτρώεται κι' αυτή από τη νεκρώσι τού χειμώνα. «Εορτή εορτών και πανήγυρις πανηγύρεων». Πως μπορεί ποτε να βρή ά-νενι στο στενό χώρο που της διαδέχεται τόν σπύτι της πόλεως;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Καυμένη Άντωνία, ήτανε ανάγκη να τούς δώσης από τώρα τ' αυγά!...

(Τού Άρχέλαου)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Άνθίζει ή Πασχαλιά

Άνθίζει γύρω ή Πασχαλιά ή χιλιομυρωμένη, ανθίζει γύρω ή Πασχαλιά και τής Άγάπης τ' αφίλα και ποιός δεν τ' άπροσμένει; Χριστός Άνέστη!... άνηχεί καμπάνα εύλογημένη. Γιортάζει αυτή την έποχή ή ξελογιάστρα ή έξοχή πράσινα στολισμένη!...

*

Πάσχα Κυρίου... Ποιός μπορεί να μην τόν τραγουδήσει; Να μη γλεντήση, να χαρή και κάποια χελή, ποιός μπορεί να μη γλυκοφιλήση; Άνθίζει γύρω ή Πασχαλιά, τόν άρωμα φέρνει ζάλη, ή χλόη κέντησε χαλιά και μία χελιδονοβάλη έγένισε και πάλι...

*

Άνάστασι αληθινή κι' άς λείψη τόν μαράζι, μία τέτοια μέρα γιορτινή μέρα θερμή, Πασχαλινή και ποιός δεν την γιορτάζει; Φωνές, τραγούδια και χαρές, άς λείψουνε τ' άμση, οι πίκρες και οι συμφορές μπροστά στού Πάσχα τις χαρές έχουν παραμερίσει...

*

Κόκκιν' αυγά, μία ψησταριά, ρετσίνα πιπεράτη, άντε και κάποια κουμπάρια φωμιά, σαλάτες και τυριά και κάτι άκόμα... κάτι! Ένα φιλι Πασχαλινό μέσ' τη γλυκεία τή ζέστη. Εύλογητό απ' τόν Ούρανό ένα φιλι Πασχαλινό για τόν Χριστό Άνέστη!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΛΕΓΜΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ΚΟΣΜΗΤΟΒΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΣΟΛΑΝΖ

—Η Ρένα Βαλμύρη πλήρωσε το ταξί που την είχε πάει στο Νεγυό κι' έτρεξε να χτυπήσει το κουδούνι της βίλλας, όπου έμενε η εξαδέλφη της, η Σολάνζ Ντορνάν.

Στο χάλ την υποδέχτηκε ο Άνρ, ο άντρας της Σολάνζ. —Σ' ευχαριστώ που ήρθες, της είπε σφιγγοντάς της τα χέρια. —Η μικρή μου Σολάνζ ψήνεται από χέτος το βράδυ στον πυρετό. Δεν πάνε νέντε λεπτά που έφυγε ο γιατρός...

—Μά τι έχει; ρώτησε η Ρενέ. —Ο γιατρός φοβάται ότι πρόκειται για πνευμονία... Αύριο ίσως θα ξέρουμε. —Ο λόγος που μ' έκαμε να σου τηλεφωνήσω είναι ότι πρέπει να λείψω για λίγο. Έχω μερικές επείγουσες υποθέσεις. Στο σπίτι δεν έχω κανένα άλλον εκτός από την υπηρέτρια. —Αλλά η κατάσταση της είναι σοβαρή και βέβαια, δεν μπορεί να την εμπιστευθώ στις φροντίδες μιάς ξένης. Σκέφτηκα, λοιπόν...

—Θα μείνω όλο το απόγευμα, τον διέκοψε η Ρενέ. —Η Σολάνζ κι' εγώ είμαστε σαν αδελφές!

—Τό ξέρω. Γι' αυτό πήρα το θάρρος ν' απευθυνθώ σε σένα...

—Επειτα από μερικές στιμές, η Ρενέ έμπαινε στο δωμάτιο της εξαδέλφης της.

—Καλημέρα, Ρενέ, της είπε εκείνη μ' αδύνατη φωνή. —Οχι, όχι, μη με φιλάς... Η αρρώστια μου μπορεί να είναι μεταδοτική... Πες μου, έφυγε ο άντρας μου;

—Ναι, μά θα γυρίσει γρήγορα...

—Σώπασαν κι' οι δύο για λίγο. —Η Σολάνζ κατόπιν είπε: —Ξέρεις, έχω ζήτηση από τον Ζάκ να σε παρακαλέσω να έρθεις εδώ... Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη... Θά μου την κάμεις;

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καζίκιον

—Ω τύχη εὐπροσήγορος και θεία ως εἰκόξ, καθ' ἣν σιγιμὴν ἐρεμύδαον προχθές οἰκιακῶς κι' ἐκ παραθύρου ἐβλεπον τὰ θήλα εὐρέως, ἐπιστολὴν παρέλαβον παρὰ ταχυδρομείως. Κι' ἀνοίξας ταύτην — ὦ θεοί, ὦ εὐτυχίας ζάλη! — Ἀθίς τοῦτέστιν ἀγνωστος «Τζουτζούκο» μ' ἀπεκάλει κι' ἐρωτευθεῖσα με σφοδρῶς εἰς μέγιστον βαθμόν, μ' ἐκάλεε εἰς τὸν οἶκον της μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν. —Εἰθέ, ὦ μέγα Δὸν-Ζουάν, μοι ἔγραψεν, ἐγκρίτως, ἀμφοτέροι νὰ δράσωμεν σφοδρῶς κι' ἰδιαίτερως, εἰς τὰς ἀγκάλας τοιγαροῦν ἀλλήλων νὰ ριφθῶμεν ἵν' ἀσπασθῶμεν φλογερῶς και νά... γαργαληθῶμεν! Κι' ὦ Δία, εἰς τὴν πρόσκλησιν τὴν τοιμηρὰν ὑπέεικον, μετέβην οἶον τάχιστα εἰς τὴς γυνὴς τὸν οἶκον, ἐνθα τὴν θύραν ἐκρούσαν κραυγάζων μεθ' ὁμοῦς: —Ἀνοίξον, ἵνα δοῶσιν ἐκρηκτικῶς, ὦ Μίε!...

—Ἀνοίξον! ἐπανέλαβον καὶ δὴ προστά- (κτικῶς) κι' ἐνῶ, ὦ Ζεῦ, ἀνέμενον λαυροῦδος, (ὡς εἰκόξ, εἶδον ἐξαίφνης τὴν μορφὴν διδῶς ἀ- (νοικτιμόνον), ἥτις γελῶσα ἔκραξε: —Ρέ γέρο, καὶ (τοῦ... χρόνου!).

—Τί εἰπατε; ἀνέκραξον, τὴν κάραν (μου κινῶν, καὶ ὦ θεοί, ἠγνόησον τὸ κάζον τὸ δε- (νόν):

—Ἦγουν ἀντὶ ἐρωτικῶν λαυραύδους εἰ- (δουλίου, ἔπεσον θῦμα ὁ πτωχὸς τῆς... πρῶτης (ῥ' Ἀπολλίου!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

και να του συστήσης να μην α- νησυχή...

—Δεν θα μπορούσα να του τηλεφωνήσω;

—Δεν έχει τηλέφωνο στο σπίτι του, για να μην τον ενοχλούν, όταν εργάζεται. Πρέπει να πας να τον δεις μόνη σου... Αύριο στις τέσσερις. Μένει στη δό Λίλλης αριθμ. 4.

Την άλλη μέρα, η Ρενέ πήγε στην δό Λίλλης.

—Ο Μαρσέλ Λαρζέ την δέχτηκε μ' έκπληξη, την άκουσε μ' ενδιαφέρον κι' έδειξε ολοφάνερα συγκίνησι, όταν έμαθε την αρρώστια της Σολάνζ.

—Κυρία, της είπε στο τέλος, μπορώ να σ' ζητήσω μια χάρη; Καταλαβαίνετε πως δεν έχω κανένα μέσο για να επικοινωνήσω με τη Σολάνζ και θα είναι τρομερό για μένα να μην μπορώ να μάθω την κατάστασή της. Νομίζω πως θα τρελαθώ! Θάθελα να σ' ασ παρακαλέσω, λοιπόν, να μην μ' αφήσετε χωρίς νέα της...

—Η Ρενέ είχε συγκινηθεί.

—Θά ξαναπεράσω αύριο, την ίδια ώρα, απάντησε.

—Ο Μαρσέλ Λαρζέ δεν ήξερε πως να την ευχαριστήσει.

Τό άλλο απόγευμα, η Ρενέ ξαναπήγε. Και συνέχισε τις επισκέψεις της και τις άλλες μέρες.

Πήγαινε πάντα με την απόφαση να μην καθίσει περισσότερο από πέντε λεπτά, όσο χρειαζόταν για να πληροφορηθεί πως Μαρσέλ για την κατάστασή της εξελάφθηκε της. —Αλλά τα πέντε λεπτά γίνονταν ώρες.

—Αύριο, σκεφτόταν, θα σταθώ στο χάλ, θα του πω πως είναι η Σολάνζ και θα φύγω αμέσως!...

—Αλλά, την άλλη μέρα, έμενε πιο πολύ από την προηγούμενη. —Αλλά κι' ο Μαρσέλ, έδειχνε μεγάλη ευχαρίστησι γι' αυτές τις επισκέψεις. Μιλούσαν μάλιστα λίγο, πολύ λίγο, για τη Σολάνζ. —Επειτα φλυαρούσαν ώρες δλοκλήρες.

—Η αρρώστια της Σολάνζ ήταν πιά ένα πρόσχημα κι' αυτό το καταλάβαιναν κι' οι δύο. Γιατί, σιγά-σιγά, ένα δυνατό αίσθημα είχε φωλιάσει μέσα στις ψυχές τους. —Ένα αίσθημα που μεγάλωνε ολοένα και που τους πλημμύριζε με γαρά. Μά δεν τολμούσαν να μιλήσουν γι' αυτό, όσο η Σολάνζ ήταν άρρωστη.

Μιά μέρα, όμως, η Ρενέ έφερε στο Μαρσέλ την ευχάριστη είδησι ότι η εξαδέλφη της ήταν τελείως καλά κι' ότι, έπειτα από μερικές ημέρες, θα σηκωνόταν από το κρεβάτι της.

Την ημέρα εκείνη νόμισαν κι' οι δύο πως ένα τεράστιο βάρος είχε φύγει από το στήθος τους. Και, χωρίς διαταγμό μίλησαν για τη μεγάλη ανάπη τους.

—Αλλά η εὐτυχία τους δεν κράτησε πολύ. Δέκα πέντε ή μερες αργότερα, η αγάπη τους είχε πεθάνει.

Και νά πως: —Ένα απόγευμα, η Σολάνζ, μ' όλο που ήταν ακόμη αδύνατη, αισθανθηκε την επιθυμία να ξαναβιδή τον άναπημένο της της Μαρσέλ. Μπήκε, λοιπόν, σ' ένα αυτοκίνητο κι' έτρεξε στο σπίτι του.

—Όταν έφτασε εκεί, άνοιξε την πόρτα με το κλειδί που της είχε δώσει εκείνος και διευθύνθηκε άθόρυβα στο κοιτώνα του.

—Αλλά όταν έσπρωξε την πόρτα, αντίκρυσε ένα θέαμα, που έκαμε τó αίμα να παγώσει μέσα στις φλέβες της...

Ξανακλείσε τότε την πόρτα κι' έφυγε βιαστικά.

—Ο άντρας της, γυρίζοντας τó βράδυ στο σπίτι, την έβρηκε νεκρή πάνω στο κρεβάτι της. Στην απελπισία της, είχε κλειδώσει τó δωμάτιό της κι' εἰ- κανείς δεν ήξερε τó λόγο της αυτοκτονίας της, εκτός απ' τόν Μαρσέλ και τη Ρενέ που από κείνη την ημέρα χώρισαν.

—Η νεκρή τους είχε χωρίσει για πάντα.

Φ.Ρ. ΜΠΟΥΤΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Η Έλλη Λαμπέτη, η τόσο δημοφιλής πρωταγωνίστρια του θεάτρου «Κυβέλης», δέχθηκε τη περασμένη εβδομάδα ένα πολύ σκληρό χτύπημα της μοίρας.

Τό πρωί της ίδιας μέρας που έδιδετο η πρεμιέρα του έργου του Σνίτολερ «Αγαπούλα» ύστερα από μιά σοβαρά αρρώστια πέθανε ο πατέρας της.

Κατά σύμπτωσι τó νέο έργο είναι στο τέλος πολύ δραματικό — ή ηρώϊ της έργου αυτοκτονεί επάνω στον τάφο τού αγαπημένου της — και η Λαμπέτη τó βράδυ αυτό, στη ψυχική κατάσταση που βρισκόταν, έδωσε τó «φόρτε» της δραματικής της τέχνης.

—Επειτα από ανάπαυσι ενός έτους, ο δημοφιλής κωμικός τού θεάτρου μας Βασίλης Αργυρόπουλος, δά κάρη την επανεμφανισί του στη σκηνή τó καλοκαίρι.

—Ο Αργυρόπουλος θα παίξει στο δικό του θέατρο της δόου Φιλελλήνων, με νέο θέατρο.

—Ο έπιχειρηματίας τού «Ακροπόλ» κ. Β. Μπουρνέλης εξασφάλισε για την καλοκαιρινή σαιζόν την συνεργασία τού γνωστού σκηνογράφου κ. Μαρ. Αγγελόπουλου που ετοίμαζε για έφέτος καινούργιες καινοτομίες με έντελως πρωτότυπα σκηνικά «τρυκ».

—Μετά τó «Ένα βότσαλο στη λίμνη», ένα άλλο ελληνικό φιλμ, γυρισμένο στην Αίγυπτο, από τόν θίασο Μανωλίδου — Αρώνη. Τό φιλμ τó σενάριο τού οποίου γράφτηκε από τόν ήθοιοιό Λυγίσο, από «Θυσία» που έλεγετο αρχικά, έπηρε τόν οριστικό τίτλο, «Τό σταυροδρόμι τού πετρωμένου». Είναι ακόμα τó πρώτο ελληνικό φιλμ, τήν μουσική τού οποίου έγραψε Ι. ταλός μουσικοσυνθέτης.

—Η μπριόζα κορατερίστα της ελαφράς σκηνής Γεωργία Βασιλειάδου, έλαβε τó πρώτο βάπτισμα της σκηνής ως... «άμπιγίεζ» της κ. Κυβέλης.

Πολύ αργότερα έκαμε τήν εμφανισί της στην πρόζα και έπειτα μονιμοποιήθηκε στο ελαφρό θέατρο.

—Στην Αθήνα βρίσκεται τις τελευταίες μέρες ένας διάσημος Αμερικανός μακετίστας τών θεάτρων, ο Φράνσις Γκάλτσεν.

—Ο Αμερικανός καλλιτέχνης που ράβει τις μεγαλύτερες βεντέτες της αμερικανικής σκηνής όπως τή σοπράνο της Μετροπόλιταν Όπερα Μπαρμπάρα Γκιμπσόν, τή Τζού Μπράϊαν, τή Λίντυ Μόρφου, κ. ά.

—Ηρθε στη χώρα μας για να μελετήσει τήν γραμμή της λαϊκής ελληνικής τέχνης.

—Οι Έλληνες καλλιτέχνες που βρίσκονται στο εξωτερικό θυμίσαν στους ξενητεμένους όμογενείς τήν μέρα της εθνικής εορτής τήν Ελλάδα με πατριωτικά προγράμματα.

—Έτσι, οι αδελφές Καλουτά, τραγούδσαν από τόν ραδιοφωνικό σταθμό τού Καΐρου μιά σειρά από ώραια ηρωϊκά τραγούδια, ο βαρύτονος της Λυρικής Σκηνής Τερζής, που έφυγε πριν από λίγο καιρό με ύποτροφία από τó σταθμό της Ρώμης, τόν «Βράχο» τού Στρουμπούλη και τó «Μαντήλι» τού Χατζηπαστόλου και η Κούλα Νικολαΐδου, από τόν σταθμό της Γένοβας μιά σειρά από αλυσμόνητα παλιά τραγούδια τού βουνού και τού κάμπου.

—Η Κούλα Νικολαΐδου επίσης λανσάρει τελευταία στη Γένοβα με μεγάλη έπιτυχία τó καινούργιο ελληνικό σουζέ «Μαρία», που σφυρίζεται, όπως έδω, και εκεί στους δρόμους και πρόκειται να κυκλοφορήσει σύντομα σέ Ιταλική έκδοσι.

—Στό Μόντε-Κάρλο ετοίμαζεται για τó καλοκαίρι σειρά καλλιτεχνικών έπιδείξεων υπό τήν διεύθυνσιν τού Άλ. Μινωτή.

—Ο μάεστρος της Βραζιλιάνικης όρχήστρας «Ός Καριόκας» (Φόν-Φόν) έγραψε ένα ελληνικό τραγούδι επάνω σέ στίχους τού κομφορανσέ Ικαρου, με τόν τίτλο «Χίλια φιλάκια».

—Αιγύπτιος έπιχειρηματίας, που βρίσκεται, τις τελευταίες μέρες, στην Αθήνα διαπραγματεύεται ένα μεγάλο έστιατόριο της Όμονοιίας, για να τó μετατρέψει σέ κινηματοθέατρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Χριστός 'Ανέστη!

Τ'ό απαιτεί τó έθιμο κι' ή μέρα τó καλεί γά δώσης στους πλησίον σου ένα θερμό φιλή που, όπως είναι φυσικό, άθώο και χριστιανικό άπ' όλους θεωρείται κι' είναι πολύ εύπρόσδεκτο και δεν παρεξηγείται *

* Εμπρός! Της 'Αναστάσεως έσημαν' ή καμπάνα! Φιλήστε με χαρά κρυφή και τή Φωφώ και τή Φιφή, τή Μαίρη και τήν Άννα, κορίτσια όρεκτικώτατα που, δίχως να θυμώσουν, γλυκά, χριστιανικώτατα, τó 'Αναστάσιμο φιλή θά σ' ανταποδώσουν! *

Χριστός 'Ανέστη!... Πασχαλιά!... Κι' από συνήθεια παλιά φιλιούνται όλες κι' όλοι. Φιλάει ο Παύλος τήν Κική κι' ο Στέφανος τήν Ντόλλυ. Γλυκά-γλυκά ο κύριος φιλάει τήν κυρία και ο φαντάρος ο Μηνάς φιλάει τή Μαρία, τó νόστιμο τó δουλικό που άπ' τó φιλή τόν τó γλυκό λιγώνεται, χαλίζεται και νοιώθει κάποια ζέστη και άπαντά μελιγρύντα: — Μηνά, Χριστός 'Ανέστη!... *

Φιλάει ο Κώστας τή Λιλή κι' ο Νίκος τήν 'Ελένη τής πεθεράς του ο γαμπρός της δίνει ένα φιλή και ύστερα τó στόμα του με σουπλιμέ ξεπλένει! *

Φιλιούνται επίσης στοργικά ο Παναγής κι' ή Ναυσικά ο Παναγής τó χουστό τού έρωτα υπερδεύτηκαν που μέσ' στα δίχτυα τά χουστά τού σκέφτηκαν συμφώνησαν και κλέφτηκαν και μυστικά παντρεύτηκαν πούν δέκα πέντε χρόνια.

Μά στα μαλλιά τους τώρα πιά στρωθήκαμε τά χιόνια, γι' αυτό φιλιούνται με στοργή και λένε μελαγχολικά:

— Χριστός 'Ανέστη, Παναγή! — Χριστός 'Ανέστη, Ναυσικά! — Ακόμα ελσαι όμοσση, γλυκειά μου ναυρομάτα!

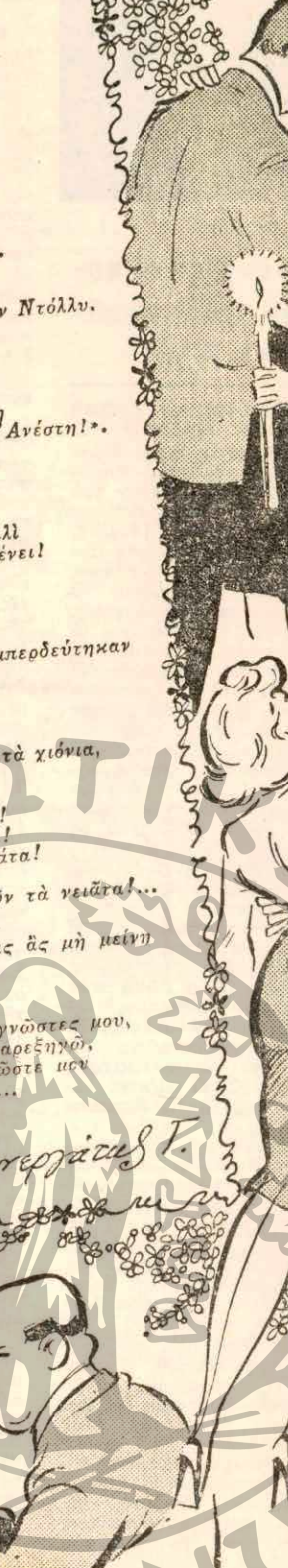
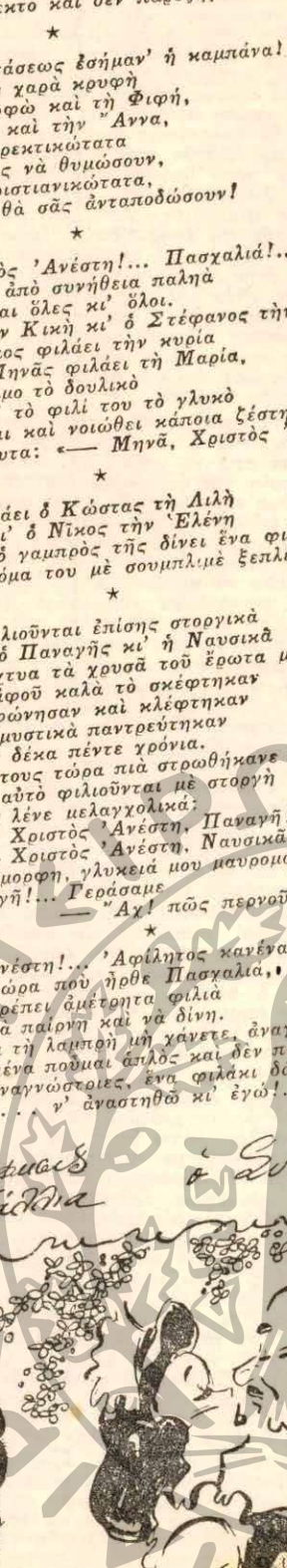
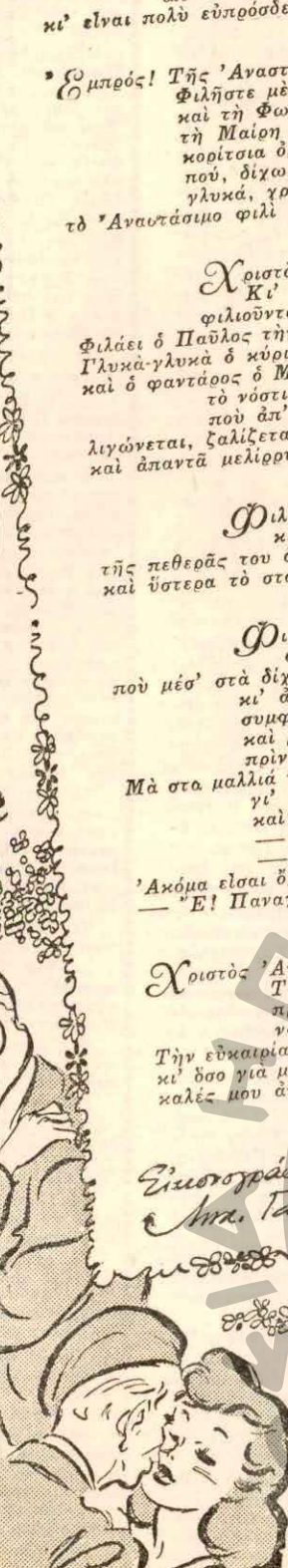
— 'Ε! Παναγή!... Γεράσαμε — 'Αχ! πώς περνούν τά νιούτα!... *

Χριστός 'Ανέστη!... Αφίλητος κανένας άς μη μείνη Τώρα που ήρθε Πασχαλιά, πρέπει άμέσρητα φιλιά να παίρνει και να δίνει.

Τήν εδκαίρια τή λαμπρή μη γάτετε, αγαπημένε μου, κι' όσο για μένα ποδιαί άπλόος και δεν παρεξηγώ, καλές μου αγαπημένε, ένα φιλήκι δώστε μου γι' άναστήθω κι' εγώ!...

Συνογράφος
Ανα. Τάσσια

Σκηνογράφος
Ανα. Τάσσια

Ο Γεώργιος Πάπ

Πενήντα χρόνια άκμης και κα- τακτήσεων του Έλληνικοῦ Τύπου (1900-1950)

ΑΙ «Αθήναι» του Πάπ και η δεύτερη περίοδος της «Νέας Ημέρας»

Μιά εφημερίδα από αυτές που έδημιούργησαν σταθμό στην ελληνική δημοσιογραφική ζωή, είναι αι «Αθήναι» του Γ. Πάπ. Έξεδθη σε μια εποχή έντονων πολιτικών και κοινωνικών αγώνων (1902), όταν οι παλαιότερες εφημερίδες είχαν αρχίσει να συγχρονίζονται τις τεχνικές τους εγκαταστάσεις και να πλαισιώνουν το προσωπικό τους με τους σημαντικότερους πνευματικούς παράγοντες της εποχής. Ο Γ. Πάπ ήταν δημοσιογράφος με ταλέντο. Άλλα και από οικογενειακή παράδοση. Ο πατέρας του, Κ. Πάπ, υπήρξε ένας από τους καλύτερους χρονογράφους της εποχής του. Ο γιός του κληρονόμησε, πλην των άλλων, και τη φλέβα του εύθυμογράφου. 'Επί πολλά χρόνια, ασφαλώς ήταν ο καλύτερος του είδους.

ΑΙ «Αθήναι» βρέθηκαν από την πρώτη στιγμή της εκδόσεώς τους έξω από τα πλαίσια της ρουτίνας. Φιλοδοξία του Γ. Πάπ ήταν να παρουσιάσει κάτι το εντελώς διαφορετικό από τα καθιερωμένα και το κατώρθωσε, όσο τουλάχιστο το επέτρεπαν αι δυνατότητες της εποχής. Έβγαλε μιά εφημερίδα ζωντανή, καλλιτεχνική, μαχητική, άρτια στο είδησιογραφικό της μέρος, με τέλει συντακτικό επίτευχο. Από τους πρώτους συνεργάτες των «Αθηνών», ήταν οι Π. Νιρβάνας, Θ. Βελιανίτης, Γ. Ξενόπουλος, Π. Δημητράκοπουλος, Θ. Γενιάδης και άλλοι από τις πνευματικές κορυφές των αρχών του 20ού αιώνα. 'Επίσης ο Νίκος Λάσκαρης, ο Γ. Κορομηλάς, ο Ν. Αραβαντινός.

Ο Πάπ δεν προσεκλήθησε την εφημερίδα του σε κόμματα. Χτυπούσε με δριμύτητα το πνεύμα του παλαιοκομματισμού, που είχαν οδηγήσει το Κράτος στον εξευτελισμό του 1897 και αγωνιζόταν για την εξυγίανση της πολιτικής ζωής. Τα άρθρα των «Αθηνών» έπηρεάζαν αίσθητά την κατάσταση. Καί μπορεί να λεχθί, ότι έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην περαιτέρω διαμόρφωση των πολιτικών πραγμάτων.

Ο Πάπ ήταν ένας από τους πρώτους που ανέκαλυσαν το δαιμόνιο του Έλευθερίου Βενιζέλου και εξετίμησαν τις μεγάλες ικανότητές του. Προτού ακόμη εκδώση τας «Αθήνας», όταν εργαζόταν στην «Ακρόπολι» του Γαβριηλίου, η στούς «Καιρούς» του Κανελλίδη, εξυμνούσε την προσωπικότητα του Βενιζέλου, ο οποίος καθύψυνε τους έθνικούς αγώνες της Κρήτης. Γι' αυτό και βρέθηκε κοντά στο μεγάλο Κρήτα, εύθις μετά την άφιξί του στην Ελλάδα.

Δέν ήταν μονομερής στη δημοσιογραφική του σταδιοδρομία ο Γ. Πάπ. Έγρα-

φε θαυμάσιο άρθρο, αλλά και λεπτότατο χρονογράφημα, και γενικά τον άπασχολούσαν όλα τα είδη της δημοσιογραφίας. Τελικά — όταν διεκόπη όριστικά η έκδοσις των «Αθηνών» — περιωρίσθηκε στο χρονογράφημα. Κρατούσε στην «Πατρίδα» την περίφημη εύθυμογραφική στήλη, που την υπέγραφε με το ψευδώνυμο «Πτί-Πατέ» και στο «Έθνος» το καθημερινό χρονογράφημα, με το ψευδώνυμο Χ.

Παράλληλα προς τη δημοσιογραφία, ο Γ. Πάπ ελάτρευε και την πολιτική. Έξελέγη κατ' επανάληψιν βουλευτής — για πρώτη φορά το 1910 — και συχνά του άνετέθη η διεύθυνσις υπηρεσιών. Άξιομνημόνευτη υπήρξε η διέλευσίς του από το Υπουργείον Παιδείας το 1926.

Μιά άλλη εφημερίδα από αυτές που άφθηκαν τη σφραγίδα του μεγάλου κύρους τους, κατά τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα, είναι η «Νέα Ημέρα», με την πρώτη περίοδο της οποίας ασχολήθηκε σε παλαιότερο σημείωμα. Η «Νέα Ημέρα» έξεδθη στην Τεργεστή, το 1855, από τον Ιωάννη Ισιδωρίδη Σκυλίτη, τον όποιον διεδέχθη κατόπιν ο Άναστάσιος Βυζάντιος. Από τον τελευταίο παρέλαβε την εφημερίδα ο Ιωάννης Χαλκοκονδύλης — με τον Χαράλαμπο Πυλαρινό, στην αρχή — ο όποιος και την μετέφερε στην Αθήνα το 1912. Ο Χαλκοκονδύλης ήταν δημοσιογράφος διεθνούς κλάσεως. Στην Τεργεστή, όπου πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του, δημοσιογραφοῦσε και τα άρθρα του είχαν γενικότερη απήχισι.

Η εγκατάστασις της «Νέας Ημέρας» στην Αθήνα — όπου ήταν ήδη γνωστοτάτη από τη μακρά και σπουδαία προϊστορία της — έκανε αίσθησι. Η κοινή γνώμη την περιέβαλε με τη συμπάθεια και το ενδιαφέρον της παρά τις καινοτομίες που παρουσίαζε η εφημερίδα και οι όποιες υπό άλλες προϋποθέσεις, δέν θα ήταν εύκολο να μεταφτευθούν εδώ. Μιά από τις καινοτομίες της «Νέας Ημέρας», ήταν το μικρό σήμα της (το σήμα των Αυστριακών και Γερμανικών εφημερίδων). Το κοινόν ήταν συνηθισμένο στις μεγάλους σήματος — σεντονοειδείς — εφημερίδες με έντυπωσιακή ευφάνησι και γι' αυτό εαφιάσθηκε, όταν είδε την εφημερίδα του Χαλκοκονδύλη, ότι μόνο μικρή στο σήμα, αλλά και υή θορυβώδη στην ευφάνησι. Η «Νέα Ημέρα» σπριζόταν κυρίως στα άρθρα της, στην ευπριστατωμένη διαχείρισι της διεθνούς πολιτικής, η όποια, έκείνη την εποχή άπασχολούσε ζωηρά τις λαϊκές τάξεις. Στις φροολογικές και έπιστημονικές της στήλες. Από τους πρώτους συνεργάτες της «Νέας Ημέρας», ήταν οι νεαροί αλλά δημοσιογραφικώς άκμαζοντες έκείνη την εποχή Σπ. Μελάς, Στέφανος Στεφάνου και Γεώργιος Σερούϊος, ο όποιος και υπήρξε άρσιυντάκτης της εφημερίδας επί πολλά χρόνια. Άρνότερα την άοισινταξία της ανέλαβαν ο Ι. Διάκος και ο Ν. Βέρρος.

Η «Νέα Ημέρα» έκανε οξυτάτους πολιτικούς αγώνες κατά την περίοδο του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Ο Χαλκοκονδύλης λόγω ίσως του ότι έζησε πολλά χρόνια στην Αυστρία και τη Γερμανία, όπου ολοκλήρωσε τη μόρφωσί του, βρέθηκε, την εποχή του έθνικού δινασμού, στο αντιβενιζελικό στρατόπεδο, του όποιου υπήρξε ένα από τα μαχητικότερα στελέχη. Κατ' επανάληψιν η εφημερίδα του κατεσχέθη, λόγω της δευτάτης άσθρονοφίας της και πολλές φορές ο ίδιος καταδικάσθηκε σε φυλάκιση και έξορία.

Από το 1912 ως το 1915, η «Νέα Ημέρα» γνώρισε μεγάλη κυκλοφοριακή άκμή. Έφθασε να πουλά 30.000 φύλλα την ημέρα, μόνο στην Αθήνα και τον Πειραιά.

Ο Ι. Χαλκοκονδύλης υπήρξε ένας δημοσιογράφος όλης. Προσέφερε αρκετά στην ελληνική δημοσιογραφία. Δέν υπήρξε ικανός έπιχειρηματίας και αυτές είναι οι λόγους που πέρασε τα τελευταία χρόνια του σε άξιοποση ένδεια, ένοαζόμενος μ' όλα ταῦτα. ως την τελευταία στιγμή και όσο του επέτρεπαν οι δυνάμεις του.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τό πείσμα του Ύδραίου ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Παγκαλινές ιστορίες

Έδώ και πενήντα τέσσερα χρόνια, στο λιμάνι της Βραΐλας, είχε άρξει ένα τριύστιο Ύδραϊκό.

Τη Μεγάλη Πέμπτη, ο Ύδραϊος πλοίαρχος άνεφερε σε φίλους του Έλληνας, ότι, σύμφωνα με το έθιμο της πατρίδας του, έτοιμαζε να κόψη το όμοίωμα του Ίούδα. Η απόφασί του αυτή, έφτασε από στόμα σε στόμα, και στ' αυτιά των Έβραίων, που πολλοί απ' αυτούς, ζούσαν στη Ρουμανία.

Μόλις, λοιπόν, αυτοί το έμαθαν, έγιναν έξω φρενών. Συνεννοήθηκαν με τους άλλους Έβραίους που κατοικούσαν στο Γαλάτσι και όλοι μαζί, πήγαν στο Βουκουρεστί. Έκει παρουσιάσθηκαν στον ύπουργο των Έσωτερικών και ζήτησαν να έμπδουν οι άρχες και ν' άπαγορεύσουν στο Ύδραϊο πλοίαρχο να κόψη τον Ίούδα, γιατί αλλιώς θα δημιουργούσαν ταραχές.

Τό Μέγα Σάββατο, λοιπόν, οι άρχες της Βραΐλας, πήραν διαταγές να έμποδίσουν τον πλοίαρχο να εκτελέσει την απόφασί του. Συγχρόνως ο νομάρχης κάλεσε και τον ίδιο και του είπε ότι κινδύνευε κι' αυτή όκόνη ή ζωή του, αν έπέμενε να κρατήσει το έθιμο της πατρίδας του σε ξένο τόπο.

Ο Ύδραϊος πλοίαρχος, ώστόσο, που είχε άγύριστο κεφάλι, άπάντησε:

— Έγώ, κύρ-Νομάρχα, δέν μπορώ να νοιώσω Πάσχα, αν δέν κόψω το Ίούδα τον Ίσκαριώτη! Θα τον κάψω, λοιπόν, κι' ες με κάψουν!

Ο πλοίαρχος γύρισε στο καράβι του, όπου το πλήρωμα είχε μαζέψει στουπιά, κουρέλια, άχυρα κι' έφτιαχνε, σε ύπερφυσικό μάλιστα μέγεθος, το όμοίωμα του Ίούδα.

Έτσι σ' όλη τη Βραΐλα στα καφενεία, στα δημόσια κέντρα, γενική συζήτησι ήταν ή έπιμονή του Ύδραϊου. Οι χριστιανοί, δέβαια τούδιναν δικρο, οι Έβραίοι όμως, βλέποντας ότι το όμοίωμα είχε ήδη έτοιμασθή, κατέφυγαν στον Άγγλο πρεσβευτή. Κι' έκείνος τότε διάταξε ένα μικρό άγγλικό πολεμικό, που βρισκόταν στο λιμάνι του Γαλατσιού και που χρησίμευε για φυλακή της πρεσβείας, να καταπλεύση άμέσως στη Βραΐλα και να έπιβάλη στον Έλληνα πλοίαρχο να μη κόψη τον Ίούδα.

Τό πρωί του Πάσχα, το άγγλικό πολεμικό, έφτασε στη Βραΐλα κι' άγκυροβόλησε κοντά στο Ύδραϊκό Ιστιοφόρο. Έπειτα ο κυβερνήτης του κάλεσε τον Έλληνα πλοίαρχο στο πολεμικό και του έδινε, ότι αν έπέμενε στην απόφασί του, θα μεταχειριζόταν βία εναντίον του.

Ο Ύδραϊος καπετάνιος, όμως, άπάντησε και στον Άγγλο πλοίαρχο:

— Τον Ίούδα δέν θα τον βγάλω στην παραλία, για να τον κάψω. Θα τον κρεμάσω στο κατόρτι! Μές στο καράβι μου, κάνω ό,τι θέλω!...

Ο Άγγλος πλοίαρχος γέλασε με την άπάντησί του κι' ο Ύδραϊος γύρισε πάλι στο καράβι του.

Είχε περάσει τό μεσημέρι κι' ο κόσμος της Βραΐλας, κάθε θρησκείας, ίδίως δε άρκετοί Έβραίοι, πλημμύρισαν την παραλία για να δουν αν το άγύριστο κεφάλι του Ύδραϊου θα έβαζε μυζλό.

Σε λίγο, όμως, κατάπληκτοι όλοι, βλέπουν το όμοίωμα του Ίούδα να ύψώνεται στο μεγάλο κατόρτι του καραβιού.

Τη στιγμή δε που ή καμπάνα της εκκλησίας καλούσε τους πιστούς στην Δευτέρα Άνάστασι, ο Ύδραϊος πλοίαρχος σαλπύρισε κι' ώδήγησε το ιστιοφόρο του στη μέση άκριδώς του λιμανιού.

Έβλεπε κατόπιν το πλήρωμα του, ώπλισμένο με τρομπόνια, στη γραμμή και διάταξε:

— Προσχή! Έπί σκοπόν! Πύρ!...

Μιά όμορροντία άκούσθηκε τότε και το όμοίωμα του Ίούδα έγινε κόσκινο από τις σφαίρες και κατόπιν πυρπολήθηκε, ενώ χειροκροτούσαν οι Έλληνες, που ήταν στην παραλία και γελοῦσε απ' την καρδιά του το πλήρωμα του άγγλικού πολεμικού.

Ο Ύδραϊος καπετάνιος έκανε εκείνο που ήθελε!...

Οι πυροβολισμοί κατά τον Επτάφιο και την Ανάστασι

Ο λαός δέν άφίνει εύκολα την παλιά άγραφη κληρονομιά του... Οι Χριστιανοί και σήμερα, όπως κι' από παλιά, περιμένουν ν' άκούσουνε τό «Χριστός Άνέστη» για ν' αρχίσουν το ντουφεκίδι — κι' ες άφίσουμε του Μ. Σαββάτου το πρώτο βροντολόγημα «άναστήτω ό Θεός» — μπάμ, «και διασκορπισθήτωσαν οι έχθροί αυτού» — μπάμ, μπουμ!... Βλέπετε πώς και τό τροπάριο προκαλεί τους πυροβολισμούς κατά των έχθρών.

Κι' από τους Παγκαλινούς πυροβολισμούς, ο λαός, θέλοντας να παραστήσει κάθε είδους πολυθρόνη άνακτασούρα, έπλάσε την παροιμιώδη φράσι: «Γίνηκε το άνάστα ο Θεός!» και, κάποτε, για ν' άποτύχη, «όμοι έλάβαινα, τ' όνομα του Θεού, λέει: «Γένηκε το άνάστα ο Κορκοντζελος!» (Κορκοντζελος είναι όνομασσία τοπική των Καλιαντζάρων).

Βέβαιο πρέπει να είναι, πώς αυτές οι παροιμίες, θα πρέπει να έχουν τις ρίζες τους στοῦς πιο παμπάλαιους Παγκαλινούς κρότους, που άρχιζαν από την Άνάστασι της νύχτας του Μ. Σαββάτου, (όχι με ντουφεκίδι μοναχά, μα και με σπάσιμο, από γυναίκα χέρια, κάθε λογής πηλινών δοχείων, που τα πετούσαν στοῦς δρόμους) κι' άνασταίνανε τις γειτονιές την Κυριακή πρωί, άσημέρωτα, με την πρώτη λειτουργία και τ' άπόγευμα με την «Αγάπη», άκούη περισσότερο...

Η λιτανεία του Επτάφιου στις έπαρχιακές πόλεις της Ελλάδος — ιδιαίτερα στην Πάτρα και στην Καλαμάτα — έδινε, πριν λίγα χρόνια ακόμη, μιά εικόνα του φανατικού χαρακτήρα των πανάρχαιων θρησκευτικών πομπών, που προχωρούσαν με πάταγο και με φοβέρες...

Ας πούμε δυό λόγια, λοιπόν, γι' αυτή τη λιτανεία του Επτάφιου: Την πομπή την άνοίγει δύσμη στρατιωτική, με τα όπλα «υπό μάλης» και με μουσική πάλι στρατιωτική, που παρινίζει πένθιμα έμβατήρια. Άρκετά έμπροσθ από αυτήν, οι παλληκαράδες της συνοικίας, φορτωμένοι κάτω από τα πανωφόρια και τα σακκάκια τους με τα τρομερά «χαλκούνια» (είδος μεγάλου χαρτονένιου πυροσώληνα), γεμίζουν με φλόγες κι' άστραπες το δρόμο, άναδοντας τα μανιασμένα εκείνα φίδια, που άφίνουμε από το στόμα τους να χύνεται σαν από βρύσες ή φωτιά με μυριάδες σπίθες από άνοαμένη λιμαδούρα (ρινίσματα σίδερου).

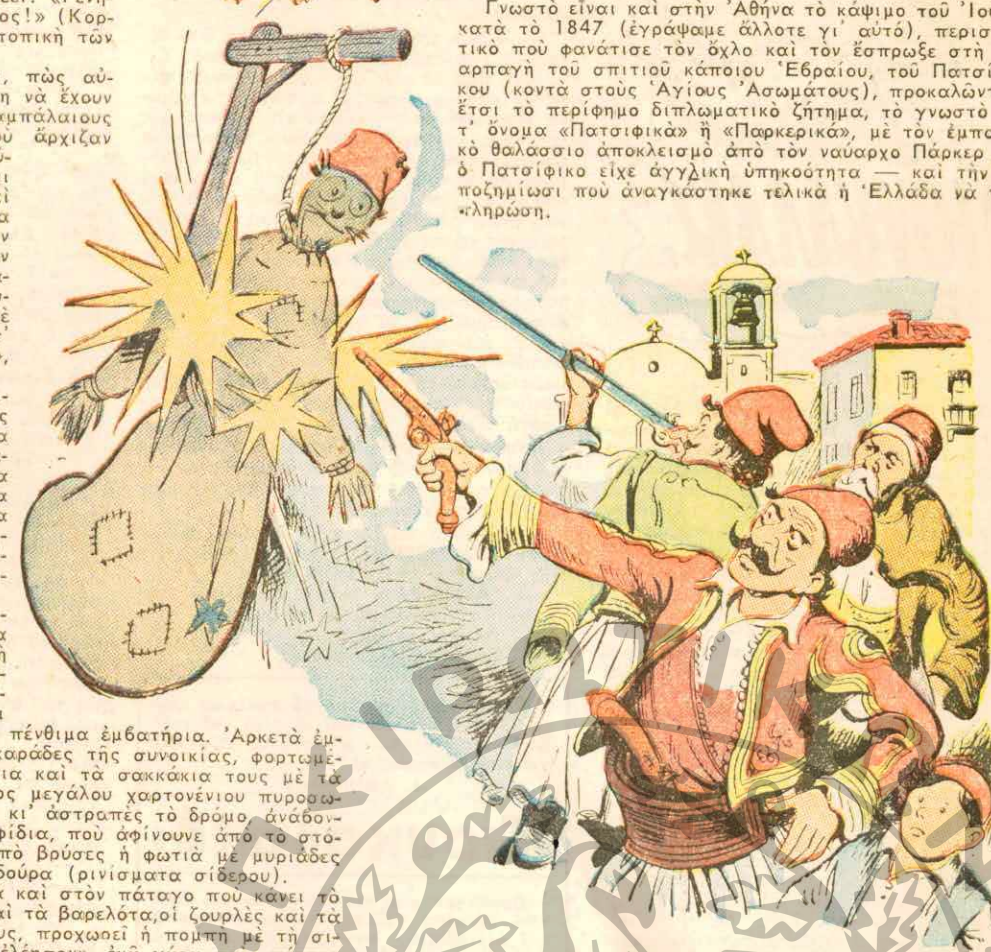
Κοντά σ' αυτή την φωτιά και στον πάταγο που κάνει το ξεφύσημα των χαλκουνιών και τα βαρελότα, οι ζουρλές και τα τρίγωνα με τό σπάσιμο τους, προχωρεί ή πομπή με τη σιγανή φαλμαγία του «Κύριε έλέησον», ενώ γύρω στις πόρτες και τα παραθύρα των σπιτιών, γέροι, γυναίκες και παιδιά, με κεριά στο χέρι και με κεραμίδια, όπου καίνε το λιθάνι τους και ρηρές γονατιστές στις πόρτες και στο πεζοδρόμιο, κάνουν το σημείο του σταυρού, σκύβουν και προσκυνούν.

Κόσμος εύλαδητικός, που δέν τρομάζει διόλου από τον κίνδυνο των χαλκουνιών, γιατί ο χαλκουνόπολεμος και ο βαρελοτοπόλεμος, χύνουν παντού τον τρομό τους, φωτίζοντας με τις φοβερές φλόγες τους, το ύποθετικό έχθρο, που πάει τάχα μπροστά και ο Επτάφιος τον κυνηγάει...

Καμμιά φορά, όμως, όταν διασταυρωνόντουσαν δυό Επτάφιοι στον ίδιο δρόμο, οι μπροστινοί παλληκαράδες άρχιζαν μεταξύ τους μεγάλη μάχη. Ξεπεταγόντουσαν οι πρώτοι, όπως και οι άντικρυνοί, έτοιμοι όχι μόνο με «χαλκούνια» και βαρελότα, μα κάποτε και με πιστόλες.

Η πομπή τότε συνταραζόταν και οι ήσυχoi χριστιανοί άητοῦσαν να γλυτώσουν... Τ' αντίπαλα στρατόπεδα έχουν πιασει τις άκρες και τις γωνιές των δρόμων, ενώ τα χαλκούνια και τ' άλλα σύνεργα, μαινούν σε δουλειά!...

Πιο πέρα, οι λιτανείες ξαναμαζεύονται και προχωρούν πάλι με τό «Κύριε έλέησον». Πισω όμως μένουν οι στρατοί και συνεχίζουν τον πόλεμό τους!... Βλέπετε πώς στον Επτάφιο, δέν ήταν λόγος για χαρούμενη γιορτή και πανηγύρι, ώστε να ξεγηήσουμε τους κρότους, σαν άπλο φανέρωμα χάρας, όπως κατά την Άνάστασι. Οι κρότοι στις θρησκευτικές

γιορτές, είναι άπομεινάρι του πανάρχαιου φανατισμού του πληθους, που με γιορταστικές εκδηλώσεις, προκαλούσε και φοβέριζε τους έχθρους της πίστεως του.

Ένα άλλο παλιό έθιμο, χριστιανοελληνικό, που έσβυσε όριστικά, ήταν το κάψιμο του «Γιούδα». Αυτό βαστούσε από τον καιρό της Τουρκοκρατίας. Και είναι περίεργο πώς οι Τούρκοι, που είχαν τους Έβραίους στην εύνοιά τους, επιτρέπανε το έθιμο αυτό, που γινόταν έλεύθερα, με άμέτρητο πάλι ντουφεκίδι.

Κάθε συνοικία, ως πριν έξηντα χρόνια ακόμη, έκαίγε το δικό της Ίούδα, με κοινό έρανο της γειτονιάς. Οι νοικοκυρές έδιναν όσα παληοτζάντζαλα είχαν, για να βοηθήσουν στη φωτιά: Παληόφυλα, παληοβάρελα, στρώματα, κοφίνια κι' άλλα.

Σε μερικά έπαρχιακά μέρη για να μη γίνωνται τα έξοδα πολύ μεγάλα, δυό-τρεις εκκλησίες έκαίγαν ένα κοινό Ίούδα. Η κάθε ένορία με τη χρονιά της και με τη σειρά της.

Γνωστό είναι και στην Αθήνα το κάψιμο του Ίούδα κατά το 1847 (έγραψαμε άλλοτε γι' αυτό), περιστατικό που φανάτιες των όχλων και τον έσπρωξε στη διαρπαγή του σπιτιού κάποιου Έβραίου, του Πασιφίκου (κοντά στοῦς Άγίους Άσωμάτους), προκαλώντας έτσι τό περίφημο διπλωματικό ζήτημα, τό γνωστό με τ' όνομα «Πασιφικά» ή «Παρκερικά», με τον έμπορικό θαλασσιό άποκλεισμό από τον ναύαρχο Πάρκερ — ο Πασιφικός είχε άγγλική ύπηκοότητα — και την άποζημίωσι που άναγκάστηκε τελικά ή Ελλάδα να του πληρώσει.

Ένα παλιό έθιμο, που έσβυσε πιά όριστικά ήταν τό κάψιμο του «Γιούδα»...

Επί πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδος Καποδίστρια, οι πυροβολισμοί των Επτάφιων και του Πάσχα, είχαν άσπληρά άπαγορευθή. Μα ή άπαγόρευσι είχε πιασει τόπο μόνο στο Ναύπλιο και στην Αίγινα.

Οι έπαρχίες το «βροντούσαν» και φύλαγαν πιστά το έθιμο του Επτάφιου και της Άναστάσεως, όπως τάχα κληρονομήσαν από παλιά.

Επί βασιλείας Όθωνος, ως την Συνταγματική Επανάστασι του 1843, οι πυροβολισμοί σ' όλο το Κράτος ήταν άπαγορευμένοι, μα οι «κροτοβολισμοί» συνεχίζονταν στις έπαρχίες.

Στην πρωτεύουσα όμως οι γιορτές του Πάσχα περνούσαν «ειρηνικά».

Από το 1843 και πέρα, ώστόσο, το παλιό άτακτο πνεύμα, τό ήρωικό, θυμήθηκε, με την καθιέρωσι των Συνταγματικών ελευθεριών, τις άρχαίες κομπόυρες και κάθε λογής παλιά σιδερίκα και τα έβαλε σ' ένεργεια ως τα 1863. Έπειτα, τό κακό των «βροντών» στον άέρα, μα συχνά στο ψαχνό και στο σωρό, άρχισε να ύποχωρη...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Θυσίες στους θεούς

Όλες φορούσαν κόκκινα φουστάνια, οι κόρες του νησιού Τε-Πόσο. Κόκκινα φουστάνια στα λυγρά τους κορμιά. Ζωσμένα με μια ζώνη μαύρη. Και στο κεφάλι τους πλατύγυρα ψάθινα καπέλλα. Τα μαλλιά τους, μαύρα και γυαλιστερά, έπεφταν στους γυμνούς μπροστίνους ώμους. Κάτω από το ανάλαφρο ύφασμα, τα στήθη κυμάτιζαν στήθα, νεανικά, οι μέσες ήταν λεπτές, φιδίσιας, κι' οι λαγόνες είχαν ένα ρυθμό χορευτικό. Τα πόδια γυμνά, πατούσαν σίγουρα στα χορτάρια και στις πέτρες, καθώς κατέβαιναν σε πομπή, από πάνω, από το χωριό, προς την παραλία.

Όλες κρατούσαν άπλωτα στα κεφάλια τους πανέρινα με καρπούς. Μπαγάνες και ανανάδες, που μοσχοβολούσαν.

Πρώτη περπατούσε η Γιουκαλακέ, η πεντάμορφη κόρη του άρχηγου Άπατού. Άνάμεσα στις όμορφες κοπέλλες, ξεχώριζε άμέσως με την ασύγκριτη νάρι της, με τα βελουδένια μάτια της και με το χαμόγελο που φωτίζε το πρόσωπό της. Τ' όλοδρασο, όπως φωτίζει η ήλιος της αυγής τις γαλανές ακρογιαλίες του Τε-Πόσο.

Περπατούσαν σιωπηλές οι παρθένες, γιατί δεν ταίριαζε να πηγαίνουν κάτω στους θεούς, για επίσημη θυσία και να κουδεντιάσουν. Όλα τα πρόσωπα, ήταν σοβαρά κι' όλα τα μάτια κίτταζαν από μακριά τη θάλασσα, που αστραποβολούσε κάτω από τον όλοφλογο ήλιο.

Έφτασαν στην ακρογιαλιά και σταμάτησαν.

Με τα πόδια σχεδόν μέσα στο κύμα, ορθώνονταν, σκαλισμένα στην πέτρα, τα πελώρια αγάλματα των θεών. Αγάλματα σε υπερφυσικό μέγεθος, κάπου όχτω μέτρα ύψος το ένα. Μορφές σεβάσμιες, δυνατές, με έκφραση γεμάτη φερόρα. Και πιο πελώρια, πιο αυστηρή απ' όλες, η μορφή του θεού Χάα-Χάα-Νανάα του πιο δυνατού απ' όλους, που προστάτευε από αιώνας το νησί.

Πρώτα στάθηκαν μπροστά σ' αυτό το άγαλμα οι παρθένες. Άκούμπησαν στα πόδια του τα δώρα τους, κι' έπειτα, χειροπιασμένες, άρχισαν να χορεύουν. Η Γιουκαλακέ πρώτη άρχισε να τραγουδά με τη βαθειά φωνή της τόσο όμορφη, που σίγουρα ο θεός Χάα-Χάα-Νανάα, θάνοιωθε ευχάριστη με τη θυσία της και με την προσευχή της.

Ήταν πάντα πρώτη στο τραγούδι η Γιουκαλακέ, όπως πρώτη στο χορό ήταν η φίλη της η Πουόλα. Λες και δεν είχε κόκαλα αυτή στο κορμί της. Καθώς στριφογύριζε στο θρηνητικό ρυθμό του τραγουδιού και λύνιζε τη μέση της και τα πόδια της τα γυτά και τα μπράτσια της τα φιδίσια, λες κι' ήταν ολόκληρη μια φλόγα, που τότε θέρριε, τότε γαμήλωνε. Κι' ο δυνατός θεός, θαρρείς, γαμωγελάσε μ' ευχαρίστηση απάνω από το επιδελτικό του βάθρο.

Πρόσφεραν τις θυσίες τους σε όλα τ' αγάλματα οι κοπέλλες, και τραγουδούσαν και χορεύαν μπροστά σ' όλους τους θεούς. Ήταν πάντα σοβαρές και αμίλητες. Όταν όμως τελείωναν, ξαφνικά, όλες οι γλώσσες λύθηκαν.

Πρώτη η Σουεκού, η αδερφούλα της Γιουκαλακέ, μια γελαστή κοπελίτσα δεκατεσσάρων χρόνων φώναξε γαρούμενη:

— Τώρα, μπορούμε να παίξουμε, Γιουκαλακέ...

— Τώρα, μπορούμε να κάνουμε, τι θέλουμε! αποκρίθηκε η μεγάλη αδελφή.

Και, σαν να είχε δοθεί ένα σύνθημα, πέταξαν με μια κίνηση οι κοπέλλες τα ψάθινα καπέλλα τους έλυσαν τις μαύρες ζώνες τους και τράβηξαν κάτω τα κόκκινα φουστάνια τους. Κορμιά μπρούτζινα, αγάλματ' άστραφταν λίγα λεπτά μέσα από τον ήλιο. Έπειτα, σβέλτες σαν τα δελφίνια, πήδησαν όλες στη θάλασσα. Τα γέλια τους σκέπασαν το έλαφρο φύσημα του ανέμου, που κανε πέρα το δάσος να βουίζει, και το πάφλασμα του κύματος. Τα γέλια τους ζωντανέψαν κάμποση ώρα την έρημη ακρογιαλιά. Κι' οι γέρικοι θεοί, που στέκονταν εκεί αιώνες δεν φαίνονταν δυσασεστημένοι από το ξεφάντωμα αυτό της όμορφας και της νεότητος. Τα πέτρινα πρόσωπά τους είχαν τώρα, θαρρείς, μια γελαστή έκφραση.

Ξαπλώθηκαν ύστερα στην άμμο, να στεγνώσουν. Κι' ενώ ο ήλιος σκέπαζε με τα πυρίνα φιλιά του τα νεανικά κορμιά, άρχισαν όλες να μιλούν.

— Γιουκαλακέ, είπε η Πουόλα, πόσες φορές θ' άνεδη ο ήλιος στον ουσανό, πριν μάς κλείσουν στην ψηλή καλύδρα...

— Άλλες δέκα φορές Πουόλα.

— Και πόσον καιρό θα μένουμε...

— Δεκαπέντε μέρες...

— Φοβάσαι, Γιουκαλακέ;

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

— Φοβάμαι, Γιουκαλακέ.

Κούνησε η κόρη του άρχηγου το κεφάλι της με υπερφάνεια.

— Όχι. Γιατί να φοβηθώ;

— Δεν φοβάσαι αλήθεια; ρώτησε μια άλλη, η Φανιρού, και στήλωσε τα μικρά βαθουλά της μάτια με μια κακιά έκφραση στη Γιουκαλακέ.

Μέσα στα ξωτικά αυτά λουλούδια, η μόνη που δεν ήταν όμορφη ήταν η Φανιρού. Το κορμί της ήταν βαρύ, πληθωρικό, και το πρόσωπό της είχε μια έκφραση κακιά που την αγήμιανε. Ήταν εξαδέλφη της Γιουκαλακέ και της Σουεκού.

— Είπα πως δε φοβάμαι!... αποκρίθηκε πάλι με υπερφάνεια η Γιουκαλακέ.

— Χι... έκανε η Φανιρού. Όλες οι αρραβωνισμένες, έτσι λένε. Όταν όμως φτάση η στιγμή της δοκιμασίας, κλαίνε και παρακαλούν να μη τις αφήσουν μόνες στη ψηλή καλύδρα!

— Όταν με δες να κλάω, είπε η Γιουκαλακέ, ρίχνοντας στην εξαδέλφη της μια περιφρονητική ματιά, τότε θάχης το δικαίωμα να μου πης ότι είμαι κι' εγώ σαν τις άλλες κοπέλλες.

— Κι' εσύ Πουόλα, τί λες;

— Η κοπέλλα με το φιδίσιο κορμί, γαμωγέλασε γλυκά.

— Εγώ, Φανιρού, δε λέω τίποτ' ακόμα. Ένα μονάχα ξέρω, πως αγαπώ τόσο τον Άλικολε, τον αρραβωνιστικό μου, που θα ξεχάσω κάθε φόδο εκείνες τις ημέρες, στη σκέψη πως έτσι μονάχα θα μπορέσω να τον παντρευτώ.

— Τι άταξια συνήθεια! μουρμούρισε η Φανιρού. Να μάς κραμένα μέσα σε κλουδιά, απάνω στα δέντρα, οά νάμαστε πουλιά ή μαϊμούδες!

— Γιατί το κάνουν αυτό; ρώτησε η μικρή Σουεκού.

— Από κακία! αποκρίθηκε γρήγορα η Φανιρού. Έτσι, για να μάς βασανίζουν. Έπειδή οι άντρες είναι όλοι κακοί!...

— Τότε γιατί τους αγαπάμε και τους παντρευόμαστε;... απόρησε η μικρή.

— Μην ακούς τη Φανιρού, μικρή μου Σουεκού, της είπε γλυκά η μεγάλη της αδελφή. Το έθιμο αυτό, μάς φαίνεται κακό... Βέβαια, δεν μάς αρέσουν αυτές οι δεκαπέντε μέρες, που θα περάσουμε έτσι μόνες, κρεμασμένες σε μια καλύδρα μικρή και στενόχωρη, απάνω σ' ένα δέντρο. Μά έχει το σκοπό του... Θέλουν να μάς δοκιμάσουν. Για να παντρευτούμε, πρέπει ν' αγαπάμε τον άντρα που θα πάρουμε. Κι' αν τον αγαπάμε, πρέπει να τ' αποδείξουμε. Μας δοκιμάζουν, λοιπόν, μ' αυτό τον τρόπο. Όταν μια κοπέλλα βαστάξη αυτές τις δεκαπέντε μέρες μόνη, θα πη πως είναι σ' αλήθεια έρωτευμένη με τον άντρα που θα πάρει...

— Άν όμως δειλιάση, τότε, δείχνει πως η αγάπη της, είναι πιο μικρή από το φόβο.

— Εγώ θα φοβάμαι! είπε η Σουεκού.

— Τότε δεν θα παντρευτείς! της φώναξαν πειρακτικά τ' άλλα κορίτσια.

— Το καλύτερο πουχί να κάν! είπε με κακία η Φανιρού. Κι' εγώ το ίδιο δεν κάνω...

— Η Πουόλα σκούνησε τη Γιουκαλακέ, κι' οι δυο τους κρυφόνελασαν.

— Γι' αυτό, δεν παντρεύτηκε ακόμα! είπε ειρωνικά η Πουόλα στο αυτί της Γιουκαλακέ. Κι' έγινε είκοσι χρόνων!...

— Άφοβ φοβάται, άσε την να μείνει άνυπαντρη! γέλασε η κόρη του άρχηγου.

— Η Φανιρού τις κίτταξε που κρυφονιλούσαν. Τα μάτια της σπίθισαν με κακία.

— Ξέρω τί λέτε! φώναξε. Κοροιδείτε...

— Καυμένη Φανιρού... αποκρίθηκε η Γιουκαλακέ. Δεν πρέπει να λες τέτοια λόγια...

— Όλοι σε συμβουλεύουν να είσαι πρόσχαρη και να κυττάξης κι' εσύ να σ' αγαπήση κανένας παλληκάρι, γιατί τα χρόνια περνάνε. Εγώ είμαι δεκαεφτά χρόνων κι' η Πουόλα δεκαοχτώ, και παντρεύονται στην ώρα μας... Είμαστε μεγάλες μάλιστα...

— Η Σουεκού πάλι είναι δεκατεσσάρων χρόνων, και την αγάπησε κιόλας ένα όμορφο παλληκάρι!...

— Ξύπνησε τα μούτρα της η άσχημη κοπέλλα.

— Πως τους βρίσκετε όλους όμορφους, δε μπορώ να καταλάβω... είπε. Εγώ, μια

φορά, τον Χοπού τον βρίσκω άσχημο!... Την κίτταξε με παράπονο η μικρή κοπελίτσα.

— Γιατί, Φανιρού;...

— Έ, έτσι, άσχημος είναι!...

— Τι λες; φώναξε η Πουόλα. Είναι από τους πιο νύστιμους νέους του νησιού!...

— Όνειροπολήματα.

— Όλοι οι νέοι είναι όμορφοι! είπε άθωα η Σουεκού.

— Και τί ξέρεις εσύ; γέλασε με κακία η Φανιρού. Πόσους έχεις ιδά;

— Όσους έχω ιδά είναι όμορφοι!...

— Άλήθεια, ψιθύρισε η Γιουκαλακέ, και να μενάλα τρυφερά της μάτια, κίτταξαν έκστατικά τον Ίκεανό, που άπλωνονταν άπεραντος μπροστά τους. Άλήθεια, κορίτσια... Λέτε πίσω από τα κύματα, να υπάρχουν κι' άλλοι άνθρωποι; Λέτε να υπάρχει κάποιος κι' άλλη γη;... Κι' άλλα νησιά;...

— Έτσι λένε!... αποκρίθηκε η Πουόλα.

Και κίτταξε κι' αυτή με μάτια όνειροπολά τον Ειρηνικό Ίκεανό.

— Έτσι λένε! φώναξε ειρωνικά η Φανιρού. Ότι κουταμάρα τους καπνίση να πουνε οι γέροι, τη λένε! Και που το ξέρουν αυτοί!... Μήπως είδαν άλλους ανθρώπους ποτέ τους;...

— Βέβαια, δεν είδαν! παραδέχθηκε η Γιουκαλακέ. Κανείς μας δεν είδε άλλους ανθρώπους. Κι' οι γεροντότεροι δεν θυμούνται να είδαν άλλους ανθρώπους... Λένε όμως πως κάποτε στα παλιά νησιά, οι παππούδες των παππούδων μας είχαν ιδά άλλους ανθρώπους. Είχαν έρθει, λένε, από κάποιο άλλο νησί... Κι' εκεί, ήταν άλλοι άνθρωποι.

— Το λένε κάτι τραγούδια αυτό. Έκανε περιφρονητικά η Φανιρού. Κι' οι κουτοί τα πιστεύουν. Μά που ζουνε αυτοί οι άνθρωποι! Μέσα στα κύματα:

— Υπάρχει, λένε, κι' άλλη γη πέσα από τα κύματα...

— Πιστεύω τίποτα!

— Ένώ το πιστεύω! είπε σοβαρά η Γιουκαλακέ. Απόδειξη είναι τ' αγάλματα αυτά των θεών μας. Ξέρεις γιατί τάχουν στήμένα εδώ, Φανιρού;

— Που θέλεις να ξέρω; Και ποιος ξέρει αν δεν ξεφύτρωσαν κι' αυτά εδώ σαν τα δέντρα μας!...

— Μη λες ανοησίες! Χέρια ανθρώπων τάφτιασαν, το ξέρουμε καλά! Μήπως και σήμας δεν υπάρχουν τεννίτες που φτιάχνουν ώραία αγάλματα; Νά, ο Άλικολε, ο αρραβωνιστικός της Πουόλα, δεν φτιάχνει θεογ σαν να είναι ζωντανός!

— Μήπως κι' ο Ναμαολί πάει πίσω; ρώτησε γρήγορα η Φανιρού, και στήλωσε τα μικρά της ματάκια στην εξαδέλφη της. Αυτή κοκκίνισε ανεπαίσθητα. Αποκρίθηκε όμως μύνησια:

— Κι' ο Ναμαολί, βέβαια...

— Καλύτερα από τον Άλικολε!

— Ίσως... Άλλά, άλλο θέλω να σου πω. Οι άνθρωποι που φτιάχναν αυτά τ' αγάλματα, ήσαν, τι έκαναν!

— Τι θέλεις να πης; ρώτησε με περιέργεια η Σουεκού.

— Άδερφούλα μου η νιαγιά μας, δεν μάς λέει πως τίποτα δεν φοβάται περισσότερο, έκτρη από το κακό που μπορεί να μάς έρθη από τη θάλασσα;...

— Και τί κακό μπορεί να μάς έλθη από τη θάλασσα;...

— Να σπικωθί η θάλασσα να μάς πνίξη! είπε η Φανιρού.

Κούνησε η Γιουκαλακέ δύσπιστα το κεφάλι της.

— Αν σπικωθί η θάλασσα, οι θεοί μας, τί θα μπορούσαν να κάνουν;

— Νά την ημερέσουν!...

— Ίσως. Άλλά εγώ νομίζω πως οι θεοί μας πιο εύκολα θα μπορούσαν να διώξουν άλλους ανθρώπους. Αν έλθουν εδώ να μάς κάνουν κακό...

— Πά, πά!... Έκανε η Φανιρού. Άνατριχιάζω με τις κουβέντες σας κουτά κορίτσια!

— Η Πουόλα θέλησε να πειράξη την εξαδέλφη της φίλης της.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εύρισκόμεθα εις την σκληράν ανάγκην να δηλώσωμεν προς τους αγαπητούς μας αναγνώστας ότι η Κυβέρνησις επέβαλε τελευταίως, ὅλως ἀδικαιολογητικώς, δασμὸν ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ΜΙΑΜΙΣΥ ΦΟΥΡΑΝ μεγαλύτερον τῆς ἀξίας του. Ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» δὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς προσπαθείας του διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἀνίσου τοῦτου καὶ ἀδίκου μέτρου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐφ' ὅσον ἄλλως μετὴν σοβαρὰν αὐτὴν ἐπιβάρυνσιν, καδίσταται ἀδύνατος ἡ ἔκδοσις μας ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» καὶ τὸ «ΡΟΜΑΝΤΣΟ» ἀναγκάζονται ν' αὐξήσουν κατὰ 1.000 δραχμὰς τὴν τιμὴν των ἀπὸ τῆς προεχοῦς ἐβδομάδος.

Λυπούμεθα βαδύτατα διὰ τὴν ἐπιβάρυνσιν αὐτὴν τῶν ἀγαπητῶν μας ἀναγνωστῶν εἰς ἡμέρας τραγικῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Μετὴν στοργὴν ὅμως καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μετὴν ὁποία περιβάλλουν τὰ περιοδικὰ μας ἐπὶ σειράν ἐτῶν, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δα βροῦν ἀπολύτως δικαιολογημένην τὴν μικρὰν αὐτὴν αὐξήσιν τῶν χιλίων δραχμῶν, ἥτις ἄλλωστε καλύπτει ἕνα μικρὸ μόνον μέρος τῆς νέας ἐπιβαρύνσεως.

— Για φαντάσου, Φανιρού, κι' εσείς, κορίτσια, αν έδω τώρα που καθόμαστε, δούμε καμιά βάρκα νάρχεται από τη θάλασσα. Και μέσα νάναι, λέει. Ξένοι άνθρωποι, τι θα κάνουμε;

Σαν ήνω στα λόγια της, ένας παράξενος θόρυβος ακούστηκε. Κάτι σαν να δόνησε τον αέρα. Ένας υπόκοφος κρότος, που βόσταξε κάμποσα δευτερόλεπτα. Κι' έπειτα σιγή...

Οι κοπέλλες κυττάχτηκαν τρομαγμένες. — Τι ήταν αυτό; ρώτησε η Σουεκού, τρέμοντας.

— Όλα τα μάτια καρφώθηκαν στη θάλασσα. Μά τιποτα δεν φαινόταν, όσο και να κούταζαν μακριά.

Τ, ακρογιάλι όμως ήταν δλο κόλπους, άλλους ανάσφρους κι' άλλους θάβεις. Δεν μπορούσαν έτσι να ξέρουν, αν δεν συνέβαινε τίποτα σε κανένα άλλο μέρος του νησιού...

— 'Η Γιοκαλακέ σηκώθηκε.

— 'Ας ντυθούμε! είπε, προσπαθώντας να φανη ψυχραιμία.

Γρήγορα πέρασαν τα κόκκινα φουστάνια τους κι' έδεσαν τις μαύρες ζώνες τους. Και τα μάτια πάλι καρφώθηκαν στην απέραντη γαλάζια επιφάνεια του νερού.

Ξαφνικά, η Πούλα γέλασε.

— 'Εγώ σας λέω πως δεν ήταν τίποτα... 'Ο αέρας θα φύσηξε πιο δυνατά. Κι' έμεις που μιλούσαμε για φόβους, τρομάξαμε άδικα...

— Ναί, αυτό θα είναι! συμφώνησε η Γιοκαλακέ.

Σιγά όμως, ψιθύρισε της φίλης της:

— Κι' όμως, δε γελαστήκαμε... 'Ακουσα καλά ένα κρότο παράξενο που τρόμαξε την καρδιά μου...

— Τώρα όμως είναι ήσυχια. Κι' αν έγινε τίποτα, πέρασε πιά!...

— 'Ας παίξουμε κάτι... φώναξε η Σουεκού. Δεν πρέπει να καθόμαστε σαν γερόντισσες. 'Ας παίξουμε κάτι. Με τα γέλια φεύγουν πάντα τα κακά πνεύματα!...

Φοβισμένες, αλλά πρόθυμες, σηκώθηκαν οι κοπέλλες. Καί, σε λίγο, η ακρογιάλι αντίλαλσε από τα τρελλά τους τα γέλια καθώς κυνηγιόντουσαν παίζοντας πάνω στην άμμο. 'Επειτα, πήραν το άνηφορικό μονοπάτι, πούφωρε ανώμαλα από τα πυκνά πελώρια δέντρα, στο χωριό!

Ερωτες...

— 'Η Γιοκαλακέ, όμως, έμεινε πίσω, τελευταία. Μαζί της, κρατώντας την από το μπράτσο, περπατούσε η αδελφική της φί-

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος στη σελ. 12 την καινούργια αισθηματική σειρά του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ»

Είναι μια άλυσιδα από ιστορίες πονεμένες νέων γυναικών που παραδίνονται στη χιονοθύελλα της δυστυχίας ενώ είχανε κάθε ικανότητα να προβάλλουν τη σφριγηλή ομορφιά τους, σαν χώρα σάρκινα αγριολούλουδα, στην άνοιξη της χαράς. 'Ανεμώνες προσωρισμένες για τ' απαλά χάνδια του ζεφύρου, που λουλουδιάζουν όμως τολμηρά μέσα στα χιόνια και μέσα στα παγερά αγκαλιάσματα του Βορριά...

λη, η Πούλα.

— Γιοκαλακέ, ρώτησε σε μια στιγμή η κοπέλλα, πές μου την αλήθεια, παίανεις με την καρδιά σου το Γενεμέ, η θα προτιμούσες τον Ναυσαλί;

— Το ξέρεις πως θα προτιμούσα τον Ναυσαλί, αναστέναξε η κόρη του άρχηγού.

— Τότε, πως θα δεχθείς να κλειστείς στην καλύβα, για να παντρευτείς τον Γενεμέ;

— 'Αφού έτσι θέλει ο πατέρας μου; — 'Εχεις όμως το δικαίωμα να έναντιωθείς. Καμιά κοπέλλα δεν παντρεύεται όταν δεν θέλη, το ξέρεις. 'Ας είναι άρχηγός, δεν έχει το δικαίωμα να σε αναγκάσει!...

— Ναί, το ξέρω. 'Αλλά, Πούλα, επειδή ακριβώς είμαι κόρη του άρχηγού, δεν θέλω να έναντιωθώ στη θέληση του πατέρα μου και της υπτέρας του.

— Μά γιατί τον προτιμούν τον Γενεμέ; 'Ο Ναυσαλί είναι χίλιες φορές πιο όμορφος!

— 'Ο Γενεμέ όμως είναι πιο πλούσιος. 'Εχει βάρκα και ψαρεύει όλη τη νύχτα στην ακρογιάλι και πουλάει τα ψάρια σ' όλο το νησί. Γι' αυτό είδες τί καλύβα έχτισε; Την πιο όμορφη μετά την καλύβα του πατέρα μου...

— 'Ο Ναυσαλί όμως έχει μαγεμένα δάκτυλα. Αυτός κι' ο 'Αλικολέ, ο άρραδωνιστικός μου, ζωντανεύουν τις πέτρες!...

— Δεν νοιάζει τον πατέρα μου! Λέει πως ένας αληθινός άντρας, η ψαρεύει, η πάει στο κυνήγι για να θρέψη την οικογένειά του...

Περπάτησαν κάμποση ώρα συλλογισμένες.

— Τι να σου πω, είπε σε λίγο η Πούλα. Μου φαίνεται πως δε θ' αγαπούσα τόσο τον 'Αλικολέ αν ήταν ψωρός ή κυνηγός.

— Κι' ενώ γι' αυτό αγαπάω τον Ναυσαλί, είπε σιγά η Γιοκαλακέ.

Πέρασε η Πούλα το χέρι της στο μπράτσο της εφάδελφης της στοργικά.

— Γιοκαλακέ, τον αγαπάς, αλήθεια, πολύ τον Ναυσαλί;

— Άρνησε ν' αποκριθί η κόρη του 'Απατού.

— Μου φαίνεται πως τον αγαπά! είπε στο τέλος συλλογισμένη. 'Αλλά...

Σταμάτησε.

— Δεν είμαι και τόσο σίγουρη... πρόσθεσε.

Φλουράντας έτσι, έφτασαν άπάνω, όπου ήταν γτισμένες οι καλύβες του χωριού. 'Αντίκρουσαν από μακριά τις σκεπές που ήταν σκεπασμένες με κλαδιά από δέντρα. Είδαν τον καπνό από τις φωτιές που ανέβαινε ήρεμα στον καταγάλανο ούρανό. Κι' άκουσαν τα τραγούδια που τραγουδούσαν οι γυναίκες καθώς μαγείρευαν ή κουνούσαν τα παιδιά τους στις πόρτες.

— 'Ησυχία!... είπε η Πούλα. 'Όλα είναι ήσυχια...

— Μά τί φαντάστηκες; Πώς θα βρούσαμε καμιά αναστάτωση!...

— Ξέρω κι' εγώ; Να σου πω την αλήθεια, με φόβισες ν' αυτά που είπες πως μπορεί να μας έλθω κακό από τη θάλασσα.

— Όλες οι κοπέλλες είχαν σταθή τώρα μπροστά στην καλύβα του 'Απατού, του άρχηγού. Ξεχώριζε από τις άλλες, γιατί ήταν πιο μεγάλη και πιο πλούσια στολισμένη.

— 'Ο άρχηγός καθόταν στο κατώφλι της κ' ένα δόλοευκο γιτώννα και φορούσε στο κεφάλι του πολυχρωμα φτερά, που σχημάτιζαν ένα παράξενο διάδημα.

— Τα κορίτσια τον γαιρέτησαν με σεβασμό. Αυτός ανταπάντησε με χαιρετισμό τους μ' ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού του.

— Από την καλύβα ξεπρόβαλε η Φερντέ, η γυναίκα του.

— Μάνα! είπε η Γιοκαλακέ. 'Ηλθαν οι άντρες!

— 'Όχι! αποκρίθηκε εκείνη. Δεν φάνηκαν ακόμα. Καί λέω, μη τους έτυχε κανένα κακό!...

— Γιατί; ρώτησε με απάθεια ο 'Απατού.

— Μά, άντρα μου, δεν βλέπεις; 'Ο ήλιος είναι στη μέση του ούρανού. Ποτε δεν αργούνε τόσο! Τι κάνουν κάτω στη θάλασσα, μ' αυτό τον ήλιο που τσουρουφλίζει!

— Το ψάρεμα θέλει ύπουνη, γυναίκα, είναι δύσκολη δουλειά. 'Ο Γενεμέ κι' ο γιός μας ο Λαγκού, δεν πάνε στη θάλασσα για να περάσουν την ώρα τους...

— Φτάνει να μη τους έτυχε κανένα κακό.

— Τι κακό φοβάσαι;

— Μά εκείνο που ακούσαμε; Ψιθύρισε δειλά η Φερντέ.

— 'Ακούσαμε! Έκανε περιφρονητικά ο 'Απατού. Μερικές γυναίκες φοβιστάρουν, νομίζουν πως κάτι ακούσατε. Σου ξένησαν. Θά φύσηξε πιο δυνατά ο άνεμος στο βουνό και τα νερικά δέντρα βόγγηξαν. 'Ετσι βογγάνε καμιά φορά, όταν φυσάει δυνατά ο άνεμος.

Τα κορίτσια κυττάχτηκαν φοβισμένα.

— Μάνα! είπε η Γιοκαλακέ, τί ακούσατε; Πότε;

— Είναι κάμποση ώρα! 'Ακούσαμε κάτι που δεν έμοιαζε με τίποτα που έχουμε ακούσει ως τώρα. Κάτι παράξενο, που έρχόταν από μακριά.

— Κι' έμεις τ' ακούσαμε! φώναξε η Φανιρού. Κι' η Γιοκαλακέ φοβήθηκε κι' άς μη θέλη να το υπολογίσει!

Την ίδια στιγμή, μία μακρόσυρτη φωνή

ακούστηκε, φοβερή, λυπητερή, από μακριά. 'Όλοι πετάχτηκαν και τα κορίτσια ανατρίχισαν.

— Θεοί! ψιθύρισε η λεπτή Πούλα. Τι είναι πάλι αυτό;

— 'Η μακρόσυρτη λυπητερή φωνή. Ξανακούστηκε, πιο κοντά τώρα. Λες κι' όλο έρχόταν πιο κοντά.

— 'Απατού, ψιθύρισε η Φερντέ. Κάποιο κακό μήνυμα μας φέρνουν...

— 'Ο άρχηγός τώρα φαινόταν ανήσυχος. Σιγά-σιγά, γύρω στην καλύβα του, μαζεύτηκε όλο το χωριό. 'Αντρες και γυναίκες, με τα μωρά τους στην αγκαλιά και κοπέλλες με το φόβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο.

— Όλοι κύτταζαν κατά το βουνό. Κι' οι γερόντισσες ψιθύριζαν προσευχές. Οι έφηβοι έδοντοσαν τώρα με βήμα άρνη κι' έπισπμο και σήκωναν τα χέρια τους στον ούρανό, λες κι' ήθελαν να ξεορκίσουν το κακό, όποιο και να ήταν.

Σε λίγο, η φωνή ακούστηκε από πολύ κοντά.

Το κακό από τη θάλασσα

— 'Ο 'Αλικολέ, ο άρραδωνιστικός της Πούλα, αυτός που μαζί με τον Ναυσαλί ήσαν, κι' έφτιαχναν τ' αγγέλματα των θεών, έφτασε λαχανισμένος. Το πρόσωπό του ήταν ξαναμμένο, τα μάτια του έδειχναν τρέμου. 'Από μακριά, έκανε μία κίνηση απέλπισίας. Κι' η φωνή του ακούστηκε πάλι σαν πένθιμο ουλιαντό:

— Συμφωρά! Συμφωρά!... Σωθήτε! 'Όποιος μπορεί να σωθεί!...

— Τι συμβαίνει, 'Αλικολέ; ρώτησε ο 'Απατού, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του, ενώ η Πούλα κυττάζε τον αγάπημένο της με μάτια ίκετευτικά.

— Μία ξένη βάρκα ζύγωσε το λιμάνι μας!

— Μία ξένη βάρκα;... Τι θέλεις να πής;... ρώτησε ο 'Απατού, ενώ όλα τα μάτια γούρλωναν από την αγωνία.

— 'Υπάρχουν κι' άλλοι άνθρωποι!... 'Υπάρχει κι' άλλη γη! Καλά το λένε τα τραγούδια μας. Ξένοι άνθρωποι πάτησαν τον τόπο μας!...

Κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του ο άρχηγός.

— Παραμύθια! φώναξε, Ξένοι άνθρωποι δεν υπάρχουν! Γύρω μας είναι η θάλασσα. Πίσω από τη θάλασσα είναι πάλι θάλασσα. 'Όσο μακριά κι' αν πήγαν οι ψωράδες μας, ποτέ δεν είδαν άλλη γη!...

— Τότε από πού ήρθαν αυτοί, 'Απατού;

— Δεν ήρθε κανείς! Κάτι θ' άκουσες και φοβήθηκες. Πές μου, τους είδες με τα μάτια σου;...

— 'Όχι!...

— Βλέπεις; του είπε με υπερηφάνεια ο άρχηγός.

— Καί όμως, ήρθαν ξένοι άνθρωποι! στέναξε ο 'Αλικολέ. Δεν τους είδα εγώ. 'Ακουσα όμως ένα κρότο φοβερό!... Κι' έπειτα, άκουσα τις φωνές των δικών μας! Κι' ανάμεσα σ' αυτές, ξεχώρισα τις λέξεις: «Ξένοι! Ξένοι!».

— Μαζί σου ήταν κι' ο Ναυσαλί; ρώτησε η Γιοκαλακέ και κοκκίνισε ανεπαίσθητα.

— 'Όχι, αποκρίθηκε το παλληκάρι. 'Ο Ναυσαλί σήμερα θέλησε να πάη με τη βάρκα του Γενεμέ... 'Ηταν μαζί τους κι' ο Λαγκού, ο αδελφός σου, Γιοκαλακέ...

— 'Η κοπέλλα χλώμισε.

— 'Όστε τα μύνα που ξέρεις, είναι αυτά που άκουσες; ρώτησε ο 'Απατού.

— Ναί... Καί τώρα πές μας τί πρέπει να κάνουμε, σαν έρθουν ξένοι άνθρωποι εδώ!...

— Στάσου! Είπε ψυχραιμία ο άρχηγός. 'Αν υπάρχουν κι' άλλοι άνθρωποι, θα είναι σαν κι' εμάς! Γιατί να φοβόμαστε!

— Σωστά! είπε η Φερντέ. Το κακό που φοβόνταν οι παππούδες μας από τη θάλασσα, δεν είναι οι άνθρωποι.

— Σαν τί άλλο, Φερντέ; ρώτησε ο 'Αλικολέ, που φαινόταν τρομοκρατημένος.

— Ξέρω κι' εγώ, γιέ μου; Τίποτα άλλο θηρία μην έρθουν...

— 'Η τίποτα θεοί!... ψιθύρισε η Φανιρού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια,

ΑΘΗΝΑ-ΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τρεις καρδιές Σ'ΕΝΑ ΧΤΥΠΟ

15ον — Σ' ευχαριστώ... Λοιπόν, σε λίγο...

Γύρισε στο σπίτι της η Φούλα άνακουφισμένη. Ξαλαφρωμένη. 'Η ιδέα ότι θαχε σε λίγο μπροστά της τον Κώστα, δεν της προκαλούσε δυσφορία...

Αυτό το άπρόοπτο περιστατικό πούχε αναστατώσει ευχάριστα τη ζωή της, νόμιζε ότι είχε σπάσει λίγο τον πάγο πούχε υψώσει ανάμεσα σ' αυτή και στον αγαπημένο της η φοβερή αυτοκτονία της Ζωής...

— 'Εκαστε στην άκρη του κρεβατιού της, γεμάτη χαρούμενη αδημονία. Κάθε στιγμή, νόμιζε ότι άκουγε τα βήματά του στο δρόμο, περίμενε ν' άκουση το κουνούισμά του...

— 'Επί τέλους, εκεί, κατά τις έννια και τέταρτο, χτύπησε το κουνούισμα. 'Η Φούλα έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα. Μπροστά της στεκόταν σιωπηλός, λιγάκι στενωχωρημένος, ο Μπελίνης...

— Καλημέρα, Κώστα... του είπε γλυκά, μ' ένα χαμόγελο.

— Καλημέρα... της αποκρίθηκε. Κι' έκανε δύο βήματα μέσα στο χώλ.

— 'Η Φούλα έκλεισε πίσω του την εξόρτορα. 'Ο Μπελίνης είχε σταθή στη μέση του χώλ, στριφογυρίζοντας με αμηχανία το καπέλλο στα χέρια του...

— Τι τρέχει; ρώτησε.

— 'Ελα πιο μέσα, λοιπόν! του φώναξε εύθυμα. 'Εδώ στο χώλ θα κάσουμε; 'Ορθοί!...

Την άκολουθήσε στην κρεβατοκάμαρα. Τούδωσε μία καρέκλα:

— Νά, κάσε εδώ... Κι' έμένα θα μου επιτρέψεις να ξεπλύνω λίγο στο κρεβάτι...

— Άπλανε... Γιατί όμως; Είσαι άρρωστη; Σε βόσκω λίγο χλωμή...

— Ναί, είμαι λίγο άρρωστη... Δε σ'υ το είπα και στο τηλέφωνο;

— Άγίσχυος ο γιατρός, σηκώθηκε και την πλησίασε.

— Δόσμου να δώ το σφυγμό σου...

Τούδωσε το χέρι της, χαμογελώντας πάντα...

— Σήκασε... του είπε. 'Η άρρώστεια μου δεν είν' από κείνες που προκαλούν άνησυχίες... Είναι μία άρρώστεια... φυσιολογική!

— Ναί, Κώστα... Θά γίνω μητέρα!...

— Απώτομα, ο Μπελίνης χλώμισε κι' ύστερα άμέσως κοκκίνισε. Την κυττάζε για λίγο σά χαμένος. Τα χείλια του τρεμούλιασαν...

— Μητέρα!... Ξανάπε μηχανικά.

— Ναί... Σε στενωχωρεί αυτό;...

— 'Εκαστε δίπλα της, στο κρεβάτι της, την αγκάλιασε, άρχισε να τη ρωτά με χαρούμενη άγωνία!...

— Μά, πως σούρθε;... Είσαι σίγουρη;...

— Δεν είναι ιδέα, Κώστα! είναι η πραγματικότητα!... 'Απόψε, όλη τη νύχτα, με συντροφέψανε τα χτυπήματα του παιδιού μας!

— Ξαφνικά, ο Μπελίνης δάκρυσε...

— Του παιδιού μας! Ξανάπε μαγεμένος.

Μία άπρόοπτη εύτυχία είχε σκίσει από πάνω ως κάτω τον πυκνό, άδιαπέραστο πέπλο που τον χώριζε από την παλιά του άγαπημένη!... Καί, ξαφνικά, την είδε όπως πριν, όπως άλλοτε: Δική του!...

Την έσφιξε στην αγκαλιά του ζεστά, κι' άρχισε να τη φιλάει — στο πρόσωπο, στα μαλλιά, στο στόμα, να της δίνει φιλιές, που τόσο καιρό της είχανε λείψει, γιατί τότε και η ίδια άσπληθη!...

— Το παιδί μας!... Έλεγε και Ξανάλεγε ο Μπελίνης. 'Εχουμε ένα παιδί οι δύο μας!...

Τα δυο αυτά νέα κρίσματα νιώθανε ότι ένας άσπαστος κρίκος από άπαλη, λουλουδένια σάρκα, έρχότανε για να τους ένωση τον ένα με τον άλλο... Το παιδί τους!...

Σιγά, η Φούλα άρχισε να του μιλάει σιγά σιγά:

— Τι θα γίνη τώρα;... Για πέσμου...

Καταλαβαίνεις, δεν ήτανε ποτέ δυνατό να κρατήσω μυστικό από σένα ένα τέτοιο περιστατικό!... Γι' αυτό σε ζήτησα σήμερα για να σου εμπιστευθώ αυτό που μου συμβαίνει, και να ζητήσω τη γνώμη σου... Τι πρέπει να κάνω;... Μήπως... πρέπει ν' άρνηθώ τη χαρά της μητρότητας;...

— Με ποιόν τρόπο;...

— Ξέρω κι' εγώ;... Μήπως νομίζεις προτιμώτερο νά... το άποφύγουμε αυτό το παιδί;...

— Άγαναχτισμένος την άποπήρε βίβαια: — Τι είν' αυτά που λές;... Τρελλάθηκες!... Πρώτα-πρώτα, είναι άργα για να κάνουμε, κι' αν ακόμα θέλαμε, ένα εγκλημα!...

— 'Αργά;...

— Φυσικά... Για να το άκούσης το παιδί, σημαίνει ότι η κατάσταση σου είναι προχωρημένη... 'Αλλά, κι' αν δεν ήταν άκουμα, κι' αν σου τόβλεπε, πάλι εγώ θα σε σταματούσα από μία τέτοια έλκεινά εγκληματική πράξη!... Νά σκοτώσουμε το παιδί μας;... Το σκέφτηκες καλά αυτό;... Το παιδί μας;...

Κλαίγοντας με άσυγκράτητους λυγμούς, εκείνη χώθηκε βαθειά μέσ' στην αγκαλιά του.

— Σ' ευχαριστώ!... του μурμουούρισε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση. Καταλαβαίνεις πόσο σκληρό βάρτανε για μένα αν σ' άκουγα να μου επιβάλλεις αυτό τό... εγκλημα!... Πόσο χαιρόμμαι, αγαπημένε μου, πούχεις την ίδια γνώμη με μένα, την ίδια συγκίνηση, την ίδια λαχτάρα!...

— Μά, μπορούσες ποτέ ν' άμφιδάλ-λεις;...

Την έσφιγγε, τη φιλούσε, κι' έκείνη παραινόντανε άνυπερασπιστη στα χέρια του, στα φιλιές του... Μαίνανε έτσι γι' αρκετή ώρα, αγκαλιασμένοι, αμίλητοι, εύτυχισμένοι!...

Πρώτη η Φούλα δέφυγε από την αγκαλιά του με κάτι σά φόβο...

— Τι έχεις;... τη ρώτησε.

Με τα μάτια της χαμηλωμένα, με το στήθος της που άνεδοκατέβαινε γρήγορα, του άπάντησε σιγά:

— Ξεχνάς ότι... δε μπορούμε να έννο-θούμε!...

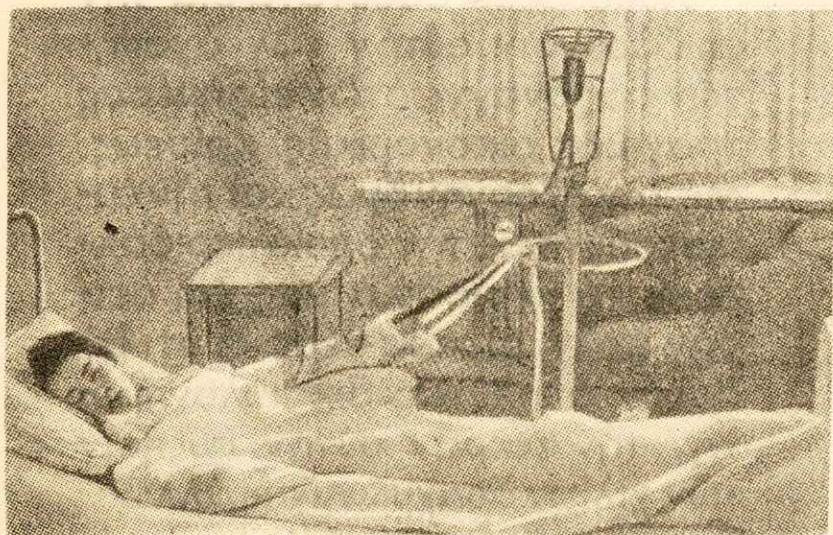
— Γιατί;

— Μά, δεν τη συλλογίσαι τί... Ζωή;...

Το όνομα της μικρής πεθαμένης ήρθε να πέση ανάμεσα τους βαρύ!... 'Από ένστικτο, ο Μπελίνης έκανε λίγο πίσω... 'Η Ζωή!... 'Η μικρή παράλυτη, που και πεθαμένη ακόμα, τους χώριζε με σαστιστική έπιμονή!...

Ναί, μά τώρα τα πράγματα είχαν άλ-λάξει!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Σε μερικές ψυχιατρικές κλινικές της 'Αμερικής, άρχισαν να εφαρμόζουν ως θεραπευτικό μέσον ώρισιμένον ψυχικών ασθενειών, τον ύπνο. 'Η γυναίκα της φωτογραφίας κοιμάται, τώρα, επί 72 ώρες και πρόκειται να κοιμάται άλλα 15 ημερώνκτια. 'Από το μηχανήμα που βρίσκεται δίπλα της, τρέχει κατά διαστήματα, στη φλέβα του μπράτσου της, ένα ύπνωτικό, που της εξασφαλίζει τον άδιάκοπο ύπνο. Τα άποτελέσματα της θεραπείας δια του ύπνου, άπεδείχθησαν καταπληκτικά!...

Το μεγάλο μυστικό

Όλη τη Μεγάλη Βδομάδα είχε ξεθεωθή στη δουλειά. Ήτανε δυο-τρία βιαστικά φορέματα, που τα θέλανε οι πελάτισσες για τὸ Πάσχα. Ἐπρεπε νὰ τὰ παραδώσῃ τὸ ἀργότερο ὥς τὸ μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Δὲν τὴν ἔνοιαζε διὼς αὐτὴ ἡ παραπάνω δουλειά, ἡ κουραστική. Πιὸ πολὺ τὴν ἀναρτοῦσε... Ἐτσι, Σάββατο μεσημέρι, θὰ μπορούσε νὰ παραδώσῃ τὰ φορέματα καὶ νὰ πάσῃ τὰ λεφτά. Κι ὕστερα, κρυφά, σὰν κλέφτρα, θάτρεχε νὰ ψωνίσῃ τὰ Πασχαλινὰ δωράκια τοῦ Γιωργάκη της...

Τοῦ Γιωργάκη της! Ἦτανε γραφτὸ τὴ μεγάλη της λατρεία, τὴ σάρκα της. τὸ παιδί της, νὰ τὸ κρυβῇ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου!... Γιατί ὁ Γιωργάκης ἐκπρωποῦσε τὴν ἀμαρτία!... Τὴ γλυκεῖα ἐρωτική ἀμαρτία, τὸ πρῶτο ξεγύλισμα, τὸ κατρακύλισμα μέσα στὴν πλανεύτρα ἀντρική ἀγκαλιά, ποῦχε κἀκει χωρὶς οἶκτο τὴν ὑπόληψί της, τὴν κοριτσιίστικη τιμὴ της, μαζὶ μὲ τὰ ἀπαλά φτερά τῶν δνέων της!...

Καὶ τώρα — τόσα χρόνια... — ὁ Γιωργάκης, ἡ μικρὴ ἀνύποπτη τριανταφυλῆνα σάρκα ποῦ ἐκπρωποῦσε τὸ πρῶτο της ἐρωτικὸ σκίρτημα, καταδικαζότανε νὰ ζῇ μακριὰ ἀπὸ τὴ μανούλα του, μὲ μιὰ καλὴ καὶ πονόψυχη δεῦτερη, θετὴ μητέρα ποῦ ἦταν διὼς μιὰ ξένη, καὶ μὲ τὴν πραγματικὴ ποῦ λατρεύτῃ ὑπὲρτα ποῦ ἐξοτότανε κόπου-κόπου, μὲ προφύλαξι, βιαστική, φοβισμένη, γιὰ νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ ἑσθὰ του μαλλάρια καὶ νὰ φύγῃ πάλι σὰν τρελλή, σὰν κυνηγημένη!...

Κι εἶχε λόγο δυνατό ἡ φτωγεία γυναίκα νὰ φυλάγεται, νὰ κρύβεται τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ: Κάποιος ἄλλος ἄντρας, εὐγενικός, τίμιος, εἶχε φτάσει ὥς τὴ δυστυχία της, εἶχε σκύει μὲ συγκινημένο ἐνδοφέρον ἀπάνω στὸ δρόμα της, παραμερίζοντας τὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια, καὶ εἶχε ζητήσει ν' ἀλαφρώσῃ τὴν ἀδόσταχτη, τὴν τρανικὴ μοναξιά της. μ' ἓνα γλυκὸ ζευγάριμα μαζί του!... Ἡ Φανὴ εἶχε δεχτῇ σὰν θεῖο δῶρο τὸν ἑρωτὰ του. Ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνησυχία μὲ τρόμο: Ἀν ὁ Στέφανος μάθαινε γιὰ τὸ Γιωργάκη... Τὴν ἤξερε φτωγεία, μὰ ἀγνή!... Τοῦχε πῇ ψέμματα, ὅτι τὰ δικά του φιλιὰ, εἶχανε γιὰ πρῶτὴ φορά συγκαλονεῖ ἐρωτικά τὴν ψυχὴ της... Κι αὐτὸς εἶχε πιστέψει. Πῶς νὰ μὴν πιστέψῃ;...

Τὸ καυτερό μυστικὸ ποῦ στυνιάτιζε τὸ παροεβλὸν της, ἡ φτωγεία γυναίκα, τὸ εἶχε κρύψει καλά... Δὲν τῷδεσε παρὰ ἡ γρη῏-Καλή, ἡ θετὴ μητέρα τοῦ Γιωργάκη. Κι αὐτὴ καθότανε σὲ μιὰ πολὺ μακρινὴ γει-

τονιά. κι' εἶνε δοκιστή νὰ μὴ μιλήσῃ... Naί, μὰ ὁ Στέφανος ἔπτοῦσε μ' εὐγενικά ἐπιμονὴ νὰ ἀλοκληρώσῃ τὴν εὐτυχία του στὸ πλάι τῆς γυναίκας ποῦ ἀγαποῦσε!... Τρέμοντας ἡ Φανὴ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀρνιέται κατηγορηματικά, ἀνέβαλλε κάθε φορά τὸ γάμο τους... Τὸ γάμο τους! Πῶς νὰ παντρευτῇ, μ' ἓνα παιδί ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἐρωτική σχέσι στὴ ζωὴ της;... Πῶς νὰ παντρευτῇ μ' ἓνα τέτοιο μυστικὸ στὸ παρελθόν της;...

Μεγάλου Σάββατο. Νάτα, ἔτοιμα καὶ τὰ τρία φορέματα!... Ἡ Φανὴ τὰ τύλιξε προσεκτικὰ σὲ ἄσπρα τσιγαρόχαρτα, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, νὰ νὰ πᾶν νὰ τὰ παραδώσῃ στὴς πελάτισσες. Λίγο ποῖν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, εἶχε τελειώσει. Καὶ τώρα, μὲ τὰ λεφτά στὴν τσάντα της, τράβηξε γαρούμενη γιὰ τὰ ψώνια τοῦ Γιωργάκη: Ἐνα μεγάλο κόκκινο αὐγὸ, γεμάτο σοκολάτες, μιὰ λαμπράδα μὲ μιὰ γαλάζια μεταξωτὴ κορδέλλισσα. Ἐνα τσουρέκι, ἓνα ζευγάρι παπουτσάκια ἓνα μποκέττο πασχαλίδες... Τὰ ἄλλα — τὸ κρέας, τὰ φρούτα — θάδενε λεφτά, ὅπως πάντα, στὴν κυρὰ-Καλή, γιὰ νὰ τὰ ψωνίσῃ...

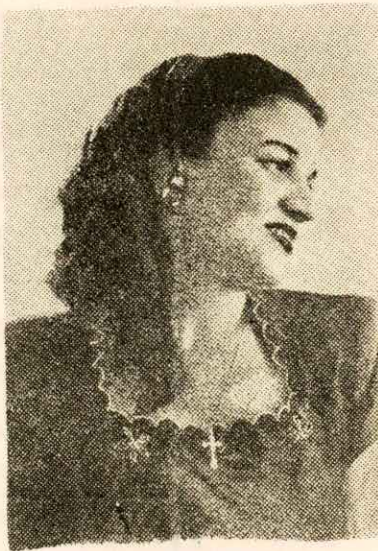
Καὶ τώρα, ἔτρεχε μὲ λαχτάρα στὸ Γιωργάκη της, φορτωμένη πακέττα ἡ φτωγεία ὑπὲρτα, ποῦ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κοῦδῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου!... Ἐτρενε, ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ πλῆθος τῆς Πασχαλιάτικῃς παραγωγῆς ἀφρημένη, δοσιμένη δόλωμα στὴ νὰ τὰ παιδιό της δταν θάδελπε τὸ αὐγὸ, τὸ τσουρέκι, τὰ καουχόγια παπουτσάκια...

Ἐσφινικά ἔνα γέρι πέρασε μὲ γαρούμενη οἰκειότητα κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο της, ἐνὼ μιὰ φωνὴ τῆς ψιθύριζε:

— Πού πᾶς, Φανίτσα;... Κέρωσέ ἡ φτωγεία! Δίπλα της βοισκόταν ὁ Στέφανος!... Ἀρχισε νὰ τρέμῃ, ἀπὸ τὰ γέρια της γλίστρησαν οἱ πασχαλίδες καὶ σροσιπτήκανε στὸ πεδωδρόμιο... Ἐσκυψε εὐγενικά ἐκεῖνος καὶ τὴς μάζεψε — Πού πᾶς, Φανίτσα;... τὴν ξαναρῶ-τῃσε πῶς πειστικά. Φορτωμένη μὲ τόσα πακέττα!...

Εἶχε σκύψει τὰ μάτια της, χλωμὴ, μὲ τὰ γέλια της ποῦ τρεμουλιάζανε χωρὶς νὰ υποσούνε νὰ βγάλουν διὼς ἓναν ἦχο, μιὰ λέξι, μιὰ δικαιολογία...

Εἶδε ὁ Στέφανος τὸ χλωμισμό της, ἐνοῖσσε τὴν τσαογὰ της. Κι' ἀψήσυνσε σοδορά. Κατάλαβε, ὅτι βοισκότανε μπροστὰ σ' ἓνα μυστικὸ ποῦ τοῦκρυβε μ' ἐπιμονὴ ἡ γυναίκα ποῦ ἀγαποῦσε...

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ τραγουδίστρια τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς κ. Θεκλὰ Λαζαρίδου, ἡ ὁποία ὑστερα ἀπὸ πολὺμην καλλιτεχνικὴ «τουρνέ» στὴν Ἀμερική, ὅπου ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴς ἐπιτυχίας ἐπιστρέφει σήμερα στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ὑπερρωσκαεῖο «Χόμμαντ».

Ἐτσι, ὅπως τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὴν τράβηξε σ' ἓνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο. Κάτσανε σ' ἓνα τραπέζακι στὸ βάθος — ἡ Φανὴ χλωμὴ πάντα, ἀμίλητη, ὁ Στέφανος ἀνίσχυρος, γεμάτος περιέργεια...

— Πές μου, λοιπὸν, Φανίτσα... Πού πᾶς φορτωμένη μὲ τόσα Πασχαλινὰ δώρα; Γιὰ ποῖο παιδάκι εἶναι τὸ αὐγὸ, ἡ λαμπράδα;...

Σήκωσε βαρεῖα τὰ μάτια της, καὶ τὸλμησε νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ θάρρος, μὲ ἀπόγνωσι:

— Γιὰ τὸ δικό μου!... τοῦ ἀποκρίθηκε σιγὰ, μὰ σταθερά.

Σὰ νάφαγε μιὰ καμουσικιὰ κατὰμουτρα ὁ Στέφανος! Χλωμίσσε, τὰ δάχτυλά του σφιγθήκανε σὲ γροθιές...

— Τὸ δικό σου!... μουμούρισε.

— Naί, Στέφανε!... Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο, τὸ φοβερό μυστικὸ τῆς ζωῆς μου! Δὲν εἶμαι ἀγνή!... Κάποιος ἄλλος ἄντρας πέρασε ἀπὸ τὴ ζωὴ μου σὰν ἐρωτικὸς κυκλώνας, γιὰ νὰ μού τὰ σαρώσῃ όλα! Πίσω του ἄφησε ἓνα παιδί!... Ἐνα ἀνύποπτο, ἄθωο πλάσματάκι, ποῦ καταδικάστηκε νὰ στερηθῇ τὴ μητέρα του, γιὰτὶ ἀποτελοῦσε στίγμα στὴν ὑπόληψί της... Γιατί μ' ἓνα παιδί νόθο στὴν ἀγκαλιά της ἡ ὑπὲρτα του ἦταν καταδικασμένη νὰ ζῇσῃ περιφρονιμένη ἀπὸ τὴν κοινωνία, μὲ τὸν παλὸ τῆς ἐρώτας σὰν καυτερὴ σφραγίδα στὴν ὑπόληψί της...

Δὲν εἶναι τὸν ἡρωισμό νὰ περιφρονήσῃ τὴν κοινωνία... Καί, ἰδίως, τὸ ψέμμα μου ἔγινε ἀκόμα πῶς ἐπιταχιστικὴ ἀνάγκη, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ γινώσκω ἑσένα!... Πῶς μπορούσα νὰ σοῦ ἐμπιστευτῇ τὸ φοιχτὸ μυστικὸ μου;... Τόκρυψα βαθεῖα στὴν πονεμένη μου ψυχῇ... Γι' αὐτὸ ὅμως ἀρνιόμουν τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου ποῦ τόσο εὐγενικά μού πρόσφερες... Πῶς νὰ σὲ παντρευτῷ μ' ἓνα τέτοιο μυστικὸ, Στέφανε;... Ὡστου, νᾶ, σήμερα, ἡ τύχη στὸ ξεσέ-πασσε τὸ μυστικὸ μου... Naί, δρῶλεψα σκληρὰ ὅλη τὴ βδομάδα γιὰ νὰ πάσω λίγη Πασχαλιάτικη γὰρὰ τὸ παιδί μου, στὸ Γιωργάκη μου!... Καὶ τώρα, μπορεῖς νὰ μὲ περιφρονήσῃς, νὰ μ' ἀφίσης, νὰ φύγῃς...

Τὴν ἄκουγε αἰμίλητος ἐκεῖνος. Ἐσφινικά, ἓνα δάκρυ ἔλαιψε στὸ μάστιγος. Σηκώθηκε, πῆγε στὴ βιτρίνα τοῦ ζαχαροπλαστείου, διάλεξε κι' αὐτὸς ἓνα κόκκινο αὐγὸ — τὸ πῶς μεγάλο! — διάλεξε ἓνα κουνελάκι, ἓνα δριττερό τσουρέκι, κασιμελές, πᾶστες... Ἐβαλε νὰ τοῦ τὰ τυλίξῃν ὅλα καὶ νύσισε στὴ νυναικα ποῦ τὸν κύτταζε σὰ γαμήνη, ἀνίκαινη νὰ σκεφτῇ, νὰ καταλάβῃ...

— Ἐλα, Φανίτσα... Σήκω... Πᾶμε μαζί στὸ Γιωργάκη μας νὰ τοῦ εὐνηθούμε «Καλὸ Πάσχα»!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Πάσχα στο χωριό

Ἐλα Λενιώ, φόρεσε ροῦχα γιορτινὰ στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πάμε. Ὡρα εἶνε σημάει! Ἀπόψε ὅλα γύρω, ὠραία εἶναι κι' ἄγνα. Μοσχοβολοῦν οἱ πασχαλίδες καὶ τὸ λιβάνι...

Ἐτοιμῃ; Πᾶμε! Κύττα κόσμος στὸ στρατὶ ποῦ οδηγεῖ σ' ἑρμηκὸ μας τὸ ζωκλήσι. Ἀς ἀνεβούμε ὡς ἐκεῖ ἀγκαλιστοί κι' ἄς προστεθούμε στὸ χαρούμενο μελίσσι...

Μὰ πόσο ὠραία εἶν' ἀπόψε ἡ βραδυὰ κι' ὅλα θαρρεῖς μιὰ ἐξοχὴ ἔχουν παρεῖ χάρι, ποῦ πλημυρίζε μ' ἀγαλλίασι ἡ καρδιά πλάι στα λουλούδια καὶ κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι.

Ἀκου χαρούμενα ἡ καμπάνα πῶς χτυπᾷ... Ὡς λαμπουν γύρω τ' ἀνάμεινα τ' ἀγιοκέρια θαρρεῖς πῶς πέσαν ἀπὸ κάμπο χαρωπὰ λαμπρά κι' ἀμέτρητα, ἀπ' τὸν οὐρανὸ τ' ἀ- (στέρια)

Φέρ' τὰ κερὰ μας νὰ τ' ἀνάψουμε κι' αὐτὰ κᾶν' τὸ σταυρὸ σου καὶ τὴν προσευχὴ σου (πῆς τη).

Ἀνάστησαν! Χτυπᾷ ἡ καμπάνα δυνατὰ, ψέλνει ὁ ἀσπρομάλλης ὁ παπᾶς, «Χριστὸς Ἀ- (νέστη)»

— Χριστὸς Ἀνέστη! ἀγαποῦλα μου καλή, ἔλα κοντά μου, πῶς κοντὰ μου, ἀγαπημένη, καὶ τῆς ἀγάπῃς δός μου, τὸ γλυκὸ φιλὶ κατ' ἀπ' αὐτὴ τὴ μυγδαλιά τὴν ἀνθισμένη!... ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Ματωμένο Πάσχα ΣΤΗ ΧΙΟ

Ἡ σφαγὴ δέκα Ἑλλήνων ἐπανοστατῶν

ΗΜΕΡΩΝΕ Πάσχα τοῦ 1380, στὴ Χίο, τὸν καιρὸ ποῦ τὴν κατεῖχαν οἱ Γενοβέζοι Ἰουστινιανέ.

Σὲ μιαν ἀκρὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Καταρράκτου, ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, εἶχαν συγκεντρωθῇ μερικοὶ ὀρθόδοξοι κληρικοὶ καὶ Ἕλληνες προΐοντες τοῦ τόπου καὶ συζητοῦσαν χαμηλοφώνως, κάτω ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ φῶς ποῦ σκόρπιζαν τὰ μισοσέβωτα πολυκάν- ὀηλα. Ἀπ' τὴ βλασηρὴ, ὅμως, ἐκφρασοῦ τοῦ προσώπου τους κι' ἀπ' τὴς φοβισμένες ματιές ποῦ ἐρρίχναν κάθε τόσο γύρω τους, ἦταν φανερό πῶς ἡ συνομιλία τους δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ τὸν πανηγύριο τῆς μεγάλης γιορτῆς τῆς ἐπομένης.

Σημῶσαν ἡμέρα ἀγάπης καὶ συγγνώμης. Ὡστόσο, στὴ νυχτερινὴ αὐτὴ συγκέντρωσι κανονίζονταν καὶ οἱ τελευταῖες λεπτομέρειες μιᾶς πράξεως, ποῦ θὰ ἔκανε τὴς καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν νὰ ση- ἀνούν, ὄχι χαρμόσυνα, γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ πέν- θιμα: Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπρόκειτο νὰ γινῇ γενικὴ σφαγὴ τῶν Γενοβέζων ποῦ ἔμεναν στὴ Χίο.

Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συνομοσίας αὐτῆς ἦταν ὁ μητροπολίτης Ἰωάννης Δαλασσηνός, συγγενὴς τοῦ αυτοκράτορος Ἰωάννου Ε' τοῦ Παλαιολόγου. Θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν Ἰουστινιανέ, ποῦ εἶχαν ἀποσπᾶσι στὰ 1346 τ' ὠραῖο νησί ἀπ' τὸ στέμμα τοῦ Βυζαντίου, ἀποφάσιζε νὰ σηκώσῃ ἐπαναστάσι ἐναντίον τους. Καὶ διέλεξε τὴ μέρα τοῦ Πάσχα γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια του, κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ἡ φρουρὰ τῶν Γενοβέζων, ἀπορροφημένη ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθή- κοντα, θὰ αἰφνιδιαζότανε ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι καὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ προβάλλῃ ἀποτελεσματικὴ ἀντίστασι.

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Οἱ συνεργάτες τοῦ μητροπολίτου στὴν τολημὴ ἐπιχείρησι τὸν δέκα κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ μαζεύντηκαν γιὰ τελευ- ταία φορὰ στὸ ναὸ τοῦ Ἁ. Γεωργίου γιὰ νὰ συνηνωθῶν ὀριστικὰ γιὰ τὴν ἀγ- ριανὴ ἐξόρησι. Οἱ ὁπαδοὶ τους, σκροπισμένοι σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως, ἔνα σύνθημα μονάχα περιέμεναν...

Ὁ μητροπολίτης, ἀφοῦ ἀνέπε- με εὐχὲς γιὰ τὴ νίκη τῶν ἑλληνι- κῶν ὀπλων, εὐλόγησε τοὺς παρι- σταμένους κι' ἐτοιμαζότανε νὰ δι- αλύσῃ τὴν συγκέντρωσι, δταν ἔαφικά, δυνατὰ χτυπήματα ἀκού- σθηκαν στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, χτυπήματα ἐπιτακτικά, ἀπειλη- τικά.

Οἱ συνομιλοῦντες πάγωσαν ἀπ' τὸ φόβο τους.

Ἐρρίξαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον βλέμματα ἀπειλοῦσας. Τὸ σχέδιό τους εἶχε προδοθῇ. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔπρεπε νὰ θεωροῦνται μελλοθάνατοι. Κι' δὲν τοῦς ἐνοια- ζε γιὰ τὴ ζωὴ τους, ὅσο γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐθνικῆς τους ἀπο- στολῆς.

Πρὶν προφτάσουν νὰ συνέρθουν τ' ἄνδρες τοὺς κατὰπληξῃ ἡ δίφυλλη πόρτα τοῦ ναοῦ ἀνοίξε μὲ πᾶταχο. Ὁ ἱερός χώρος γέμισε ἀπὸ ἔξαλλους καὶ μαινόμενους Γενοβέζους στρατιώτες... Τὶ ἄμυνα μπορούσαν ν' ἀντιτάξουν δέκα ἀ- ὁποῖο γέροι ἐναντίον τῶσαν ἐξαγριωμένων ἀντιπάλων;

Νύχτα τοὺς ὠδήγησαν στὸ φοβερό παραθαλάσσιο Κάστρο τῆς Χίου, παλὸ χτίσμα τῶν βυζαντινῶν. Καὶ νύχτα, μὲ τὴς λαμπάδες, εἶναι ἡ δικὴ τῶν δέκα ἐγκρίτων Ἑλλήνων, ποῦ διέπραξαν τὸ ἀ- συγχώρητο ἔγκλημα νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τῶν κυριάρχων τοῦ νησιοῦ. Καταλαβάνετε τώρα, τί εἶδους ἀπόφασι ἔβγαλαν οἱ Γενο- βέζοι. Ἐκτός ποῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμωρήσουν παραδειγματικά τὴν ἀνταρσία, δὲν μπορούσαν νὰ λησμονήσουν καὶ τὰ θρησκευτικὰ πά- θη, ποῦ κρατούσανε διαρκῶς ἀντιμέτωπους τοὺς ὀρθόδοξους καὶ τοὺς δυτικούς.

Μπροστὰ στὸ Κάστρο, ἦταν ἓνα μεγάλο χτίριο. «Δικαιοτάτων» τὸ ἔλεγαν τὸ μέγαρον αὐτὸ οἱ Γενοβέζοι, — καὶ δὲν μπορούσαν νὰ τὸ ἀποκαλέσουν διαφορετικὰ ἀφοῦ ἐκεῖ ἀπένευαν τὴ δικαιοσύνη τους. Λίγα μέτρα πῶς πέρα ἦταν στήμεν μιὰ κολώνα ἀπὸ πορφωρτὴ λί- θη, γνωστὴ ὡς «Στήλη τοῦ Δικαίου». Οἱ Χιώτες ἀνατρίχιαζαν κάθε φορὰ ποῦ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, γιατί μπροστὰ στὴν κολώνα αὐτὴ συνήθιζε νὰ στέκεται ὁ δῆμιος κληρικός, ποῦ ἀναγγέλλε μεγά- λοφῶνα τὴς ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου — ἐναντίον Ἑλλήνων πάν- τως. Μετὰ τὴν ἐκφώνησι τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως μπροστὰ στὴ Στήλη τοῦ Δικαίου, ὁ Ἰωάννης Δαλασσηνός καὶ οἱ βοηθοὶ του με- ταφέρθηκαν σὲ μιὰ μεγάλῃ τριήρῃ, ποῦ ἦταν ἀγκυροβολημένη στὸ λιμάνι. Ἰσως νὰ γλῦτωναν τὴ ζωὴ τους, ἀν δεχτόταν νὰ μαρτυ- ρήσουν στὸ δικαστήριο τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων συνεργατῶν τους, ἀν φανερώσαν τὴς λεπτομέρειες τῆς συνομοσίας. Δὲν τὸ ἔκαναν ὁ- μως αὐτό. Θὰ ἐπλήρωναν μονάχα ἐκεῖνοι τὴς συνέπειες τῆς πρά- ξεως τους.

Ἀντίκρουσαν, λοιπὸν, χωρὶς νὰ λιποψυχήσουν, τὸν ἀπᾶισιο κουκου- λοφόρο δῆμιο, ποῦ τοὺς πέρασε τὸ βρόχο στὸ λαιμό. Ὑστερ' ἀπὸ

λίγο, δέκα σώματα κρεμόντανε στὸν ἀέρα, ἀπ' τὰ πῶς ψηλά κατάρ- τια τοῦ καροῦδου.

Οἱ Γενοβέζοι ὥστόσο δὲν ἐθεώρησαν τὴν τιμωρία αὐτὴν ἱκανο- ποιητική.

Ἀποκεφάλισαν νεκροὺς τοὺς δέκα ἐπαναστάτες κι' ἔστησαν τὰ ματωμένα κεφάλια τους στὴς ἐπαλῆεις τοῦ Κάστρου, γιὰ νὰ τρο- μοκρατηθῶν οἱ Ἕλληνες καὶ νὰ μὴ διαανοῦν ποτὲ νὰ ἐπαναστα- σουν τὴν ἀπόπειρα τοῦ Δαλασσηνοῦ.

Πῶς, ὅμως, ἀνεκάλυψαν τὴ συνομοσία τοῦ μητροπολίτη; Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοσι, ποῦ τὴν παραδίδονται πολλοὶ συγ- γραφεῖς ὡς ἱστορικὸ γεγονὸς, τὰ σχέδια τοῦ Δαλασσηνοῦ τὰ μαρ- τυρῆσε αὐτοῖς Γενοβέζοις ἡ κορὴ ἓνος ἀπ' τοὺς πῶς στενοὺς συνεργά- τες του. Τρελλὰ ἐρωτευμένη μ' ἓναν Ἰουστινιανὴ, φοβήθηκε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της δταν ὁ πατέρας της εἶχε τὴν ἐπιπολαι- ὄτητα νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ μυστικὸ του. Παιδί, ὅπως ἦταν, νόμιξε ὅτι μπορούσε νὰ τῆς ἐχθὴ ἐμπιστοσύνη. Ἐξ ἄλλου, ἤθελε νὰ τῆς χαλυ- δώσῃ τὴν ψυχὴ, νὰ τὴν προετοιμάσῃ γιὰ ὅ,τι θὰ συνέβαινε. Πί- στευε πῶς εἶχε νὰ κἀνῃ μὲ μιὰ Ἑλληνίδα, ἐνὼ ἐκείνη ἦταν πρὶν ἀπ' ὅλα μιὰ γυναίκα ποῦ ἀγαποῦσε...

Μόλις, λοιπὸν, ἔμαθε ἀπ' τὸν πατέρα της ὅτι οἱ συνομιλότες σκο- τεύανε, μὲταξὺ ἄλλων, νὰ σκοτώσουν ὅλους τοὺς Ἰουστινιανέ, τὴν ἐπῆσε ἀπελπισία. Δὲν σκέφτηκε τὸ κακὸ ποῦ θὰ ἔκανε στὴν πατρι- δα της καὶ στὸν ἴδιον πατέρα της, ἀν μαρτυροῦσε στοὺς Γενο- βέζους τὰ σχέδια τῶν συνομιλῶν. Τὸ πάθος τῆς γιὰ τὸν Ἰουστινι- ανὴ εἶχε παρεῖ μορφή παραφροσύνης, τῆς θάλλωε τὸ νου σὲ βαθὺ ποῦ νὰ μὴ μπόρῃ πᾶ νὰ λογιεῖτο.

Καὶ κατέδωσε τὴ συνομοσία στοὺς Γενοβέζους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δῇ τὴ μέρα τοῦ Πάσχα τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα τῆς στήμεν σὲ μιὰ ἐπαλῇ τοῦ Κάστρου!...

Δὲν ξέρουμε τί ἀπένευε μὲ τὴν τραγικὴ αὐτὴ Χι- ὠτισσα, ἀν ὀρθῶς εἶχε τὴ θλιεμένη ἱκανοποίησι νὰ βρῇ στὴν ἑνώσι τῆς μὲ τὸν Ἰουστινιανὴ λίγη παρηγορία γιὰ τὸ ἐγκλη- μα τῆς ἡν ἐκείνος τὴν παρήγαγε σὲ τέλος, ἡ καὶ τὴν περιφρόνησε γιὰ τὴν πράξί της, οὔτε καὶ ποῖο ἦταν τὸ κατάντημά της. Ἡ φαντασία μὲνι ἐλεύθερη νὰ πᾶσῃ γύρω ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ αὐτῇ τὰ πῶς δραματικὰ περπα- μένα.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἄλλοι ἱστορικοὶ ποῦ δὲν παραδέχονται τὴν παρά- δοσι αὐτὴν, ὑποστηρί- ζοντας ὅτι τὴ συνομοσία τοῦ Δα- λασσηνοῦ τὴν ἀποκάλυψε στοὺς Γενοβέζους, ἓνας ἀπ' τοὺς κυριώ- τερους συνεργάτες τοῦ μητροπολί- του, ὁ Δοῦκας Δισαωρηνός.

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ τὸ βγά- ζουν ἀπὸ ἓνα πατριαρχικό γραμ- μα ποῦ στράβηκε λίγα χρόνια ἀρ- γότερα, στὸ Χιῶτὴ προῦχοντα. Ἐ- να γράμμα γεμάτο συστάσεις καὶ νοουθεσίες γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψι- χῆς ἓνος ἀπαρτωλῶ. Καὶ ὠριμέ- νες λεπτομέρειες τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς μᾶς πείθουν ὅτι ὁ Δισαωρ- ηνὸς ἦταν πραγματὶ ὁ προδότης.

Ἀντικε μὲ πᾶτα καὶ ὠριμότε- ρες οἰκονομίες τῆς Χίου. Ἦταν ἓνας ἀπ' τοὺς πρώτους ποῦ ἐμύ- ησε ὁ Δαλασσηνὸς στὴν ὑπόθεσι τοῦ. Ὡστόσο, τὴν τελευταία στι- γμὴ λιποψύχησε. Φοβήθηκε μήπως ἀποτύχῃ τὸ κίνημα. Καὶ ἔβλησε νὰ σώσῃ τὸ δικό του τοῦλάχιστον κεφάλι, προδίδοντας τοὺς φίλους καὶ συ- νεργάτες του. Ξέρουμε τ' ἀποτελέσματα τῆς πράξε- ως. Δὲν ἀργήσαν, ὅμως, νὰ τὸν βασάνουν τοῦτες συνέδσεις καὶ κινήσεις παντοῦ.

Ποῖος ἄλλος, ἐκτός ἀπ' τὸν πατριάρχη, θὰ μπορούσε νὰ φέρῃ τὴ γαλήνη στὴν τρικυμιωμένη ψυχὴ τοῦ; Σ' αὐτὸν, λοιπὸν, ἀπευθύνθηκε ὁ μετανοημένος προδότης. Μὰ ὁ πατριάρχης, στὴν ἀπάντησι τοῦ, ποῦ ἀναφέρεται στὴν ἀνακαλύψι τῆς συνομοσίας τοῦ Δαλασσηνοῦ καὶ τῆς θανατικῆς ἐκτέλεσι τῶν δέκα πρωτεργατῶν της, ῥωλογεῖ πῶς εἶναι δύσκολα νὰ δώσῃ ἀφεσι γιὰ ἓνα κρίμα τόσο βαρὺ. Καὶ ἐπὶ λόγῳ γιὰ τὰ γνωστὰ μας ἥδη περιστατικά, χωρὶς νὰ ὀνοματίσῃ πρῶτα, ἀλλὰ μὲ λεπτομέρειες ποῦ δὲν ἀφήνουν καμμιὰ ἀμφι- βολία ὅτι πρόκειται γιὰ τὴ συνομοσία τοῦ Δαλασσηνοῦ καὶ, στὸ τε- λος, συμβουλεύει τὸν Δισαωρηνὸ ἡ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκονομία τοῦ καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ πᾶ γιὰ κλειστή σ' ἓνα μοναστήρι ἡ νὰ κοιμώσῃ τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς συγγενεῖς τῶν θύματων τοῦ καὶ νὰ περᾶσῃ φτωχὸς, μὲ συντριβὴ καὶ μετάνοια, τὴν ὁπολίτη ζωὴ του.

Δὲν ε

— Βασίλισσά μου, είσατε αϊχμά-
λωτη! είπε ο Κανάκης στην 'Εοίβ.

Ο κουρσάρος της Κύπρου

Μιά αληθινή Πασχαλινή ιστορία
του 1194

Η Κύπρος, το πεντάμορφο ελληνικό νησί, ετοιμαζόταν να γιορτάσει το Πάσχα του 1194. Τα σπίτια μοσχοβολούσαν κανέλλα και σουσάμι, μυρωμένο καντίο και μαστίχα. Παρ' όλο που το νησί το κυβερνούσε ένας σκληρός ηγεμόνας, ο 'Αμωρύ ντε Λουζινιάν, οι φιλόστοιχοι κάτοικοι του δεν παρέλειπαν να γιορτάζουν κάθε χρόνο με χριστιανικήν απλότητα την 'Ανάστασι του Κυρίου.

Την εποχή εκείνη ζούσε στην Κύπρο ένας γενναίος Έλληνας, ο Λέων Κανάκης, που δεν μπορούσε να υποφέρει τον ξενικό ζυγό και, μαζί μ' άλλους νεαρούς πατριώτες, συνωμοτούσε για να διώξουν τον ξένο ηγεμόνα.

Ο 'Αμωρύ, όμως, το έμαθε κι' αποφάσισε να τον συλλάβει. Ο Κανάκης τότε, μαζί με τους συντρόφους του, αναγκάστηκε ν' αφήσει το νησί και να καταφύγει στην αντίκρουση στεριά της Κιλικίας. Εκεί άρριτασε ένα κουρσάρο-κιο κι' άρχισε επιδρομές εναντίον της Κύπρου, καταστρέφοντας και αιχμαλωτίζοντας τους πλούσιους Φράγκους. Γρήγορα δέ έγινε έτσι ο φόβος και ο τρόμος τους. Κι' οι 'Ελληνες νησιώτες, που τον θαύμαζαν και τον αγαπούσαν, άρχισαν να τον βοηθούν κρυφά, όσο μπορούσαν...

Τις μέρες εκείνες, η γυναίκα κι' 'Αμωρύ, οι πεντάμορφοι 'Εοίβ ντ' 'Ιβελέν, έλυαν από μαρμαρό. Ο άντρας της αποφάσισε τότε να τη στείλει σε μία θαυμασία έξοχο κοντά στην 'Αμμόχωστο, που λεγόταν «Παραδείσια» γιατί είχε περίφημο κλίμα και φυσικές καλλονές, κι' όπου το καλοκαίρι έμεναν οι προηγουμένους του τόπου.

Μόλις, λοιπόν, μαθεύτηκε η είδηση, ειδοποιήθηκε άμέσως ο Κανάκης. 'Η ευκαιρία ήταν μοναδική, γιατί θα μπορούσε εύκολα να αιχμαλωτίσει τη Βασίλισσα! Και δεν έμεινε άργος. 'Αρμάτωσε γρήγορα το καράβι του και, την παραμονή ακριβώς του Πάσχα, πήγε κι' άραξε έξω από τα «Παραδείσια».

Όταν είδαν το κουρσάρο, οι λίγοι φρουροί που είχε βάλει εκεί ο βασιλιάς, τρόμαξαν και παραδόθηκαν άμέσως, χωρίς καμιά αντίσταση. 'Ετσι, δίχως κανένα εμπόδιο σχεδόν, ο Κανάκης μπήκε στην έπαυλη της 'Εοίβ. Κάτωχρη εκείνη, από τον τρόπο, στάθηκε μπροστά του, χωρίς ωστόσο να χαμηλώσει το βλέμμα της ούτε στιγμή. Ο 'Ελληνας όμως θαμνώθηκε από την εκπληκτική όμορφη της κι' έμεινε ακίνητος για μερικά δευτερόλεπτα. Μά συνήρθε γρήγορα και ευγενικός καθώς ήταν, υποκλίθηκε μπροστά της. 'Υστερα, με φωνή γεμάτη συγκίνηση, της είπε:

— Βασίλισσά μου, είσατε αϊχμάλωτη! Μπορείτε να πάρετε μαζί σας τα δύο παιδιά σας και την ακολουθία σας. Κανείς δεν πρόκειται να σας πειράξει. Το καράβι μου σας περιμένει... 'Αμίλητη ή 'Εοίβ, απομακρύνθηκε από κοντά του. 'Εδωσε κατόπι διαταγή

στis θηπρέτριές της να έτοιμαστούν, έντυσε ή ίδια τα μισοκοιμισμένα παιδιά της και ακολούθησε αποφασιστικά τον κουρσάρο, που εξακολουθούσε να την κυττάζει με θαυμασμό. 'Εφτασαν έτσι γρήγορα στην παραλία. 'Η άνοι-
ξιάτικη νύκτα ήταν χλιώρα και γεμάτη αστέρια. Κάντε να ξεμυτίσει κι' ο Κανάκης φώναξε στα παλληκάρια του να βιαστούν. Μά τη στιγμή που ήταν έτοιμοι να σαλπάρουν, από μακριά, ακούστηκε ο χαρούμενος ήχος μιας καμπάνας. 'Ηταν ένα φτωχό ξακλήσι, που καλούσε τους πιστούς στην 'Ανάσταση. Ο κουρσάρος άνασκήωσε το κεφάλι του και κύτταξε γύρω του περίεργα. Δεν μπορούσε να καταλάβει τί σημαίνει εκείνη ή καμπανοκρουσία. Μά, ξαφνικά, σαν να θυμήθηκε τί μέρα ξημέρωνε, φώναξε χαρούμενος στους συντρόφους του:

— Χριστός 'Ανέστη, παιδιά! Καί του χρόνου λεύτεροι!...

Τότε όμως είδε να τον κυττάζουν έντρομα τ' άδωα ματάκια των παιδιών της 'Εοίβ. Ο Κανάκης αισθάνθηκε τα πόδια του να λυγίζουν. Το βλέμμα αυτό άγγιζε την ψυχή του. Μονομιάς καταστάλαξε μέσα του μία βαθειά καλωσύνη κι' ένας πόνος για την άρρωστη βασίλισσα και τα δύο μικρά της. 'Απόψε άνασταίνεται ο Θεάνθρωπος! σκέφτηκε. Γιατί να πληρώσουν άλλοι τ' άμαρτήματα του 'Αμωρύ;

Πήρε στην άγκαλιά του τα δύο βασιλόπουλα κι' αφού τα χάιδεψε τρυφερά, τα έβγαλε από το καράβι και τα ξαναπήγε στην έπαυλη, χωρίς να πή λείξi σε κανένα. Πίσω του έρχόταν ή Βασίλισσα με την ακολουθία της, κατάπληκτη για την ανέλπιστη συμπεριφορά του κουρσάρου. Ο Κανάκης υποκλίθηκε πάλι μπροστά της και της είπε:

— Ζητώ συγγνώμη, Βασίλισσά μου για ό,τι έγινε. 'Εκανα ένα λάθος και θέλω να με συγχωρέσει...

— Ο Θεός να σε προστατεύει! άποκρίθηκε συγκινημένη εκείνη. Ποτέ δεν θα ξεχάσω την καλωσύνη σου... 'Από κείνη τη στιγμή, οι 'Ελληνες της Κύπρου, γνώρισαν χαρούμενες μέρες. 'Η 'Εοίβ παρακάλεσε τον 'Αμωρύ να μη φέρεται τόσο σκληρά στους καλούς νησιώτες. Ο ηγεμόνας, παρ' όλο το μίσος που αισθανόταν εναντίον του Κανάκη για την προσβολή που του έκανε, δεν ήθελε να χαλάσει και το χατήρι της γυναίκας του. Κι' έδωσε κάποια έλευθερία στον Κυπριακό λαό.

Μά ή φτωχή Βασίλισσα δεν έζησε πολύ. Εανόπεσε βαρεια άρρωστη και πέθανε σε λίγο. Πολλοί είπαν πως είχε αγαπήσει τον Κανάκη για τον ιπποτισμό του. Κι' άλλοι πως τη δηλητηρίασε ο άντρας της, για να μπορεί από ένα επιδόλαιο και πάλι τους σκληρούς του νόμους στο νησί.

Το τελευταίο αυτό είναι και το πιο πιθανό. Γιατί άμέσως μετά το θάνατο της 'Εοίβ, άρχισαν καινούργια μαρτύρια στη βασανισμένη Κύπρο. 'Αφάνταστη τρομοκρατία απλώθηκε παντού. Και κανείς δεν μπορούσε να ξεμυτίσει από το σπίτι του, μόλις βσιίλευε ο ήλιος.

Όστόσο ο 'Αμωρύ δεν άργησε να ξαναπαντρευτεί. Στα 1198, έγινε ο γάμος του με τη χήρα του Φράγκου βασιλιά της 'Ιερουσαλήμ, τη σκληρή 'Ισαβέλλα. Ο 'Αμωρύ ήταν ο πέμπτος άντρας της. 'Αλλά πέθανε κι' αυτός γρήγορα και την άφησε για έκτη φορά χήρα.

Ο 'Αμωρύ ντε Λουζινιάν, βρίσκεται θαμμένος στη φράγκικη μητρόπολη της 'Αγίας Σοφίας, δίπλα στην πρώτη του γυναίκα την ενάρετη 'Εοίβ ντ' 'Ιβελέν.

Όσο για το Λέοντα Κανάκη, κανείς δεν έμαθε τί απέγινε. 'Η αλήθεια είναι πως, για μερικά χρόνια, κάθε παραμονή του Πάσχα, άναβε μία μεγάλη λαμπάδα και παρακαλούσε το Χριστό να τον συγχωρήσει για το άμάρτημα που πήγε να κάνει τότε. Γιατί, όπως είδαμε, ο 'Ελληνας αυτός κουρσάρος, ο πρόδρομος του Λάμπρου Κατσώνη και του μπουρλοτιέρηδου του 21, ήταν αληθινός χριστιανός, όπως όλοι οι κάτοικοι του υπόδουλου ακόμη νησιού μας...

Γ. Β. Ι.

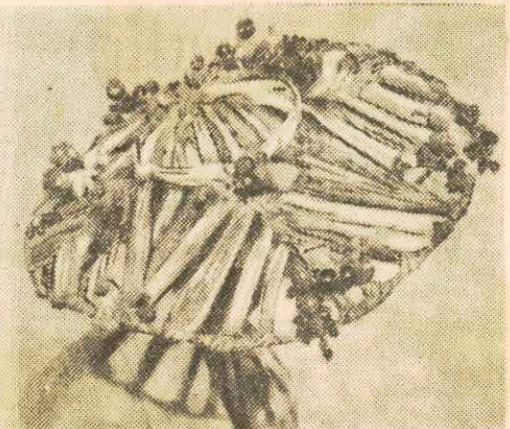
ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΙ ΠΕΤΕΙΝΟΙ

Στο Παρίσι άνοιξε πρό ήμερών ή «Τρίτη Διεθνής "Εκθεσις Πτηνοτροφίας». Όλες σχεδόν οι ευρωπαϊκές χώρες, καθώς και οι γαλλικές αποικίες έλασαν μέρος σ' αυτήν. Στη φωτογραφία μας, ένα σπάνιο είδος ολλανδικού πετεινού, που προκάλεσε τη γενική προσοχή.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΒΙΟΛΙ

Ο Γάλλος Μαρσέλ Ντεμαί χρειάστηκε 300 ήμερών ύπομονητική εργασία για να φτιάξει το βιολι αυτό που θεωρείται σήμερα ως το πιο μικρό του κόσμου. Το παράξενο είναι ότι το βιολάκι αυτό που άποτελείται από ένα μονοκόμματο ξύλο και έχει μήκος 7 εκατοστών του μέτρου, άποδίδει τις νότες με μία θαυμασία μουσικότητα!...

ΚΑΠΕΛΛΟ — ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΣ

Το καπέλλο αυτό, ένα από τα έφετεινά άνοιξιάτικα μοντέλα του Κριστιάν Ντιόρ, είναι φτιαγμένο από λαχανικά και αληθινά φρούτα, που πρέπει ή κάτοχός τους να τα διατηρή φρέσκα και να τα αντικαθιστά μόλις άρχίσουν να... μπαγιατεύουν!...

Ο Γκάρι Κούπερ στο φιλμ «Το τραίνο θα σφυρίξει τρεις φορές».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησεις

★ Το Χόλλυγουντ μοίρασε τα «Όσκαρ» για το 1952. Μία νέα

στάρ, ή Σίρλεϋ Μπουθ, πήρε το «Όσκαρ της καλύτερης ηθοποιίας για τον ρόλο της στο φιλμ «Έγριος μικρή μου Σέμπα».

★ Άγνωστη ακόμα στους κινηματογραφικούς κύκλους ή Σίρλεϋ Μπουθ, είναι ωστόσο πολύ γνωστή στην 'Αμερική, όπου από 20 χρόνια, θριαμβεύει στα θέατρα του Μπροντγουάι. 'Η Σίρλεϋ ντεμυτάρησε στον κινηματογράφο στα 43 χρόνια της, για να παίξει τον ρόλο της Σέμπα, που υπεδύετο επί δύο χρόνια στο θέατρο. Με το πρώτο φιλμ, κέρδισε και το «Όσκαρ, που άλλοι διάσημοι άστέρες, αγωνίζονται επί χρόνια να κερδίσουν και που πολλές φορές δεν το κατορθώνουν.

★ Ο Γκάρι Κούπερ κέρδισε για δεύτερη φορά, το «Όσκαρ» της καλύτερης ηθοποιίας, χωρίς στον ρόλο που υποδύεται στο φιλμ «Το τραίνο θα σφυρίξει τρεις φορές». Το πρώτο του «Όσκαρ» το είχε πάρει με το φιλμ «Λοχίας Γιορκ».

Το «Όσκαρ της καλύτερης σκηνοθεσίας» το πήρε ο Τζέιν Φόρντ, για το φιλμ «Ένας ήσυχος άνθρωπος».

Το «Όσκαρ» που προοριζόταν για την καλύτερη μουσική, δόθηκε στον 'Αλφρεντ Νιούμαν, για το φιλμ «Σ' έχω κλείσει στην καρδιά μου».

Ο βετεράνος Σεσίλ ντε Μίλ, κέρδισε το πρώτο του «Όσκαρ» με το φιλμ «Το μεγαλύτερο θέαμα της Γης», που θεωρήθηκε το από πάσης άποψως τελειότερο έργο.

Ο Άντονι Κήν κέρδισε το «Όσκαρ για τον καλύτερο δευτερεύοντα ρόλο, με την δημιουργία του στο φιλμ «Βίβα Ζαπατά».

Η δέ Γκλόρια Γκράχαμ κέρδισε, χωρίς στο φιλμ «Μουλέν Ρούζ», το «Όσκαρ» που προοριζόταν για τον καλύτερο γυναικείο ρόλο δευτέρας σημασίας.

Το φιλμ «Μουλέν Ρούζ» κέρδισε και τα «Όσκαρ των καλύτερων κοστούμιών και των καλύτερων υτεκόρ, που πήρε ο Γάλλος Μαρσέλ Βερτές.

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ρενέ Κλεμάν, κέρδισε με το έργο του «'Απηγορευμένα παιχνίδια», το «Όσκαρ» που προοριζόταν για το καλύτερο ξένο φιλμ.

Το άγγλικό φιλμ «Πυρποληται το ούσανου», κέρδισε το «Όσκαρ» που δίδεται στο φιλμ με την καλύτερη ήχοληψία.

★ Αφού έγκρατέστησε την σύζυγό του Βίβιαν Λή σε μία κλινική του Λονδίνου, όπου θα παραμείνει επί πολύ για

πείρα, ο Λώρενς Όλντισεξ, άναγύρισε στην 'Ιταλία, για να συνεχίσει τις διακοπές του. 'Εν τω μεταξύ, το Χόλλυγουντ έτοιμάζεται να άναγύριση με άλλη πρωταγωνίστρια το φιλμ «Ο δρόμος των ελεφάντων», που ήταν έτοιμο κατά τα τρία τέταρτα.

★ Η Ντόροθι Κόμινγκορ, που είχε παίξει παρά το πλευρό του «Όσαν Ουέλλες, στο φιλμ «Πολίτης Κρήνη», καταδικάστηκε από ένα δικαστήριο του Λας Άντζελες για παράνομες έρωτικές σχέσεις.

★ Η Ρίτα Χάιγουορθ που άγόρασε μία νέα θαυμασία έπαυλη στο Μπρέντγουιν, βγαίνει τώρα τακτικά το βράδυ συνοδευόμενη από τον Μάνουελ Ρόγιας.

★ Ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ που παίξει μαζί με την Μαίριλιν Μονρόε στο φιλμ «Φλογισμένα χείλη», άπεκάλυψε, ότι ή Μαίριλιν είναι τόσο προκλητική, ώστε αναγκάζεται να χρησιμοποιή άρώματα που... άπωθούν τους άνδρες.

★ Ένα είδωλο πλέκεται μεταξύ της Ντέμπι Ρέινολτς και του τραγουδιστή Μπόμπ Μπάρνς.

★ Ο Χόουαρντ Λή, ο βασιλεύς των πετρελαίων του Τέξας, έδήλωσε ότι ή μεγαλύτερη άναγκάσις που έκανε, ύστερα από τις πολυάριθμες πετρελαιοπηγές του, είναι ή ξέντη Λάμαρ.

★ Κρίσις στέγης και στο στούντιο της «Γιουνιέρεσσα». Ο Τζέφ Τσάντλερ και ο Τόβυ Κούρτις άποχρώθηκαν να χρησιμοποιούν το ίδιο καμπαρίνι.

★ Ένας δημοσιογράφος ρώτησε την άλλοτε σύζυγο του Λέξ Μπάρκερ και τώρα μνηστή του Φερνάντο Λάμας, «'Αρ λην Ντάλ, ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ των δύο γοητών.

«Ο Φερνάντο, έδήλωσε ή γόσησα είναι ακριβώς ο τύπος του άνδρος που ο Λέξ θα ήθελε να γίνη». 'Η δήλωση αυτή δημοσιεύτηκε και διαβάστηκε από την Λάνα Τάρνερ, την άλλοτε μνηστή του Λέξ Μπάρκερ, ή οποία έσπευσε να δηλώσει με τη σειρά της: «Ο Λέξ Μπάρκερ είναι ιδανικός σύντροφος, πράγμα που ο Φερνάντο ποτέ του δεν θα γίνη».

★ Οι ήθοποιοι του Χόλλυγουντ φτoνoύν. 'Η Λάνα Τάρνερ πουλάει την πολυτελεστάτη βίλλα της. Ο Ρόναλντ Κόλμαν πουλάει τημηματικά το άπέραντο κτήμα που περιβάλλει την έπαυλη του και ο Τζαίημ Μέησον πουλάει την υπερπολυτελή βίλλα που είχε άρσασει από τον Μπάστερ Κήτον.

★ Αφού έμειναν επί δύο χρόνια άρραδωνισμένοι, ο Σκωτ Μπίλντνυ και ή Ντόροθι Μαλδούν άποφάσισαν να...μη παντρευτούν...

★ Η Τζέιν Κράουφορντ έχει δύο έρωτες. 'Ονομάζονται Πάολ Γκρέγκορ και Ντέιβιντ Μύλλερ. Βγαίνει τα βράδια ποτέ με τον ένα και ποτέ με τον άλλο.

★ Ο Γκλ Μάιντνισον άναγύρισε κοντά στην Γκαίηλ Ράσσελ. Είναι ή τρίτη φορά που οι δύο σύζυγοι παρoνoν διαζύγιο με... προθεσμία.

★ Ο άγαπημένος ήθοποιός της βασίλισσας 'Ελισάβετ της 'Αγγλίας, είναι ο Γκάρι Κούπερ, ενώ ή άδελφή της, πριγκίπισσα Μαργαρίτα, προτιμά τον Γκρέγκορ Πέκ.

★ Ο Ντίκ Πάρουελ, του οποίου ή ζωή βρισκόταν σε κίνδυνο, ύπεστη δύο σοβόρες έγχειρήσεις και είναι τώρα έκτος κινδύνου. 'Η γυναίκα του Τζέιν Λάλλυσον δεν φεύγει ούτε στιγμή από το προσκεφάλό του.

★ Οι τρεις κομικοί Ρίτζι Μπρόδερς σχεδιάζουν να γυρίσουν στη Σουηδία το φιλμ «Ο Άμκετ και οι τρεις ήλθιοι». 'Ελπίζουν να πείσουν να παίξουν μαζί τους στο φιλμ δύο στάρ, που, ως γνωστόν, δεν χωνεύονται καθόλου: την Κορίν Κάλσέ και τη Ζαζά Γκαμπόρ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΠΗΛΑΓΩΗΣ

Ένας νέος στην 'Οξφόρδη

— Τι λές, μαρέ παιδί μου. 'Ωστε είσαι γιoύς του Περικλή του Τραμπάτσου;

— Άρθωσα το κορμί μου και είπα:

— Μάλιστα. Γυιός του Περικλή του Τραμπάτσου.

— Τι λές μαρέ παιδί μου! Τι μου φέρνεις τώρα στο νου!

Ο άνθρωπος που δοκίμαζε τόση χαρά και τόσο άάφνιασμα γιατί γνώριζε τον Τρύφωνα τον Τραμπάτσου, το γυιό του μακαρίτη του Περικλή του Τραμπάτσου, ήταν ένας τύπος ήλικιωμένος και τ' όλο του παρουσιαστικό φανέρωνε καθαρά πως ήταν φερμένος από το έξωτερο. Φορούσε ένα φαρδύ μαλακό καπέλλο με στενή κορδέλλα, ένα χοντρό παλτό, είχε δυο χοντρά δαχτυλίδια στα χέρια του δάχτυλα κι' ένα χοντρό πούρο στο γονάτο του στόμα.

Η συνάντησί μας έγινε τυχαία στη θυρίδα μιας Τραπέζης, όπου είχα πάει να άεταγυρώσω μία έπαγλη που γραφείον που έγραζόμουν. Ο ταμίας με ρώτησε τ' όνομά μου, έγω το δήλωσα κι' ο κύριος με το πούρο στεκόταν δίπλα μου, κάτι να άεταγυρώση κι' αυτός. Μόλις άκουσε το βροντερό μου όνομα, τίναξε το πούρο του και με ρώτησε:

— Τραμπάτσος; Τον Περικλή τον Τραμπάτσου τον έχετε τίποτα;

— Πατήρ μου! είπα.

Και άκολούθησε το «τί λές μαρέ παιδί μου» κι' οι άλλες εκδηλώσεις, που με ξάφνιασαν και μένα, με τη σειρά μου, αλλά και με συγκίνησαν κι' όλες.

— Ωστε ο Περικλής ο Τραμπάτσος ήταν πατέρας σου!

— Μάλιστα. Κι' έγω γιoύς του.

Τον γνωρίζατε, ήμπως;

— Άν τον γνώριζα, λέει! Πρώτοι φίλοι... Στάσου μία στιγμή να τελειώσω έδώ και να πάμε να τα πούμε λιγάκι.

Έδωσε ένα ποκέ κι' άρπαξε δυο λαχταριστά πακα χαρτονομίσματα, που τάχως στις τέλειές του.

— Πάμε! μου είπε και με χτύπησε στην πλάτη.

Μ' έστρωξε σε μία μαύρη λι-

— Είναι διαταγή του 'Υπουργείου! Μόνον τoύς άπολύτως άνεύς θα επιτρέπεται στο έξω να καρφώνη με τα βέλη σου!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

φύγω. "Ελα κι' εσύ μαζί. Θά κυνηγήσουμε συνεταιρικά την τύχη κι' ό,τι κερδίσουμε, θάμε συντροφικά. Είμαστε είκοσι χρονών. Περικλή κι' ο δρόμος είναι ανοιχτός μπροστά μας!" Αλλά ο πατέρας που δεν ή' άκουσε. Χρυσό τον έκανα, γιατί τον άγαπούσα. Μέχρι την τελευταία μέρα που τον αποχαιρέτησα, τον τραγούνησα. "Ετσι, έφυγα μοναχός μου για την Αφρική. Παιδεύτηκα στην αρχή, μά πολύ γρήγορα πρόκοψα. Σήμερα έχω φυτείες εκεί κάτω. Έχω εργοστάσια. Ξενοδοχεία, καταστήματα, είμαι άρχοντας, μ' ένωσαν; — Σας ένωσαν! είπα.

— Κι' εκείνος έμεινε εκεί. "Τζούφρας και Υιοί". Και τι έκανε; — Μία τζούφρα! φώναξα με άγανάκτηση.

— "Αν έρχότανε μαζί μου, θάχε τα μισά, ή άλλα τόσα. Θάχε φυτείες, ξενοδοχεία, εργοστάσια, μαγαζιά."

— Κι' ένα πούρο στο στόμα!

— Και δεν θάχε και τα παιδιά του... Αλήθεια, πόσα παιδιά άφησε;

— Ένα. Τον ύποφαινομένο.

— Κι' εγώ το ίδιο. Λοιπόν, δεν θάχε το γυιό του τον ύποφαινομένο να μαραινέται στη φτώχεια, όπως βλέπω... Αλλά θά τον είχε όπως εγώ το δικό μου. Θέτος τελειώνει την "Οξφόρδη". Τι να το κάνω του Περικλή; Δεν είχε τολμηρό πνεύμα.

— Δεν είχατε άλληλογραφία μαζί του;

— Τον πρώτον καιρό, ναί. Καί πάλι τούδραφα: "Ελα Περικλή, κάτω να κάνης λεφτά". Πού νάρθη. Στο τέλος βαρέθηκα να του γράφω πιά και σταματήσαμε. Αί, είναι και τριάντα πέντε χρόνια από τότε... Λοιπόν, αυτά με το βλάκα τον πατέρα σου. Σε πειράζει που τον λέω βλάκα;

— Σας παρακαλώ. "Αμα έχεις λεφτά, μπορεί να λές τον άλλον όπως σου γουστάρει, χωρίς να παρεξηγήσει."

— Και σήμερα, θά ήταν και σένα άλλοια ή θέσι σου! Θες ακόμα ένα ούσκα;

— Όχι, μερσί.

— Όστε πάρε ένα πούρο και άμε στο καλό. Θά σε καλούσα και σε τραπέζι, αλλά τ' άπόγευμα φεύγω για την Αφρική. "Αί! Ναί! Αν θέλεις, νάρθης κάτω, να εργασθής στις επιχειρήσεις μου, καθώς νάρθης. Θά σε ύποστηρίξω να πιάς μπροστά, από άγαπητή στη μνήμη του πατέρα σου. Νά ή διευθύσι μου.

Μοδύωσε μία κάρτα.

— Τέτοιον πατέρα είχες, τί να σου κάνω; Σήμερα θά ήταν και σένα άλλοια ή θέσι σου. Στο καλό!

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΩΡΑ

"Η Σεσίλ Ωμπρύ, που δεν γύρισε άλλα φιλμ μετά τον «Κυανόπυλωνα», περνά μακρόχρονη διακοπή στην ιδιαίτερη πατρίδα της. "Επ' ευκαιρία των εορτών του Πάσχα έλαβε από έναν φωνητικό θαυμαστή της ένα όμοιο πασχαλινό αυγό, με το οποίο ποζάρει στην άνωτέρω φωτογραφία.

δεδομένη κατάσταση, να πούμε. "Όμως εδώ, ο Περικλής ή'χε μία πρώτης τάξεως ευκαιρία να γίνη πλούσιος και την κλώτσησε. "Αρα, ήταν ύπεύθυνος. Και αν ήταν μόνο για σένα, κύριε μακαρίτη Περικλή, μικρό το κακό. Αλλά με ποιο δικαίωμα θυσάσες το μέλλον του γιου σου; "Όρίστε; Με ποιο δικαίωμα λέω; Πώς δεν με σκέφτηκες έμένα;

Για πρώτη φορά θάθελα να ζωντανεύει για λίγο, για να το πω από την καλή. Τώρα τί να το πω; Τώρα μόνο στην καμμένη τη μαμιά μου μπορούσα να πω τον πόνο μου.

— "Ο πατέρας δεν είχε μυαλό! "Αν είχε, θά ήταν άλλοια ή θέσι μας σήμερα!

— Γιατί τό λές αυτό, γυιέ μου; — Γι' αυτό και γι' αυτό!

"Η καλή μου μητέρα, που είχε στραγγυλιά γυαλιά και τετράγωνο μυαλό, μ' άκουσε με προσοχή. Ναι, κάτι ήξερε κι' αυτή από τούτη τη μεταναστευτική ιστορία. Της τάχε διηγηθί ή μακαρίτης, που μάλιστα, στα τελευταία του τα χρόνια, φαινόταν πολύ μετανοημένος, για την άρνησή του στάσι, ιδίως σαν έβλεπε πως ο παλμός του φίλος είχε κοκτανήσει. Μά ήταν πολύ άργα πιά.

Και σήμερα — κατάληξα — άντί να ψωμοζούμε, εσύ κι' εγώ, θάμαστε ζαπλουτοί! Κι' όχι να δουλεύω εγώ για έναν ψωρομισθό κι' εσύ να μού μαντάρης τά πουκάμισα. Θά τελειώνα την "Οξφόρδη" εγώ — και χτύπησα το χέρι μου στο τραπέζι.

— Για στάσου, γυιέ μου, είπα με άργη φωνή ή μητέρα μου. Είσαι σίγουρος πως θά τελειώνεις την "Οξφόρδη";

— Γιατί όχι; Πώς την τελειώνω; Ο γυιός του Στρούμπα; — Ναι, δεν λέω. "Ο γυιός του πατέρα σου μπορεί να σπουδάσει στην "Οξφόρδη. Αλλά είσαι σίγουρος πως αυτός ο γυιός του πατέρα σου θάσσουνε εσύ;

— Γιατί δεν θάμουνε;

— Γιατί τότε που βγήκε στη μέση το ζήτημα της "Αφρικής, ο πατέρας σου ήταν άνοητος κι' εγώ ούτε τον γνώριζα καθόλου. "Αν έφευγε, λοιπόν, τότε, δεν θά είχαμε άπαντηθί. "Ο πατέρας σου θάφευγε άνοητος για την "Αφρική. Και μωρέ και να μην παντρευότανε.

— Αλλά μπορεί και να παντρευότανε.

— Ναι, αλλά δεν θά παντρευότανε.

— Αύτη ήτανε μία καινούργια άποψη, που άνοιγότανε μπροστά μου, για να με βασανίση. "Αν... ναί... αν... πολύ σωστά το είχε πη ή μητέρα μου, με το τετράγωνο μυαλό.

Καθόμουνα κι' έκανα ένα σωρό εύτυχισμένες υποθέσεις κι' έβλεπα τον εαυτό μου να σπουδάζει στην "Οξφόρδη και μετά να τον άερίζουν πέντε βάρδιες μασόροι με πτερά στρουθοκαμήλου, και δεν νοούκε το μυαλό να σκεφτώ, ότι αυτός που θ' άερίζονταν με τέτοια μεγαλοπρέπεια, θά ήτανε μόν γυιός του πατέρα μου, αλλά αυτός ο γυιός μπορεί να μην ήμουν εγώ.

"Αλλά, γιατί τάχα να μην ήμουν εγώ; Και τότε ποιος θά ήταν; Κάθε άνθρωπος που κάνει ένα γυιό, κάνει ένα γυιό. Κι' είτε με την άλφα γυναίκα, είτε με την βήτα, γιατί αυτός ο γυιός να μην είναι τούτος, αλλά να είναι εκείνος;

Μπερδεμένα πράματα. Πρέπει να ζήτησα μία ύπευθυνη γνώμη, για να ρυθμίσω τη στάσι μου. Είχα ένα γνωστό γιατρό.

— Για πές μου, γιατρέ: "Ο πατέρας μου, έτσι κι' έτσι. "Ο γυιός του, λοιπόν, θά ήμουν εγώ, ή θά ήταν κάποιος άλλος;

— Με άλλη μητέρα;

— Μάλιστα.

— Αί... μάλλον άλλος θά ήτανε.

— Γιατί;

— Γιατί, στην κατασκευή ενός τέκνου, ο πατέρας και ή μητέρα, βάζουν από 50 %. Και το 50 % του πατέρα σου, μπορεί να ήσουν εσύ, αλλά το άλλο 50 %, της άλλης γυναίκας, θά ήταν διαφορετικό. "Όστε ο γυιός που θά άγαυαινε στη ζωή, ίσως να είχε άλλα χαρακτηριστικά.

— Δεν ένωσαν τά χαρακτηριστικά, κά, γιατρέ μου. Τά χαρακτηριστικά άς ήταν άλλα, μία και από τούτα που έχω, δεν είμαι και πολύ εύχαριστήμενος. "Εκείνο που θέλω να πω είναι το έξης: Αυτός ο άλλος, θά αισθανόταν όπως αισθάνομαι τώρα εγώ; Δηλαδή, έσωτερικώς, θά ήμουν εγώ;

— Μάλλον όχι.

— Δεν άποκλείεται όμως και ναί!

— "Όχι, δεν άποκλείεται. Αλλά έχουμε κι' ένα άλλο να σκεφτούμε. "Αν ο γυιός έρχόταν στον κόσμο, μία άλλη χρονολογία από κεινη που ήρδες εσύ. Άς πούμε δυο χρόνια νωρίτερα ή άργότερα. Θά ήσουν εσύ;

— Του λόγου σου τί λές, γιατρέ;

— "Εγώ λέω πως μπορεί ούτε εσύ να ήσουν, ούτε ο άλλος. Αλλά ένας τρίτος. Άσε που μπορεί να άγαυαινε και κορίτσι!

— "Οί! αυτά, γιατρέ, είναι ύποθέσεις. "Οχι μπορεί και πιδανόν. "Εγώ θέλω ύπευθυνη γνώμη. Ναι ή όχι.

— Δεν μωρώ ν' άποφανθώ!

— Και τί σπουδάζεις τώρα χρόνια στο Πανεπιστήμιο; Νά σου βράσω την έπιστημη!

Ρώτησα κι' άλλους γιατρούς, αλλά κανένας δεν μού έδωσε μία σαφή και άριστική άπάντησι. "Ολοι με το επίθανόν. "Ενας μού είπε, ότι αυτά είναι τά σκοτεινά μυστήρια της γονιμοποίησης.

— Μά καλά, είπα στον τελευταίο, δεν έχουν γίνει σχετικά πειράματα;

— "Όχι. Πώς να γίνουν; Ξανάφρασα την έπιστημη κι' έμεινα με την άπορία μου.

Κι' αυτή ή άπορία μού τυραννάει τό μυαλό. Ναι, μπορεί να μην ήμουν εγώ και νάταν κάποιος άλλος ν' άερίζεται με τά πτερά στρουθοκαμήλου και να χαιρέται τις φυτείες. Αλλά μπορεί και να ήμουν. Ναι, αλλά αν δεν ήμουν; Θά είχα βρεθί στον κόσμο, να ζώ, να αισθάνομαι και να ξεροψηνώμαι, έτσι, γι' έναν ψωρομισθό; "Η θ' άερίζονταν αυτός ο άλλος που θά μούπαιρνε τη θέσι κι' εγώ θά βρισκόμουνα στο χάος του μηδέν και της άνυπαρξίας; "Άρες όλόκληρες έπεφτα σε βαθεία συλλογή κι' ή καλή μου μητέρα μού έλεγε:

— "Ας το πιά αυτό το ζήτημα, γυιέ μου. "Όπως πιάς θά τρελλαθής!

... Και στο μεταξύ, νάχω και την πρόσκλησι του Παντελή του Στρούμπα, να πάω κάτω στην "Αφρική, να με ύποστηρίξη και να γίνω πλούσιος. Και να παντρευτώ και να κάνω ένα γυιό, που θά πάη στην "Οξφόρδη και μετά θ' άερίζεται στις φυτείες του με τά πτερά στρουθοκαμήλου. Ναι, αλλά αυτός ο γυιός θά είναι ο ίδιος που θά φτιάξω, αν παντρευτώ εδώ και δεν πάω στην "Αφρική; Πώς να θυσάσω το μέλλοντα γυιό μου και να φτιάξω άλλον άντ' άλλου; "Όχι, όχι. Θά μείνω εδώ, όπως έμεινε κι' ο πατέρας μου. Και θά φτιάξω εδώ το γυιό μου κι' άς βολέυτη σε καμμία κουτσούβλα, μ' έναν ψωρομισθό, κι' άς τυραννιέται κι' αυτός έπειτα με το ίδιο πρόβλημα. Μόνο εγώ θά τυραννιέμαι; Κι' αυτός να πληρώση!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

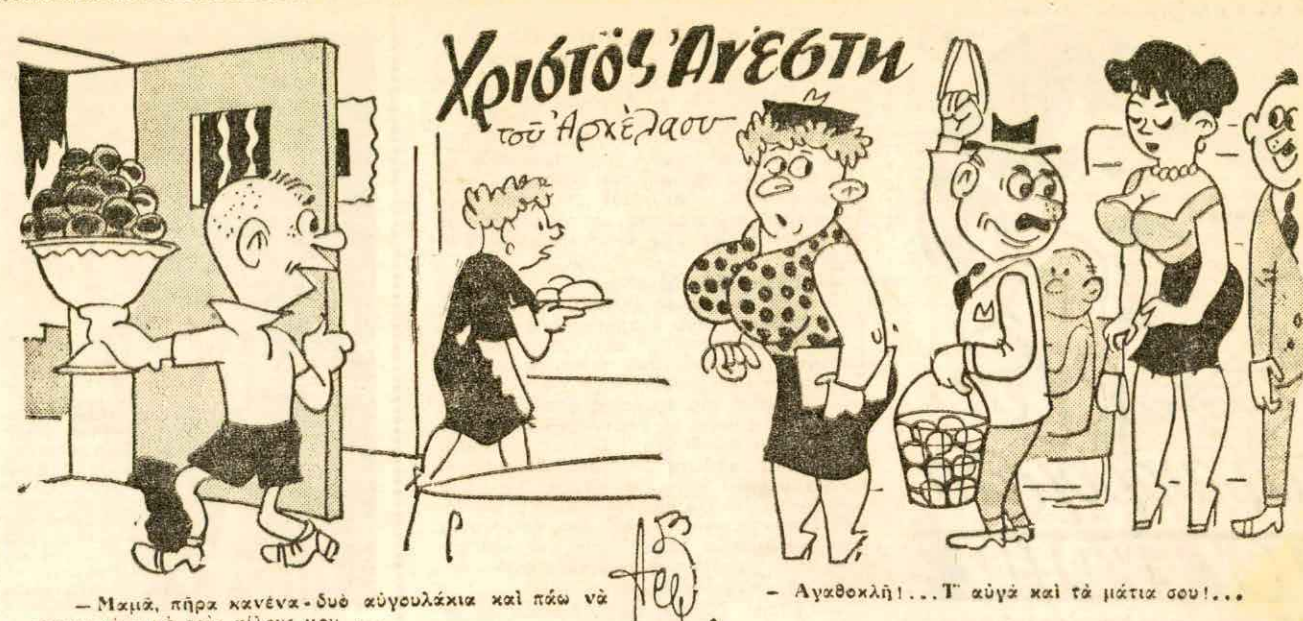
Λαονοραφικά

Στά Βουρλά, τό Λαζαροσάββατο τό πρωί, μία γυναίκα έκανε με πανιά ένα παιδί, τό Λάζαρο, τον έπαιρνε άγκαλιά και έτρεχε στά σπύτια. "Εξω στην πόρτα, τον κουνούσε και τραγουδούσε:

Πούσαι, Λάζαρε; Πούν' ή φωνή σου; Πού σε γύρευε ή μάνα κι' ή άδερφή σου; "Ημωνα στη γή, στη γή νεκρός, χωμένος, κι' από τούς νεκρούς νεκρός κι' άποθαμένος. Δώστε μου λίγο νεράκι να ξεπλύνω της καρδιάς μου τό φαρμάκι.

Βάια, βάια τών Βαϊών, τρώνε φάρι; και κολιό, και την πάνω Κυριακή τρώνε τό παχύ τ' άρνί.

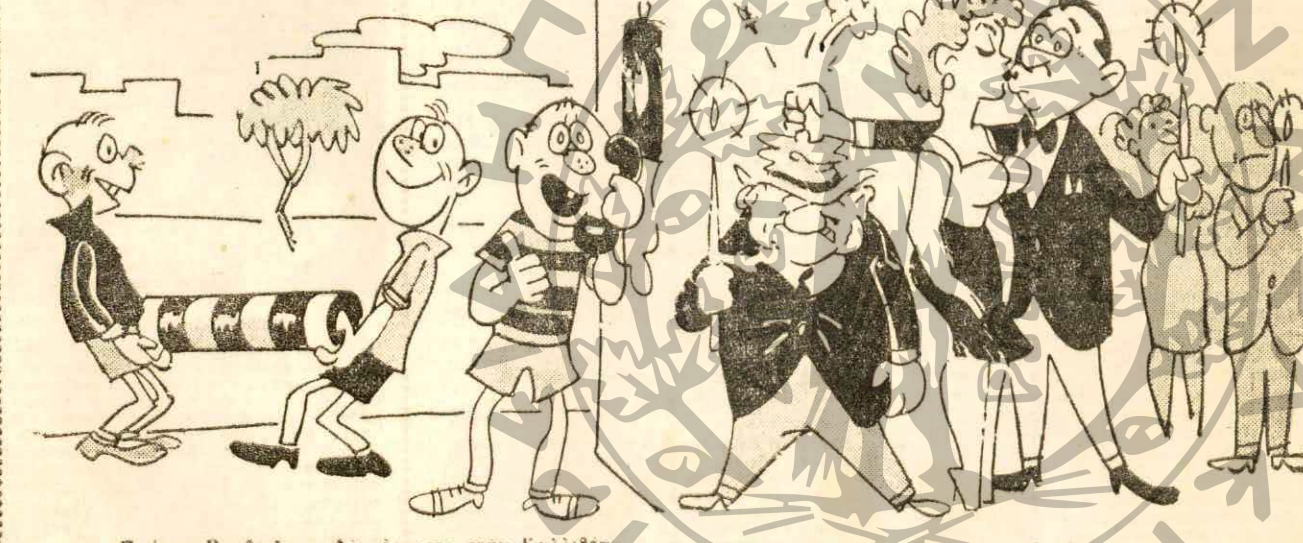
— Μάλλον όχι.

— Μαμά, πήρα κανένα - δυο κύγουλάκια και πάω να τσουγκρίσω με τούς φίλους μου ...

— Καλέ... άγοράκι! Δεν είσαι χριστιανός εσύ; "Ελα να σε δώσω τό φιλι της άγκλης!...

— Κύριε διοικητά, έτοιμη ή περιπολία για τά βαρέλοτα!...

— «Πρώτων Βαθειών: Δεν έρχοστε στην Καλλιθέα, θα ριζούμε ένα... βαρελοτάκι για το καλό!...

— «Όχι γυναίκα!... Βαρελότα με βάρεσι!...

Ο έρωτικός κομήτης

(Η στήλη αυτή από σήμερα, με την ευκαιρία του Πάσχα, φιλοδοξεί να επεκταθεί: Έκτος από την επιστολογραφία μεταξύ δυο ανθρώπων που αγαπιούνται, καλό θα είναι να την απασχολήσουν και τα άλλα μέσα της σημερινής τηλεπικοινωνίας — τηλεφώνω, τηλεγράφω, και, ίσως από αύριο, τηλεορασις! Έτσι, θα μπορούσε ίσως να μετονομασθεί η γενική επικεφαλής αυτής της στήλης σε «Τηλεπικοινωνία του έρωτος» — αν δεν υπήρχε φόβος μήπως ο τίτλος θεωρηθεί σαν απρόσεχτα υπερμεγέθυνος, και άσυνεπης με το ρομαντικό περιεχόμενο εκείνων που θα προωριζόταν να στεγασθεί...).

— Έμπρός... Έσύ είσαι;
— Ναί, εγώ!...
— Κι' εγώ είμαι... εγώ!
— Τό κατάλαβα... Δεν ήταν ανάγκη να μου το πής... Τι κάνεις;
— Καθώς βλέπεις... σου τηλεφωνάω!
— Περίεργο!
— Γιατί;
— Γιατί... έχεις να μου τηλεφωνήσης από τα Χριστούγεννα!
— Είσαι άνακριδής κι' άχάριστος: 'Από την Πρωτοχρονιά!...
— 'Α, καλά... Με συχαίρεις...
— Καί, καθώς βλέπεις, σου τηλεφωνώ πάλι Πάσχα!
— Για ποιο λόγο;
— Για να σου πω «Χριστός Ανέστη»...
— Αληθώς 'Ανέστη... Τίποτ' άλλο;
— Γιατί παίνεις αυτό το ιδιότροπο ύφος σου, που σε κάνει να μοιάζεις σ' συνταξιούχο καθηγητή των Λατινικών!...
— Γιατί... δεν σου τ'ο κρύβω: Είμαι δυσχερής... Τό τηλεφώνημά σου σήμερα με ρίχνει πάλι πίσω... Μόλις κλείσει το ακουστικό θα μείνω πάλι με την καρδιά μου πλημμυρισμένη από την ανάμνησή σου, νοσταλγός του παρελθόντος που μ'ε ένωσε τρυφερά, κι' έχθρος του παρόντος που μ'ε νώρισε...
— Αυτό θέλω κι' εγώ!
— Ποιό;
— Να μείνεις με την καρδιά σου πλημμυρισμένη από την ανάμνησή μου...
— Τό ξέρω. Αυτή ήταν, είναι και θα είναι η μεγάλη σου έρωτική φιλοδοξία. 'Η γυναίκα σου επιδιώκει. Δεν έννοεις με κανέναν τρόπο να υποτίθεται να σε ξεγνώσει. 'Υστερ' από μια έπαση μας, άφίνεις και πεινάει ένας καιρός που μοιάζει με αισθηματικό κενό ανάμεσά μας, με έρωτικό διάλειμμα κι' ύστερα, όταν νοιώσης, ότι παρακάτησε τό διάλειμμα, γτυπάς τό κουδούνι... τού τηλεφώνου, και με ξαναβρίσκεις μέσα στην τάξη της ξαναζωντανεύουσας μου αγάπης, σαν άτακτο μαθητή, από τό αυτό! Δεν είν' έτσι που τ'α λέω:

— Είσαι πάντα υπερβολικός, παραστατικός και τρυφερός γκρινιάρης... Γι' αυτό μ' αρέσεις!
— 'Οχι' σ' αρέσω για κάτι άλλο: Γιατί ένω την προθυμία να σε παρακολουθώ άδιαμαρτύρητα παντού, σ' όλα σου τα σκαμπανεβάσματα!... Παραπαίεις: Παραπαίω μαζί σου! 'Ανεβαίνεις: 'Ανεβαίνω. Κατεβαίνεις: Κουτροβαλιάζουμε!... 'Η πνευματική και ψυχική μου ίσορροπία, έξαρτάται από τη δική σου ευστάθεια. Μόλις κλονιστής, κλονίζομαι μαζί σου. Μόλις πάσης μια τούμπια, σε ακολουθώ με τό κεφάλι! Πές μου είναι προκοπή από μένα:...

— Είναι. Πώς δέ είναι:
— Σε κολακεύει, βέβαια, αυτή η φοβερή επίδραση που εξασκείς άπάνω μου... Είμαι τό νευρώπαστό σου. 'Από σένα έξαρτάται να σε ξεχάσω ή να σε θυμηθώ. Σταματάς τά τηλεφωνήματα — τά τελευταία λείψανα της τρυφερός έπαφής μας... — και μ' αφίνεις να δημιουργώ μέσα μου την ανόητη αυταπάτη, ότι σε ξεχάσα... Χαμογελάς, γεμάτη σιγουριά, αφίνεις και κυλάνε μερικοί μήνες, σταθεροποιείς μέσα μου την αυταπάτη της έρωτικής γιαιτρείας, και ξαφνικά, ντρερ! Μ' ένα καινούργιο σου τηλεφώνημα, μου δίνεις μια νέα αισθηματική γροθιά και με ρίχνεις πάλι νώ- άουτ στο παρελθόν!

— Είσαι, βλέπω, πολύ ζωηρός σε άθλητικές παρουσιώσεις...
— Τί να κάνω; Με κάτι τέτοια προσπαθώ να ξεγελάσω τόν πόνο μου...
— Λοιπόν, άκουσέ με... Θά σου μιλήσω λίγο σοβαρά, και προσπάθησε να με νοιώσης...
— 'Ελπίζω να τό καταφέρω...
— Λοιπόν, αυτό τό νοιώζεις, ότι τό κάνω από αισθηματικό σπόρ, από έρωτικό σάδισμ, τό κάνω μόνο και μόνο από ανάγκη... 'Από έπιταχτική μου ανάγκη, από δυνατή παρόρμηση. που με βάζει μπροστά στο τηλέφωνο και τοποθετεί τό δαχτυλίδι μου στο καντάν για να φτιάχν άσυναίσθητα, από ένστικτο, τόν αριθμό σου... Μπορεί να μ'ε βλέπω, να μ'ε ακούω... Μπορεί, σκληρή ή ζωή, να μ'ε επέβαλε, σαν παντοτεινή τυραννία, σαν σίωμό μαρτύριο, τό χωρισμό. 'Εγεται όμως μια στιγμή, που ή ψυχή μου ζητάει έπιταχτικά μιά έπαση μαζί σου. Τότε, άθελά μου, τά «πρέπει» και τά «καθήκοντα» κι' οι μεγάλες άποφάσεις, πάνε περίπατο, γίνονται ξανά ή παλιά σου άγαπημένη, γίνονται ο παλιός μου λατρευτός, και οι δυο καρδιές μας ψάχνουνε ή μια την άλλη, παραστατώντας μέσα σ'α πυκνά σκοτάδια τού χωρισμού... Δεν είναι διασκεδάσιμ, μου τό τηλεφώνημα που σου κάνω που και που, σε τόσο άραία διαστήματα. Ούτε προσπαθώ να σε κρατήσω πάντα δεμένον στο άρμα μου με τη μέθοδο της έρωτικής ύποτροπής... 'Οχι! Την ώρα που σου τηλεφωνάω, έχω άπόλυτη ανάγκη να σου έμπιστευθώ τόν πόνο μου, τις έλπίδες μου, τά όνειρά μου, κι' έχω ανάγκη να σ' ακούσω να μιλάς... 'Εννοή- σεις;

— 'Οχι έντελώς... Δηλαδή, σ'α να λέμε, είσαι ο έρωτικός μου κομήτης... 'Εκτελείς την τροχιά σου στο κενόν, και, ξαφνικά, κατά περιόδους, πέφτεις, άπάνω μου!
— Πάλι οι παρομοιώσεις σου... 'Ας είναι! Έχεις προσέψει από την Πρωτοχρονιά...
— Καί θα με δής ακόμα πιό προοδευμένο τό Δεκαπενταύγουστο — όταν θα ξανατηλεφωνήσης!
— 'Ελα... 'Ελα, γκρινιάρη... Πάψε... 'Αρκετά είπαμε... Χριστός 'Ανέστη...
— 'Αληθώς 'Ανέστη...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Κυρίκον Τσαγγαράν, 'Αμμόχωστον. Κύπρου: Μου ζητάει τη διεύθυνση μιας έφημερίδας που να βγαίνει... στο Βαθό της Σάμου! Μ' όλη την καλή μου θέληση, δέ μπορέσα να βρώ. Σ' οφείλω Νερούτσου σου όλο... Τό γράμμα σας έδωθ' στο πρόσωπο που θέλετε, και προκάλεσε τη συγκίνησή που φιλοδοξώ να προκαλέσω... Σ' όλο γ'ον «Η ρα κλη». Νέαν Τυρολόη(:): Δυστυχώς, έργο θεατρικό όπως τό θέλετε δεν έχω.

Χ. Κ. Χ.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

'Η Κούλα Νικολαΐδου, που βρίσκεται από ήμερών στην Γενόβα, έχει ήχογραφεί για διάφορους Ιταλικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, μερικά πρόσφατα έλληνικά και Ιταλικά σουέ της. 'Η 'Ελληνίδα καλλιτέχνης, που θα παραμείνη ακόμα αρκετόν καιρό στην 'Ιταλία, πρόκειται να τραγουδήσει την έβδομάδα αυτή και από τόν σταθμό τηλεόρασεως τού Τουρίνου. Προβλέπεται δέ ότι θα σημειώσει, ακόμη μια φορά, έξαιρετική έπιτυχία.

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΣΤΑΡ

'Η 'Αρμι Κουζέλα, ή ώραία Φινλανδέζα, που εξέλεγε «Στάρ 'Υψηλόν τού 1952», όπεκυψε τελικά σ'όν πειρασμό τού Χόλλυγουντ και όπέργραψε συμβόλαιο με μια κινηματογραφική εταιρεία. 'Η 'Αρμι έφυγε πρό ήμερών από τό 'Ελσίνκι για τό Λος 'Αντζελες, όπου πρόκειται σε λίγο να γυρίση την πρώτη ταινία της. Θα έπωφεληθ' από τις φιλικές ατμόσφαιρες που τ'α περάσει από τις Φιλίππινες και να μείνη μερικές έβδομάδες κοντά σε σ'ένους συγγενείς της, που είναι έγκατεστημένοι από καιρό σ'ή Μα- νίλλα.

Πρωταπριλιάτικα ΨΕΜΜΑΤΑ

Έλληνικά και ξένα

Τό έθιμο της πρωταπριλιάτικης ψευτιάς ύπάγει σε πολλά μέρη τού κόσμου.

Την ήμερα αυτή, καθέναν εύχαριστείται να λή άθωα ψέμματα, που ή έπιτυχία τους είναι πολύ μεγαλύτερη, όσο περισσότερα είναι και τά θύματα. Πρόπει να γελάση κανείς ή να γελαστή για τό καλό, όπως λένε, που είναι δικαιολογία για τούς δραστές και παρηγοριά για εκείνους που τήν παθαίνουν...

Μερικά από τά πρωταπριλιάτικα ψέμματα, θα μπορούσαν να χαρακτηρισθ'όν πραγατικά «μεγάλης δόξης».

Έτσι, την Πρωταπριλιά τού 1908, ή έλληνική έφημερίδα «Χρόνος» κουβάλησε πολλόν κόσμο από όλες τις συνοικίες τών Αθηνών, για να ιδή 360 ξένους αθλητές και 22 Δανίδες κωπηλάτιδες, που έν πω- πη και παρατάξει», θ' άνέβαιναν με τό σιδηρόδρομο από τόν Πειραιά στην 'Ομόνοια και σ'όν δ- ποίους θα γινόταν μεγάλη ύπο- δοχή.

'Αλλη έφημερίδα της έποχής έ- κείνης, έγραφε, ότι ο 'Ιάπων στρατηγός Κουρόκι, θα έφτανε στην 'Αθήνα στις 11 π. μ. για να παρακολουθήσει τούς 'Ολυμπιακούς αγώνες!

Και την άλλη μέρα, συνεπλή- σωνε:

«'Ο στρατηγός Κουρόκι δεν ήρ- θε, γιατί έτυχε ή σατανική σύμ- πτωση να είναι χθές... πρωταπρι- λιά! Οι 'Αθηναίοι άς μ'ε συγνω- ρήσουν... Δεν θα είναι δά και δυσ- αρεστημένοι, αφού έκαναν ένα θα- μάσιο περίπατο με τήν ώραία λι- κάδα και έξεοιδίαν»!

'Η ιστορία έπίσης αναφέρει, ότι ένας Γάλλος δούκας, ο Φραγκίσκος της Λωρραίνης και ή γυναίκα του, που τούς κρατούσαν αίμαλώτους σ'ή Νάντη, κατάφεραν να διαφεύ- σουν γάσις στην Πρωταπριλιά.

Οι δυο αϊχμάλωτοι, μεταμφιε- σμένοι σε χωρικούς έλγαν καταρθώ- σει να βγούν από μια πύλη. 'Εκεί- νη όμως τή στιγμή, τρύς αναγνώ- ρισε μια γυναίκα και είδοποίησε τό σκοπό. Αυτός όμως θυμήθηκε, ότι ήταν Πρωταπριλιά και της φώναξε:

— Δεν θα με γελάσεις! Τό ξέρω πως είναι Πρωταπριλιά σήμερα!... 'Εξ άλλου, ή Ιταλική έφημερίδα «Μιλάνο Σέρα» έγραφε κάποτε, ότι άνεκαλύφθη ένα αντίλυσσικό φάρμα-

κο και ότι, από τις 8 π. μ. της 1ης 'Απριλίου, θ' άρχισή να διανέ- μεται δωρεάν στο μέγαρο της Δη- μαρχίας!

'Από τά έφημερώματα, λοιπόν, γι- λιάδες κάτοικοι τού Μιλάνου, μαζί με τούς σκύλους τους, γέμισαν τήν πλατεία της Δημαρχίας και περι- μέναν να τούς δοθή τό αντίλυσσικό φάρμακο!...

Στό τέλος, ένας δημοτικός υπάλ- ληλος, άναγκάστηκε να τούς έξηγή- ση, ότι έπρόκειτο για πρωταπριλιά- τικό ψέμμα. 'Ο κόσμος τότε άρχισε να διαλύεται, άπογοητευμένος κι' ά- γανακτισμένος, που άφησε τις δου- λειές του...

Τό 1860, στο Λονδίνο, λίγες μέρες πριν από την 1η 'Απριλίου, πολλοί έλαβαν τήν άκόλουθη «έπι- σσημη» είδοποίησι: 'Ο Πύργος τού Λονδίνου, 'Επιτρέπεται σ'όν έπιφέ- ροντα να παρακολουθήση τήν έπι- στήν τελετήν τού καθασισμού τών λευκών λεόντων, τήν Κυριακήν 1η 'Απριλίου. 'Η είσοδος έπιτρέπεται μόνον από τήν λευκήν πύλην. Συνι- στάται ιδιαίτερος να μη δίδονται φιλοδορήματα σ'όν φύλακας και τούς βοηθούς των».

Τήν Κυριακή, λοιπόν, πλήθη άν- θρώπων, έπήλυν τήν άκόλουθη έπι- στήν, επί ώρες πολλές, ζητούσαν να βρουν τή λευκή πύλη και τούς μυθι- κούς λεόντες!...

Έπίσης ή Ιταλική έφημερίς «Γκα- ζέτα Σέρα» τού Τουρίνου, δημοσί- ευσε μια τριστήλη φωτογραφία, ο- που εικονίζονταν πέντε νεογέννητα. 'Η έφημερίδα, από κάτω, έγραφε: «'Η 'Ιταλία και περισσότεροι ακόμη ή πόλη τού Τουρίνου, αϊσθάνεται ύ- περφάνεια γι' αυτά τά πεντάδωμα. Καί τά πέντε νεογέννητα γαίρουν ά- κρας ύγείας και βραδύτητα τώρα στο «Μέγαρο Προστασίας της 'Α- λεισίας».

'Αέσως μόλις έγινε γνωστή ή εί- δση, άντρες, γυναίκες και παιδιά, έτρεξαν στο μέγαρο να πληροφορη- θούν τά νεώτερα. Χρειάστηκε όμως να μείνουν ώρες ολόκληρες σ'όν ή- λιο, για να μάθουν τέλος, ότι έπρό- κειτο για πρωταπριλιάτικο ψέμμα.

Τό 1927, μια βραδυή έφημερί- δα τού Βερολίνου, με μεγάλη κυκλο- φορία έδημοσίευσε λεπτομερή πε- ριγραφή της άφίξεως τού πρίγκιπος της Ουαλλίας (που είναι σήμερα δούξ τού Ούνιδσβαρ) στο Βερολίνο, αεροπορικώς, και της έπισκέφσεως του στην καγκελαρία.

'Η περιγραφή συνοδεύονταν και από θαυμάσιες φωτογραφίες τού πρίγκιπος με σ'όλην γαυκήν, κα- θώς κυκλοφορούσε, σ'όν δρόμους της γερμανικής πρωτεύουσας.

Όσοι άναγνώστες ζήτησαν πε- ρισσότερες πληροφορίες από τά γραφεία της έφημερίδας, έπαιοναν τήν απάντησι: «Πρωταπριλιά!».

Τέλος, δυο μαθηταί 14 και 15 χρόνων, έπαίσαν σε ένα δρόμο μιας συνοικίας τού Λονδίνου. 'Εκεί βρή- καν ένα μάτσο έγγραφα τυλιγμένα σ' ένα άσπρο φύλλο χαρτί, που έ- γραφε: «Αύσπασ' έμπιστευτική. Νά καούν τήν άναμνηστική. Στο χαρτί ακόμα π'όν γράμμεν' και ή λέξι «Χάρις»».

Τά παιδιά παρέδωκαν τό δέμα σ'όν πλησιέστερο αστυνομικό στα- θμό. 'Η Σκωτλαντ Γ'άρντ ανήσυχη- σε. 'Αρχισε άμέσως έναρρίσεις, με- λέτησε καλά τά έγγραφα και πη- ρε ακόμα και φωτοτυπίες.

Σέ δυο ήμερες, ή ίδια ή Σκωτ- λαντ Γ'άρντ έδήλωσε, ότι τά έγγρα- φα αυτά δεν είχαν καμιά σχέση με τά έργοστάσια, σ'ομικών έρευνών στο Χάρογουελ. 'Ανήκαν απλώς σ'α κάποιον ιδιώτη και έπρόκει- το για πρωταπριλιάτικη φάρσα που τήν έσκάδωσαν οι δυο μαθηταί...

Αθηναϊκά Έθιμα

ΠΑΣΧΑ!

Νά και τό Πάσχα! 'Εφθασε, κάπως νωρίς έφέτος. 'Ας τό πανηγυρίσωμεν, πάντες άνεξαιρέτως, και όλοι έν γένει οι χριστιανοί, άς θυμηθούμε τό... άρνί, που ψήναμε άλλες πασχαλιές — άς λέγει ή ιστορία — ένώ σ'όν νέους τούς καιρούς μ'ε ψήνει ή... έξορία!

Λάμπουν της 'Αναστάσεως τά δόλαμπρα τά φώτα 'Αστράφουν τά βεγγαλικά, κροτούν τά βαρελότα, μά και σε κάμπους μεριές, μπάμ-μπόμ και κάτι κουμπουριές, σ'όν τά παλιά, τ' άξέχαστα, τά όμορφα μας χρόνια, ένώ άπ' τά καταστήματα άκούγονται... κανόνια!

Χαρά και άγαλλίασις μες σ'ή Λαμπρή τόν ντόρο. Στρώστε τραπέζι πλούσιο με τό... μισό σας δώρο, άμνόν όλίγον και αύγά, και τρώγετε... άργά-άργά, για να κρατήση τό φαί — και όχι μ' άπληστεία — κι' από Δευτέρα της Λαμπρής, ξανά-μανά... νηστεία.

ΟΙ ΑΜΝΟΙ

'Ενεκα ή κρίσις κι' ένεκα που λίγα τά λεφτά, άρνάκια δεν έσφάχθηκαν έφέτος αρκετά.

Κι' αντί όλόκληρο άμνό, είτε παχύ, είτε άχαμνό, πολλοί οικονομήθηκαν, στην πασχαλιά έτούτη άλλος με μια νεφραμιά και άλλος μ' ένα μπουτί.

Και σ'ή θυσία τών άμνών, αυτή είν' ή άναλογία: 'Αντί τών δέκα ή δώδεκα, φέτος σφάχτηκαν τρία. Με άλλα λόγια δηλαδή, σωστά και όχι άσεία, οι περισσότεροι άμνοί έπληραν... άμνηστία!

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Γίνεται πολύ συντόμως, όπως θα έμάθατε ήδη, ή άναγγελθείσα δική τού γιαιτρου Κωνσταντινίδη. Τού γιαιτρου πού θεωρούσε ως τιμήν του και κα- (θ'ήκον) νάναί στοργικός προστάτης τών θηλέων ανηλίκων, πού προθύμως τά έκαλούσε σ'όν φιλόξενόν του οι- (κον) και δεν ξέραν τά καυμένα ότι πέφτανε σε... λυκόν!

'Αλλά λόγω πού τό θέμα θεωρείται πονηρόν, θα διεξαχθ' ή δική «κεκλεισμένων τών θυρών!» Από φόβο μη συρρεύσουν οι περίεργοι, ως συνήθως — τόσο κύριοι καθώς πρέπει, νεοί μερόκοποι γε- (δόντια) — για ν' άκούσουν και να μάθουν, σ'όν θυμώ των (τό πλήθος) ο γιαιτρός Κωνσταντινίδης πως τούς έβγαλε τά (δόντια)!

ΜΟΝΤΕΛΑ

Νάτα πάλι, νάτα πάλι, τ' άνοιξιάτικα μοντέλα! Βγήκαν τώρα σ'ή Βιτρίνες κι' είναι τρέλλα είναι (τρέλλα)!

Όμορφα, κομφορραμένα και φερμένα άπ' τό Παρίσι, κι' οι τιμές τους, όσο νάνε, ένα κι' ένα για τήν... (κρίσι)!

Τ' άνοιξιάτικα μοντέλα! Τί «άνσάμπλ» νεμάτα γούστο και τί νάστιμα κα- (τέλλα)!

Όνειρο, έλπίδα, πόθος κυριών χαριτωμένων. Κι' ή χαρά τών... παντρεμένων!

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΗΜΟΣ

Είς 'Αθηναίος έμπρος, πολύ... πολύ προθύμως, έκάλεσε στο σπίτι του για νά φιλοξενήση, κάποιον νερό φίλο του — τ' όνομα Μπαρμπα-Δη- (μος) —

να φάη και να κοιμηθ' κι' ώραία να ευπνήση!

Σ' ένα τραπέζι ο έμπορος άκούμπησε ένα δέμα, μ' εκατομμύρια εκατό και δέκα και έπτά!

Κι' ο Μπαρμπα-Δήμος, ή άλεπού, σιγά... σιγά κι' (ήρεμα) τ' άσύφρωσε και χάθηκε κρυφά και μουλωνα!

Ευπνήσε δέ ο έμπορος — σ'ότρυν φίλιος θύμα — είδε να λείπει ο φίλος του, να λείπει και τό χρήμα. Και τώρα πού να τάμε δρό, όσο κι' έν τό ζητά!

— 'Ο Γέρο - Δήμος χάθηκε, ο Γέρο - Δήμος πάει!..

ΠΑΝ ΠΑΠ

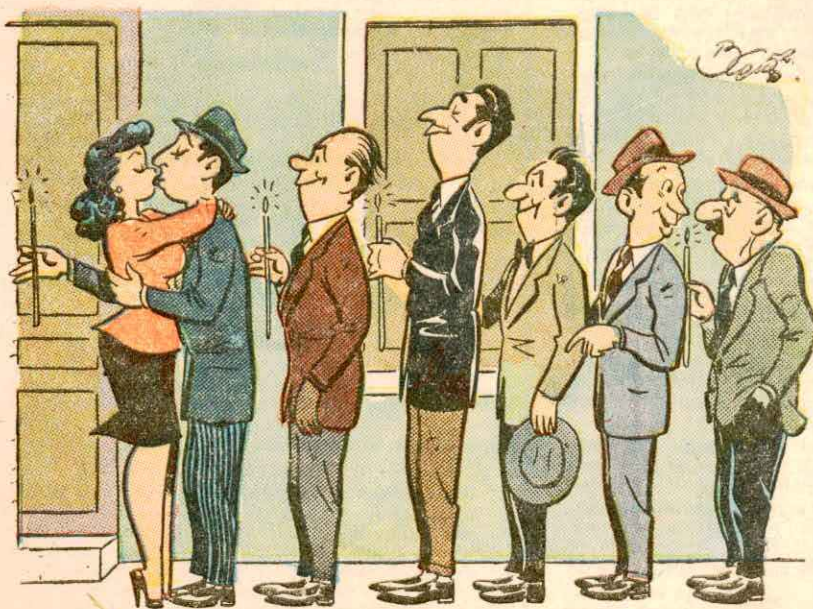
ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΙΑΗ — ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΝΑΝΑ — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ΤΖΕΝΗ — ΣΤΑΜΑΤΗΣ:
Αντράγονα μέσης ηλικίας, μέσης κοινωνικής τάξεως και μέσης διανοητικής ισορροπίας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Βράδυ. Στο σπίτι του 'Αριστείδη και της Λιλής).
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μπαίνοντας μπουρνιασμένος): Καλησπέρα.
ΛΙΑΗ: Καλώς τον. Τί μούτρα είν' αυτό;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: "Άσε με και είμαι να σκύσω.
ΛΙΑΗ: Μά τι σου συμβαίνει; Με ποιόν τάχεις;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Με τον Παναγιώτη τον Σκορδοστουμπόπουλο και τον Σταμάτη τον Φουρνοζυλάκη.
ΛΙΑΗ: Γιατί; Τί σου κάναν;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τους έξυπνους, τους σπουδαίους, τους μεγάλους, τους κάτι τί! Αυτό μου κάνουν!...
ΛΙΑΗ: Δεν καταλαβαίνω...
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Νά, παιδί μου. Συναντηθήκαμε τυχαία στο γραφείο του δικηγόρου μου, που είναι και δικός τους δικηγόρος. Και τί νομίζεις ότι με ρώτησε ο Παναγιώτης;
ΛΙΑΗ: Τί;

— Κι' εσύ το «φιλή της αγάπης» περιμένεις, μπάμπια;
— "Όχι. 'Εγώ είμαι ο άντρας της!..."

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: «Πού θά κάνης φέτος Πάσχα, 'Αριστείδη;». Σπιτάκι μου, του απάντησα. Και τί φαντάζεσαι ότι μου είπε τότε ο Σταμάτης;

ΛΙΑΗ: Τί;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: «'Αμ' πάρε, καυμένη Αριστείδη, την καυμένη τη γυναίκα σου και πήγαινε τη σε καμμία Πόλη, σε καμμία 'Ιταλία να ξεσκάση Πασχαλιάτικα. Τί διάολο; Τόσων χρόνων άνθρωπος και δεν έχεις λίγο παραδοάκι για να κάνης μία Πασχαλινή έκδρομουλα;».

ΛΙΑΗ: Τέτοιες προστυχίες σου είπανε; ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Μάλιστα!
ΛΙΑΗ: "Εννοια σου και θά τους διορθώσω εγώ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τί θά κάνης, δηλαδή;
ΛΙΑΗ: Δεν ξέρω ακόμα. 'Αλλά όπως δήποτε, κάποιο τρόπο θά βρώ για να τους κάνω να σκάσουν από το κακό τους!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στην οδό 'Ερμού)

ΛΙΑΗ: Καλημέρα, Νανά.
ΝΑΝΑ: Γεια σου, Λιλή μου. Πρωί-πρωί βλέπω βγήκες κι' εσύ για ψώνια.
ΛΙΑΗ: "Ε, τί να κάνης...
ΝΑΝΑ: Θά κόψης κανένα ανοιξιότικο φουστάνι;
ΛΙΑΗ: "Όχι, θ' αγοράσω δυο-τρεις βαλίτσες.

ΝΑΝΑ: Βαλίτσες;
ΛΙΑΗ: Ναί.
ΝΑΝΑ: Μά γιατί; Θά πάς ταξίδι;
ΛΙΑΗ: "Ετσι θέλει ο 'Αριστείδης. Φαγώθηκε να κάνουμε Πάσχα στο εξωτερικό.
ΝΑΝΑ (χλωμιάζοντας): Μπράβο! Πολύ ευχάριστο αυτό.
ΛΙΑΗ: Ευχάριστο, αλλά και κοπιαστικό...

ΝΑΝΑ: Και πού λένε να πάτε συγκεκριμένα;
ΛΙΑΗ: 'Εγώ επρότεινα να πάμε το πολύ-πολύ μέχρι την Κωνσταντινούπολη. 'Αλλά ο 'Αριστείδης έχει τη γνώμη πως, μιά και θά ξεσηκωθούμε, να ξεφύγουμε από τα συνθησμένα. Νά πάμε δηλαδή στην 'Ελβετία.

ΝΑΝΑ (χλωμιάζοντας περισσότερο): Στην 'Ελβετία; Σπουδαία! Θά κάνης ένα αξέχαστο Πάσχα!...

ΛΙΑΗ: Τό ελπίζω, Νανά μου. Λοιπόν, γεια σου και σου εύχομαι καλό — όσο γίνεται καλύτερο δηλαδή — Πάσχα.

ΝΑΝΑ: Ευχαριστώ! 'Επίσης! (Σιγά): Πού να μη σώσης να ξεκινήσης, Παναγία μου!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι της Τζένης)

ΝΑΝΑ: Καταλαβαίνεις τώρα, Τζένη μου, τη θέσι μου.

ΤΖΕΝΗ: Καταλαβαίνω λέει!...
ΝΑΝΑ: Είναι θαύμα πως δεν έκανα μπράμ, να σκάσω από τη στενοχωρία μου!

ΤΖΕΝΗ: Μά λίγο τόχεις, καυμένη; 'Ακούς εκεί η σαχαλολή, με τόν ψωριάρη τον 'Αριστείδη, στην 'Ελβετία, κι' εμείς να καρφωθούμε Πασχαλιάτικα μες στην 'Αθήνα!

ΝΑΝΑ: Τί να κάνουμε, Τζένη μου; 'Ετυχε, βλέπεις, να παντρευτούμε προκομμένους.

ΤΖΕΝΗ: Ναί, αλλά δεν μπορούμε να γινώμαστε αιωνίως ρεζίλι, επειδή αυτοί είναι αχαίρευτοι!

ΝΑΝΑ: Και μήπως μπορούμε να τους αλλάξουμε στα γεράματα;

ΤΖΕΝΗ: Θά μπορούσαμε! Πρέπει να μπορούμε! Γιατί αλλοίμονο αν η Λιλή πάη στην 'Ελβετία κι' εμείς δεν το κουνήσουμε από την 'Αθήνα. Θά γυρίση η δαχιά και θά μάς ταράξη στην ειρηνεία. Τό συνθημά μας, λοιπόν, θά είναι ένα: Πάσχα στο εξωτερικό!

ΝΑΝΑ: Ναί! Πάσχα στο εξωτερικό!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο «σκηνικό» μετά την άναχώρησι της Νανάς).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (μπαίνοντας): "Ετοιμο το φαί;

ΤΖΕΝΗ: Τό φαί 'όχι! 'Αλλά είναι έτοιμος ο... καυγάς!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Πώς;
ΤΖΕΝΗ: "Ακουσε, Σταμάτη! Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις και βόλεψέ τα να κάνουμε Πάσχα στο εξωτερικό! 'Αλλοιώς, κι' εγώ δεν ξέρω τί θά γίνη!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Μά πως να τὰ καταφέρω;
ΤΖΕΝΗ: Δεν ξέρω! Κόψε τὸ λαιμό σου!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σπίτι της Νανάς και του Παναγιώτη).

ΝΑΝΑ: Μιλημένα-ξηγημένα!
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Συνέλαβε, βρέ γυναίκα!

ΝΑΝΑ: Θά συνέλθω μόνον όταν κάνουμε Πάσχα στο εξωτερικό!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Βρέ, φωτιά, πού έδωλα στο κεφάλι μου!

ΝΑΝΑ: "Ενα ταξιδάκι στην 'Ελβετία θά την σβύση!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Στην 'Ελβετία κιόλας;
ΝΑΝΑ: 'Αμ' πού νομίζεις ότι θά με πιάς για τὸ Πάσχα; Στην πλατεία Βάθης;...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο σπίτι του 'Αριστείδη και της Λιλής).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (μπαίνει εξαλλος): Θρίσμος! Μπράβο, Λιλή!

ΛΙΑΗ: Τί απέγινε;
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: 'Ο Παναγιώτης χρεωκόπησε και ο Σταμάτης τραβιέται για κάτι επιταγές χωρίς αντίκρισμα.

ΛΙΑΗ: Καλά να πάθουνε, αφού θέλανε να μάς ειρωνευθούν!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Και πού να σου πω τὰ πιο ευχάριστα.

ΛΙΑΗ: 'Αμ' πέστα μου ντέ!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τόκλεισα τὸ ρημάδι τὸ μαγαζί!

ΛΙΑΗ: Γιατί;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Πούλησα τὸ ἐμπόρευμα όσο-όσο για να ξεχρεώσω τὸ δάνειο πού έκανα για να περάσουμε τὸ Πάσχα μας στὸ εξωτερικό.

ΛΙΑΗ: Ναί, αλλά 'ετσι κάνουμε τὸς Σκορδοστουμπόπουλους και τὸς Φουρνοζυλάκηδες να σκάσουν!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (με μεγαλύτερο ένθουσιασμό — πάντα ψεύτικο, φυσικά): Ναί, Λιλή μου! Τους σκάσαμε, Λιλή μου! Χάρης στὸ περίφημο σχέδιο πού σκαρφίστηκε τὸ σατανικό μυαλούδάκι σου. Νά! Πάρε και τὸ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας, αξιοθαύμαστη Λιλή μου! (Κι' ἀπλώνει τὸ δεξι χέρι του με τὰ δάχτυλα ανοιχτά...).

Γ. ΓΙΑΝ.

ΣΤΟ προηγούμενο τεύχος μας δημοσίευσαμε τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐρεύνης μας για τὴ ριζική θεραπεία τῆς ἀκμῆς, με βάσι τὴ νέα μέθοδο μετεμφυτεύσεως ὁρμονῶν, πού ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὴν ἰατρὸν Διδά Χρυσούλα Σαρκοπούλου.

Συνεχίζουμε τώρα τὴν ἐρευνά μας ρωτώντας τὸ ἑτερον σκέλος τοῦ «Ἐπιστ. Ἰνστ. Αἰσθητικῆς», τὴν αἰσθητικὴ καὶ προσωπολόγο Διδά Δομνα Σαρκοπούλου, πού ἔχει σπουδάσει εἰδικά στὸ Παρίσι:

— Πρέπει νὰ γίνεταί καὶ ἐξωτερικὴ θεραπεία τῆς νεανικῆς ἀκμῆς; Καὶ σὲ τί συνίσταται;

— Παράλληλα με τὴν ἐσωτερικὴν θεραπεία τῆς, ἔξηγεῖ ἡ Διδ. Σαρκοπούλου, ἀπαιτεῖται καὶ τὴν ἐξωτερικὴ αἰσθητικὴ περιποίησι πού ἐπιταχύνει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης καὶ βοηθεῖ νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε ἱχνος σημάδι ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρρώστου. Γιατί ὅπως εἶδαμε στίς σχετικὲς φωτογραφίες, πού δημοσιεύθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σπυριά, τὸ πρόσωπο γεμίζει ἀπὸ σημάδια μπλέ κι' ἀπὸ οὐλές, πού τὸ παραμορφώνουν πολλές φορές καὶ ἐπιδρῶν ὀλέθρια στὸ ἥθικο τῶν νέων πού πάσχουν ἀπὸ ἀκμή.

— Ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος τῆς αἰσθητικῆς στὴν περιποίησι τῆς ἀκμῆς;

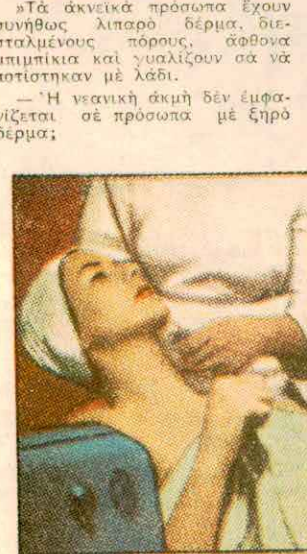
— Στὸ Παρίσι, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, οἱ δύο θεραπείες, ἡ αἰσθητικὴ κι' ἡ ἱατρικὴ θεωροῦνται ἀλληλένδετες καὶ ἐφαρμόζονται πολλές φορές ἀπὸ τὸν ἴδιον ἰατρόν ἢ — θά φανῇ παράξενο ἴσως — στὰ νοσοκομεία! Γιατί οἱ ἰατροὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ ξέρουν καλύτερα ἀπ' τὸν καθένα ὅ,τι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποφέρουμε ἀπὸ βαρεία ὀνισία ἀρρώστια για νὰ χάσουμε τὸ θάρρος μας για τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ζωῆς.

«'Ενα κατὰστικτο ἀπὸ σπυριά πρόσωπο, ἡ αὐλακωμένο ἀπὸ οὐλές, ἀρκεῖ πολλές φορές για νὰ σβύση τὰ νεανικὰ ὄνειρα καὶ νὰ δώσῃ ἄλλη κατεύθυνσι στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ σκυθῶν μ' ἀγάπη καὶ συμπόνια πάνω στὰ νεῖατα, θεραπεύουν τὰ παραμορφωμένα πρόσωπα, φροντίζουν για τὴν ἐξαλειψι τῶν οὐλῶν καὶ δίνουν ὁδηγίες για τὴ σωστὴ αἰσθητικὴ περιποίησι τοῦ προσώπου καὶ μετὰ τὴν θεραπεία.

«'Ετσι μαζὶ με τὸ καθαρό καὶ λεῖο δέρμα ξεναθρίσκουν οἱ νέοι τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴ δύναμι για τὸ σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

«Στὸ ἰνστιτούτο μας, ἡ αἰσθητικὴ περιποίησι τῆς ἀκμῆς τῶν νεανικῶν γίνεταί πάντα κάτω ἀπὸ τὸν ἐλεγχὸ τῆς ἱατροῦ καὶ συνίσταται κυρίως στὰ ἑξῆς:
«Ὁ ἀσθενὴς παράλληλα με τὴν νέα ἐσωτερικὴν θεραπεία, κι' ἀκόμη τὴν διαίτα καὶ τὴν ὑπόδειξι ὠρισμένου τρόπου ζωῆς, ὑποβάλλεταί καὶ σὲ αἰσθητικὴν θεραπεία, πού ἀρχίζει μ' ἓνα προσεκτικὸ καθάρισμα τοῦ δερμάτος.

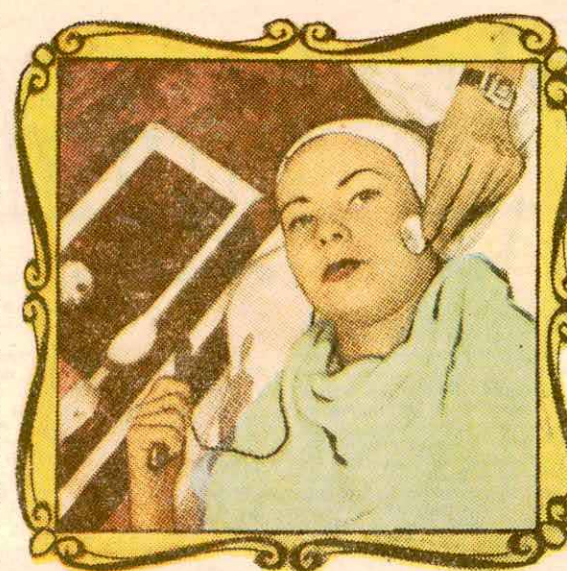
«Τὰ ἀκνεϊκὰ πρόσωπα ἔχουν συνήθως λιπαρὸ δέρμα, διασταλμένους πόρους, ἀφθονὰ μπιμπικία καὶ γυαλίζουν σὰ νὰ ποτισθῶν με λάδι.
«'Η νεανικὴ ἀκμή δὲν ἐμφανίζεται σὲ πρόσωπα με ξηρὸ δέρμα;

Τὸ καθάρισμα συνεχίζεται στὸ πηγούνι καὶ στὸν λαιμό.

«Φροντίζουμε νὰ θεραπεύουμε τὰ σπυριά καὶ τὰ σημάδια τῆς ἀκμῆς χωρὶς καθόλου νὰ ἐπηρεάσουμε τὸ ὑπόλοιπο δέρμα. Ἀντίθετα, τὸ βοηθοῦμε ν' ἀποκτήσῃ πολλὴ τὴ χαμένη ἐλαστικότητά του.

«Εἶναι πολὺ συχνὸ τὸ θέσπια κοριτσιῶν, πού παιδεύτηκαν ὀλόκλη-

Τὸ ἡλεκτρικὸ καθάρισμα τοῦ δερμάτος. 'Η ἀσθενὴς κρατεῖ τὸν θετικὸ πόλο στὸ χέρι ἐνῶ ὁ ἰατρός σέρει στὸ πρόσωπο τῆς ἀσθενοῦς τὸ ταμπὸν με τὴν εἰδικὴ διάλυσι, πού διασπᾷ τὸ λίπος.

Ἡ αἰσθητικὴ περιποίησι τῆς ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΑΚΜΗΣ

Πὼς ἐξαλειφονται τελείως τὰ σημάδια ἀπὸ τὸ πρόσωπο

δῶσουν ἀπὸ ἓνα σημεῖο τοῦ προσώπου σὲ ἄλλο.

«'Ακολουθεῖ κατόπιν μασσὰς με εἰδικὲς κινήσεις για νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐξῆδο τοῦ σηγηματος καὶ τὸ πύου, πού τυχὸν ἐμεινε μέσα καὶ νὰ βοηθήσῃ στὴν ὠρίμανσι τῶν σπυριῶν.

«Τὸ μασσὰς, στὴν περίπτωσι τῆς ἀκμῆς, ὅταν ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποίησι, κάνει θαύματα.

«Μετὰ γίνεταί καὶ ἓνα ἡλεκτρικὸ μασσὰς με εἰδικὸ ἡλεκτρόδιο. «Κατόπιν συνεχίζουμε, ἐκθέτοντας τὸ δέρμα σὲ υπερώδεις ἀκτίνες κατὰ τρόπον προδευτικό. Με τὴν ἐπιφάνισι τὸς στὸιχεῖα τῆς ἀκμῆς μαρμαίνονται καὶ σχηματίζονται μικρὲς κρούστες, πού δὲν ἀργοῦν νὰ πέσουν.

«Γι' αὐτὸ παρουσιάζουν διαφορὰ τὰ καλοκαίρι οἱ ἀκνεϊκοί, ἀ-

ρα χρόνια με κάθε εἶδους γνωστὴ ὡς σημεῖα θεραπείας κι' ὄχι μόνο δὲν γιαιτρεύτηκαν, ἀλλὰ ξερῶσαν καὶ ρυτίδωσαν πρόωρα τὸ πρόσωπό τους.
«'Ενα δέρμα λιπαρὸ ἔχει τὸ κακὸ νὰ βγάξῃ μπιμπικία, σπυριά, νὰ γυαλίζῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ καλὸ νὰ μὴ ρυτίδωνεταί εὐκόλα, γιατί διατηρεῖται ἡ ἐλαστικότητά ἀπὸ τὸ ἀφθονὸν σμῆγμα τῶν ἀδένων του.

«Ὅταν ὁμως ἡ θεραπεία τῆς ἀκμῆς περιορίζεταί μόνο σὲ ἐξωτερικὲς ἐπαισεις με οἰνόπνευμα, αἰθέρα καμφορά, θειάφι, ἰώδιο καὶ ἄλλα, χωρὶς νὰ δινεταί προσοχή στίς πολύ λεπτὲς περιόχες, ὅπως γύρω στὰ μάτια, αὐτιά κλπ. τότε φτάνει κανεὶς στὸ ἀποτέλεσμα νὰ μαρμαίνῃ πρόσωπα κοριτσιῶν μόλις 18 καὶ 20 χρόνων.

«'Αρχίζουμε λοιπὸν μ' ἓνα εὐεργετικὸ ἀτμόλουτρο με ἀλῆτα στὸ πρόσωπο κι' ἂν εἶναι ἀνάγκη καὶ στὸ στήθος καὶ στὴν πλάτη. «Επειτα με εἰδικὸ ἐργαλεῖο ἀποστειρωμένο, πού χρησιμοποιεῖται ἀπὸ χερί βουρτισμένα με οἰνόπνευμα, ἀρχίζει τὸ βαθὺ καθάρισμα τῶν μπιμπικίων.

«'Ακολουθεῖ τὸ σπάσιμο τῶν ὠριμῶν σπυριῶν, πού ἀδειάζουν ἐνῶ ἓνα ὥσπου νὰ ματώσουν καὶ ἀποστειρώνονται με μίγμα ἀλκοὸλ καὶ ἰωδίου, πού δὲν βᾶφει, ἢ με καθαρὸ ἀλκοὸλ.

«Τὸ σπάσιμο δὲ τῶν σπυριῶν γίνεταί με μιά λεπτοτάτη βελόνη, πού χρησιμοποιεῖται για τὴν ἡλεκτρικὴ ἀποτρίχωσι για ν' ἀποφευχθῇ καὶ τὸ παραμικρὸ σημάδι.

«Πὼς σχηματίζονται οἱ ἀντισθητικὲς οὐλές στὰ πρόσωπα τῶν ἀκνεϊκῶν;

«Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἀκμή προκαλεῖ ἐκνευρισμὸν στὰ ὅσπια πού πάσχουν. Σὲ στιγμὲς, λοιπὸν, ἐκνευρισμοῦ προσπαθοῦν νὰ σπάσουν τὰ σπυριά χωρὶς νὰ πάρουν τίς ἀναγκαῖες προφυλάξεις καὶ προκαλοῦν μολύνσεις ἐπὶ μολύνσεων!...

«Γιὰ τούτῳ συνιστοῦμε νὰ μὴν ἐγγύζωιν καθόλου οἱ ἀρρώστοι τὰ σπυριά, ἐπειδὴ ὁ πύος κινδυνὸς νὰ τὰ μετα-

δῶσουν ἀπὸ ἓνα σημεῖο τοῦ προσώπου σὲ ἄλλο.

«'Ακολουθεῖ κατόπιν μασσὰς με εἰδικὲς κινήσεις για νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐξῆδο τοῦ σηγηματος καὶ τὸ πύου, πού τυχὸν ἐμεινε μέσα καὶ νὰ βοηθήσῃ στὴν ὠρίμανσι τῶν σπυριῶν.

«Τὸ μασσὰς, στὴν περίπτωσι τῆς ἀκμῆς, ὅταν ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποίησι, κάνει θαύματα.

«Μετὰ γίνεταί καὶ ἓνα ἡλεκτρικὸ μασσὰς με εἰδικὸ ἡλεκτρόδιο. «Κατόπιν συνεχίζουμε, ἐκθέτοντας τὸ δέρμα σὲ υπερώδεις ἀκτίνες κατὰ τρόπον προδευτικό. Με τὴν ἐπιφάνισι τὸς στὸιχεῖα τῆς ἀκμῆς μαρμαίνονται καὶ σχηματίζονται μικρὲς κρούστες, πού δὲν ἀργοῦν νὰ πέσουν.

«Γι' αὐτὸ παρουσιάζουν διαφορὰ τὰ καλοκαίρι οἱ ἀκνεϊκοί, ἀ-

πὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου. «Βεβαίαι. Πολλὲς φορές μάλιστα ἡ ἀκμή ἐξαφανίζεται ὀλοτελὰ για νὰ ἐαναυγισθῇ τὸ χεῖμα, ἀν δὲν ἔχῃ γίνῃ ἡ ἐσωτερικὴ ριζικὴ θεραπεία.

«'Ενας ἄλλος θαυμάσιος καὶ νέος τρόπος καθάρσεως εἶναι τὸ ἡλεκτρικὸ καθάρισμα, πού συχνὰ τὸ ἐναλλάσσουμε με τὸ καθάρισμα με σπῆ. Αὐτὸ καθαρίζει κατὰ βάθος τὸ δέρμα.

«'Εχει δὲ τὴ δυνατότητα νὰ διαλύῃ τίς σημηματογόνες ἐκκρίσεις καὶ νὰ τὰς παρασύρῃ με τὸ ταμπὸν, με τὸ ὁποῖο γίνεταί τὸ καθάρισμα.

«Χρησιμοποιεῖται γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀδύνατο γαλακτικὸ ρεῖμα. 'Η ἀρωματὴ κρατὰ τὸ θετικὸ πόλο, πού ἔχει μορφή μεταλλικῆς λαβῆς, ἐνῶ ὁ ἰατρός περιφέρει στὸ πρόσωπο τῆς τὸν ἀρνητικὸ πόλο με τὴ μορφή ταμπὸν βουτηγμένου σὲ εἰδικὴ διάλυσι, πού προκαλεῖ τὴ διάσπασι τοῦ λίπους.

ΤΗΝ κατάρρευση της 'Ιτα-
λίας, οι βουλγαρόφωνοι,
οι κοιματζήδες και οι
πράκτορες που εγκαταστάθη-
καν από τη Σόφια στη Δυτ.
Μακεδονία, την πανηγύρισαν
σαν εθνικό τους χαρμόσυνο γε-
γονός. Είχαν την εντύπωση πως
ο δρόμος για την κατάκτηση
της Φλώρινας, της Καστοριάς,
της Κοζάνης κι' αυτής ακόμη
της 'Εδεσσας, τους ήταν πια
ανοιχτός! Είχαν απόλυτη πε-
ποίθηση ότι μέσα σ' ελάχιστο
χρονικό διάστημα οι Γερμανοί
θα τους καλούσαν να καταλά-
βουν αυτές τις περιφέρειες.
Ο στρατηγός 'Ινφάντε κι' οι
Τζιοδάνι Ραδάλι και Ντελγκρόσσα είχαν προσχωρήσει στους Γερμα-
νούς. Καί ο αρχικομитаτής 'Αντώνης Κάλτσεφ, εγκαταστάθηκε έ-
πισημα στο φρουραρχείο της Καστοριάς. 'Εργαζόταν δραστήρια.
Βουλγαροί και βουλγαρόφωνοι, λοιπόν, χαίρετσαν την εγκατάστα-
σή του με απείλη εναντίον των 'Ελλήνων:

— "Αν δεν... προσαρτηθώ στη Βουλγαρία, θα ήθελε τι θα πάθε-
τε! Τους έλεγαν. 'Εχουμε έτοιμες τις θηλιές που θα σας κρεμά-
σουμε!...
Κι' αυτή ήταν η αλήθεια. "Ως και τα παιδιά ακόμη επιμαζαν
σκοινιά, για να κρεμάσουν τους συνομηλικούς τους. Στο μεταξύ, οι
βουλγαρικοί πυρηνες αύξαναν. Στη Θεσσαλονίκη, ο Πούλιο Ζίσκοφ,
είχε εντείνει την προπαγάνδα του σε όλους τους τομείς. "Από τη
Σόφια ήρθαν οι σύνδεσμοι Κ. Σιδάφ, Ν. Φιλίππωφ, Π. Δεγε-
ρτζήφ και Ν. 'Αγγελκόβιτς. "Άλλοι τρεις βούλγαροι, οι Κ. Μπα-
γδάνοφ, Τσασούφ και Σαμαρτζήφ δρούσαν στη Μακεδονική πρω-
τεύουσα πολύ πριν από την κατοχή, καμουφλαρισμένοι σε φίλησυχούς
ζωμπούρους. "Αλλά μόλις άλλαξαν τα πράγματα, φόρεσαν στολές
αξιωματικών κι' ανάλαβαν τα επίσημα καθήκοντά τους.

Στη Φλώρινα, την κίνησε αυτή τη διεύθυνση ο δικηγόρος Γκέλεφ,
ο Ε. Κέντρος και ο Λάζ. Τσιόσις. Στην 'Εδεσσα όριστηκε αρχηγός ο
'Αντώνης Σιούτης, πεθερός του Κάλτσεφ. "Άλλοι πράκτορες, όπως
ο Νικόλας Μπακάτσεφ, Ζήσης Μπακάτσεφ, Γ. Γκέντσωφ, Ε. Σα-
ρακίντσεφ και Α. Κορδάλεφ, δρούσαν στην ίδια περιοχή και για τον
ίδιο σκοπό: Να εξαφανιστούν κάθε ελληνικό στοιχείο που ήταν έμ-
πόδιο στα σχέδιά τους. Μ' εκδισαμούς και τρομοκρατία, αναγκάσαν
αρκετούς οπλασφόρους και μη, να έγγραφούν στη 'Αλεσχία Θεσσα-
λονίκης. Οι περισσότεροι απ' αυτούς απειλήθηκαν πως αν έκαναν
το αντίθετο, θα καταγγέλλονταν ως αμπατέρ των 'Αγγλων, στους
Γερμανούς.

— "Όλοι σας είσατε πράκτορες των Βρετανών! τους έλεγαν.
'Αλλά είχατε δίκιο, γιατί πολεμούσατε εναντίον των 'Ιταλών, που
τους νίκησε στην 'Αλβανία! Τώρα όμως ήρθαμε εμείς στα πρά-
γματα κι' όποιος δεν μας ακολουθήση, θα τον φάνε τα όρνια. Το
νύ σας, λοιπόν, αν θέλετε να τάχουμε καλά!...
Παρ' όλες όμως τις απειλές τους, δεν κατώρθωσαν να εκδόσουν
περισσότερες από 14.000 «λίστενες», δηλαδή, ταυτότητες. Στο έλ-
λος παρουσιάστηκαν και μερικοί δάσκαλοι, που άνοιξαν βουλγαρικό
σχολείο στη Θεσσαλονίκη. Κάπου διακόσια παιδιά πήγαν και γρά-
φτηκαν σ' αυτό, αλλά με τη βία κι' άλλα, έπειδή τα έστειλαν οι γο-
νείς τους. Οι μικροί εξωμότες φορούσαν κόκκινα πηλίκια για να
εξεχωρίζουν από τους άλλους μαθητές. Είχαν δε το δικαίωμα να
δέρνουν όποιον μαθητή ήθελιν, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κα-
νένα!...

Βεβαία, ο διωγμός του ελληνικού στοιχείου είχε αρχίσει πρό πολ-
λού. Την εποχή όμως εκείνη, είχε γίνει ακόμη πιο αγριος και πιο
φοβερός. Για να καταλάβη κανείς σε τι άποσκοπούσαν όλες αυτές οι
ενέργειες των βουλγαρών, παραθέτουμε εδώ δύο διαταγές του στρα-
τηγείου τους. 'Η πρώτη λέει τα εξής:

«Πρός την Διοίκηση Κομιτάτ Μακεντόνσκι Μπουλγκάσκι, Κα-
στρίνσκι.

»Διατάσσουμε την διενέργειαν εύρειας προπαγάνδας προς τον σκο-
πόν να επιφέρη σοβαράς ταραχάς καθ' άπασαν την περιφέρειαν. 'Εν-
τέλλασθε όπως μη αδρανήσχητε λήψιν μέτρων άφωρώντων τηνρησιν τά-
ξεως περιφερίας. 'Εντείνετε δίδωιν 'Ελλήνων εθνικιστών μονον...»

Και η δεύτερη:

«Κοινοποιήσις Α' Τμήματος 3ης Διοικήσεως. Κοινοποιούντες κατω-
τέρω το ύπ' αριθμ. Δ. 105 της 9/5/1943 έγγραφον 3ης Διευθύν-
σεως (Τμήμα Α') εντελλόμεθα όπως εντείνετε μέχρι μεγίστου δυ-
νατού όριον προπαθείας διά την αποτελεσματικήν δίδωιν άπάντων
των εν τη περιφέρειά σας δρώντων 'Ελλήνων εθνικιστών, συνεργα-
ζομένων μετά φυγάδων Σέρβων, Μαυροβουνίων και 'Αλβανών.

»Προσοχή εις τα όργανά σας κατασκοπείας. Διενεργήσατε έλεγchon
ομαδικόν ημετέρων πολιτοφυλάκων. Περιπτώσεις συνήθης: Συνεργά-
ζονται μετά των ανταρτών, δωροκοκούμενοι. 'Αναμένομεν αναφοράν
πάντων των άρχηγών όλων των διοικήσεων.

Τ.Τ. 124)3)6)43.

'Η 'Ανωτέρα Διοικήσις.

— "Όπως βλέπουμε, λοιπόν, οι βούλγαροι ήσαν άποφασισμένοι να
βγάλουν από τη μέση όλους τους εθνικιστές. Καί οι εθνικιστές ή-
ταν και είνε τα 97% της Μακεδονίας. 'Επομένως έπρεπε να λείψιν
ολόκληρος ο πληθυσμός, για να πετύχουν τα σχέδιά τους. Μά δεν
ήταν εύκολο να τό κατορθώσουν. Οι 'Ελληνες ήξεραν με ποιούς εί-
χαν να κάνουν κι' έπαίριαν τα μέτρα τους. 'Αμετρητες μουσικές όρ-
γανώσεις είχαν δημιουργηθή από τις πρώτες μέρες της κατοχής, άν-
ταρτικά σώματα βγήκαν στο βουνό, με δοκιμασμένους άρχηγούς,
για να χτυπήσουν τους δολοφόνους. 'Ηταν μία ηρωική έποχή, που
θύμιζε σε όλο της τό μεγαλειό τον καιρό του βουλγαροκτόνου
Παύλου Μελά.

— "Όστόσο, η κατάρρευση της 'Ιταλίας, άγριψε ακόμη περισσότερο
τα πράγματα. Σκοπός του 'Αντώνη Κάλτσεφ ήσαν, να πεισθή η
Γερμανία με την εμφάνιση της Δυτ. Μακεδονίας ως βουλγαρικής, να
επιτρέψη την κατάληψή της από το βουλγαρικό στρατό. 'Αλλά και
οι Γερμανοί καλλιεργούσαν τ' όνειρο αυτό των βαρβαρών συμμάχων
τους, για να τους κρατούν κοντά τους. Μία γερμανική έφημερίδα,
η «'Εφημερίς της Φραγκφούρτης», όποστηρίζοντας τη βουλγαρική αύ-
τη άποψιν, έγγραφε μεταξύ άλλων, στο φύλλο της 28ης 'Ιανουαρίου
1943: «Οι δυσχερείς της συγκοινωνίας πρέπει να υπερνικηθούν. Εί-
νε άναγκη ο μακεδονικός λαός να μεταστραφή εντελώς προς τη βουλ-
γαρική συνείδηση. 'Η αλλόφυλος ελληνική μειονότητα, πρέπει να έν-
ταχθή στο βουλγαρικό εθνικό κράτος».

Παραμονές του Πάσχα 1944 πιάστηκε στη Θεσσαλονίκη ένας 'Ελ-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

'Επιχειρήσις «'Ανάστασις»

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, όπισθήποτε. Μετά δεκα-
πέντε μέρες, θά ξανάρθω να τον δω ο ίδιος...
'Αποχαίρετσε κατόπιν το βούλγαρο κι' έφυγε. Τράβηξε άμέσως
σ' ένα φτωχό ξενοδοχείο της παραλίας και μπήκε στο δωμάτιό του.
Δεν πέρασε όμως ούτε μία ώρα, όταν άνοιξε η πόρτα με πάτα-
γο. Καμιά δεκαριά Γερμανοί ώρμησαν μέσα, με τα περιστροφά στο
χέρι. Μαζί τους ήσαν τρεις βούλγαροι αξιωματικοί κι' ό έπιλοχίας

ληνας, ο 'Αλέκος Βρυώνης,
με την κατηγορία ότι άνήκε
σε κάποια συμμαχική όργάνω-
ση του Καίρου. Ο Βρυώνης
προδόθηκε σχεδόν μόνος του.
Μπήκε μέσα στη βουλγαρική
Λέσχη και ζήτησε να δη το
λοχαγό Ντίνο Νταλιάνεφ, που
ήταν από τα κύρια στελέχη
της δολοφονικής «ΟΧΡΑΝΑ».

— Τι τον θέλεις; τον ρώτη-
σε ένας έπιλοχίας της μουστι-
κής αστυνομίας.

— Είπε φίλος μου και τον
χρειάζομαι, απάντησε σε ά-
πταιστη βουλγαρική ο Βρυώ-
νης. "Αν δεν είνε εδώ, δεν πει-
ράζει. Θά ξανάρθω αύριο...

— "Ο λοχαγός Νταλιάνεφ έφυγε για τό σπίτι του, στη Σόφια,
θά λείψιν τό λιγώτερο δεκαπέντε μέρες. Πάει να γιορτάση με τους
δικούς του...

— "Ο 'Αλέκος Βρυώνης έμεινε σκεπτικός μερικά λεπτά. "Υστερα,
σαν να πήρε μία μεγάλη απόφαση, έδγαλε από την τσέπη του ένα
φάκελλο και τον παρέδωσε στον έπιλοχία.

— "Θά μου κινήση τη χάρη να τον δώσης μόλις έρθη, του είπε.
Είπε ανάγκη να τον πάρη στα χέρια του, ό

Η γυναίκα ζη για τους άλλους

Το μεγαλύτερο ελάττωμα του ανθρώπου είναι ότι δεν γνωρίζει τον εαυτό του, είπε κάποιος Άγγλος συγγραφέας του περασμένου αιώνα, εκφράζοντας με διαφορετικά λόγια το αρχαίο ρητό: «γνώθι σαυτόν».

Αυτό όμως ισχύει περισσότερο για τη γυναίκα: Τόσο τη σημερινή, όσο και των περασμένων εποχών.

Αλλά η αγνοία του εαυτού της δεν είναι για τη γυναίκα μια απλή έλλειψη. Είναι ένα θανάσιμο σφάλμα. Σε παλαιότερα χρόνια, ο ρόλος της γυναίκας ήταν ολόκληρο παθητικός. Οι άλλοι — οι γονείς, το περιβάλλον, η κοινωνία — αποφασίζαν γι' αυτήν. Κι' αν ακόμη ήθελε, δεν μπορούσε ν' αντιδράσει. Έπρεπε να σκύψει το κεφάλι της στη μοίρα της, που, στις περισσότερες περιπτώσεις, ήταν η συνισταμένη των θηλάσεων των άλλων, που αποφασίζαν κυριαρχικά και άνεκκλητα γι' αυτήν.

Σήμερα, όμως, τα πράγματα έχουν αλλάξει ριζικά. Η γυναίκα κατέκτησε σε μεγάλο βαθμό την ελευθερία της. Κρίνει και αποφασίζει μόνη της για τη ζωή της και το αξιοσημείωτο είναι ότι οι άλλοι, όλοι οι άλλοι, της αναγνωρίζουν αυτό το δικαίωμα και τη σεβονται. Κάτι περισσότερο: Την θεωρούν απόλυτα υπεύθυνη για τις πράξεις της και την συμπονούν λιγότερο από άλλοτε, κάποτε δε καθόλου!...

Αλλά τα όπλα που διαθέτει η σύγχρονη γυναίκα για να εξασφαλίσει την καινούργια θέση της στην κοινωνία είναι άραγε πιο σημαντικά και πιο αποτελεσματικά από άλλους; Θα ήταν τολμηρό να το υποστηρίξουμε. Αλλά κι η αντίθετη διαβεβαίωση δεν θ' ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα.

Η σύγχρονη γυναίκα δεν είναι αναμφισβήτητα άσπλη. Αλλά ούτε κι όσο θα έπρεπε έτοιμη για τον καινούργιο ρόλο της. Κι' η αχιλλεία πτέρνα της είναι το ότι αγνοεί τον εαυτό της, ενώ, αντίθετα, γνωρίζει πολλά άλλα πράγματα, που δεν ήξερε πριν.

Ο σκοπός των άρθρων που αρχίζουμε από σήμερα δεν είναι άλλος από το να δείξει στη γυναίκα τον ίδιο τον εαυτό της — τον εαυτό της που αγνοεί.

Εκτός από τις φυσιολογικές και λειτουργικές διαφορές που εχωρίζουν τη γυναίκα από τον άντρα, υπάρχουν επίσης και μια ηθική που είναι σημαντικώτερη από όλες τις άλλες. Η διαφορά αυτή συνίσταται στο ότι η γυναίκα τοποθετεί το κέντρο της συνείδησής της γύρω κι' αυτής ακόμη της φιλοδοξίας της, όχι στον ίδιο τον εαυτό της αλλά σ' ένα άλλο πρόσωπο που το αγαπάει και που θέλει ν' αγαπιέται επίσης απ' αυτό. Το πρόσωπο αυτό είναι ο σύζυγος, το παιδί, ο φίλος, ο πατέρας κλπ.

Ο άντρας, αντίθετα, σκέπτεται πάντα, ένωκεντρικά και τείνει στο να κά-

μη τον εαυτό του, τα συμφέροντά του, τις απολαύσεις του. τις απασχολήσεις του, κέντρον του κόσμου όπου ζει.

Η ηθική αυτή διαφορά εξηγεί την αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στα δύο φύλα και μας δείχνει επίσης πόσο τραγική είναι η θέση της γυναίκας. Κανείς όμως δεν φταίει γι' αυτό. Η ίδια η φύση την έχει φτιάξει έτσι.

Η γυναίκα, ευαίσθητη όπως είναι στις χαρές και τις λύπες των άλλων, δεν μπορεί να νικήσει ανεξάρτητα απ' αυτούς. Η μεγαλύτερη δέ δυστυχία της είναι, όταν δεν μπορεί ν' αφοσιωθεί σε κάποιον. Η ζωή γάνει τότε κάθε αξία στα μάτια της.

Για το λόγο αυτό, η γυναίκα δοκιμάζει πολύ πιο έντονα την αίσθησή του κενού. Για το λόγο αυτό, επίσης, η γυναίκα ρέπει περισσότερο στον έρωτα. Ο άντρας ζητάει σ' αυτόν την απόλαυση. Εκείνο που επιθυμεί η γυναίκα είναι, αντίθετα, η θυσία. Της χρειάζεται ν' αφοσιωθεί σε κάποιον και ν' αχρηστεί με τη δική του ζωή.

Όλο το μεγαλείο της γυναίκας έγκειται σ' αυτή την τάση της, που γίνεται, κατά τις περιστάσεις, πηγή ευτυχίας ή δυστυχίας. Απ' αυτή την τάση, πηγάζουν επίσης όλα εκείνα τα καλά ή τα κακά, που σηματοδοτούν τον γυναικείο χαρακτήρα: στοργή, τρυφερότητα, αυταπάραση, αλλά και επιπολαιότητα, ματαιοδοξία κλπ.

Τον πόθο της αφοσίωσης, που γίνεται κάποτε αληθινή μανία, θα τον δητε έμφανεστερα στο μικρό κορίτσάκι. Εκείνο που θέλει είναι να έχει μια κούκλα, για να την περιποιείται. Γι' αυτό, άλλωστε, παίζει πρόθυμα το ρόλο της υπέρας κοντά στο μικρότερο αδελφό της ή την αδελφή της.

Το αγόρι, αντίθετα, θέλει ένα όπλο, ένα υπανικό παιχνίδι, ένα ποδήλατο για να δοκιμάσει τη δύναμή του και την επιτηδειότητά του.

Τ' αγόρια και τα κορίτσια μένουν σ' όλη τους τη ζωή εκείνο που ήταν και στα παιδικά τους χρόνια. Ο άντρας ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό του, τις απολαύσεις του, τα συμφέροντά του, τους σκοπούς του. Η γυναίκα, όμως, όπως είπαμε, ενδιαφέρεται πάντα για τους άλλους, για τις χαρές ή τις λύπες τους, για τα συμφέροντά τους, για τις προτιμήσεις τους.

Οι εξαιρέσεις, βέβαια, δεν λείπουν. Αλλά δεν κά-

νουν τίποτε άλλο από το να επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Η τάση της γυναίκας προς τη θυσία δεν βρίσκεται μόνο στο ανθρώπινο γένος. Θα την συναντήσουμε και στα θηλυκά ζώα επίσης. Ακόμη και στα θηλυκά φυτά.

Τα θηλυκά άνθη θυσιάζουν τα πέταλά των για να εξασφαλίσουν τη διαίωσι του είδους τους. Η θηλυκιά πεταλούδα, έξ' άλλου, για να εξασφαλίσει στους απογόνους της εύνοϊκές συνθήκες ζωής, απογόνους που δεν πρόκειται να γνωρίσει ποτέ, πηγαίνει κι' αποθέτει τα αυγά της στις ρίζες φυτών, με τα όποια δεν μπορεί να τροφοιήσει. Κι' αυτό το σπινάει το θάνατο το δικό της. Πεθαίνει για να δώσει ζωή στα παιδιά της.

Όλοι, άνδρες και γυναίκες, νέοι και γέροι, προσπαθούμε να επιτύχουμε το σκοπό της ζωής μας. Ο σκοπός αυτός, αν τον καλοεξετάσουμε, θα ιδούμε πως δεν είναι τίποτ' άλλο από το ν' αφίσουμε κάποιο ίχνος από το φθαρτό άτομό μας στον κόσμο που είναι άφθαρτος.

Για να επιτύχουμε αυτό το σκοπό, έχουμε δυο μέσα: την αγάπη που μας δίνει την ικανότητα να φτιάξουμε απογόνους από την ίδια τη σάρκα μας, και τη φιλοδοξία που μας παρακινεί στο να δημιουργήσουμε πνευματικούς απογόνους: έργα, πράξεις, ιδέες, ηθικά παραδείγματα κλπ., που να μας διαβιώνουν μέσα στο χρόνο.

Η αγάπη, λοιπόν, είναι το μέσον επιδίωξης της γυναίκας. Η πνευματική δημιουργία δε το μέσον επιδίωξης του άνδρος.

Ο άντρας δεν μπορεί να δημιουργήσει τίποτα με την ίδια του τη σάρκα. Γι' αυτό, προσπαθεί να δημιουργήσει με τα χέρια του, με την καρδιά του και με το πνεύμα του, κάτι που να επιβιώσει απ' αυτόν.

Της γυναίκας, όμως, οι φιλοδοξίες είναι πιο περιορισμένες. Δημιουργεί με την ίδια τη σάρκα της. Το μεγαλύτερο αριστούργημά της είναι το παιδί που φέρνει στον κόσμο. Για το λόγο αυτό, αισθάνεται την ανάγκη ν' αγαπάει κι' είναι πρόθυμη να θυσιάσει στην αγάπη της όλες τις χαρές κι' αυτήν ακόμη τη ζωή της. Έτσι, αυτή η ιδιόμορφη θέση της απέναντι στη ζωή, της δημιουργεί μια ιδιαίτερη συνολογία και την κάνει επίσης να βλέπει με διαφορετικό τρόπο τον έρωτα.

Η στάση της, λοιπόν, απέναντι σ' αυτό το βασικό αίσθημα της ζωής, δεν ήταν μυστήριο παρ' όλο γι' αυτήν παλιά ρομαντική νοοτροπία. Μπορούμε σήμερα να την κατανοήσουμε και να την ερμηνεύσουμε. Κι' αυτό έχει εξαιρετική σημασία για την ίδια τη γυναίκα, που αγαπάει ή που αισθάνεται την επιθυμία ν' αγαπήσει.

Αλλά θα συνεχίσουμε στο άλλο τεύχος.

ΒΑΪΛΟΤ ΝΟΕΡΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Έκανε λάθος!

Η σκηνή μπροστά στο φέρετρο ενός νεκρού. Κάποιος φίλος του απαγγέλλει τον επικήδειο:

— Χαίρε, αλησμόνητέ μου φίλε! Θα σε κλάιμε πολύ, έσένα, τον θαυμαστό άνθρωπο και υποδειγματικό σύζυγο, που ο θάνατος σε απέσπασε από την δυστυχισμένη γυναίκα σου, αφήνοντάς την μόνη σε ηλικία είκοσιπέντε μόλις χρόνων...

Τη στιγμή εκείνη επεμβαίνει η απαρνηγμένη χήρα:

— Είκοσιπενών, φωνάζει, όχι είκοσιπέντε!...

— Χτές αγόρασα, φίλε μου, ένα ρολόι του τοίχου, που άμα το κουρτίσω, παίζει τρεις ώρες μουσική!...

— Αυτό δεν είναι τίποτα! Έγώ, άμα κουρτίσω τη γυναίκα μου, φωνάζει τρεις βδομάδες!...

Δύο φίλοι κάνουν κόρτε στην ίδια δεσποινίδα.

— Σέρετε, δεσποινίς, της λέει μια μέρα ο ένας, όταν ξυπνήσω το πρωί, η πρώτη μου σκέψη είσατε εσείς.

— Το ίδιο μου είπε και ο φίλος σας ο Κωστάκης...

— Ίσως, αλλά, έγω ξυπνώ μια ώρα νωρίτερα από εκείνον!...

— Πώς συμβαίνει αυτό, αγαπητή μου, να έχεις μαλλιά κατάνυρα, σε ηλικία εξήντα χρόνων; Έγώ είμαι σαράντα πέντε μόνο και οι τρίχες μου αρχισαν να είναι γκριζες!...

— Έτσι συμβαίνει πάντα, αγαπητέ μου! Ως τα σαράντα, τα μαλλιά είναι μαύρα, απ' τα σαράντα ως τα πενήντα, γίνονται γκριζα κι' απάνω απ' τα πενήντα... ξαναμαυρίζουν!

— Ένας επισκέπτης, κύριε, ζητεί να σας δει.

— Πες του ότι δεν είμαι εδώ!

— Του το είπα, αλλά δεν με πιστεύει...

— Φέρτον μέσα για να τον βεβαιώσω έγω ο ίδιος!...

— Έγώ, φίλε μου, διατηρώ το καπέλλο μου τρία χρόνια.

— Και πώς συμβαίνει αυτό;

— Τον πρώτο χρόνο το αλλάζω κορδέλλα, το δεύτερο αλλάζω το εσωτερικό πετάλι...

— Και τον τρίτο χρόνο;

— Αλλάζω το καπέλλο... σ' ένα καφενείο!

Ο ράφτης Βελόνας, στον ύπνρητο του κακοπληρωτή πελάτη του.

— Είναι εδώ ο κύριός σου;

— Μάλιστα. Περάστε μέσα...

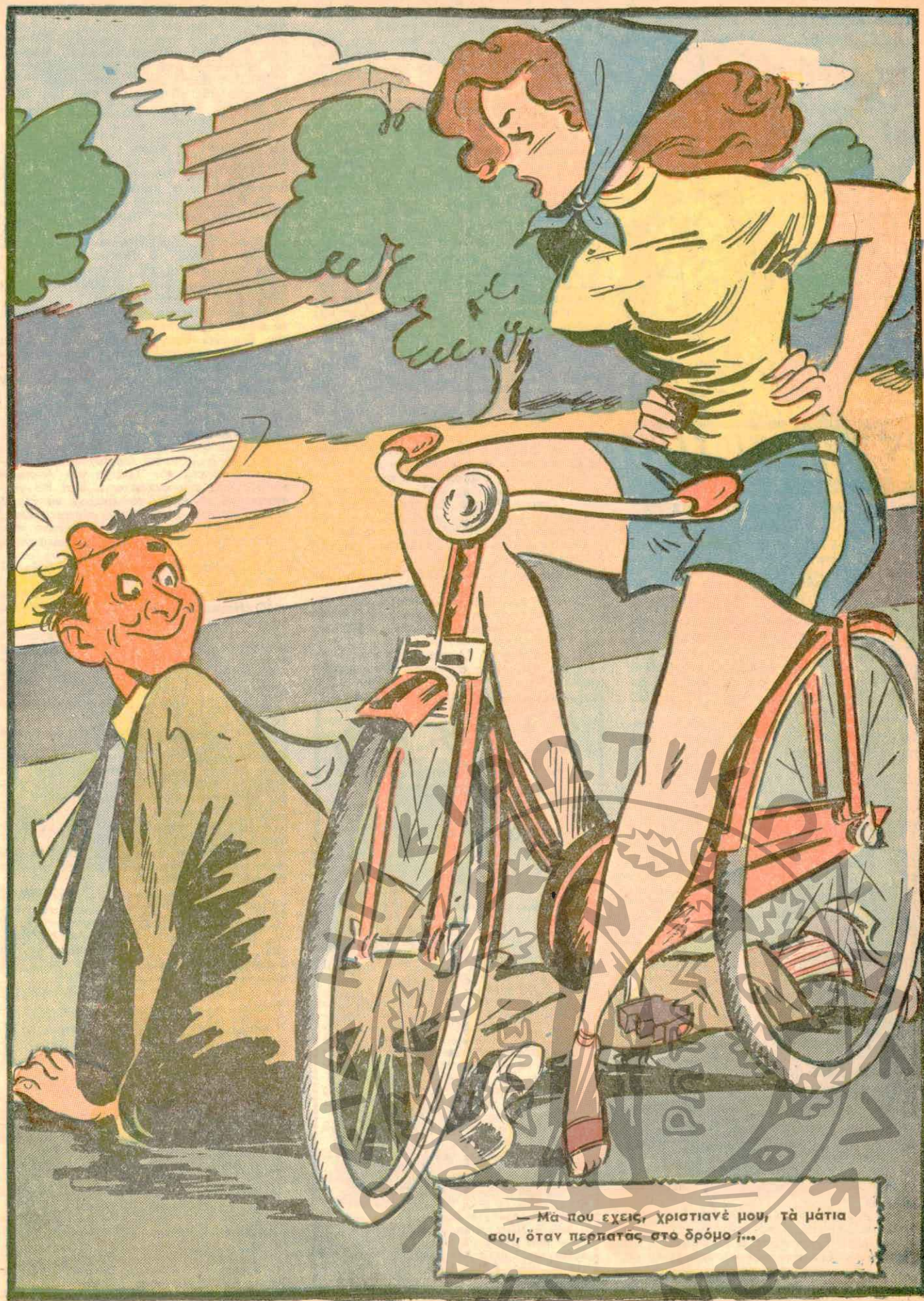
Δόξα σοι ο Θεός! Τον βρήκαω επί τέλους. Φοδόμωνα μήπως έλειπε πάλι.

— Όχι, εδώ είναι! Σήμερα δεν έχω ανάγκη να τον κούψω, γιατί με είδοποίησε να φύγω από την υπηρεσία του!...

Κάποια νεαρή ήθοποιός, έκανε τουρνέ σ' επαρχίες. Έγραψε, λοιπόν, στο διευθυντή ενός αθηναϊκού θεάτρου να της στείλη δυο έργα: Το «Γάμο του Φίγκαρο» και το «Φίλι» του Μπαλζιλ.

Κι' ο διευθυντής της απάντησε τηλεγραφικώς:

«Γάμος αδύνατον. Φίλι εδχαρίστως!»

MIX. ZEBAKO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ναρκούα και ο Μπραγκαγιόν οδηγούν τον δούκα της Βουργουνδίας και τους δύο εμπόρους του, τον ντε Ζιάκ και τον Ζακεβίλ, σε μια από τις ταραχές του πύργου όπου έχουν στήσει τρεις αγχώνες. Στο μεταξύ, οι ευγενείς κι οι στρατιώτες που βρίσκονται έξω από τον πύργο έχουν αρχίσει ν' ανησυχούν κι' ο στρατάρχης ντε Σατελλύ αποφασίζει νά σπάσει την πόρτα.

15ον "Επειτα απλώθηκε μια βαθειά σιγή. Κανείς απ' αυτούς τους ανθρώπους δεν μιλούσε. Κανείς δεν κουνιόταν.

Ο Ρουπέν Ναρκουά, χοροπηδώντας σαν δαίμονας, ώδηγησε τον δούκα κάτω από την ατιμωτική πινακίδα.

Πίσω του εμφανίστηκε ο Μπραγκαγιόν, τραβώντας τον ντε Ζιάκ και τον Ζακεβίλ. Οι τρεις μελλοθάνατοι τοποθετήθηκαν κάτω από τις τρεις αγχώνες που προορίζονταν γι' αυτούς. Ο δούκας στη μέση. Ο Ντε Ζιάκ δεξιά κι' ο Ζακεβίλ αριστερά.

Ο Ρουπέν Ναρκουά έκαμε τότε μια υπόκλησις μπροστά στον καθένα κι' έτρεξε κατόπιν να κοιμηθεί πίσω από μια προεξοχή του τείχους.

Καύσος, φώναξε στον Μπραγκαγιόν. Θά ρίξη γαλάζι!...

Ο Μπραγκαγιόν σήκωσε το κεφάλι του στον ουρανό.

Δεν βλέπω κανένα σύννεφο! είπε. Πως σου ήρθε η ιδέα ότι θα ρίξη γαλάζι!...

Θά τ' όδω! απάντησε ο Ναρκουά. Τό καλό που σου θέλω, φυλάξου!

Τί περιμένετε, λοιπόν; βρυχήθηκε ο Ιωάννης ο Ατρόμητος, μιλώντας στους στρατιώτες που βρίσκονταν από κάτω. Ρίχτε τους!

Τοξότες, εμπρός! φώναξε ο Σατελλύ, που τότε μόνο κατάλαβε πως ο δούκας κι' η βασίλισσα είχαν πέσει σε παγίδα.

Οι τοξότες προχώρησαν σε διπλή σειρά. Έπειτα από μια στιγμή, τα βέλη τους έπεσαν σαν βροχή πάνω στις επάλξεις του πύργου.

Κατέβασε το κεφάλι σου! φώναξε ο Ναρκουά στον Μπραγκαγιόν.

Μπα! απάντησε ο κολοσσός. Τα βέλη τους δεν μπορούν νά φτάσουν ως εδώ!

Και δεν είχε δίκιο. Κανένα από τα βέλη δεν έφτασε στην ταράτσα. Οι τοξότες,

άλλωστε, φοβόνταν μήπως γυπτήσουν τον δούκα και τους δύο συντρόφους του και γι' αυτό ήταν πολύ προσεκτικοί.

Τη στιγμή εκείνη, η βασίλισσα, που σπυριζόταν πάνω στο γέρι του Πασσαδάν, εμφανίστηκε στην ταράτσα. Κατακλύζοντας το φόβο της, προσπαθούσε νά φανή ήρεμη και ατάραχη.

Ο Σατελλύ έτρεξε στους τοξότες. Σταματήστε! τους φώναξε. Θά γυπτήσετε τη βασίλισσα!...

Οι τοξότες τρομαγμένοι κατέβασαν τα τόξα τους και τραβήχτηκαν προς τα πίσω.

Ο Πασσαδάν, στο μεταξύ, είχε αφήσει τη βασίλισσα και προχώρησε στην άκρη της ταράτσας. Ύψωσε τότε τα χέρια του και φώναξε:

Κατηγορώ τον Ιωάννη της Βουργουνδίας, που είνε εδώ παρών, ως επίορκο, προδότη και ληστή! Χρησιμοποιώντας ως όργανό του δύο αθλίους, που βρίσκονταν στην υπηρεσία του, εξακοποίησε και έληστεψε δύο έντιμους εύπατρίδες. Με την πράξη του αυτή έγινε ληστής ο ίδιος και πρέπει νά τιμωρηθώ σαν ληστής! "Αν μπορεί, ως αποδείξη ότι λέω ψέμματα και τότε τη θέση του θά την πάρω εγώ!...

Τα λόγια αυτά προξένησαν κατάπληξι στους ευγενείς που βρίσκόντουσαν γύρω στον πύργο.

Αλλ' εκείνο που τους έκαμε μεγαλύτερη εντύπωση ήταν ότι ο Ιωάννης της Βουργουνδίας κατέβασε το κεφάλι και δεν τόλμησε νά διαψεύση τον κατηγορό του. Αυτό έσήμαινε ότι αναγνώριζε την ένοχότητά του. Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά σιωπής.

Ο Πασσαδάν είπε πάλι σε λίγο: "Όπως βλέπετε, δεν τολμάει νά διαψεύση τις κατηγορίες μου! Με τη σιωπή του καταδικάζει ο ίδιος τον εαυτό του!... Γύρισε κατόπιν στον Ναρκουά και τον Μπραγκαγιόν.

Εμπρός! τους φώναξε. "Ας μην χάσουμε τον καιρό μας!...

Οι δύο αυτοσχέδιοι δήμιοι έτρεξαν άμέσως ολόχαροι και πέρασαν στον δούκα της Βουργουνδίας τη θηλειά της κρεμάλας στο λαιμό.

Ο Ιωάννης ο Ατρόμητος κατάλαβε τότε ότι ελάχιστες στιγμές τον χωρίζαν από το θάνατο. Μια λέξη ίσως α' έλεγε

Οι αξιώσεις του γαμπρού

Ο κ. Σπυράκης, ένας νέος ιδιότροπος, είναι ένα χρόνο αρραβωνιασμένος με τη δεσποινίδα Νίνα. Διαρκώς όμως αναβάλλει το γάμο τους.

Ένα βραδάκι επισκέπτεται τη μνηστή του.

Μά, επί τέλους, Σπυράκη, του λέει εκείνη, όρισε πια την ημέρα του γάμου μας! "Ολα είναι έτοιμα!...

Ο κ. Σπυράκης, που θέλει νά κόνει και τον εκκεντρικό, της απαντάει:

Νίνα, ο γάμος ας γίνει την Κυριακή. Έννοά όμως, γιατί δεν μ' άρεσει νά γίνω και θέατρο, για πολλήν ώρα, νά γίνω ακριβώς στις έξη και μισή. Νά είναι την ώρα αυτή, όλοι στην εκκλησία. Αυτό νά το υπογραμμίσω στ' αγγελητρία. Επίσης δεν θέλω νά καλέσω περισσότερες από είκοσι φίλες σου. "Ακουσε κι' ένα άλλο, Νίνα!

Νά πής στις φίλες σου νά μη μās πετάξουν ρυζι και κουφέτα, γιατί υπάρχει κίνδυνος νά μās βγάλουν κανένα μάτι.

Η πεθερά του Σπυράκη τον άκούει, μά δεν βγαίνει μιλιά.

Μά, όταν βρέθηκε γιά λίγο μόνη με την κόρη της, της λέει:

Παιδί μου, τί αξιώσεις είν' αυτές του αρραβωνιαστικού σου; Καλά όλα τ' άλλα, άλλα νά θέλω νά καταργήσουμε και τα πατροπαράδοτα έθιμά μας;

Και η Νίνα πικαρισμένη, απαντά:

Μην στενοχωριέσαι, μαμά μου! Δεν πρόκειται, μετά την Κυριακή, ν' αξιώσεις τίποτ' άλλο. Αυτές είναι οι... τελευταίες του θελήσεις!...

Ο ΦΑΚΟΣ

θά μπορούσε νά σωθώ... "Αλλ' η άλαζονεία του τον εμπόδιζε νά την πη. Γύρισε, ωστόσο, τó βλέμμα του προς την Ίζαμπώ. Μέσα σ' αυτό υπήρχε μια σιωπηλή ικεσία, ή ίκεσία τού έτοιμοθάνατου, που θέλει νά πισωθεί από μια τελευταία έλπιδα. "Αλλ' η βασίλισσα προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε τη σημασία που είχε αυτό το βλέμμα. Τό ύφος της ήταν άπαθες και σχεδόν αδιάφορο.

Πριν από μερικές στιγμές, είχε πάρει την απόφασι νά σώση τον δούκα, άκόμη κι' αν ο ίδιος δεν ήθελε νά υποχωρήσει.

Αλλά τώρα ένοιωσε μια άγρια χαρά βλέποντάς τον σ' αυτή τη θέση.

Ο Ρουπέν Ναρκουά κι' ο Μπραγκαγιόν άρχισαν νά τραβάνε τó σκονί της κρεμάλας.

Οι κινήσεις τους ήταν, ωστόσο, άργες, είτε γιατί ήθελαν νά παρατείνουν τó μαρτύριο τού Ιωάννη της Βουργουνδίας, είτε γιατί τέτοιες ήταν οι διαταγές που είχαν πάρει από τον Πασσαδάν.

Τά δευτερόλεπτα, όμως, περνούσαν και τó σκονί τεντωνόταν ολόενα. Ο Ιωάννης της Βουργουνδίας είχε άνασκηθώ τώρα στις μύτες των ποδιών, γιά νά κάμη ελαφρότερο τó σφίξιμο που ένοιωσε στο λαιμό και τó πρόσωπό του είχε πάρει μια τραγική έκφρασι.

Ο Πασσαδάν είχε αρχίσει ν' ανησυχώ. "Αν ήθελε νά θανατώση τον δούκα, θά τó είχε κάμει από άρκετή ώρα. Άλλος όμως ήταν ο σκοπός του.

Μά κι' η Ίζαμπώ ανησυχούσε. Χαιρόταν που έδλεπε τον Ιωάννη τον Ατρόμητο σ' αυτή την κατάστασι. Καί θά χαιρόταν πιο πολύ, αν τον άκουγε νά ζητά χάρη. Γιά τους λόγους που είπαμε, όμως, ούτε κι' εκείνη επιθυμούσε τó θάνατό του.

Τά πόδια τού δούκα μόλις άκούμπουσαν πια στο έδαφος.

Η βασίλισσα πήρε τότε την απόφασι της.

Σταματήστε! διέταξε.

Ο Ναρκουά κι' ο Μπραγκαγιόν χαλάρωσαν άμέσως τó σκονί.

Ο Ιωάννης ο Ατρόμητος ξαναπάτησε στο έδαφος και άνέπνευσε δυο-τρεις φορές δυνατά, γιά νά συνέλθη.

Ο Πασσαδάν χαμογέλασε εύχαριστημένος.

Περιμένω τους δρους σας, κύριε ίππότη, του είπε ή βασίλισσα.

Οι όροι μου είναι άπλοι, απάντησε ο Πασσαδάν. Θά διατάξετε όλους αυτούς τους στρατιώτες ν' άπομακρυνθούν και νά πάνε νά σάς περιμένουν στο Μονζερόν. Οι άνθρωποι που θά βγούν από εδώ, δεν πρέπει νά ένοχληθούν από κανένα!

Τί άλλο θέλετε;

Δεν έχω κανένα άλλον όρο, μεγαλειότατη, απάντησε ο Πασσαδάν.

Η βασίλισσα προχώρησε τότε ως την άκρη της ταράτσας και ψιφώνοντας τον τόνο της φωνής της είπε:

"Όλοι άνεξαιρέτως θά φύγετε από εδώ και θά πάτε νά μās περιμένετε στο Μονζερόν. Κύριε στρατάρκα, είσαστε υπεύθυνος με τó κεφάλι σας γιά την ακριβή εκτέλεσι αυτής της διαταγής. Κανείς δεν θά ένοχλήση τους ανθρώπους που θά βγούν από εδώ μέσα. "Εμπρός, φύγετε!

Γύρισε κατόπιν στον Πασσαδάν και τον ρώτησε:

Θέλετε νά προσθέσω τίποτ' άλλο;

Ξεχάστε νά πής ν' άφήσουν τó άμάξι σας μπροστά στην πόρτα, της απάντησε, εκείνος, καθώς υποκλινόταν με σεβάσιμό.

Έχετε δίκιο, είπε ή βασίλισσα.

Κι' έδωσε άμέσως τη διαταγή ν' άφήσουν τó άμάξι της έξω από την πόρτα τού πύργου.

Ο στρατάρχης ντε Σατελλύ, μ' όλο που δεν μπορούσε νά καταλάβη τίποτα, έδωσε σέ λίγο τó σύνθημα της άναχωρήσεως.

Εκείνοι τότε που άποτελούσαν την όλόκληρη συνοδεία άρχισαν νά φεύγουν με τκυμμένο κεφάλι και άμίλητοι.

Ο Ρουπέν Ναρκουά και ο Μπραγκαγιόν άλυναν στέν μετάξυ τά δεσμά των αλυσίδων.

Οι στρατιώτες άπομακρύνονταν ολόενα. Έπειτα από κάμποση ώρα, ο Πασσαδάν έκαμε ένα νόημα στον Ταλαζάο.

Ο Βαρόνος κατέβηκε άμέσως στην αυλή κι' άνοιξε τη βαρεία πόρτα τού πύργου.

Φύγετε! φώναξε στους τρεις εύπατρίδες που περίμεναν γιά νά μεταφέρουν τó θησαυρό τού Δελφίνου στ' Μελούνη.

Ο Ταννεγκύ ντε Σατελ ντασιγύσε άμέσως τά όλογα, που ήταν ζευγμένα στο άμάξι κι' οι δυο σύντροφοί του, ο νόθος της Όρλεάνς κι' ο Ρουπέρ ντε Λουάρ σπληνύσαν τά δικά τους.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ή μικρή συνοδεία έβγυε από τόν πύργο.

Η Ίζαμπώ άκούγοντας τó θόρυβο τού άμαξιού που άπομακρύνονταν, γύρισε στον Πασσαδάν και τού είπε:

Μπορούμε νά φύγουμε;

Όχι, άκόμη, κύριε, απάντησε ο ίππότης. Πρέπει πρώτα ο Ταννεγκύ ντε Σατελ νά με είδοποιήσθ ότι έφτασε στην άσχη τó δάσος όπου βρίσκονται οι άνθρωποι μας.

Κατέβηκαν κατόπιν όλοι στη μεγάλη αίθουσα τού ίσογειού. Είχαν χωρισθ' σέ δυο ομάδες. Στη μία βρίσκονταν ή βασίλισσα, ο δούκας της Βουργουνδίας, ο ντε Ζιάκ και ο Ζακεβίλ. Την άλλη την άποτελούσαν ο Πασσαδάν και οι σύντροφοί του.

Κανείς δεν μιλούσε.

Σέ μια στιγμή, ο Πασσαδάν βγήκε στην αυλή κι' άρχισε νά περπατά με μεγάλη βήματα.

λ ή κι' άνοιξε τη βαρεία πόρτα τού πύργου.

Φύγετε! φώναξε στους τρεις εύπατρίδες που περίμεναν γιά νά μεταφέρουν τó θησαυρό τού Δελφίνου στ' Μελούνη.

Ο Ταννεγκύ ντε Σατελ ντασιγύσε άμέσως τά όλογα, που ήταν ζευγμένα στο άμάξι κι' οι δυο σύντροφοί του, ο νόθος της Όρλεάνς κι' ο Ρουπέρ ντε Λουάρ σπληνύσαν τά δικά τους.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ή μικρή συνοδεία έβγυε από τόν πύργο.

Η Ίζαμπώ άκούγοντας τó θόρυβο τού άμαξιού που άπομακρύνονταν, γύρισε στον Πασσαδάν και τού είπε:

Μπορούμε νά φύγουμε;

Όχι, άκόμη, κύριε, απάντησε ο ίππότης. Πρέπει πρώτα ο Ταννεγκύ ντε Σατελ νά με είδοποιήσθ ότι έφτασε στην άσχη τó δάσος όπου βρίσκονται οι άνθρωποι μας.

Κατέβηκαν κατόπιν όλοι στη μεγάλη αίθουσα τού ίσογειού. Είχαν χωρισθ' σέ δυο ομάδες. Στη μία βρίσκονταν ή βασίλισσα, ο δούκας της Βουργουνδίας, ο ντε Ζιάκ και ο Ζακεβίλ. Την άλλη την άποτελούσαν ο Πασσαδάν και οι σύντροφοί του.

Κανείς δεν μιλούσε.

Σέ μια στιγμή, ο Πασσαδάν βγήκε στην αυλή κι' άρχισε νά περπατά με μεγάλη βήματα.

Ο Ρουπέν Ναρκουά τόν άκολούθησε και πηγαίνοντας κοντά τού τού είπε:

Μπορώ νά σάς πω τώρα εκείνο που δεν θελήσατε ν' άκούσετε ποωύτερα;

Α, ναι, απάντησε ο ίππότης. Τί ήθελες νά μού πής;

Είναι ίσως άκόμη καιρός, είπε ο Ναρκουά. Μην άφήσετε τó δούκα της Βουργουνδίας νά φύγν αν δεν δώση πρώτα έντολή στους ανθρώπους του νά έλευθερώσουν τη δεσποινίδα ντε Σουπερόν. Πού κρατάει φυλακισμένη μέσα στο μέγαρό του.

Και τί σέ κάνν νά υποθέτεις ότι αυτή ή νέα είναι φυλακισμένη στο μέγαρό τού δούκα; ρώτησε ο Πασσαδάν.

Τό ξέρω, γιάτί την είδα με τά ίδια μου τά μάτια, απάντησε ο Ναρκουά.

Και τού άφηγήθηκε τίς λεπτομέρειες της παραμονής του στο μέγαρό τού δούκα, έπειτα από την τελευταία σύλληψή του.

Αλλά γιάτί δεν μού τά είπες όλα αυτά, όταν συναντηθήκαμε στο παιδογχείο; ρώτησε ο ίππότης.

Είχαμε τόσα άλλα πράγματα νά πούμε κι' ο χρόνος μας ήταν τόσο πολύτιμος, τού απάντησε ο Ναρκουά. Δεν ήθελα, άλλωστε, νά λυπησώ τó βαρόνο ντε Σαλαζάρ. Γι' αυτό προτίμησα νά μην μιλήσω.

Γιατί όμως ο Μεσερό παρόδωσε στήν πού παρουσιάζει σαν κόρη του στο δούκα;

Γιά τόν άπλούστατο λόγο ότι ο δούκας τόν έκαμε θησαυροφύλακά του χωρίς νά λογαριασώμε τις έκάτο χιλιάδες λίβρες που τού έδωσε!...

Μ' άλλα λόγια ο Μεσερό πούλησε την κόρη του;

Ο Μεσερό είναι ένας τιποτένιος που ενδιαφέρεται μόνο γιά τó χρήμα απάντησε ο Ναρκουά. Έγω λόγους νά φαντάζωμαι, όμως, ότι ο δούκας δεν πρόκειται νά κατασφύγη στη βία γιά νά κάμη δική του τη δεσποινίδα ντε Σουπερόν. Κι' αυτό γιάτί την αγαπάει. "Ακουσα, άλλωστε, τó Μεσερό νά πού λέη ότι δεν πρέπει νά βιάζεται, άλλ' αντίθετα νά προσπαθήσθ νά μαλακώσθ την καρδιά της κόρης του με τίποτα γι και την τρυφερότητά του.

Διάβολε! είπε ο Πασσαδάν, που άσχησε νά βηματίζη και πάλι επάνω-κάτω. Τί θά κάμωμε τώρα; Έδωσα τó λόγο μου στο δούκα ότι θά τόν αφήσω έλευθερό. Τά πράγματα θά ήταν διαφορετικά αν ήξερα από ποωύτερα αυτό που μού είπες τώρα.

Δεν φταίω εγώ, απάντησε ο Ρουπέν Ναρκουά. Κάνετε πάντα τού κεφαλιού σας. Κι' όμως, θά πρέπει ν' άκούτε και τους φίλους σας...

Ο Πασσαδάν σταμάτησε ξαφνικά έπειτα από μερικές στιγμές.

Νομίζω ότι τó βρήκα! είπε. Γιατί κάθεται και σπάζω τó κεφάλι μου άφου τó πράγμα είναι τόσο άπλο; Ξέρω τώρα τί πρέπει νά κάμωμε...

Ο Θεός νά μās φυλάη από τίς έμπνεύσεις σας! ψιθύρισε ο Ναρκουά. Τά βλέπετε όλα τόσο άπλά που με κάνετε νά

τρέμω προκαταβολικά...

Κι' όμως αυτή τη φορά τά πράγματα είναι πολύ άπλά, απάντησε ο Πασσαδάν. Θ' άφήσωμε τόν Ιωάννη της Βουργουνδίας νά γυρίσθ στο μέγαρό του, όπως τού υποσχεθήκαμε. Θά πάμε κατόπιν νά τόν βρούμε και θά τού ζητήσωμε με εύγένεια ν' άφήσθ έλευθερή αυτή τη νέα. Τί λες γιά την ιδέα μου;

Λέω, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε χάσει τó χρώμα του, ότι πρέπει νά είσαστε τρελλός, κύριε! Διαφορετικά δεν θά μπορούσατε νά λέτε αυτά τά πράγματα!

Πώς λοιπόν; Έπειτα από ό τι τού κάμωμε κι' ενώ άκόμη δεν ξέρουμε αν θά μπορέσωμε νά φύγουμε ζωντανοί από εδώ, σκεπτόμαστε νά πάμε νά επισκεφθώμε τόν Ιωάννη της Βουργουνδίας μέσα στο άντρο του; "Η ιδέα σας είναι ύπεροχη, κύριε ίππότη, άλλ' αυτή τη φορά δεν πρόκειται νά σάς συνοδεύω! Δεν είμαι τόσο τρελλός!

Όπως θέλεις, απάντησε ο Πασσαδάν, που τά μάτια του έλαμπαν. Θά πάω τότε μόνος μου!

Θαρώ μαζί σας, ίππότη! είπε ο Ταλαζάο, που είχε πλησιάσει από μερικές στιγμές κι' είχε άκούσει τη συνομιλία τους.

Άλλος τρελλός! ψιθύρισε ο Ναρκουά, κόνοντας τó σταυρό του "Ελα Χριστέ και Παναγιά! Άγιο μου Ρουπέν, βοήθησέ με! Με τί άρεντικά έμπλεξα; Σώνει και καλά θέλουν νά πεθάνωμε όλοι στην άγχόνη!

Ο Πασσαδάν είχε γυρίσει στον Ταλαζάο.

Από πού ξεφουτρώσατε; τόν ρώτησε.

Άκουσα τά πάντα, απάντησε ο Βαρόνος, που ήταν πιο άσπρος κι' από πανί. Γιά δεύτερη φορά είσαστε έτοιμος νά χύσετε τó αίμα σας γιά εκείνην που αγαπώ! Και δεν θά μού λέγατε τίποτ' αν ή τύχη δεν μ' έφανε εδώ και δεν μ' έκανε ν' άκούσω τά λόγια σας "Ομολογήστε πως αυτό δεν είναι σωστό!

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθόλου, τού είπε. Αυτό σημαίνει πως την βρίσκετε σωστή!

Ο διάβολος νά με πάρη, αν δεν έρθω μαζί σας, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε πειραχίτ από τά λόγια τού Πασσαδάν. Ξέρετε πως δεν είμαι δειλός! Άλλωστε, δεν πρέπει νά έχω νάτε πως τó μέγαρό τού δούκα της Βουργουνδίας δεν έχει υυστικά γιά μένα και πως κανείς άλλος δεν θά υπορέσθ νά σάς οδηγήσθ μέσα σ' αυτό

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθόλου, τού είπε. Αυτό σημαίνει πως την βρίσκετε σωστή!

Ο διάβολος νά με πάρη, αν δεν έρθω μαζί σας, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε πειραχίτ από τά λόγια τού Πασσαδάν. Ξέρετε πως δεν είμαι δειλός! Άλλωστε, δεν πρέπει νά έχω νάτε πως τó μέγαρό τού δούκα της Βουργουνδίας δεν έχει υυστικά γιά μένα και πως κανείς άλλος δεν θά υπορέσθ νά σάς οδηγήσθ μέσα σ' αυτό

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθόλου, τού είπε. Αυτό σημαίνει πως την βρίσκετε σωστή!

Ο διάβολος νά με πάρη, αν δεν έρθω μαζί σας, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε πειραχίτ από τά λόγια τού Πασσαδάν. Ξέρετε πως δεν είμαι δειλός! Άλλωστε, δεν πρέπει νά έχω νάτε πως τó μέγαρό τού δούκα της Βουργουνδίας δεν έχει υυστικά γιά μένα και πως κανείς άλλος δεν θά υπορέσθ νά σάς οδηγήσθ μέσα σ' αυτό

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθόλου, τού είπε. Αυτό σημαίνει πως την βρίσκετε σωστή!

Ο διάβολος νά με πάρη, αν δεν έρθω μαζί σας, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε πειραχίτ από τά λόγια τού Πασσαδάν. Ξέρετε πως δεν είμαι δειλός! Άλλωστε, δεν πρέπει νά έχω νάτε πως τó μέγαρό τού δούκα της Βουργουνδίας δεν έχει υυστικά γιά μένα και πως κανείς άλλος δεν θά υπορέσθ νά σάς οδηγήσθ μέσα σ' αυτό

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθόλου, τού είπε. Αυτό σημαίνει πως την βρίσκετε σωστή!

Ο διάβολος νά με πάρη, αν δεν έρθω μαζί σας, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε πειραχίτ από τά λόγια τού Πασσαδάν. Ξέρετε πως δεν είμαι δειλός! Άλλωστε, δεν πρέπει νά έχω νάτε πως τó μέγαρό τού δούκα της Βουργουνδίας δεν έχει υυστικά γιά μένα και πως κανείς άλλος δεν θά υπορέσθ νά σάς οδηγήσθ μέσα σ' αυτό

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθόλου, τού είπε. Αυτό σημαίνει πως την βρίσκετε σωστή!

Ο διάβολος νά με πάρη, αν δεν έρθω μαζί σας, απάντησε ο Ναρκουά, που είχε πειραχίτ από τά λόγια τού Πασσαδάν. Ξέρετε πως δεν είμαι δειλός! Άλλωστε, δεν πρέπει νά έχω νάτε πως τó μέγαρό τού δούκα της Βουργουνδίας δεν έχει υυστικά γιά μένα και πως κανείς άλλος δεν θά υπορέσθ νά σάς οδηγήσθ μέσα σ' αυτό

Ο Πασσαδάν είχε συγκινηθ' και νιά νά κρύψθ τη συγκίνησή του γύρισε στο Ναρκουά:

Βλέπετε ότι ο Βαρόνος υιοθέτησε την ιδέα μου, χωρίς νά την συζητήσθ καθό

πάραυν λόγος. Μπορείτε να φύγετε...
Ο Φροττιέ έδωσε το καπέλλο με το φτερό.
— Έξω το θάρος σας, κύριε Ιππότε, είπα και θα συμμορφωθώ με την επιθυμία σας. Δεν θα φύγω, όμως ποτού σας, πω ότι, αν ποτέ μ'ας γοησθήτε, εγώ κι' οι σύντροφοί μου δεν θα διατάσσουμε να χύσουμε το αίμα μας για σας! Ο Θεός να σας προστατεύει από κάθε κακό, κύριοι!
— Αιμή! απάντησε με σοβαρό ύψος ο Ρουμπέν Ναρκουά.

Ένα στοίχημα

Ο Φροττιέ κι' οι σύντροφοί του σπηρούσαν τα άλογά τους και χάρηκαν σε λίγο μέσα στο δάσος.

Αλλ' έπειτα από καμιά πεντακοσάρια μέτρα, ο Φροττιέ μάζεψε γύρω του τους άνδρες του και τους διέταξε να ξεπεζέψουν. Όλοι κατόπι, κρατώντας τα άλογά τους από τα χαλινάρια, ξαναγύρισαν αθρόοι στον πυργο και κούφθηκαν στις πυκνές λόγιες, που βρίσκονταν ολόγυρα.

— Ο Ταννεγκύ ντυ Σατέλ, είπε ο Φροττιέ σε δύο γεροδεμένους νέους που στέκονταν κοντά του, με είχε προειδοποιήσει ότι ο άνδρεϊος Πασσαβάν δεν θα δεχόταν τις υπηρεσίες μας. Αλλ' έμεις θα τον προστατεύσουμε και παρά τη θέλησή του και δεν θ' απομακρυνθούμε παρά μόνον αφού βεβαιωθούμε πως δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο!

Στο διάστημα αυτό, ο Ρουμπέν Ναρκουά και ο Μπραγκαγιόν είχαν ελευθερώσει τους δέκα άνδρες του Μαλάτρο και τους είχαν πού θάβρισκαν τα όπλα και τα άλογά τους. Έπειτα τους ώδηγησαν έξω από τον πυργο.

— Περιμένετε εδώ, τους είπε ο Ναρκουά. Θα συνοδεύσετε τη βασίλισσα και τον δούκα της Βουργουνδίας, που θα γυρίσει στο Παρίσι.

Ο Πασσαβάν και ο Ταλαζάο είδωποιήσαν κατόπι την 'Ιζαμπέτ και τον 'Ιωάννη τον 'Ατρόμπετο ότι μπορούσαν να φύγουν.

Βγήκαν λοιπόν άμείως κι' οι δύο στην αύλη, ακολουθούμενοι από τον ντε Ζιάκ και τον Ζακεβίλ.

Ο Μαλάτρο βόδιζε τελευταίος.

Ο δυστυχισμένος ήταν πολύ άνησυχος και προσπαθούσε να βρη καμιά ιστορία για να δικαιολογήσει την προδοσία του. Η αλήθεια ήταν, ωστόσο, ότι ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμπετος, που τον είχε 'Ιδη δεμένον, όπως τον ντε Ζιάκ και τον Ζακεβίλ, δεν τον υπηρετούσαν, πώς το παρόν τουλάχιστον.

Αλλ' οι περιπέτειες του Μαλάτρο δεν είχαν τελειώσει.

Καθώς έτοιμαζόταν να διασκελίση την πόρτα, ο Ρουμπέν Ναρκουά τον έπιασε από τους ώμους και τον ανάγκασε να γυρίσει.

— Μιά στιγμή! του είπε, Δεν τελειώσαμε ακόμη μαζί σου.

Ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμπετος, που βιαζόταν ν' απομακρυνθή από τον πυργο, όπου είχε περάσει τις πιο τραγικές στιγμές της ζωής του, δεν πρόσεξε πως ο Μαλάτρο δεν τον ακολουθούσε πιά.

Ο Πασσαβάν ώδηγησε τη βασίλισσα ως το άμαξι της και ύποκλιθηκε με σεβασμό μπροστά της. Έπειτα γύρισε στον 'Ιωάννη τον 'Ατρόμπετο.

— Όπως βλέπετε, του είπε, κράτησα το λόγο μου. Έπειτα απ' αυτή την περιπέτεια, όμως, που φαντάζομαι ότι θα κάνει άκετο δόρυβο στο Παρίσι, κανείς δεν θα σας ληη από 'Ατρόμπετο, αλλά ληστή! Και νομίζω πως οι Παρισίνοι δεν θα δεχτούν ποτέ ένα ληστή για βασιλιά τους.

— Αβλίε! μουθυώρισε ανάμεσα στα δόντια του ο δούκας.

Ο Πασσαβάν χαμογέλασε. Και πρόσθεσε χωρίς να δείχνει καμιά ταραχή:

— Ο λόγος που σας έδωσα, σας προστατεύει πάντα! Μπορείτε, λοιπόν, να με βρίζετε χωρίς να έχετε να φοβηθήτε τίποτα. Τις δρισκεί σας όμως και πολλά άλλα πράγματα θα τα πληρώσετε στην κατάλληλη στιγμή, σας το ορκίζομαι! Μην ξεχνάτε ότι πριν από κάμποση ώρα βρίσκόσαστε επί κεφαλής ενός μικρού στρατού. Αυτό δεν μ' επιτόδισε, όμως, να σας περάσω τη θηλεία στο λαιμό. Και τώρα κάμετε τον κόπο να μετοήσετε εκείνους που σας συνοδεύουν. Είσαστε δεκατέσσερις κι' έμεις μόνον τρεις. Ποιος σας έμπο-

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

εύρίσκειται εις την εύχάρι-
στον θέσιν ν' αναγγείλη εις
τους άναγκητούς άναγνώ-
τας του ότι παρέρχεται ήδη
όλα τα άναμενόμενα συμ-
πληρωματικά μηχανήματα
των νέων τυπογραφικών
έγκαταστάσεων του.

Ειδικών προσωπικών προ-
βάνει ήδη εις την συναρ-
μολόγησιν των μηχανημά-
των αυτών εις τρύπον ώστε
η όλη λειτουργία των νέ-
ων τεχνικών μέσων του
«Θησαυρού» να επιτευχθῇ
έντός ελαχίστου χρονικού
διαστήματος.

Πρόκειται περί ενός πλη-
ρεσάτου συγκροτήματος
μηχανημάτων πολυχρόνου
εκτυπώσεως ύφασε, τελειο-
τάτου τύπου, των παγκο-
σμίως γνωστών άγγλικών
έργοστασίων MANN, εκ
των χρησιμοποιούμενων ά-
πό τα πλέον σύγχρονισμέ-
να εύρωπαχά περιοδικά,
που θα επιτρέψῃ εις τον
«Θησαυρόν» να πραγματο-
ποιήσῃ μεγάλης καινοτομί-
ας, αἱ όποίαι θ' αλλάξουν
ριζικώς την μορφήν του πε-
ριοδικού τύπου.

Ο «Θησαυρός», χάρις
εις τα νέα αυτά πολυχρο-
μικά μηχανήματά του και
όλα γενικώς τα σύγχρο-
νισμένα τεχνικά μέσα του, θα
έμφανισθῇ έντός ολίγου ως
μιά καλλιτεχνική έκδοσις
έξάμειλος των ώραιότε-
ρων εύρωπαχών περιοδι-
κών.

δίζει να μ'ας επιτεθήτε; Θα σας το πω
εγώ! Ξερετε πως θα νικηθήτε και πως
αυτή τη φορά δεν υποβίβετε να υπολογί-
τε στον οίκο μας! Και τώρα μάθετε και
κάτι άλλο. Θάρθω και μέσα στο άνακτο-
ρό σας, χωρίς να λογαριάσω τους φρου-
ρούς και τους υπηρέτες σας, για να σας
φωνάξω κατόμουτρα πως είσατε ένας λη-
στής!

— Θα τολμήσῃς να το κάμῃς;
— Δεν σ'ε φοβάμαι. Όπως με φοβάσαι ε-
σύ! απάντησε ο Πασσαβάν. Θάρθω, όταν
νομίζω πως η στιγμή είναι κατάλληλη!

— Θα σ'ε περιμένω! απάντησε ο 'Ιωάν-
νης της Βουργουνδίας, ξεστώντας σ' ένα
νευρικό γέλιο.

Μπήκε κατόπιν στο άμαξι, που ξεκίνησε
άμέσως.

Η 'Ιζαμπέτ έδωσε το κεφάλι της από
την πόρτα κι' έκαμε ένα μικρό χαιρετισμό
με το χέρι της.

— Θα ξανασυναντηθούμε, κύριοι! είπε.

Ήταν ένα φιλοφρόνημα ή μια απειλή;
Κανείς δεν θα μπορούσε να έξηγησῇ τί
ήταν...

Το άμαξι κι' οι ίπποις που το περιστοι-
γίζαν χάθηκαν σε λίγο στην καμψη του
δρόμου.

Ο Πασσαβάν έτρεξε τότε στο σταύλο
κι' έδωσε από εκεί τ' άλογα.

— Άς φύγουμε, είπε. Νομίζω πως δεν
έχομε καιρό να χάνουμε!

Έπειτα από μερικά λεπτά έφυναν από
τον πυργο της Γκάν. Προχωρούσαν άσνά,
ακολουθώντας τα μονοπάτια του δάσους,
χωρίς να βιάζονται.

Ο Μαλάτρο βρισκόταν ανάμεσα στο Ρο-
μπέν Ναρκουά και το Μπραγκαγιόν.

— Το καλό που σου θέλω, του είπε ο
Ναρκουά, είναι να μην κάνῃς την προσω-
ική κίνησι για να φύγῃς. Γιατί δεν θα δι-
στάσω να σου χύσω το αίφος μου στο
κομύ σου!

— Κι' εγώ θα σου σπάσω το κεφάλι
μ' αυτό εδώ, συμπλήρωσε ο Μπραγκαγιόν,
δείχνοντάς του ένα χοντρό ρόπαλο που εί-
χε περάσει στη σέλλα του αλόγου του.

Ο Φροττιέ κι' οι σύντροφοί του είχαν
παρακολουθήσει την άναχώρησι της 'Ιζα-
μπέτ και του δούκα της Βουργουνδίας. Εί-
δαν κατόπιν τον Πασσαβάν και τους συν-
τρόφους του να φύγουν από τον πυργο
και κατάλαβαν ότι η άποστολή τους τελει-
ώνει. Ανέθηκαν τότε στα άλογά τους και
ξεκίνησαν για να γυρίσουν στη Μελούνη.

Ο 'Ιππότης κι' οι σύντροφοί του είχαν
ακολουθήσει αντίθετη κατεύθυνσι.

— Πού πάμε; ρώτησε μια στιγμή ο Τα-
λαζάο.

— Στο Παρίσι! απάντησε ο Πασσαβάν.

— Στο Παρίσι!

— Ναί. Θα πάμε να έπισκεφθούμε τον
δούκα της Βουργουνδίας, όπως τον ύπο-
σχεθήκαμε!

Ο άνθρσπος με το ματωμένο μάνουλο

Στο Παρίσι ζούσε εκείνη την εποχή Έ-
νας περίεργος τύπος. Ο Πασσαβάν τον
έλεγε Σαίτάνο και τον θεωρούσε ως με-
γάλο σοφό. Ο Μπραγκαγιόν πάλι τον έ-
τσαιε, γιατί τον νόμιζε για μάγο. Στη
συνοικία όπου έμενε ο τύπος αυτός τον ή-
ξεραν περισσότερο ως «άνθρωπο με το μα-
τωμένο μάνουλο», παρά ως Φίλιππο Ζερ-
βαί, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα.

Το σπίτι του Φιλίππου Ζερβαί βρισκό-
ταν στο δεξιό μέρος της οδού Γκαγιό, κοντά
στο πανεπιστήμιο. Απέναντι απ'
αυτό, σε μια άθλια τρώγλη, έμενε η Μα-
ρία ή τρελλή, ή μητέρα της Φλώρας.

Ο Φίλιππος Ζερβαί ήταν άνθρωπος πολ-
λύ αξιοσέβαστος. Όλοι τον αγαπούσαν για
τη μεγάλη γενναϊοδωρία του, αλλά και τον
φοβόντουσαν επίσης, γιατί εύρισκαν παρά-
ξενη τη ζωή του και πιο πολύ το σημάδι
που είχε στο μάγουλό του. Αυτό το ση-
μάδι έμοιαζε σαν ανθρώπινο χέρι και σ'ε
ώρισμένες στιγμές γινόταν κατακόκκινο σαν
να έσταζε αίμα. Έτσι, μόνο ο Σαίτάνος
μπορούσε να του το είχε κάμει για να δεί-
ξη σ' όλους πως ο άνθρωπος αυτός ήταν
δικός του! Φαινόταν, ωστόσο, τόσο καλός
που δυσκολευόταν κανείς να πιστέψῃ πως
θα μπορούσε να έπικρινόνῃ με τις δυνά-
μεις της Κολάσεως.

Δυό ήμέρες, λοιπόν, πριν από τα γεγο-
νότα που άφηγηθήκαμε στο πρώτο κεφά-
λαιο της ιστορίας μας, ο Φίλιππος Ζερβαί
είχε προσκαλέσει στο τραπέζι του τη Μα-
ρία την τρελλή, πράγμα που, άλλωστε, έ-
κανε πολλές φορές.

Όταν τελείωσαν το φαγητό τους, ο Φί-
λιππος Ζερβαί περιμενε πρώτα να σηκώσῃ
η υπηρέτριά του τα πιάτα και κατόπιν,
στηρίζοντας το βλέμμα του πάνω στη γυ-
ναίκα που φιλοξενούσε, της είπε:

— Δεν θα μπορέσῃς να βρῃς ποτέ την
κόρη σου, γιατί έπιμένει να ζήτᾳ ένα κο-
ριτσάκι πέντε ή έξη χρόνων!

Η Μαρία φαινόταν σαν μαγνητισμένη
από το βλέμμα του συνομιλήτου της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 1. Η συνέχεται.

Μεσολόγγι, ή δοξασμένη πολιτεία

Εκεί που είναι χτισμένο το
σημερινό Μεσολόγγι — στις
όχθες της πλατιάς λιμνοθά-
λασσας που φέρνει τ' όνομά του
και βρίσκεται απέναντι από τον
Πατραϊκό κόλπο — δεν υπάρχουν
ίχνη άρχαίας πολιτείας ή Βυ-
ζαντινής. Ίσως, στα παλαιότα-
τα χρόνια να το κατοικούσαν
μερικοί φαραδες που θα έκε-
ταλλούνταν τον πλούτο της λι-
μνοθάλασσας και θ' αποζούσαν
απ' αυτόν.

Το Μεσολόγγι αναφαίνεται
στην ιστορία μετά τη ναυμαχία
της Ναυπάκτου (1571), ως ένας
συννοικισμός φαραδων. Πολύ πα-
λαιότερο είναι το Αιτωλικό, που στα
μεσαιωνικά χρόνια, ήταν γνω-
στό και συγκεντρώνει το εμπόριο της
γύρω περιοχής.

Κατά την αρχαιότητα, στην περιοχή
εκείνη της Στερεάς Έλλάδας,
κατοικούσαν οι Αιτωλοί, που όπως
μας πληροφορεί ο Θουκυδίδης, μαζί
με τους Ακαρνανές και τους Όζολες
Λοκρούς, είχαν για επάγγελμα τη
λυσία. Και μάλιστα όπως γράφει ο
Θουκυδίδης, δεν ντρέπονταν για το
επάγγελμά τους, αλλά το θεωρούσαν
«ένδοξο»!

Φαίνεται, λοιπόν, πως το «ένδοξο»
αυτό επάγγελμα, το διατή-
ρησαν και στα κατωινα χρόνια. Ένας
Ρωμαίος, ο Μάξιμος Τύριος, που
έγραψε — 600 χρόνια μετά το
Θουκυδίδη — για τις κλίσεις, που
είχαν οι διάφοροι λαοί, αναφέρει, ότι
οι Αθηναίοι ασχολούνταν με τη
ρητορική, οι Θηβαίοι με τη μουσική,
οι Κρητικοί με τη κυνήγια, οι
Θεσσαλοί με τ' άλογα οι νησιώτες
με τη θάλασσα... και
«τα αιτωλικά ληστειά».

Γνήσιοι απόγονοι των άρχαϊών Αιτωλών
και Ακαρνανών θα ήσαν και οι
«βασιλείς των όρέων» που κυριαρχούσαν
στη Ρούμελη τα πρώτα χρόνια μετά
την απελευθέρωσι της Έλλάδας.

Κοντά όμως στους παλαιότερους
αυτούς «βασιλείς», προστέθηκαν στο
Μεσολόγγι, από τα μεσαιωνικά
χρόνια, και οι «βασιλείς της
θάλασσας», οι τρομεροί κουρσάροι,
που τους έτρεμαν κι' αυτή ακόμα η
θαλασσοκράτειρα Βενετία και η
πανίσχυρη οθωμανική αυτοκρα-
τορία.

Κουρσάροι, λοιπόν, στα σκοτεινά
έκείνα χρόνια, έστησαν τη φωλιά τους
στις εκβολές του Αχελώου, ανακατεύοντας με
τους απογόνους των παλαιών «βασι-
λέων των όρέων», κι' έφτιαξαν
κάποιο συννοικισμό, που, με τον και-
ρό, έγινε πολιτεία. Κατόπιν προστέθηκαν
Έλληνες από διάφορα άλλα μέρη,
ιδίως Πελοποννήσιοι, και από το
ανακείμενο αυτό, βγήκε ο προπαναστατικός
πληθυσμός του Μεσολογγίου, με
τις μεγάλες αρετές, την άσθα-
στη φιλοπατρία και την άνδρεία και
τόλημ, ο πληθυσμός που έγραψε με
το αίμα του το χρονικό της Πολιορκίας
και της Έξόδου.

Από το θρύλο αυτό, της κουρσάκινης
καταγωγής των Μεσολογγιτών,
εμπνεύστηκε κι' ο Κωστής Παλαμάς
το ποίημά του «Μιά πα-
ράδοση»:

«Ήρθε με μιά κουρσάκινη γαλέρα
ταμπουρί έψωνες νάβης και χωσιά,
λημέσισσες έδω να μελετήσῃς
καινούργια κούρσα κι' άλλα φονικά.

Τρόμος του άλλου και του θράγκου.
Ξάηνον στα τρώε καμὸς ταύλλα της καρδιάς.
Κουρσάρσος, κι' έρωτεύθηκες τη λήμη
την ήμέρη. Και γίνεσαι ψάρια...

Στην πνευματική και έμπορική ανάπτυξη
του Μεσολογγίου — το ναυτικό του, πριν από την
Επανάσταση, ήταν στην πρώτη γραμμή,
μαζί με τα ναυτικά της Υδρας και των
Σπετσών — συντέλεσε και η ίδρυσις
από τον Παναγιώτη Παλαμά, στα μέσα
του 18ου αιώνα, της «Μεσολογγιάδος
Σχολής». Τότε το Μεσολόγγι γίνεται γυ-
νάστερο, σαν μεγάλο πνευματικό κέντρο.
Πλούσιοι Έλληνες της Πόλης, έστελναν
από τα παιδιά τους να μαρμαρουν στο
σχολείο των Παλαμαίων. Κι' αυτός
ακόμη ο τρομερός τύραννος των
Ιωαννίνων, ο Αλή Πασάς, στους δασκάλους
της Παλαμαίας σχολής έμπιστευεται
την εκπαίδευσι του γιου του και των
έγγονών του.

*

Το ναυτικό του Μεσολογγίου, τις
παραμονές της Έλληνικής Ε-
παναστάσεως, έφτανε σ' όλα τα
λιμάνια της Ευρώπης και της
Μαύρης Θάλασσας, φέρνοντας στην
πατρίδα το χρυσάφι της Ανατολής,
τα αγαθά και τον πολιτισμό από τη
Ασία.

Οι περιηγητές που ήρθαν στο
Μεσολόγγι τα χρόνια εκείνα, γρά-
φουν πολλά για το μεγάλο εμπόριο,
τον πλούτο και την κοινωνική ζωή
του. Ιδιαίτερα τους έκανε εντύπωση
οι πολυτάλεις στις φορεσιές των
γυναικών όλων των τάσεων. Οι
αριστοκράτισσες της εποχής,
διακρίνονταν από το βερύτιμο
χρυσόφανετο φορέμά τους, τη
«σέραιγγα». Και έδεωρετο βεβήλωσις
να φορέσουν τη «σέραιγγα» οι
γυναίκες του λαού. Όταν δὲ ένα
άρχοντοπουλο του Μεσολογγίου,
ο Στάμος Ραζής, παντρεύτηκε από
έρωτα την όμορφη θυγατέρα ενός
φαρα, του Καλαμπολίκη, κι' η νύμφη
βγήκε με «σέραιγγα», ή λαϊκή
μούσα θρήνησε το γεγονός:

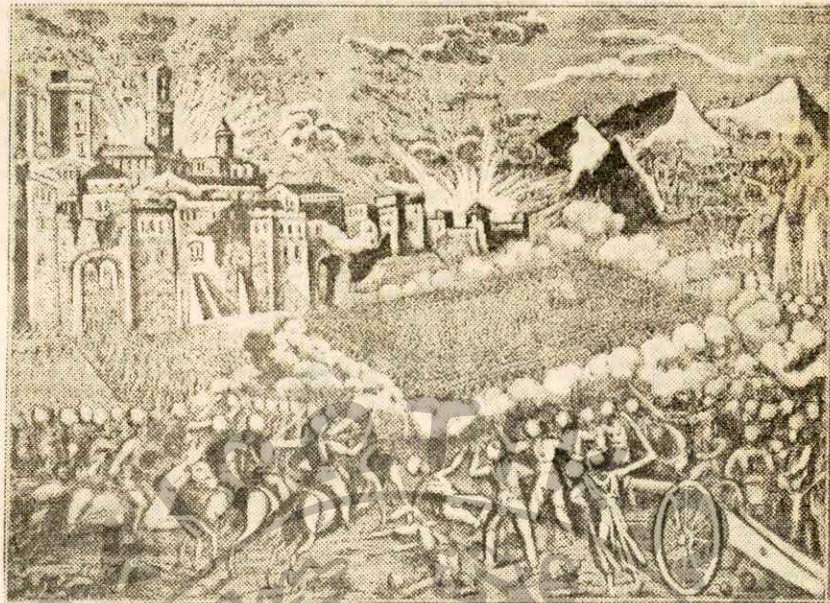
Τ' έχεις σέραιγγα και κλαίς;
Μέ φορούν, καλές, καλές,
μέ φορεί και τ' άρμυρική
ή κόρη του Καλαμπολίκη.

Άρμυρική, λένε στο
Μεσολόγγι, κάτι χόρτα που βγαί-
νουν κοντά στην παραλία της
λιμνοθάλασσας και αποτελέσαν
την κυριότερη τροφή των πα-
λιοκρήνων στην Επανάστασι.

*

Όλα όμως τα αγαθά που
είχε το Μεσολόγγι τις παραμονές
της Έλληνικής Επανάστασεως,
πλούτη, καρδιά, πνευματική
και κοινωνική ζωή, τα προσφε-
ρε, στον άγωνα της ελευθερί-
ας. Όχύρωσε μ' έξοδα του την

πολιτεία, στρατολόγησε τον πληθυσμό
της — άντρες, γυναίκες, παιδιά,
και ορθώθηκε προμαχόνας φοβερός
στην όρμη του κατακτητή. Τρεις
φορές το πολιορκήσαν οι έχθροι για
να το πάρουν! Το 1822, 1823 και
1825-26. Ίδου τί γράφει ο ιστορικός
του Μεσολογγίου Κωνστ. Στασινοπού-
λος: «Η συμβολή του εις τον μέγαν
της Έλλάδος Άγωνα, υπήρξεν
αποτελεσματική. Έκείθεν ήτο ο
μόνος δρόμος, από τον όποιον θα
ήμπορούσε να περάσῃ ο έχθρος εις
Πελοπόννησον, μετά την καταστρο-
φήν του Δράμαλης... Και ήτο μὲν
ο Κορινθιακός κόλπος εις την έξουσιαν
του έχθρου καθ' όλον το διάστημα
του πολέμου, αλλά χωρίς να έχουν
οι έχθροι το Μεσολόγγι, δεν ήδυναντο
να προχωρήσουν εις την Πελοπόννη-
σον, διότι θα διεκόπτον αι
συνκοινωνίαι των μετά της
πολεμικής των βάσεως, ή όποια
εύρίσκετο εις την Ήπειρον. Και, έάν
το Μεσολόγγι υπέχωρει εις την
έρμήν των, θα εισέβαλλον εις την
άνέτοιμον και ύπὸ διανοιῶν
σπαρασσομένην Πελοπόννησον, και
θα κατεπνιγον τον Έλληνικόν
Άγωνα, καθ' όν καιρόν δυσμενής
άνεμος έπνεεν εις την Ευρώπην
ο έλληνικός στόλος έθεωρείτο
πειρατικός και ύπ' αυτής της
Άγγλίας, ή διπλωματία άνέμενε
τον θρίσμον των άλλων δ.

Η ήρωική έξοδος του Μεσολογγίου (Εικόνα του Βασίλειου Δουράνη)

πλων, από παντού διέφευγαν προς
τους επαναστάτες παρανέσεις
προς ύπαταγην. Και ο μακρός
αυτός χρόνος, έφερε την νίκη εις
τά ελληνικά όπλα. Είχεν άνοιχθεί
πλεον ή αδυσητός Ιερά Συμμα-
χία, ή Αγγλία δια του Κάνινγχαμ,
ανέγνωρισε την Έλλάδα ως
εμπόλεμον δύναμιν, και ο καθ' όλον
τον Παλαιόν και Νέον Κόσμον
πνέοντας φιλελληνισμός, είχαν
έμπνευσή από την ήρωικήν αντίστα-
σιν και την ένδοξον πτώσιν του
Μεσολογγίου.

Ένα χρόνο αντιστάθηκαν οι
Μεσολογγίταις στην τρίτη πολιορκία.
Κι' αφού τελείωσαν τα πυρομαχικά
τους και οι τρώε και έσχατα
γάρτες, ποτιτικούς, τα φονικά της
λιμνοθάλασσας και μασούσαν
παλητότα για να ζεγάσουν το
μαρτύριο της πείνας, έξαντλημένοι
από τις αρρώστειες, τον πόλεμο
και τις στερήσεις, άποφάσισαν,
την ήμέρα των Βαίων (11
Απριλίου 1826), την ήρωική και
πολύνηκρη Έξοδο, την φωτισμένη
από το δαυλό του Καυκάλη. Την
έξοδο, που συγκίνησε ολόκληρον
τον πολιτισμένο κόσμο και
έπιταχυνε την ελευθέρωσιν της
Έλλάδος.

*

Κάθε χρόνο, την Κυριακή των
Βαίων, έορτάζεται με όλη την
επισημότητα, η επέτειος της
μεγάλης Έξόδου. Ένα κομμάτι
από το ιστορικό φρούριο της
Επανάστασεως, έχει γίνει τώρα
ο κατάφυτος κήπος της
Ήρώων. Ένα υπαίθριο
μουσείο ιστορικών αναμνη-
σεων και δώσε. Εκεί βρίσκονται
τα όσα των πεσόντων στην Έ-
ξοδο Έλλήνων και φιλελλήνων,
οι τάφοι του Μάρκου Μπότσαρη,
του Κυριακούλη Μαυρομικαλή,
του στρατηγού Νόρμαν, του
Αδρόντου Βυρώνος και των
άλλων ήρώων της Επανάστασεως
και των κορυφαίων Μεσολογγιτών.

Σπουδαία ιστορικά κειμήλια
φυλάσσονται και στα
ωραιότατα δημαρχείο του
Μεσολογγίου — νομίζω πως
είναι το καλύτερο της
Έλλάδας — που δίνει την
έντυπωση περισσότερο
καλοβαλμένου μουσείου,
παρά μεγάρου του Δήμου.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Άνοιξιάντικες επιδράσεις στην υγεία μας

Πώς πρέπει να προφυλάσσετε

Η άνοιξη ξεχωρίζει από τις άλλες εποχές του χρόνου, γιατί είναι η μοναδική εποχή της βλάστησης των φυτών και της ανθίσεως των λουλουδιών και των δέντρων. Έπειδή δε άνοιγουν αυτήν την εποχή τα λουλούδια, γι' αυτό λέγεται άνοιξη. Ενώ το πραγματικό της όνομα, είναι έαο.

Η εποχή αυτή διακρίνεται για την περισσότερη λαμπρότητα του ούρανού και τον άφθονωτο ήλιο από τον χειμώνα, γιατί ο ήλιος βρίσκεται πιο κοντά προς τη γη. Επίσης διακρίνεται και για τη δροσερότητα των ημερών, από την άρετη ύγρασία που υπάρχει. Εξ αιτίας των τοπικών βροχών, καθώς και από τους δυνατούς ανέμους που παρατηρούνται συχνότερα. Στα εύκρατα κλίματα, όπου ανήκει και το δικό μας κλίμα και που διακρίνονται απ' ότι δεν έχουν υπερβολικό κρύο, ούτε υπερβολική ζέση, η άνοιξη ανήκει κατά τα μέσα του Μαρτίου και κρατάει μέχρι τα μέσα του Ιουνίου.

Είναι μια μεταβατική εποχή του χρόνου, με πολλές αλλαγές της θερμοκρασίας της ατμόσφαιρας, έπειδή οι μεταβολές του καιρού είναι συχνές και μάλιστα απότομες. Επίσης, όσο είναι άπυμος ο χειμώνας, τόσο ακατάστατη είναι και η εποχή της άνοιξης, με σφοδρούς ανέμους, με θύελλες, με βροχή, με χιόνι κάποτε και δυνατό κρύο.

Αυτές, λοιπόν, οι ανώμαλες μετεωρολογικές συνθήκες, με τις συχνές και απότομες μεταβολές του καιρού, καθώς και η δραστηκώτης και έπιδραση εμφάνισι του ήλιου, εξ αιτίας των πολλών ηλιακών ακτίνων του (υπεριώδων), από τις οποίες υπήρχε έλλειψη κατά τον χειμώνα, γίνονται άφορμές, ώστε να παρουσιάζονται νοσήρες εκδηλώσεις γενικά στην υγεία του ανθρώπινου οργανισμού. Οι αιτίες αυτές των νοσηρών εκδηλώσεων, εξηγούνται λεπτομερέστερα ως εξής:

1) Οι μετεωρολογικές συνθήκες κατά τις απότομες και συχνές μεταβολές του καιρού (από ζέση σε κρύο και από κρύο σε ζέση), στις οποίες δεν μπορεί ν' αντιταχθεί ο οργανισμός, αναγκάζουν τον άνθρωπο, τότε να ντύνεται έλαφρά και τότε βαρύτερα, δίγως καμιά σταθερότητα. Συντελούν επίσης στο να παρουσιάζονται νοσήρες εκδηλώσεις, όπως κρυολογήματα (συνάχια, άμυγδαλίτιδες κλπ.), γρίππη, πνευμονία, νευραλγίες, ρευματισμοί, ναστοπλινίες, κωλικοί νεφρών κλπ., από πόσι παγωμένων νερών και πρόωρο κολύμβηση.

2) Η εμφάνισι άφθονίας ηλιακών ακτίνων του ήλιου (υπεριώδων) κατά την άνοιξη, έπι-

δρά βλαβερά στον οργανισμό μας, που δεν έχει από το χειμώνα αποθώματα τέτοιων ηλιακών ακτίνων (υπεριώδων) και βιταμινών.

Έτσι, ο οργανισμός, μένει άσπλος απέναντι αυτής της προσβολής, δηλαδή βρίσκεται σε κατάσταση «άνεργειας» κατά την άνοιξη και δεν μπορεί να προσαρμοσθεί. Παρουσιάζει, λοιπόν, τις νοσήρες εκδηλώσεις διαφόρων νοσημάτων, όπως, τα λοιμώδη νοσήματα, κοκκύτη, διφθερίτιδα κ. ά., έξαρσι φυματώσεως, πλευριτίδες, ένκεφαλικές υπεραιμίες, αίμορροαγίες, άσθμα χρότου, έαρινό κατάρσυν οφθαλμών, δώδες έρύθημα, πρηξίματα στα πόδια, πονοκεφάλους, ζάλες, δυσθυμία, μελαγχολία και άλλα.

Ένας Γερμανός καθηγητής, παρουσίαζε τον ανθρώπινο οργανισμό, κατά την άνοιξιάντικη περίοδο, με τα ζώα που έχουν πάθει χειμερινή νάρκη (άρκουδες, φίδια κλπ.) και που είναι έαυτηλήμενα αυτήν την εποχή. Τις δε νοσήρες εκδηλώσεις της άνοιξης ώνόμαζε άνοιξιάντικες κρίσεις.

Προκειμένου, λοιπόν, ν' αντιμειωπισθεί η εποχή της άνοιξης, για να μην ύπασθι ο οργανισμός του ανθρώπου τις νοσήρες εκδηλώσεις της, χρειάζεται προπαρασκευή από την εποχή του χειμώνα. Η προπαρασκευή αυτή συνίσταται:

α) Στη συνήθεια του άτόμου να μένη στο ύπαιθρο κατά το διάστημα της ημέρας, έφ' όσον τώ έπιτρέπουν οι καιρικές συνθήκες, για να αναζωογονηθεί ο οργανισμός του.

β) Να κάνει γυμναστική, μικρών ασκήσεων, για την καλύτερη λειτουργία του οργανισμού και να έξασκήται στη σκληργανγία.

γ) Η διατροφή του σε ποιότητα να είναι καλή και να παίρνει απαραίτητα βιταμίνες Α και Δ, που περιέχονται στο μωρουνέλαιο.

δ) Ν' αποφεύγη όσο το δυνατόν τις άφορμές που προκαλούν αρρώστιες, ή την έπαφή με άσθενείς.

Άτομα άσθενικής ιδιοσυγκρασίας ή που πάσυνον από διάφορα νοσήματα, πρέπει να παρακολουθούνται τακτικά από τώ γιατρό της οικογενείας τους, για να συγκρατούν την ισορροπία της υγείας κατά τον έρχομό της άνοιξης.

Γενικά, κατά την άνοιξιάντικη έποχή, ο άνθρωπος πρέπει να λαμβάνει τις ανάγκες προφυλάξεις και να μη παρασύρεται από τη δθεν γλυκύτητα τ' ουρανού ή την δροσερότητα των ημερών ή την ήρεμία της θάλασσας. Κάθε άμελεια, έχει μεγάλο αντίκτυπο στη ζωή, ιδίως των παιδιών. Η άνοιξη, όσο έλαφρά φαίνεται, τόσο ύπουλη είναι και τόσο μεγάλη σημασία έχει για την υγεία του ανθρώπου.

Πολλές φορές, άρρωσταίνε κανείς πολύ χειρότερα και από τις δριμύτερες έποχές του φθινοπώρου και του χειμώνα. Οι ήλικιωμένοι και οι έξασθημένοι όργανισμοί, πρέπει άπασίτητα να είναι ντυμένοι καλά και να μη ξεχειλούνται από την καλώςήνη του κρύου.

Επίσης η διατροφή του ανθρώπου κατά την άνοιξη, έχει τούς περιορισμούς της. Πρέπει να αποφεύγονται τα πσιγοιστά, τα γιαχνιά, τα άλμυρά, τα πολλά κρέατα και ιδίως τα λίπη, που ήσαν απαραίτητα τώ χειμώνα. Έπιτρέπονται τα γαλακτερά, τα ζυμαρικά, τώ ρύζι, τα χορσρικά, τα ψάρια και τώ κρέας σε λίγη ποσότητα και τα άφθονα φρούτα.

Σε παλαιές έποχές υπήρχε η συνήθεια των καθαρτικών και των άφαιμάδεων κατά την άνοιξη. Σήμερα όμως μόνο ύστερ από ίατρική έγκριση και συμβουλής, πρέπει να γίνεται ή άφαιμάδε και μόνο σε άτομα πληθωρικά.

Ε. Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ
Ιατρός

Ένας νέος τρόπος διαγνώσεως

Ένας Έβραϊός έπιστήμων, ο δόκτωρ Πεύλάν, έπενωσε ένα πρωτότυπο ηλεκτρονικό μηάνημα, που τώ έπιτρέπει να παρακολουθεί τους ήχους που παράγονται σε διάφορα μέρη τού σώματος.

Κατά τον δόκτωρ Πεύλάν, κάθε όργανική διαταραχή προκαλεί χαρακτηριστικούς ήχους, παρεμφερείς μ' εκείνους που έπιτρέπουν στους γιατρούς τη διάγνωση των άσθενιών τού άναπνευστικού συστήματος. Η έρμηνεία αυτών των ήχων ύποδοθηεί τώ γιατρώ στη διάγνωση τού.

Ο Έβραϊός έπιστήμων έπέτυχε αξιοθαύμαστες διαγνώσεις πάσης φύσεως άσθενιών, π. χ. των άρρώσεων, των μυών, των έσωτερικών όργάνων κτλ. χρησιμοποιώντας τώ πρωτότυπο μηάνημά του.

Υπάρχει άντικαρκινική όρμηση:
Γιατί τώ δωδεκαδάκτυλον (ή άρ-

ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Στην Τύνιδα μία κατοίκα που έπρόκειτο να γεννήσει, βασιανίζόταν έπί δύο ήμέρες από φρικτούς πόνους. Ο ίδιοκτήτης της σκέφτηκε τότε να την οδηγηση σ' έναν κτηνίατρο, κι' εκείνος της έκανε άμέως μία «καισαρική τομή». Τώ αποτέλεσμα ήταν να βγάλει από την κοιλία της κατοίκας τώ εικονιζόμενο στη φωτογραφία μας κατσικάκι, που είναι τόσο μικρό, ώστε μπορεί να σταθεί πάνω στην παλάμη ενός χεριού. Τρεις μέρες μετά την έγχείρησι ή κατοίκα ήταν τελείως καλά.

χή δηλαδή τού λεπτού έντέρου) προσβάλλεται πολύ σπάνια από καρκίνο: "Αν άνακαλυφθή τώ πτι σ' αυτής της άνοσας - λέει - "Αμερικανός δόκτωρ Α. Κάρνι - μπορεί να διαφωτισθι τώ μυστήριο τού καρκίνου. Τώ περιεργό είναι ότι σχηματίζονται συχνότατα έλκη στο δωδεκαδάκτυλον, κι' ότι τώ γύρω όργανα έχουν ίδιότερα εύπαθεια στον καρκίνο (τά 36,6% τού συνολικού άριθμού των περιπτώσεων καρκίνου εμφανίζονται σ' αυτά τώ όργανα). Ο δόκτωρ Κάρνι ύποθέτει ότι υπάρχει ίσως στα τοιχώματα τού δωδεκαδάκτυλου κάποια άντικαρκινική όρμηση.

Ένα φάρμακο που διαλύει τούς θρόμβους τού αίματος

Υπήρχαν ως σήμερα πολλά φάρμακα που παρεμποδίζαν τόν σχηματισμό θρόμβων μέσα στο αίμα, όπως π.χ. ή ήπαρίνη, ή δικουμαρόλη κτλ. Κανένα απ' αυτά, όμως, δεν είχε τή δύναμη να διαλύη τούς σχηματισθέντας θρόμβους.

Τώ κενόν αυτό μπορεί ν' αναπληρωθι, κατά τόν δόκτωρ "Ιν-νερφλιντ, τού Ιατρικού Κολλεγίου της Νέας Υόρκης, ή βρυφίλη, ένα ένζυμο, που παράγεται από τώ πάγκρεας. Η διάλυσις τού θρόμβου έπέρχεται μέσα σε 2-4 ήμέρες.

Τά πειράματα συνεχίζονται για να έξακριβωθι άν ή βρυφίλη μπορεί να διαλύη τούς θρόμβους των στεφανιαίων άρτηριών. "Αν άποδειχθι ότι έχη αυτή την έπίδρασι, τότε οι θάνατοι από θρομβώσεις θ' άνηκουν πιά στο παρελθόν.

Η ούσια που έμποδίζει την άρτηριοσκληρωσι

Ο δόκτωρ Πόλλας, από τή Μασαχουσέτη, άναφέρει σε μία έπιστημονική άνακοίνωσι τού ότι τά περισσότερα λαχανικά περιέχουν μία ούσια που παρεμποδίζει την άρτηριοσκληρωσι, ελαττώνοντας τήν άπορρόφησι χοληστερόλης από τά πεπτικά όργανα. Τά πειράματα που έκαμε σε κουνέλια, τόν έπεισαν ότι ένας άρτηριοσκληρωτικός μπορεί άκίνδυνα να τρώη αυγά, τυρί, λαρόκι κι' άλλα τρόφιμα πλούσια σε χοληστερόλη, άρκεί να παίρνη συγχρόνως τήν προφυλακτική αυτή ούσια. Τώ όνομά της είναι «αιτοστερόλη», μπορεί δε να έξαχθι από τή σόγια. Μολοντί συγγενεί στενά με τή χοληστερόλη, έμποδίζει τήν άπορρόφησι της και διεκουλώνει τήν άποβολή της από τόν οργανισμό.

ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ που εξουδετερώνουν ΑΛΛΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Μιά μυστηριώδης περιεχί της έπιστήμης

Ο "Ιπποκράτης είχε κάμει μία σπουδαία παρατήρησι: ότι ή έλονοσία έθεραπευε τήν παράλυσι!

Αυτή ή παρατήρησις τού, όμως, είχε ξεχασθι και μόλις κατά τόν περασμένον αιώνα, ένας άλλος γιατρός, ο Γερμανός Βάγκνερ - Ζώρεγκ τήν αναθύμισε στους έπιστήμονες.

Ο Βάγκνερ-Ζώρεγκ παρακολούθησε από χρόνια έναν παραλυτικό κι' όλες οι προσπάθειές τού για να καλυτερεύη τήν κατάστασι τού άσθενούς τού δεν είχαν φέρι άποτέλεσμα. Κάποτε, όμως, ο άνθρωπος αυτός έπαθε έλονοσία. Και τότε έγινε τώ θαύμα! Η έλονοσία έθεράπευσε τήν παράλυσι.

Αλλ' ο Γερμανός έπιστήμωνας που ήταν και περίφημος νευροψυχίατρος, δεν περιώρισθη σ' αυτή τή μοναδική παρατήρησι. Θέλησε να βεβαιώθι πειραματικά ότι δεν είχε κάμει λάθος. Και, χωρίς να διστάσι, εισηγάγε με ένεσι τώ πλάσματος της έλονοσίας σ' έναν άλλον παραλυτικό. Και τώ θαύμα ξανάγινε! Μόλις πέρασαν οι κρίσεις της έλονοσίας, ο παραλυτικός άρχισε να κινή και πάλιν τά μέλη τού. Είχε θεραπευθι κι' αυτός.

Διάφορα άλλα πειράματα άπέδειξαν πως ή παρατήρησις τού μεγάλου Έλληνος γιατρού της άρχαιότητος ήταν σωστή. Από τότε ή θεραπεία της παραλύσεως με έλονοσία, που προκαλείται τεχνητά, γενικεύθηκε σ' όλο τόν κόσμο.

Τώ φαινόμενο αυτό είναι λιγώτερο σπάνιο από ό,τι φανταζόμαστε. Πολλές άσθενείες έχουν αυτή τή μυστηριώδη ικανότητα να θεραπεύουν άλλες. Ένα άτομο π. χ. που πάσχει από ώρισμένες μορφές νεφρίτιδος μπορεί να θεραπευθι άν προσβληθι από ίλαρά. Ένα παιδάκι που ύποφέρει από άσθμα μπορεί να γίνη καλά, άν πάθι έρυθρά. Κατά τόν ίδιο τρόπο, τα νήπια που πάσχουν από αλλεργικό έκζεμα, μπορούν να γίνουν καλά με τώ αντίφυματικό έμβόλιο.

Η άνακάλυψι τού έμβολίου ενάντιον της εύλογίας όφείλεται σε παρομοία παρατήρησι. Η δαιμάλις, δηλαδή τώ έμβόλιο που παρασκευάζεται από νεαρές άγελάδες, που πάσυνον από εύλογία, δεν μεταδίδει τήν πάθησι τού στον άνθρωπο, ενώ από τ' άλλο μέρος τώ δημίουο, γει μία άνοσσία απέναντι της εύλογίας που προσβάλλει τούς ανθρώπους.

Έχουμε, μ' άλλα λόγια, δύο μορφές άσθενείας. Η μία απ' αυτές προσβάλλει τά βοοειδή κι' ή άλλη τόν άνθρωπο. Τώ άξιοσημείωτο λοιπόν είναι ότι τώ έμβόλιο, που παρασκευάζεται από ζώα, τά όποια έχουν προσβληθι από τήν πρώτη, προφυλάσσει τόν άνθρωπο από τή δεύτερη.

Υπάρχουν, έξ άλλου, μυστηριώδεις σχέσεις μεταξύ διαφόρων άσθενιών, που ή έπιστήμη δεν κατάρθωσε άκόμη να διαλευκάνη. Ήρισμένες άσθενείες π. χ. προκαλούν τήν έμ-

φάνισι άλλων ή έπιδεινώνουν άλλες που προϋπήχαν.

Η ίλαρά, ή όστρακία, οι διάφορες έξανθηματικές άσθενείες κτλ. είναι δυνατόν σε ώρισμένες προϋποθέσεις να εύνησυν τόν έντοπισμό και τήν άνάπτυξι των βακίλλων της φυματίωσης. Δημιουργούνται τότε φυματιώδεις έπέξεργασίες στους πνεύμονες σοβαρώτατης μορφής.

Ο ίδις της γρίππης έξ άλλου εύνοει τήν άνάπτυξι των είδικών μικροβίων που προκαλούν τήν βρογχοπνευμονία. Η πνευμονία και ή μηνιγγίτις δημιουργούν πρόσφορο πεδίο για τήν άνάπτυξι τού ίού τού έρπητος και ο τύφος προσαρσκευάζει τώ έδαφος για τόν πολλαπλασιασμό των σταφυλοκόκκων, που άδρανούνσιν πριν σε διάφορα σημεία της έπιφανείας τού σώματος.

Έχουμε, δηλαδή, δύο διαφορετικά φαινόμενα. Στην πρώτη περίπτωση, μία άσθένεια θεραπεύει κάποια άλλη ή τήν άποκλείει. Στη δεύτερη, διάφορες άσθενείες προκαλούν τήν εμφάνισι άλλων ή έπιδεινώνουν τις ύπάρχουσες.

Δεν πρόκειται δε πάντα για δύο μολυσματικές άσθενείες, που ή μία απ' αυτές προκαλεί τήν εμφάνισι μιας άλλης. Μιά άθωα ίλαρά π. χ. μπορεί να άναζωπυρώσι, σε άτομα που έχουν προδιάθεσι, διάφορες κληρονομικές άσθενείες τού νευρικού συστήματος, ή όστρακία να προκαλέσι τήν εμφάνισι ρευματικής ένδοκαρδίτιδος κτλ. Η ρευματική ένδοκαρδίτις πάλιν, εξ αιτίας της έπιδράσεως της στις βαλβίδες της καρδιάς, μπορεί να προπαρασκευάσι τώ έδαφος για τήν εμφάνισι μιας σηψαιμικής ή κακοήθους ένδοκαρδίτιδος.

Οι κυριώτερες από τις σχέσεις μεταξύ των διαφόρων άσθενιών είναι οι ακόλουθες:

Α) Παθογόνοι κόκκοι, που εξουδετερώνονται από άλλους:

Η εύλογία θεραπεύεται από τώ έμβόλιο της εύλογίας των άγελάδων.

Η προίουςα παράλυσις, από τήν έλονοσία.

Η λιποειδής νέφρωσις, από τήν ίλαρά.

Τό άσθμα, από τήν έρυθρά.

Β) Άσθενείες που προκαλούν άλλες:

Η γρίπη μπορεί να προκαλέσι βρογχοπνευμονίες, ώτίτιδες, σηψαιμία κτλ.

Η ρευματική ένδοκαρδίτις, σηψαιμική ή κακοήθη ένδοκαρδίτις.

Η μηνιγγίτις, έρπητις.

Η φυματίωσις, όζώδες έρύθημα.

Ο κοκκύτης, ίλαρά.

Η όστρακία, φυματίωσις.

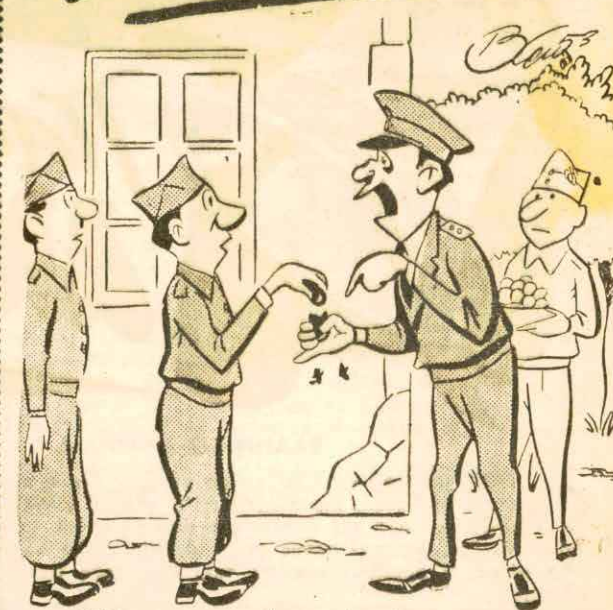
Ο τύφος, άμοιβαδική κωλίτις.

Οί άμυγδαλές, νεφρίτις.

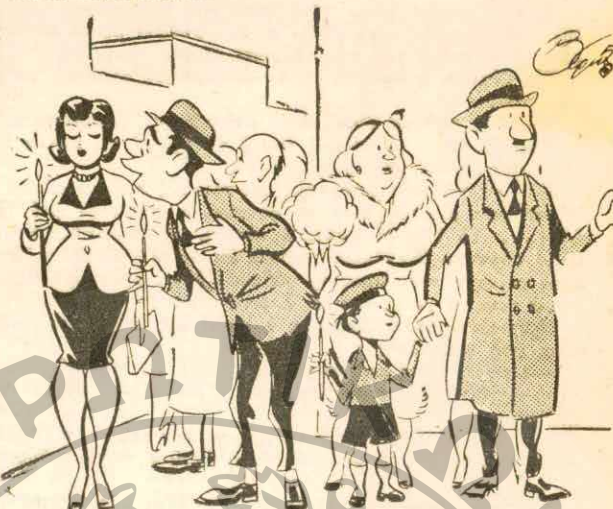
Η σχέσις μεταξύ αυτών των άσθενιών, όπως και πολλών άλλων, μας είναι σήμερα γνωστή. Άλλά θά μπορούσαμε να χαρακτηρίσωμε αυτή τή γνώσι μας ως έπιφανειακή. Γιατί, παρ' όλες τις προσπάθειές τούς οι έπιστήμονες δεν κατάρθωσαν ως σήμερα να έξακριβώσουν τούς λόγους αυτής της μυστηριώδους σχέσεως.

Τό θέμα αυτό άπασχολεί πάντα τούς βιολόγους και είναι αξιοσημείωτες οι έργασίες, που έκαμαν πρόσ άυτή τήν κατεύθυνσι οι Γάλλοι Μιλιάν και Νικόλ, και οι όποιες δρίσκονται άκόμη στην άρχή.

Τελωτοθεραπεία

— Τόλησας, στρατιώτα, και μούσπασες τ' αυγό; Δέκα μέρες περιορισμό!...

— Πιστέψτε με, δεσποινίς Φραντζέσκα... Φλέγομαι για σάς!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Μονογαρσοκομίνες!...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ήρθε στο νησί το μαύρο μήνυμα, όλη ή οικογένεια του Μαλτεζή κεραυνοβολήθηκε κυριολεκτικά! Η φτωχιά ή Φλώρα έμεινε με τὰ ζαφειρένια ματάκια της όρθάνοιχτα από τη φρίκη, με τὸ ώραιό της προσωπάκι πελιδνό, λές και τούχε φύγει απότομα όλο τὸ αίμα! Ο Στρατής ό Φλαμπίνης, ό αρραβωνιαστικός της, είχε χαθή στο τραγικό ναυάγιο της «Αύρας»...

—Μά, είν' αλήθεια;... ρώτησε ή μόνα της Φλώρας, ή μόνη πούχε μπορέσει νά κρατήσει κάποια σχετική ψυχραιμία.

Έκείνος πούχε φέρε το φοβερό νέο, ό πατέρας του Στρατή, ό γερο-Αλέξης ό Φλαμπίνης, είχε πέσει σ' ένα σκαμνί με τὸ κάτασπρο κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του πού τρέμανε, χωρίς νά μιλά...

Τὸν ζύγωσε ή Μαλτεζίνα κι' άκούμπησε ελαφριά τὸ χέρι της άπάνω στὸν ώμο του:

—Ποιός σου τὸ εἶπε αυτό, συμπέθερε; ξαναρώτησε.

Σήκωσε άργά τὸ κεφάλι του ό γέρος, με τὰ μάτια του κακκινισμένα άπὸ τὰ κλάματα, κι' άποκρίθηκε σιγά:

—Πήρα γράμμα από τούς έφοπλιστές του καραβιού, τούς Σκαλαντραδες. Η «Αύρα» ρίχτηκε από τη φουρτούνα πάνω σέ μιὰ ξέρα, και κόπηκε στα δύο!... Τὸ ένα κομμάτι, ή πλήρη, δέ βούλιαξε. Και σέ λίγες ώρες, ένα άλλο φορτηγό Έγγλέζικο έσωσε όσους είχαν μείνει άπάνω του... Οί άλλοι, όσοι μείνανε στην πρύμνη, χάθηκαν όλοι, γιατί ή πρύμνη βούλιαξε. Κι' άνάμεσα τους, ό γιός μου, ό Στρατής μου!

Νευριασμένος, ό Σταύρος ό Μαλτεζής, ό πατέρας της Φλώρας, άνακατέυτηκε στη συζήτηση:

—Μπορεί όμως και νά μὴν είν' έτσι... Μπορεί νά σώθηκε κι' ό Στρατής. Γερό παιδί, κολυμπούσε σάν ψάρι! Μπορεί νά βγήκε κάπου... "Ας μὴν άπελπίζομαστε...

Κούνισε με άπελπισία τὸ άσπρο του κεφάλι ό 'Αλέξης ό Φλαμπίνης:

—Από τὸ στόμα σου και στού Θεού τ' αὐτί, ψιθύρισε. Μακάρι νάν' έτσι.

Δέν ήταν όμως — αλλοίμονο! — έτσι... 'Ο Στρατής δέ γύρισε. Γύρισαν άλλοι από τὸ πλήρωμα της «Αύρας», νησιώτες κι' αὐτοί, ό Λευτέρης ό Σπανός, δεύτερος μηχανικός, ό Μηνάς ό Νταλίπης και ό 'Αρίστος ό ψαράς, θερμαστής. Μά ό Στρατής ό Φλαμπίνης, τρίτος καπετάνιος, δέ γύρισε...

Μαυροντύθηκε ή Φλώρα. Δέν ήτανε μόνο αρραβωνιαστικός της: ήταν ό παιδικός της φίλος, ό πρώτος της κι' ό μοναδικός έρωτάς της... Μαζί είχανε μεγαλώσει, κοντά-κοντά, μαζί είχανε μαζέψει πεταλίδες πίσω από τὰ βράχια του Κάβου, ή καδούρια κάτω από τις πέτρες της Ρουφήχτρας. Μαζί είχαν άνοιχτή στο πέλαγος με την ψαρόδωκα του Μαλτεζή, έτσι, γι' άστειο. Κι' ή άπουσία τους είχε άναστατώσει τὰ σπίτια τους, κι' είχανε ξανοιχτή άλλες βάρκες νά τους βρουνε και νά τους φέρουνε πίσω... Καμαρώναν οί γονιοί τους, βλέποντάς τους τόσο άγαπημένους, και καλλιεργούσανε στοργικά τὸ ειδύλλιο των δύο παιδιών πού δυνάμωνε σιγά-σιγά μέσα στα φυσημάτα του μπάτη και δίπλα στο αιώνιο παράπονο του πελάγου άπάνω στα βοτσαλάκια της άκρογυαλιάς...

Ύστερα, όταν ό Στρατής μεγάλωσε, πήγε στη Σχολή Έμποροπλοιάρχων, στην Ύδρα. Πρίν φύγη, άποχαιρέτησε τρυφερά τη Φλώρα:

—Θά σέ θυμάμαι πάντα και θά σ' αγαπάω!... της ύποσχέθηκε.

Βαρύα ήταν όμως εκείνης ή καρδιά: Θάδγαινε μιὰ μέρα καπετάνιος ό καλός της, και θά την άφινε γιὰ νά μπαρκάρη γιὰ μακρυά, γιὰ τις φουρτουνιασμένες θάλασσες... Δέν εἶπε όμως τίποτα: μόνο δέχτηκε τὸ τρυφερό φιλί του στα μαλλιά της, και τὸν άφισε νά φύγη χαμογελαστή...

Βγήκε από τη Σχολή σέ λίγα χρόνια ό Στρατής, και γύρισε στο νησί του. Πόσο είχε μεγαλώσει σ' αυτό τὸ διάστημα ή Φλώρα! Πόσο είχε όμορφήνει! Μά κι' εκείνος δέν πήγαινε πίσω: ψηλό παλληκάρι, μελαχροινό, γεροδεμένο. Και πὼς τὸν πήγαινε ή στολή του, με τὸ πιλήκιο λιγάκι στραβό άπάνω στα σγουρά του μαλλιά!

Αρραβωνιαστήκανε λίγο πρίν μπαρκάρή ό Στρατής τρίτος καπετάνιος στην «Αύρα» γιὰ τὸ Κολόμπο της Κεϋάνης. Ένα μεγάλο τραπέζι στρώθηκε στο άρχοντικό του Μαλτεζή, κι' εκεί έφαγε κι' ήπιε όλο τὸ νησί! Βιολιά, τραγούδια, χορός... Μόνο τὰ ζαφειρένια ματάκια της Φλώ-

ρας τὰ σκίαζε τὸ σύννεφο της άγωνίας γιὰ τὸ χωρισμό πού θ'άκολουθούσε. Πειστικός όμως, έρωτευμένος, ό Στρατής πού καθότανε δίπλα της της ψιθύριζε: —Έννοια σου, και μόλις με τὸ καλό γυρίσω, θά παντρευτούμε...

Μόλις γύριση... Σ' έξη μήνες, δηλαδή!...

Τί νάκανε; Θά περίμενε ή Φλώρα... Θά περίμενε τὸ γυρισμό του καλού της από τις μακρινές θάλασσες της 'Ασίας.

Και νά τώρα πού δέν έπρεπε νά τὸν περιμένη! Η «Αύρα» είχε ναυαγήσει στη μέση του 'Ινδικού 'Ωκεανού, ό Στρατής είχε χαθή! Καταραμένη νάναι ή θάλασσα πού πνίγει τὰ νειάτα μαζί με τὰ όνειρα της έρωτικής εϋτυχίας!...

Ούτε αϋγά κόκκινα φέτος στο άρχοντικό του Μαλτεζή, ούτε πασχαλινές κουλούρες, ούτε χαρούμενο γιορταστικό νταβατούρι με τὸ πλησίασμα του Πάσχα. Η Μεγάλη Βδομάδα πέρασε σάν πραγματική βδομάδα πένθους. Μαυροντυμένη ή Φλώρα, διπλοκλειδωμένη στην κάμαρά της, δέ σταμάταγε τὸ κλάμα νύχτα και μέρα... 'Απ' έξω άκουγόntonσαν τ' άναφυλλητά της...

—Δέ θά ζήση... έλεγε σιγά με άπελπισία στὸν άντρα της ή Μαλτεζίνα. Κι' ό Σταύρος ό Μαλτεζής, δάγκωνε τὰ κάτασπρα μoustάκια του και δέν άπαντούσε. Τόξερε, θά πέθαινε ή μοναχοκόρη του! Θά πέθαινε, λυωμένη στη φλόγα του πόνου της γιὰ τὸ χαμό του αρραβωνιαστικού της...

Ήρθε τὸ Μεγάλο Σάββατο. Μιὰ μαλακιά άνοιξιάντικη γαλήνη άγκάλιαζε όλο τὸ νησί. Τρυφερός ό μπάτης, σάν άπαλώτατο χάδι, περνούσε άπάνω από τὰ νησιώτικα χαγιάτια, γιὰ νά άναμαλλιάση παιχνιδιάρικα τὰ γαρύφαλλα και τις φραιζίες...

Πεντακάθαρο τὸ χωριό, φρεσκοδαμένο, φρεσκοπλυμένο, έτοιμο νά δεχτή τη Μεγάλη Γιορτή.

Καθαρό, βέβαια, και τὸ σπίτι του Μαλτεζή, του πρώτου άρχοντα μέσα στο νησί, μά βουδó κι' άμπαροκλειδωμένο... Και μέσα στην παρθενική κάμαρά της, ή Φλώρα, σωριασμένη μπροστά στὸν Έσταυρωμένο, έκλαιγε και τη σταύρωσι του δικού της έρωτα, πού δέ θάχε 'Ανάστασι...

Κατὰ τις έντεκάμισυ χτύπησαν οί καμπάνες. Ξάστερα κρύσταλλα κομματιαστήκανε μέσα στη χλιστή άνοιξιάντικη νύχτα. 'Από ναρίς, δέξ από την έκκλησία του 'Αη Νικόλα, τὸ προστάτη του νησιού, είχε στηθ ή έξέδρα με τούς φοίνικες και τις γιρλάντες των λαουλουδιών. 'Εκεί άπάνω θ' άνέβαινε σέ λίγο στα κάτασπρα ντυμένος ό παπα-Γρηγόρης γιὰ νά διαδόση με τη ζεστή δυνατή φωνή του τὸ άναστάσιμο εϋαγγέλιο, και νά βροντοφωνήση ύστερα μέσα στη σιωπή της νύχτας τὸ «Χριστός 'Ανέστη!...» Καί θ' άρχιζε άμέσως τὸ ξεφρενιασμένο χτύπημα της καμπάνας, και θ' άρχιζανε τὰ βαρελότα, και τὰ τρίγωνα κι' οί κουμπούρες του 21, κρυμένες τόσα χρόνια στις κασέλες, και βγαλμένες μόνο αϋτή τη νύχτα γιὰ νά βροντήζονε τη χαρά τους...

Άλλη ή Φλώρα μπροστά στὸν Έσταυρωμένο. Μιὰ καντήλα πράσινη ρίχνει στο δωμάτιο λιγοστό φως. Το σπίτι όλο είναι σιωπλή. 'Ολοι φύγανε γιὰ την έκκλησία—ό πατέρας, ή μητέρα, ως κι' ή μικρή ή ψυχοκόρη τους, ή Φωτούλα. Κι' ή Φλώρα έμεινε μόνη της, με τὸν πόνο της...

Ξαφνικά, ένα χτύπημα σιγανό στο παράθυρό της. Δέν άκούει. 'Ες τὰ βάθη του πόνου της, εκεί πού βρίσκεται βουλιαγμένη, πόνος κρότος νά φάση γιὰ νά την ξυπνήση, νά τη γυρίση στη ζωή...

Ένα δεύτερο χτύπημα άκούγεται, λίγο πιό δυνατό. Κι' ύστερα, μιὰ φωνή σιγανή, σά χάδι: «Φλώρα!...

Ξαφνικά, ή Φλώρα τινάζεται. Αϋτή ή φωνή είναι ή τρυφερή ήχό της θυμής της! Είναι τὸ καθρέφτισμα της έρωτικής της λαχτάρας!

—Φλώρα!

Σάν τρελλή ή κοπέλλα πετάγεται. Χυμεί, στο παράθυρο, τ' άνοίγει! Θεέ μου! Μπροστά της, ένας άντρας πού τὸ φεγγάρι του φωτίζει με άσημένια χόδια τὰ λατρεμένα του χαρακτηριστικά... Μά, ναι, δέν είναι ψέμμα, δέν είναι όνειρο! 'Ο Στρατής!

Ξαφνικά, απότομα, θρυμματίζονται μέσα στην άνοιξιάντικη νύχτα τὰ κρύσταλλα της καμπάνας του 'Αη-Νικόλα! «Χριστός 'Ανέστη!»

Κι' ή Φλώρα σφίγγει τὸν καλό της με άγέπια τη λαχτάρα, τὸν καλό της πού άναστήθηκε κι' αϋτός, πού τὸν βοήθησε κι' αϋτός ό Χριστός ν' άναστήθῃ!...

Την άλλη μέρα, Πάσχα σ' όλο τὸ νησί! 'Ηλιολουσμένο, γαλήνιο, χαρούμενο Πάσχα... Και, πιό πολύ, Πάσχα στο μελαγχολικό άρχοντικό του Μαλτεζή, πού βουίζει όλο από τραγούδια, γέλια, βιολιά! Γιὰ πότε βαφτήκανε κόκκινα τ' αϋγά! Και γιὰ πότε σουβλιστήκανε τ' άρνιά!

Δίπλα στο Στρατή, λαμποκοπάει όλόχαρη ή Φλώρα. Δέ χορταίνει νά τὸν χαϊδεύει με τὰ ζαφειρένια της βλέμματα... Και, φουσκωμένη ή καρδιά της εϋγνωσούνη, εύχαριστεί τὸ Χριστό γιὰ τη διπλή 'Ανάστασι!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΪΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λωραίν εξήγει στη Ζερμαίν όλη τη συνωμοσία και της δηλώνει πως, μία και την παντρεύτηκε για την προίκα της μόνο, θα ζουν στο εξής ο καθένας τους χωριστά κι' όλοι τους άρεσει. Εκείνη θέλει να αυτοκτονήσει, αλλά συγκρατείται γιατί αντιλαμβάνεται πως πρόκειται να γίνει μητέρα. Φέρνει στον κόσμο ένα αγοράκι, το Ζεράρ, του αφοσιώνεται όλοψυχα και ζή στο εξής κι' αυτό το μονάχο. Ο άντρας της σπαταλάει την περιουσία της με τη Ναταλία. Μία μέρα μάλιστα, έχει το θράσος να την παρουσιάσει σε μια δεξίωση, στο σπίτι του. Η Ζερμαίν εξανίσταται τότε και τη διώχνει. Η Ναταλία αρκίζεται εκδίκηση για την προσβολή αυτή και καταφέρνει το Λωραίν να σηκωθεί με μια άπιστία της Ζερμαίν, για να επιτύχει διαζύγιο εις βάρος της και να της πάρει το παιδί. Αναλαμβάνει δε να παίξει το ρόλο του έραστο της ο Ροσκώφ. Η πλεκτάνη καταστράνεται κι' εκτελείται με στανική μαεστρία.

Δίνω να το ξέρω, η Ζερμαίν, ήταν περιεργωμένη από κατασκόπους, που σημειώνουν κάθε κίνηση της, κι' αυτούς ακόμη τους άθωότερους πεπιτάτους της.

Μά, στο παιχνίδι αυτό, έκαψε τα φτερά του ο Ροσκώφ...

Όταν είχε ανακαλύψει, άλλοτε, ότι μπορούσε να υπνωτίσει τη Ζερμαίν και να τη διευθύνη όπως ήθελε, η ωμορφιά της του είχε προκαλέσει τόσο ζωηρή εντύπωση, ώστε είχε χρειαστεί πολλές φορές για να συνέλθει.

Τώρα, λοιπόν, που η τύχη και το σχέδιο του Μοντενά και του Λωραίν τον ξανάφεραν υποστά στη Ζερμαίν, άνοιξε να ερωτευτεί τη γυναίκα αυτή, που είχε αναλάβει να καταστρέψει.

Ήταν σφοδρός και άγριος ο έρωας του, ίκανος να φτάσει ως το έγκλημα. Και τα δείγματα περιφρονησε της Ζερμαίν δυνάμει τον πάθος του αντί να το σβύσουν.

Εκτελώντας πιστά την αποστολή, που του είχαν αναθέσει, ένεργούσε, ιδίως, για τον έαυτο του, με τον αποκλειστικό σκοπό ν' αναπαύει απ' τη γυναίκα, που είχε τόσο σφοδρά έρωτευθεί.

Ο Μοντενά είχε ζητήσει έξη μηνών προθεσμία, για την επίτευξη του σχεδίου του. Μετά τους τέσσερες μήνες, όμως, δήλωσε πως ήταν έτοιμος.

Μία μέρα, λοιπόν, έφυγε ο Λωραίν, με την πρόφαση κάποιας επείγουσας δουλειάς, που τον ανάγκαζε ν' απομακρυνθεί απ' το Παρίσι. Είδοποίησε δε τη γυναίκα του, ότι θάλειπε πολλές ημέρες.

Το ίδιο βράδυ πήγε στο μέγαρο ο Ροσκώφ και ζήτησε να μιλήσει στη Ζερμαίν. Εκείνη προσφώνησε τον καλεσμένο, για να μην τον δειχθεί. Την ένοησε αυτός ο άνθρωπος. Κοντά του, ένοιωσε μίαν ανεύρητη στενωδία και κατάπτωση. Της φαινόταν, πως την περιτύλιγε μιά δούλη... Τό αντίλαμβανόταν — γιατί δεν έλασε τελείως τη συναισθησι της πραγματικότητας — μα δεν μπορούσε να το εξηγήσει.

Ο Ροσκώφ δεν είχε τολμήσει να επαναλάβει το πείραμα, που έκαμε, άλλοτε, στο Μπρύ Φερράν.

Όταν άκουσε πως η Ζερμαίν δεν μπορούσε να τον δεχθεί, επέμενε, με την πρόφαση, πως έρχόταν εκ μέρους του Λωραίν και πως είχε να μιλήσει στη γυναίκα του, για κάτι επείγον.

Εκείνη τον δέχθηκε, δοθια, μ' ανέσχυρο ύφος.

— Έρχεσθε, αληθινά, εκ μέρους του σύζυγου μου; του είπε.

— Όχι.

Δεν έξερε, λοιπόν, πόσο με πειράζει και με προσβάλλει η παρουσία σας; — Τό ξέρω, μου τό έχετε πη κι' άλλοτε. Μά θέλω να σας μιλήσω.

Και, καθώς η Ζερμαίν φάνηκε, πως ήθελε να χτυπήσει το κουδούνι, ο Ροσκώφ στάθηκε μπροστά της, για να την εμποδίσει.

— Καθήστε φρόνιμα! της είπε.

Η ματιά, που της έριξε, την έκανε να

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

τρέμει σύγκορη. "Ενοιωσε να την κυριεύει μιά αλλόκοτη κακοδιαθεσία.

Εκείνος το κατάλαβε, χαμογέλασε και πρόφερε, κυττάζοντάς την στα μάτια:

— Αυτό, που θα σας πω, πρέπει να μείνει μυστικό μεταξύ μας. Εγώ έχω συμφέρον να μη το κοινολογήσω. Μά και για σας πιστεύω, πως δεν θα βρήτε φρόνιμο να μιλήσετε κι' αυτό... Είσαστε βεβαία, όμως, ότι δεν μπορεί να μάς άκουση κανείς, εδώ που βρισκόμαστε:

— Κανείς... είπε η νέα γυναίκα, ταρκαμένη.

— Άρνίζω, λοιπόν.

Πήγε πιο κοντά της κι' άνοιξε να της διηγήσει με σιγανή φωνή τη συνωμοσία του Ζαν Λωραίν εναντίον της.

— Όλα είν' έτοιμα πιά, της είπε. "Εγώ τα γράμματα, που ύποψιθαι, πως μου στείλατε. Το γράμμα μου μοιάζει τόσο

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Χριστός 'Ανέστη

Χριστός 'Ανέστη, ρε Φροσί, που τη ζωή μου τη μισή την έκανες χαράμι και πάντα λέ — ειλκρινώς, — "Σήμερα μαύρος οδρανός", μαύρος σαν... τό κατράμι!

Χαράς κι' αγάπης πανηγύ — πανηγυρίζει όλη η γη και χαίρει όλη η φύσις. Γι' αυτό και άλλαξε βιολλί και μη ζητάς σαν... δελί έμένα να μέ... ψήσης!

Μιά τέτοια μέρα το καλεί, με τ' αναστάσιμο φιλή, αγάπη να μου δείξεις και να μην πας φυρί-φυρί, με... σκωταριές και (μαγερί —

τό... σκώτε να μου (πρήξης!

Δό μου, λοιπόν, φιλή (άγνό, — ντόμπρο, σεινό κι' (ειλκρινό,

γιατί αν με πικάρεις, τότε, γωός ένδοια (αυό, — τον «τελευταίο άσπα (αυό

των συγγενών θα (πάσης!... Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πολύ με το δικό σας, ώστε, αν παρουσιασθούν στο δικαστήριο, δεν θα μπορούσε να τ' άρνηθήτε.

Μά δεν άρκούσαν αυτά, κι' απόδειξη, πως είχαμε σχέσεις οι δύο μας. "Επρεπε ναχετε και σεις δικά μου γράμματα. Και πραγματικά, σας έχω στείλει αρκετά...

Μόνο, που δεν έφταναν στα χέρια σας! Τά πιο πολλά, τά έχει ο άντρας σας, και τά φυλάει για να τα μεταχειρισθεί σε λίγο. Τ' άλλα βρίσκονται εδώ μέσα...

— Έδώ μέσα;... πρόφερε η νέα γυναίκα, ζαλισμένη από τόσο κυνισμό και τέτοια μοθηρία.

— Ναί... εκεί που τάχει κρύψει ο άντρας σας! Πρέπει να με πιστεύετε, όταν σας λέω, πως διατρέχετε φοβερό κίνδυνο! Σηκώθηκε κι' έκαμε μερικά βήματα στη σάλλα, κυττάζοντας με την άκρη του ματιού του την αναστατωμένη γυναίκα. "Υστερα εξακολούθησε:

— Καί δεν τελειώνουν ως εδώ τά πράγματα! Μολοντί τά γράμματα αυτά αποδεικνύουν καθαρά και έσπερα πως είσθε φιλενάδα μου, δεν τά θεωρήσαν αρκετά οι έχθροί σας! Είναι τέσσερις μήνες τώρα και πάντα, που παρουσιάζουν κάθε σας κίνηση. Δεν ξέρω κι' εγώ ο ίδιος πόσες φορές σας παρακολούθησα για να σας ένοχοποιήσω. Μά θα βρεθούν άνθρωποι που θα θυμούνται καλύτερα από μένα και πού, όταν θα χρειαστεί η μαρτυρία τους, θαθούν να καταθέσουν εναντίον σας και ύπερ του συζύγου σας!

Η Ζερμαίν τον άκουγε, με τό κεφάλι σκυφτό, τά γέλιη τενωμένα και τά μάτια τόσο πεταγμένα απ' τις κόγχες τους, ώστε ο Ροσκώφ ανατόνισε όταν συνάντησε τη ματιά της.

— Ναί, είπε, όλα είναι κανονισμένα μιά χαρά, όπως βλέπετε. "Α, ο Λωραίν είναι πολύ επιτήδειος άνθρωπος! Σώπασε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε με σφιγμένα δόντια:

— "Ισως όχι τόσο επιτήδειος, αφού διάλεξε για συνεργό του έμένα, μη καταλαβαίνοντας πόσο τον μισώ! Βλέπετε, κυρία, πως εγώ μόνο μπορώ να σας σώσω, γιατί είμαι ο μόνος σχεδόν που ξέρω τό μυστικό του Λωραίν κι' όλες τις λεπτομέρειες της μηχανορραφίας του. Είμαι δε διατεθειμένος να σας προσφέρω αυτή την ύπηρεσία...

Η Ζερμαίν χαμογέλασε ειρωνικά. Είχε ξαναδεί όλη την ψυχική γαλήνη της. Ο δυνατός χαρακτήρας της, νίκησε την περαστική εκείνη λιποψυχία της και τον τούμο που την κατείχε όσο ένοιωσε να βασιλνι πάνω της η ματιά του Ροσκώφ.

— Μπα! Με λυπηθήκατε, λοιπόν, έσεις; πρόφερε με ύφος υπερτότης περιφρονησώς.

— Όχι, αλλά σας προτείνω μιά συμφωνία... "Αν, ύστερα απ' τις προετοιμασίες αυτές, ο άντρας σας υποβάλει άγωνή διαζύγιου, σίγουρα θα κερδίσει τό παιχνίδι. Τό δικαστήριο θα πεισθεί για την ένομή σας. Θα δώσει τό διαζύγιο και θα σας καταδικάσει για μοιχεία. "Εγώ δεν έχω να πάθω τίποτε, γιατί έγουμε συμφωνήσει με τον Λωραίν να μη στραφή κι' εναντίον μου.

«Είναι ανάγκη άραγε να σας υποδείξω όλες τις συνέπειες μιάς τέτοιας καταδίκης; Τί σκάνδαλο κι' άτίμωση για σας! Θα γίνετε ο πειριγλωσ όλου του κόσμου, γιατί κανείς δεν θα πιστέψει όσα θα πείτε για δικαιολογία σας. Δεν θα πιστέψει κανείς πως σκηνοθέτησα μες αυτή την ιστορία, και θα σας περάσουν όλα για τρελή.

— Τού κάκου με φοβερίζετε! Δεν είναι δυνατό να εξαπατήσετε τέτοιο σημείο τη δικαιοσύνη και να την κάμετε δονανό σας "Αν αληθινά βρεθώ στην ανάγκη ν' αποκρούσω μιά τέτοια άτιμη κατηγορία, οι δικαστάι θα μ' άκούσουν και θα με καταλάβουν.

«Φρονείτε, λοιπόν, ότι θ' αφήσω να με καταδικάσουν χωρίς να διαμαρτυρηθώ, χωρίς να φωνάξω στους δικαστάς μου τά

ένδοια εκείνων που θέλουν να με σύρουν στη λάσπη: Γελιέσθε! Ξέρω πως να σας προλάβω και να φυλαχτώ απ' αυτή την κατηγορία. "Αφού έχω μείνει μόνη, άπρωστάτευη θα πάω να βρω τους δικαστάς και θα τους τα φανερώσω όλα, πριν ακόμη υποβληθεί η καταγγελία εναντίον μου.

— Θα χάσετε του κάκου τον καιρό σας και τον κόπο σας. Θάναι πολύ άργά πιά... "Ο άντρας σας σας προλάβει. "Η καταγγελία του βρίσκεται κίόλας στα νέα του εισαγγελείως.

— "Α, τον άθλιο!

Μην ταράζεσθε. Δεν σας τά είπα ακόμη όλα... "Η καταδίκη σας, που τη βλέπω άναπόδευκτη, θάνη και μίαν άλλη συνέπεια, εκτός απ' την άτίμωσή σας, μιά συνέπεια όδυνώτερη, που θα πληγώσει βαθύτερα τη υποτική καρδιά σας.

Η Ζερμαίν μάντεψε τί σήμαιναν αυτοί οι ύπαινγμοι και φώναξε άγρια:

— Ζεράρ, παιδί μου!

— Ναί, πρόκειται για τό παιδί σας. Καταλαβαίνετε και σεις πως τό δικαστήριο δεν μπορεί ποτέ να τό άφήσι σε σας, μετά την καταδίκη σας. Θα διατάξη να σας τό πάρουν, για να μην πάση κακό παράδειγμα απ' τη διαγωγή σας, και θα τό παραδώση στον πατέρα του.

«Βλέπετε τώρα πώς λυπηθήκατε;... Κάνετε άσχημα να με προκαλέσετε, έχοντας πεποιθήσι πως θα κάμετε να λάμψη η αθωότης σας. "Αντί να περιφρονήτε έμένα και τη συνδρομή που σας προσφέρω, φανήτε λογική και θαρραλέα ως τό τέλος κι' αντίμετωπίστε τη θύελλα.

— Ναί, έχετε δίκιο, είμαι χαμένη! Μά δεν μπορούσα να φαντασθώ τόσο μίσος και τόση άτιμία...

Η Ζερμαίν δίστασε λίγο κι' ύστερα πρόσθεσε, κατάγκωμη και συστροφοντας τά νείρια της μ' άπόνυμο:

— Μου είπατε πρό όλίγου πως σας ήταν εύκολο να με βοηθήσετε, να με σώσετε... "Εξακολουθείτε ναχετε αυτή τη διάθεσι;... Βλέπετε πως σας παρακαλώ τώρα, για τό Ζεράρ και για μένα!

«Ναί, τό νοιώθω, γάθηκα! "Ο άντρας μου με μισεί τόσο πολύ, που είν' αδύνατο να με λυπηθώ... Ναί, έχετε δίκιο, θα με περιελαούσαν και θα με θεωρούσαν τρελή, αν έπιχειρούσα να εκθέσω στους δικαστάς τά καθέκαστα αύτού του έγκλήματος. "Εξηγήθηκε, λοιπόν...

— Ναί, θα σας μιλήσω σαφέστερα. Ξέρετε πόσο σας αγαπώ! "Απ' την πρώτη μέρα που σας είδα με κατακτήσατε. "Ο νους μου έμεινε πάντα κοντά σας... Σας τό είπα, με σεις μου άπαντήσατε με την ύβριστική περιφρονησι σας. "Οστόσο, ο έρωας μου έμεινε άμετάδλητος. Σας αγαπώ πάντα με φλόγα με πάθος. Και σεις φαίνεσθε πως δεν με καταλαβαίνετε!

— Κακό κάνετε να με έρωτευθήτε, άπαντήσε η Ζερμαίν με φωνή πνιγμένη. Δεν είναι δυνατόν ποτέ να πέσω στην άγκαλιά σας! Θα πέθαινα, από ένα τέτοιο έξευτελισμό...

Ο Ροσκώφ δάγκασε με μανία τά χείλη του.

— Τόσο πολύ λοιπόν μ' άποστρέφεσθε; φώναξε.

Και θέλησε να την άσπάζει απ' τό νείρι. Μά εκείνη τον έσπρωξε άπότομα, με έκφρασι άντιπαθείας.

«Απλώθηκε μιά βαρεία σιωπή ανάμεσά τους. "Ο Ροσκώφ ένοιωσε πως είχε χάσει πιά την αυτοκυριαρχία του. Τό αίμα χτυπούσε στα μελίσγνια του, τά μάτια του είχαν βολώσει.

«Όστόσο, κατάφερε να ήρεμήσει κάπως. — Σκεφθήτε τό αίσιος της καταδίκης που σας περιμένει! είπε.

«Έτομε τόσο η φωνή του κι' ήταν τόσο πνιγμένη, που δύσκολα τον άκουγε η νέα γυναίκα.

— Θα καταδικασθώ, μα θα είμαι άθώα, άπάντησε άνασηκωνοντας τους ώμους της.

— Γίνετε δική μου, Ζερμαίν! Κι' αν ακόμη τό θεωρήτε άτίμωσι, προτιμήστε αυτήν, την κρυφή, απ' την άλλη, που θα τό μάθη όλος ο κόσμος! Με μιά μου λέξι, μπορώ να έμποδίσω τό Λωραίν να πρα-

γματοποίηση τά σχέδιά του. Με μιά λέξι μόνο... Τό θέλετε; — Όχι, ποτέ!

— Συλλογισθήτε τό Ζεράρ, τό γνιό σας! Ξέρετε τις κοινωνικές προκαταλήψεις... Θα διατηρήσει σ' όλη του τη ζωή την άνάμνησι της άτιμίας της μητέρας του... Δεν θα τον βλέπετε πιά, παρ' όσον νιώτατα... κι' όταν θα μεγαλώσει και θα γίνη άντρας, όταν θα μπορέ να κρίνη, θα βελήση να μάθη γιατί η μητέρα του τον έγκατέλειψε και ζή μακριά του. Τότε θα μάθη, επί τέλους, πως γεννήθηκε από μιά άπιστη σύζυγο και πως μπορεί να μην είναι γιός του Ζαν Λωραίν, αλλά του Ροσκώφ...

«Καταλαβαίνετε τότε τη ντροπή του... φαντάζεσθε την άγανάκτησι και τις κατάρες του!

Η Ζερμαίν δάγκανε τά χέρια της μ' άπελπισία.

— Πέστε μιά λέξι μόνο, και σας σώζω! πρόσθεσε ο Ροσκώφ. "Ο κόσμος δεν θα μάθη τίποτε για τις σχέσεις μας. Θα διατηρήσει τό σεβασμό του γιού σας, θα κρατήσει κοντά σας τό Ζεράρ θα υποπνίτε ν' αντίκρύσετε όλους με τό μέτωπο ψηλά... "Ο άντρας σας θάναι άνίκανος να σας βλάψει!

Προχώρησε πάλι, προς τό μέρος της, τρέμοντας απ' τον πόθο, με τη φυσιογνωμία του αλλοιωμένη. Εκείνη έκαμε δυό βήματα πίσω και πήρε πάνω απ' τό τραπέζι ένα μαχαίρι — τό ίδιο που είχε θέλσει να μεταχειρισθεί άλλοτε για ν' αυτοκτονήσει.

ΙΕ.

Ο Ροσκώφ δεν τό είχε αντίληφθ. Καθώς όμως θέλησε να πάει πιο κοντά της, εκείνη σήκωσε τό όπλισμένο γέρο της.

— Δεν σκεφθήκατε, είπε, πως μου μένει ένα μέσον για να σώσω την τιμή μου και να μην έκτεθώ στις κατάρες του παιδιού μου... "Αν κάμετε ακόμη ένα βήμα, θα γυμνωθώ άμέσως μ' αυτό τό μαχαίρι!

Ο Ροσκώφ γέλασε κι' άπάντησε:

— Όχι, δεν έχετε ούτε αυτό τό μέσον.

— Πιστεύετε, λοιπόν, πως θα δίσταζα;

— Πολύ πιθανόν.

— Φύγετε άμέσως, χαθήτε από τά μάτια μου, αλλιώς θα σκοτωθώ εδώ μπροστά σας!

— Είναι πολύ άργά.

— Γιατί;

— Γιατί πλησιάζουν οι 10, και μου φαίνεται πως άκούσα στη διπλανή σάλλα τά βήματα πολλών ανθρώπων που μάς παραμονεύουν.

— Δεν σας καταλαβαίνω.

— Θα έξηγηθώ σαφέστερα. Μά πετάγετε πρώτα αυτό τό μαχαίρι.

— Όχι, θα τό κρατήσω για ύστατο κατ'αφονίό μου.

— Είστατε δική μου, άνήκετε σε μένα. Μπορώ να σας άποκοιμίσω και να σας διατάξω να μ' ακολουθήσετε. Καμιά ανθώπινη δύναμι δεν θάταν τότε ίκανή να σας συγκρατήσει κανένα συναίσθημα καθήκοντος, τιμής ή στροφής... Βλέπετε, λοιπόν, πως είναι άνώφελη ή αντίστασι σας;

«Μπορώ να σας διαθέσω όπως θέλω. Προτιμώτερο, λοιπόν, να δεχθήτε τον έρωτα που σας προσφέρω. Θα σωθήτε έ-

— Πεταχτε το, σας λέω! — Όχι, όχι, όχι...

Ο Ροσκώφ άνοιξε να την κυττάζει μέσ' στα μάτια, συγκεντρώνοντας όλη την έντασι της βελήσεώς του και της μαγνητικής του δυνάμεως στη ματιά του.

Η Ζερμαίν έφερε τό γέρο της μπροστά στο πρόσωπό της σαν νάθελε ν' άποφύγη κάποιο φοβερό όραμα. "Αρχισε να τρέμει σύγκορη. Παρ' όλη την προσπάθειά της και τη δύναμι του χαρακτήρος της, ύποτάχθηκε, στο τέλος, στον ύπνωτιστή κι' άποκοιμήθηκε...

Όστόσο, πρόσφερε ακόμη, σαν σε δνειρο, κουνώντας δεξιά κι' άριστερά τό κεφάλι της:

— Φύγετε... φύγετε!...

Ο Ροσκώφ πήνε κοντά της και της είπε σιγανά:

— Δώστε μου αυτό τό μαχαίρι.

Η ύπνωτισμένη ύπάκουσε. Τέντωσε τό γέρο της κι' άνοιξε τά δαχτυλά της, άφίονοντας να πέσει τό όπλο.

Τότε ο Ροσκώφ την έύπνησε και της είπε, βλέποντας την έκπληξη της:

— Θέλετε να μάθετε γιατί δεν μπορείτε πιά ούτε να σκοτωθήτε;

Η νέα γυναίκα συγκέντρωσε τις άναμνήσεις της, άναζήτησε τό μαχαίρι κι' έρωπνε για να τό πάρει. Μά εκείνος την πρόλαβε, πάτησε πάνω τό πόδι του και φώναξε, χάνοντας την ύπωσή του:

— Φτάνει πιά! Δεν ένομε καιρό για γάσιμο... Μάθετε πως δεν άνήκετε πιά στον έαυτό σας. "Εχω τη δύναμι να εκυηδενίσω τη θέλησι σας, όταν τό θέλω. Με τη μαγνητική έπιρροή μου, μπορώ να σας ύποτάξω όλόκληρα και να έξουδετερώσω όλες τις προσπάθειές σας.

Η Ζερμαίν τον κύτταζε, σαστισμένη, και νομίζε πως θάκανε τά λογικά της...

— Ναί, είσαστε δούλη μου, κτήμα μου, κάτι που μπορώ να τό κάνω ό,τι θέλω! συνέχισε ο Ροσκώφ. Δεν μπορείτε να φέρετε την παραμικρή αντίστασι. "Εγώ διατάζω και σεις ύπακούετε...

«Κατάλαβα για πρώτη φορά την αλλόκοτη αυτή δύναμι μου την ήμερα γάμου σας. Με μιά ματιά μου, πέσατε τότε σε καταληψία. Κι' ήταν τόση η άναίσθησι σας, ώστε υπήρξα να τρυπήσω τό υπράτσο σας, γωός να δείτε τον παραμικρό πόνο.

«Είστατε δική μου, άνήκετε σε μένα. Μπορώ να σας άποκοιμίσω και να σας διατάξω να μ' ακολουθήσετε. Καμιά ανθώπινη δύναμι δεν θάταν τότε ίκανή να σας συγκρατήσει κανένα συναίσθημα καθήκοντος, τιμής ή στροφής... Βλέπετε, λοιπόν, πως είναι άνώφελη ή αντίστασι σας;

«Μπορώ να σας διαθέσω όπως θέλω. Προτιμώτερο, λοιπόν, να δεχθήτε τον έρωτα που σας προσφέρω. Θα σωθήτε έ-

Ο πολύτεκνος δημόσιος υπάλληλος κι' η μαγεσίσα! (Τού Β. Χριστοδούλου)

τοί απ' τις επικρίσεις του κόσμου και θα σώσετε το παιδί σας. Ένώ, με την άνομή σας, δεν κερδίζετε τίποτε. Γιατί θα σας βωδύ, όπου κι' αν πάτε, και τότε δεν θα σας ευσπλαγνισθώ όπως όπως, σήμερα για την αδυναμία σας. Θα μ' αποφυγείτε βέβαια. Μα δεν θα μπορέσετε να κρουφτήτε τόσο καλά, ώστε να μην ξαναβωδύ τ' άνη σας.

«Βλέπετε, λοιπόν, πώς δεν μπορείτε να μου ξεφύγετε. Η δυστυχισμένη γυναίκα έπεσε στον καναπέ, μισοπεθαμένη, κι' έκραυγε το πρόσωπό της στα χέρια της, ενώ όλο της το κορμί αναταραζόταν απ' τ' αναφυλλήτα. Ο Ροσκώφ γονάτισε δίπλα της κι' είπε βασιτικά:

— Ευτυχώς, αποφασίστε γρήγορα, γιατί σε πέντε λεπτά, θάναί πιά πολύ άργά! Όλοι και όλα σας εγκαταλείπουν: ο άντρας σας, η θέλησή σας, οι δυνάμεις σας, κι' ο Θεός ακόμη! Γιατί ν' άποκρουέτε λοιπόν μένα, αφού είμαι ο μόνος άνθρωπος που δεν έχετε λόγους να φοβάσθε, αφού σας αγαπάω και μπορώ να σας σώσω απ' όλους τους κινδύνους που σας απειλούν;

«Μιλήστε, μιλήστε γρήγορα!... — Μου προκαλείτε φόκη. Ναι, τ' άνοιω, είμαι χαμένη... Μα ο Θεός δεν θα μ' εγκαταλείψει τελείως, θα με βοηθήσει, θα με προστατέψει!

— Αυτή είναι η τελευταία σας λέξη; Η Ζερμαίν θέλησε να πετάξει ακόμη μια φορά στο πρόσωπο του Ροσκώφ την περιφρόνησή της. Μα δεν πρόλαβε. Χτυπούσαν τώρα την πόρτα, δυνατά και συνεχώς.

— Σώθηκε! φώναξε η Ζερμαίν. — Όχι, απάντησε σιγανά και με θυμό, ο Ροσκώφ. Απενάντις, χαθήκατε! Άρπαξε τα δυο της χέρια και τ' άσφιξε βάνουσα μέσα στο ένα δικό του, ενώ με τ' άλλο της έφραζε το στόμα, πνίγοντας τις φωνές της, που ζητούσαν βοήθεια. — Απ' έξω, χτυπούσαν αδιάκοπα την πόρτα.

— Άνοιχτε, έν όνόματι του νόμου! πρόσφερε μια επιτακτική φωνή. — Είναι ο άντρας σας. Έφερε κι' ένα άστυνομικό, γιατί έφει πώς θα με βρή μαζί σας. Όπως βλέπετε, είναι όλα σχεδιασμένα στην εντέλεια... Πεισθήκατε τώρα πώς είσατε χαμένη;

— Α, τόν άθλιο... τόν άθλιο! Κι' η δυστυχισμένη Ζερμαίν έπεσε λιπόθυμη στον καναπέ.

Συγχρόνως, η πόρτα ύποχώρησε, άνοιξε, μ' ένα δυνατό σπρώξιμο, και μπήκαν δυο άντρες: ο Ζάν Λωραίν κι' ένας άστυνόμος.

Παίζοντας το σατανικό ρόλο του, ο Ροσκώφ, στάθηκε μπροστά στη Ζερμαίν, σάν να έλεγε να την προστατέψει.

— Κάμετε το καθήκον σας, κύριε, είπε ψυχρά ο Λωραίν στον άστυνόμο.

Έκείνος έκανε μια σύνοψη ανάκρισι, κράτησε σημειώσεις, ύστερα έπιβόρησε το δωμάτιο και τ' άκατάστατα έπιπλα, έσφιξε τ' αχίλλ του κι' είπε, κυττάζοντας τη λιπόθυμη Ζερμαίν:

— Πρέπει να βοηθήσουμε αυτή τη γυναίκα. Θέλω να βεβαιωθώ για την ταυτότητά της.

Μα η Ζερμαίν συνήλθε, τη στιγμή εκείνη. Κύτταξε έντρομη τόν άντρα της, τόν Ροσκώφ και τόν άστυνόμο. Ο τελευταίος, σοβαρός κι' αδόκιμος, της έκανε μερικές έρωτήσεις, κι' εκείνη απάντησε μηχανικά, δίχως να ξέρη τί έλεγε... Ξαφνικά, άνασκήρτησε, σάν να έχε θυμηθεί κάτι.

— Ποιός είν' αυτός ο άνθρωπος; πρόσφερε. Τί με θέλει;

Ο άστυνόμος ύποκλήθηκε τυπικά και είπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άρραβώνες

Έν στενό οικογενειακό κύκλω έτελέσθησαν οι άρραβώνες της χαριτωμένης δίχως Μαρίας Στ. Ζεμπέκου μετά του άνθυποσημαγού κ. Σπύρου Π. Μεταξά. Τους εύχόμεθα ταχεία την στέφιν.

Οικογένεια Κ. Τούντα

Η βασίλισσα αναγκάστηκε ν' άνοιξη τ' όφρεμά της : τ' άχρυσά νομίσματα είχαν μεταβλήθη σε τριαντάφυλλα...

Η άγία με τ' άτριαντάφυλλα

Η καλωσύνη και τ' άθύματα μιάς βασιλίσσας της Πορτογαλίας

Δέν ύπάρχει στίπη στην Πορτογαλία, μικρό ή μεγάλο, μέγαρο ή κάλυδο, άπ' όπου να λείπη ή εικόνα ή το άναλυματάκι μιάς άγίας, με γλυκερά φυσιογνωμία και με την ποδιά της γεματή τριαντάφυλλα. Γιατί ή άγία 'Ισαβέλλα λατρεύεται σ' όλοκληρη αυτή τη χώρα, σάν πρότυπο για κάθε Πορτογαλίδα. Άκόμη και σήμερα, 600 χρόνια μετά τ' άνάτο της, Άντρες και γυναίκες της άνάβουν κεριά και της προσφέρουν λουλούδια.

Στίς 4 'Ιουλίου, όταν γιορτάζεται με μεγαλοπρέπεια ή γνήνη της στην Κοϊμπρα, ή άπαλή αυτή πανεπιστημιακή πόλις γεμίζει από προσκυνητάς κι' από τριαντάφυλλα — τα λουλούδια που συμβολίζουν τόν ώραιότερο θούλο αυτής της άγίας. Πράγματι, κάθε Πορτογάλος, θά σας διηγηθή πώς ή βασιλίσσα 'Ισαβέλλα αναγκαζόταν να κούβη μέσ' στις πτυχές του φορέματός της τ' άχρύματα που πήγαμε στους ζητιάνους, γιατί ο σύζυγός της ο σκληρός Βασίλης Ντινίξ της είχε άπαγορεύσει τ' έλεημοσύνες. Μια μέρα λοιπόν, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά της ο Βασίλης και τη όώτησε τί κρατούσε.

Άφού όότασε μια σιγνή, ή 'Ισαβέλλα απάντησε: «Τριαντάφυλλα, Μεγαλειότατε». Έκείνος όήτησε να τ' ά δώ. Η βασιλίσσα αναγκάστηκε ν' άνοιξη τ' όφρεμά της. Τ' άχρυσά νομίσματα λοιπόν, είχαν μεταβληθ' σε μυροδώρα τριαντάφυλλα!

Η 'Ισαβέλλα ήταν κόρη του Βασίλεως Πέτρου της Αραγονίας κι' είχε πάρει τ' όνομα της θείας της, της άγίας 'Ισαβέλλας της Ουγγαρίας. Οι Ιστορικοί αναφέρουν, ότι έκανε την πρώτη καλή πράξη της όταν ήταν άκόμη μωρό. Ένώ δηλαδή την κρατούσε στα χέρια του ο παππούς της, ο άίμοδιως 'Ιάκωβος Α' της Αραγονίας, πήρε ξαφνικά την άπόφασι να ειοινεύση με τούς ένθρους του.

Ο πατέρας της την έπωνόμασε «φύλακα άγγελος» τού Βασιλείου του. Δέν την κράτησε όμως για πολύ κοντά του, γιατί, στίς 12 χρόνια της, την πάντρεψε με τόν Βασίληά της Πορτογαλίας Ντινίξ. Έζησε 7 χρόνια εύτυχισμένη κοντά στον άντρα της. Τό 1290 όμως, άνισαν τ' άβασανά της. Τό έτος αυτό, έδεσε στον κόσμο μια κόρη, και τ' όπόμενο ένα γιού, τόν Άλφόνσο. Άφασώθηκε τότε τόσο πολύ στίς παιδιά της, όστε ο άντρας της θυμωσε, άδιόφορος πιά γι' αυτήν και όιχτηκε στους παρόνους έντρος. Άπέκτησε μάλιστα 5 νόθα παιδιά, από διάφορες φιλενάδες του. Η 'Ισαβέλλα, λοιπόν, τ' άπρε όλα στίς παλάτι, γιά ν' άνατραφούν όπως άξιζε στίς παιδιά ένός βασιλιά!

Πέρασαν 3 αιώνες περίπου. Τό 1612, άνοίχθηκε ο τάφος της. Μιά δυνατή εύωδια τριαντάφυλλων, ξεούθηκε άπ' αυτόν. Καί τ' όσμά της 'Ισαβέλλας βρέθηκε άνέπαφο έπειτα από 300 χρόνια!

Έτσι, τό 1625, ο Πάπας Ούρβανος Η' την άνεκθύρε άνία.

Ο Ντινίξ συνέχισε τις άπιστίες του. Η 'Ισαβέλλα όητούσε παρηγορία στην προσευχή και στή φιλανθρωπία. Με την σημαντική προσωπική περιούσια της, ίδουσε σχολεία, όρφανοτροφεία, άσπυλα, νοσοκομεία, έκκλησίες. Έξουσε πράγματι κάθε δυστυχισμένο. Καί είχε άξιοσημείωτα νομίσματα «ερασιτεχνού».

Ο λαός μίλούσε για τ' άθύματά της: Είχε γιατρέψει ένα όγκο μιας καλόγριας με την άπλη έπαφή τών γειώνων της, είχε ξαναδώσει την όρασι σ' ένα κορίτσι τυφλό έκ γενετής και είχε φέρει στίς λογικά του ένα τρελλό. «Άγία 'Ισαβέλλα» την άποκαλούσαν όλοι οι χωρικοί.

Οι θλίψεις της όώτσος μεγάλωναν, παράλληλα με τ' άλαστρία τού λαού της. Ο άντρας της, έννος πάντα άπέναντί της, άπαγόρευε κάθε τόσο τις άγάθεςόνες της. Η λατρευτή της κόρη πέθανε, μικρή άκόμη. Κι' ο γιός της, μεγαλώνοντας, γινόταν διεφθαρμένος, φιλόδοξος και κακός τρόπος.

Τό 1321, ο Άλφόνσος σήκωσε τ' άπλά κατά τού πατέρα του και θέλησε να τόν έκθρονίση. Ο Ντινίξ όρόκισθηκε να τόν σκοτώση. Έξώρισε δέ σ' ένα μακρινό χωριό την 'Ισαβέλλα, γιατί την είχαν συκοφαντήσει κάποιοι αλικοί ότι είχε ένθροονεί την άνταρσία τού γιού της.

Η βασίλισσα περνούσε τις ώρες της στήν έξορία με ύπστεριες και προσευχές, παρακαλώντας τόν Θεό να συνηλιωθούν πατέρας και γιός. Όταν έμαθε πώς έπρόκειτο να δώσουν μάχη στήν Κοϊμπρα, άδιόφορσε για τόν κίνδυνο που την άπειλούσε. Έτόξεε στήν πόλη αυτή και νουάτισε μπροστά στους δυο άντιπάλους. Αυτή τη φορά, οι παρακλήσεις της εισακούσθηκαν: Ο Ντινίξ κι' ο Άλφόνσος συνηλιώθηκαν. Μα όχι για πολύ! Σέ λίγους μήνες, ο Άλφόνσος έστρεψε τόν θόνο και τόν μίσερ του έναντίον ένός νόθου άδελφού του, τού Άλφόνσου Σάντσεθ.

Ο νέος αυτός ήταν φορόνιος, στοργικός, άγαπητός στον πατέρα του και στήν 'Ισαβέλλα και δημοφιλέστατος. Ξέροντας, λοιπόν, ο Άλφόνσος πώς ο λαός τόν μισούσε, φοβήθηκε πώς θά τούπαινε μια μέρα τόν θρόνο.

Πάτησε τότε τούς όρκους πίστews στον πατέρα του κι' έπιβίωσε με τόν έκθρονισμό άμέσως, μ' ένα πραξικόπημα. Η 'Ισαβέλλα έπενέθη και πάλι κι' άπέτρεψε τόν ευφύλιο πόλεμο. Η συμφιλίωση όμως αυτή, πληρώθηκε με τή υδνική έξορία τού Άλφόνσου Σάντσεθ.

Θλιμμένος για την άπώλεια τού άγαπημένου του γιού, ο Ντινίξ, όήτησε παρηγορία στή γυναίκα του. Δέν είχε πώπει άλλωστε ποτέ να την άγαπήσει κατά βάθος, παρ' όλες τις άπιστίες του. Δυστυχώς, ένα χρόνο μετά τ' μεταμέλεια του αυτή, άφώσθησε και πέθανε. Για ν' άξαναγισθούν οι άμαρτίες του, ή 'Ισαβέλλα έκανε τότε ένα προσκύνημα πεζή στήν Κομποστέλα της 'Ισπανίας.

Στήν έπιστροφή της υπήκε σ' ένα μοναστήρι που είχε ίδούσει ή ίδια στήν Κοϊμπρα. Έκει πέρασε τ' όπόμενα 10 χρόνια μ' εύλαδεια και προσοχή. Περιποιόταν τούς άρρώστους, έπλενε τις πληγές τών ζητιάνων...

Σέ ηλικία 64 έτών, έμαθε πώς ο γιός της θ' άνοικε πόλεμο έναντίον ένός ένγονού της, τού Άλφόνσου της Καστίλλης. Δίχως να γάση καιρό, πήγε να τούς βοη και να τούς συμφιλίωση, στίς Έστοριές. Τό μακρινό όμως έκείνο ταξίδι με τ' άποδία, κάτω άπ' τ' όλογερό καλοκαιρινό ήλιο, της στοίχισε τή ζωή. Έπεσε άδωσστη και ξεούχνησε στίς 4 'Ιουλίου 1335. Μετά τ' άνάτο της, τ' άθύματά της γίνονταν περισσότερα κάθε χρόνο. Κι' όστόσο τόν Βατικανό άρνείτο να την άνανώριση ως άνία.

Πέρασαν 3 αιώνες περίπου. Τό 1612, άνοίχθηκε ο τάφος της. Μιά δυνατή εύωδια τριαντάφυλλων, ξεούθηκε άπ' αυτόν. Καί τ' όσμά της 'Ισαβέλλας βρέθηκε άνέπαφο έπειτα από 300 χρόνια!

Έτσι, τό 1625, ο Πάπας Ούρβανος Η' την άνεκθύρε άνία.

Ανοίξτε τόν 1504. Μιά καινούργια άπόστολη για τόν Νέο Κόσμο έτοιμαζόταν να ξεκινήσει άπ' τη Χουέλαδα, που ήταν τόν έπίνειο της Σεβίλλης.

Σ' αυτήν θάπαιρνε μέρος κι' ο Φερδινάνδος Κορτές, ένας άπλος στρατιώτης άνάμεσα σ' εκατοντάδες άλλους.

Μα, κατά την παραμονή του στή Σεβίλλη, μπλέχτηκε στίς δίχτυα μιάς νεαρής κι' όμορφης παντρεμένης κι' αυτή ή έρωτική περιπέτεια του λίγο έλειψε να τόν κάμη να γάση για πάντα την εύκαιρία να έπισκεφθ' την καινούργια ήπειρο, όπως έπιθυμούσε.

Γιατί να τ' έγινε; Η ώραία του, που είχε παντρευτή έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο άπ' αυτόν, τόν προσκόλεσε ένα βράδυ στο στήθι της. Ο Κορτές πήγε έκεί λίγο πριν από τ' άναύχτα, όπως είχαν συμφωνήσει, σκαρφάλωσε στον τοίχο που περιέβαλλε τόν κήπο τού σπιτιού και περίμενε τόν σύνθημα της ώρας τού γιά να προχωρήσει.

Ήταν, όμως, γιγαντοσώμος κι' ο τοίχος, που δέν βρισκόταν σέ καλή κατάσταση, γκρεμίστηκε από τόν βάρος του. Έτσι, ο Κορτές σκεπάσθηκε από τ' άχρύματα και τις πέτρες και μωλωπίστηκε στίς χέρια και στίς πόδια. Σ' αυτή τη θέσι τόν βρήκε ο σύζυγος της ώραίας του, που είχε άκούσει τόν θόρυβο κι' είχε τρέξει έξω, κρατώντας ένα γυμνό έρπας τού χέρι του. Άρχισε άμέσως να τόν χτυπά μ' αυτό και τού έκαμε δυο μεγάλες πληγές στίς στήθος.

Άλλ' ο Κορτές που ήταν πολύ χερσόδυναμος — οι βιογράφοι του μας άφηνούνται πώς λυγίζε με τ' άχρύματα του μια σιδερένια ράβδο, όπως ένα κλαδί λυγαριάς και πώς μπορούσε να σπάζει μια δρύινη πόρτα με μια σπαριά — κατάφερε ν' άπαλλαγ' από τόν άντιπαλό του και ξαναγύρισε στίς στρατώνες.

Τ' άτραμάτα του ήταν, όμως, πολύ σοφά και χρείαστηκε να μείνη δυο όλόκληρους μήνες στο νοσοκομείο για ν' άνη καλά.

Μιά καινούργια άπόστολη έφυγε, εύτυχώς, έπειτα από λίγο καιρό. Κι' έτσι ο Κορτές έμπερε να πραγματοποιήσ' τ' όνειρό του.

Ήταν την έποχή εκείνη δέκα έννεα χρόνια κι' είχε περάσει ως τότε τή ζωή του διαδάζοντας και γράφοντας ποιήματα. (Όλοι οι βιογράφοι του μιλούν εγκωμιαστικά για τις καταπληκτικές γνώσεις του). Άλλά τώρα ένα εύρύτατο στάδιο δράσεως άνοιγόταν μπροστά του. Κι' ο Κορτές βρήκε την εύκαιρία να διακριθ' και ως πολεμιστής και ως διοικητής έπαρχιών και ως άνθρωπος προικισμένος με γόνιμο έπιχειρηματικό πνύμα. Έτσι, έγινε με τόν καιρό τ' όδεξ χέρι τού διοικητού της Νέας 'Ισπανίας — όπως είχαν άποκληθ' οι κησείς τού Ισπανικού στέμματος στή νέα ήπειρο — Ντιέγκο Βελάσκουεθ.

Άλλά, σέ λίγο, ή άγάπη για την ίδια γυναίκα τούς έκαμε θανάσιμους έχθρους.

Βρισκόταν τότε στίς Σαντιάγο της Κούδας μια 'Ισπανίδα, ή χήρα Σουαρέζ, μαζί με τις τέσσερες κόρες της. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Καταλίνα φημιζόταν σάν ή ώραιότερη νέα τών Άντιλλών.

Ο Κορτές την άγάπησε παράφορα. Άλλ' ή ένα δεχτική με ψυχρότητα την έξομολόγησή του και δέν τού έδωσε σοδάρεις έλπίδες.

Ο Βελάσκουεθ, όμως, που άναπαύσε επίσης την Καταλίνα, φαντάστηκε τόν άντίθετο και βρήκε κάποια πρόσφα για ν' άριξη τόν άντιπαλό του στή φυλακή.

Άλλά, τόν ίδιο βράδυ, ο Κορτές, που ή φύσις τόν είχε προικίσει με ήράκλεια δύναμη, κατάφερε να σπάσει τις αλυσίδες του, τραυμάτισε τρεις ή τέσσερες από τούς φρουρούς που βρέθηκαν στίς δόμο του και κατέφυγε σέ μια γειτονική έκκλησία.

Και τότε έγινε ένα από τ' άθύματα έκείνου, που άναφέρει συχνά ή έρωτική Ιστορία όλων τών έποχών. Η Καταλίνα, μαθαίνοντας με ποιά ήρωϊκό τρόπο είχε δραπέτευσει ο Κορτές, κατάλαβε πώς την άγαπούσε κι' άρχισε να τόν έπισκέπεται κάθε μέρα στήν έκκλησία και να τού πηγαίνει φαγητό και κρασί. Αυτό, όμως, έκαμε έξω φρενών τόν Βελάσκουεθ που έβαλε τούς άνθρώπους του να μπουν τή νύχτα κρυφά στήν έκκλησία και να συλλάβουν τόν Κορτές.

Τό σχέδιο αυτό στέφθηκε από έπιτυχία κι' ο Κορτές ώδηγήθηκε άλυσοδεμένος σ' ένα πλοίο που θάφευγε τ' άημερώματα για τήν 'Ισπανία. Κατάφερε, όστόσο, ν' άπαλλαγ' και πάλι από τ' άδεσμά του και βγήκε κολυμπώντας στήν θηρα.

Είχε, εύτυχώς, στήν κατοχή του ένα έγγραφο, που ήταν πολύ ένοχοποιητικό για τόν Βελάσκουεθ κι' έπειδή δέν υπήρχε κανείς άλλος τρόπος για να κάμη τόν άντιπαλό του να τόν άφήσει ήσυχο, άποφάσισε να τόν χρησιμοποιήσει. Τήν άλλη μέρα, λοιπόν, φόρεσε τή μεγάλη στολή του και πήγε στίς δικητήριο.

Αυτή τη φορά, ο Βελάσκουεθ κατάλαβε πώς είχε χάσει τόν πια χνίδι και δέν ξαναενώχλησε πιά τόν Κορτές, που παντρεύτηκε έπειτα από λίγον καιρό την άγαπημένη του Καταλίνα.

Έτσι τερματίστηκε αυτή ή μελαδραματική ύπόθεση.

Άλλ' ο Κορτές φλέγονταν πιά από τόν πόθο να πετάξει με τ' άδικά του φτερά. Η καινούργια ήπειρος ήταν άκόμη άγνωστη κατά τόν μεγαλύτερο μέρος της. Γιατί τάχα δέν θά καταχτούσε κι' αυτός ένα βασίλειο; Προετοιμάστηκε, λοιπόν, με προσοχή, συγκέντρωσε όλες πληροφορίες που μπορούσε και στίς 10 Φεβρουαρίου τού 1519 έξκίνησε για τή μεγάλη έπιχείρησή του. Τόν συνόδευαν σ' αυτήν 553 'Ισπανοί στρατιώτες, από τούς όποιους μόνον οι 45 είχαν πλοδόλα όπλα και 200 ίθαγενείς, που είχαν καταταχθ' κάτω από τή σημαία του. Διέτρε, έξ' άλλου, 14 κανόνια και μόνο 16 άλογα. Με τις μικρές αυτές δυνάμεις έπρόκειτο να κατακτήσει μία όλόκληρη αυτοκρατορία...

Στήν πρώτη σύγκρουση με τούς Μεξικάνους, ο Κορτές βρέθηκε άντιμέτωπος με έχθρους, που ήταν έκαστονταπλάσιοι σέ αριθμό.

Φερδινάνδος Κορτές, ο νικητής τών 'Αζτέκων

Θεό και τού έδιναν να τρώη μόνο πέταλα από τριαντάφυλλα. Έτσι, τόν δυστυχισμένο πέθανε μέσα σέ λίγες ήμέρες από έλλειψη τροφής.

Στό μεταξύ ο Κορτές κατέκτησε την καρδιά μιας όμορφης νεάς, που καταγόταν από κάποιο παρακλάδι της βασιλικής οικογένειας.

Η Μαρινάλι Τεναπάλ, όπως ήταν τ' όνομά της, τόν έλάτρευε κι' αυτή τού υπέδειξε τόν άσφαλέστερο τρόπο για ν' άκατακτήσ' την άπέραντη αυτοκρατορία τού Μεξικού.

Άλλ' έπειτα από κάμποσο καιρό, οι 'Αζτέκοι έπανεστάνησαν κι' ο Κορτές μόλις πρόφτασε να σωθ' σ' ένα πλοίο. Πήγε τότε στήν Κούδα, συγκέντρωσε γύρω του μερικές χιλιάδες πολεμιστές και ξαναγύρισε στίς Μεξικό σάν τιμωρός κι' έκδικητής.

Η χώρα άνακτήθηκε μέσα σ' έλάχιστο διάστημα κι' οι πόλεις της παραδόθηκαν στις φλόγες ενώ οι όημοι εργάζονταν άδιάκοπα μέρα και νύχτα. Υπολογίζεται ότι ο αριθμός τών έκτελεσθέντων ξεπέρασε τις πέννητα χιλιάδες.

Άνάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ο νέος αυτοκράτωρ Γκουατιμόζινο, που ο ίδιος ο Κορτές είχε άνέβασει πριν από λίγον καιρό στίς θρόνο του. Ο νικητής διέταξε να τόν κάψουν πάνω σέ σιγαλή

Στήν πρώτη σύγκρουσή του με τούς Μεξικάνους, ο Κορτές βρέθηκε άντιμέτωπος με έχθρους που ήταν έκαστονταπλάσιοι σέ αριθμό...

Φοβία, για ν' άκρατήση περισσότερο τόν μαρτυριο του και κατόπιν τ' άκρεμάσουν τ' όπια του.

Έπειτα άπ' αυτό τόν σκληρό μάθημα, οι 'Αζτέκοι δέν ξανασηκώσαν κεφάλι.

Ο Κορτές έγκαταστάθηκε κατόπιν στίς βασιλικές άνάκτορα, όπου έουσε σάν Βασίλης, περιτοχιζόμενος από μεγαλοπρέπη αύλη.

Μέσα σ' αυτά τ' άνάκτορα, ξετυλίχτηκε σέ λίγο μια άσπαιγιαστική τραγωδία. Ένα βράδυ, ο Κορτές φιλονικησε με τή γυναίκα του, πάνω στο θέμα τού, την έπιασε από τόν λαιμό. Άλλά τ' άχρύματα ήταν άσπαιγια κι' όταν χαλάρωσε τόν σφιγμένο του, είδε πώς ή Καταλίνα δέν ζούσε πιά...

Έπειτα άπ' αυτό τόν έγκλημα, όλοι τόν έγκατέλειψαν. Καί πρώτη από όλους ή Μαρινάλι Τεναπάλ, ίσως από πόθο, ίσως γιατί δέν τόν αγαπούσε πιά. Ο Βασίλης Κάρολος, έξ' άλλου, τόν άκήρυξε από τ' άξιώματά του.

Ο Κορτές γύρισε άργότερα στήν 'Ισπανία, όπου κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι, θέλοντας να εξέλσθ' για τ' άμαρτήματά του.

Λίγον καιρό άργότερα, όμως, έτυχε να ίσθ' μια άμφία τού ήγουμένου, που την άγάπησε άμέσως και τήν έκαμε γυναίκα του.

Άλλ' ή νέα του σύζυγος, αφού τόν βασάνισε για κάμποσο καιρό, πον έγκατέλειψε. Έτσι, ο Κορτές άπέμεινε και πάλι μόνος. Άφροσώθηκε τότε στή συνάντη τών περιφημών όποινημάτων του για τόν Μεξικό. Ο θάνατος τόν βρήκε τόν Δεκέμβριο τού 1547 στή Σεβίλλη. Ήταν τότε 62 χρονών. Πριν από λίγον καιρό, ο γιός του δον Μαρτίνος είχε άποπεραθ' να γινή Βασίλης τού Μεξικού. Άλλ' είχε άποτύχει κι' είχε πληρώσει με τόν κεφάλι του αυτό τόν προξικόπημα του.

Σημεία κινδύνου στη ζωή μας

Μερικοί άνθρωποι τραποκατοούνται με την απλή σκέψη μιας πιθανής αρρώστειας. Τους βασανίζει καθημερινώς ο εφιαλτικός φόβος πως θα πάθουν καρκίνο ή κάποια φοβερά ασθένεια που θα τους τσακίσει. Και τρένουν κάθε τόσο στο γιατρό.

Άλλοι πάλι σπάνουν στο αντίθετο άκρο: "Επί νοσήν ολόκληρα, αφήνουν να περάσει απαρατήρητος ο καρκίνος που αναπτύσσεται σε κάποιο σημείο του οργανισμού τους έχωσει, υφολογία χάνουν καθημερινώς βάρος και δυνάμεις, ή έχουν κενώσεις αιματηρές, ή υποφέρουν από δύσπνοια. Άκόμα κι όταν τους πηό νιατόρες πως κινδυνεύουν σοβαρά, δεν δίνουν πολλή σημασία.

Ο φόβος όμως ανθρώπου θέλει να μην άνηκε σε καμία άπ' τις δύο αυτές κατηγορίες. Θέλει να ξέρη τα συμπτώματα, που αποτελούν σημεία κινδύνου για τον οργανισμό του, και να τα ξεχωρίσει από τ' άλλα, τα κοινά και άσημαντα. Γι' αυτόν λοιπόν προορίζεται η σειρά αυτή που αρχίζουμε να δημοσιεύουμε, χωρισμένη σε ηλικίες και σε κατηγορίες προσώπων και παθήσεων. Ξεροντας πότε πρέπει ν' άνησυχήσουν πραγματικά θ' άποφύγη άρρώστειες άναίτιες και τραγωδίες που θα υπορούσαν να τον άπειλούσαν.

Προσρνή όμως: Δεν συνιστούμε καθόλου, σε περίπτωση πραγματικού κινδύνου, ν' αναλάβη μόνος του τη διάγνωση και τη θεραπεία. Αυτό είναι άποκλειστική δουλειά του γιατρού.

ΣΤΑ ΒΡΕΦΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΤΗΝ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΜΕ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΤΙΤΛΟ:

ΣΗΜΕΙΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Με τις διαφωτιστικές συμβουλές της σειράς αυτής, γραμμένες άπο τους μεγαλύτερους επιστήμονες της έποχης μας, άπλα, για να τις καταλαβαίνει όλος ο κόσμος, θα μωρήτε να έκτιμήσετε στην πραγματική του αξία κάθε σύμπτωμα, που θα παρατηρήσετε στον εαυτό σας ή στους δικούς σας. Για ν' άποφύγετε τις ύποχονδριακές ύπερβολές, για να μην παραμελήτε τους πραγματικούς κινδύνους και για να ακολουθήτε πάντα τον μέσον όρο, που είναι ο πιο σωστός και ο πιο λογικός, παρακολουθήστε τη νέα αυτή επιστημονική σειρά, που θα σας προσφέρει μία πολύτιμη βοήθεια για την διατήρηση της υγείας σας του μεγαλύτερου αγαθού του ανθρώπου.

συνήθως, που δεν έχει μεγάλη σημασία.

Όταν άνησυχή μία μητέρα γιατί φαίνεται χλωμό το παιδί της, άς ζητήσει να μετοήση ο γιατρός την αίμοσφαιρίνη του αίματός του. Άν ή ποσότης της βρεθής κανονική, δεν ύπάρχει λόγος άνησυχίας. Άν ο γιατρός τη βοή έλαττωμένη, θα άναζητήσει την αίτια. Πολλά άτομα, ξανθά δεν έχουν άρκετο αίμα στο δέρμα τους, κι έτσι φαίνονται διαρκώς άναιμικά, δίχως να είναι στην πραγματικότητα.

Καρκίνος.—Τά παιδιά δεν παθαίνουν καρκίνο του δέρματος, του στομάχου, των έντερων, της μήτρας — τις μορφές δηλαδή εκείνες που θανατώνουν τόσοσιν ένηλικούς. Μπορεί όμως να παθουν καρκίνο των νεφρών, του έγκεφάλου ή των όστών, που τον άνακαλύπτει συνήθως ο γιατρός με την εξέτασή.

Όξείς ρευματισμοί.—Πυρετός, συνοδευόμενος άπο πόνους στις αρθρώσεις, πρέπει να προκαλέσει άνησυχία. Γιατί πρόκειται ίσως για όξείς ρευματισμούς, που έχουν άργότερα ως συνέπεια σοβαρές καρδιακές παθήσεις. Το παιδί που έχει όξείς ρευματισμούς, δεν θέλει συνήθως να τό σηκώνουν στα χέρια, γιατί κάθε πίεση στο σώμα τό κάνει να πονή.

Άσθένεια της καρδιάς.—Μία πάθηση της καρδιάς μπορεί να έκδηλωθί με τη δυσάρεστη επίδραση της στην αύξηση και τη ζωτικότητα του παιδιού. Σε τέτοια περίπτωση, το παιδί μπορεί νάναι άνικανο να παίξει μπάλα ή να πάη ποδόλοτο. Μπορεί να λαχανιάζει τόσο εύκολα, ώστε να μην κατορθώνη να παρακολουθήσει τους γονείς του, όταν περπατάνε γρήγορα. Συνήθως, τους ζητάει να τό σηκώνουν στα χέρια, όταν πηγαίνουν περίπατο. Άμα κινηθί κάπως περισσότερο, τά χείλη του μελανιάζουν. Κι όταν κουρασθή άπ' το παιχνίδι, καθεται «κόκλαδόν».

Σκωληκοειδίτις.—Είναι άρκετά κοινή στα παιδιά, έκδηλώνεται δέ μ' ένα δυνατό πόνο στην κοιλία. Το χαρακτηριστικό είναι ότι ο πόνος αυτός ύπερβαίνει σε ένταση και διόκεται κάθε άλλον που έχει δοκιμάσει ποτέ τό παιδί. Άν παρουσιασθή τό βόαδύ, ή μητέρα πρέπει να υείνη όλη τη νύχτα δίπλα στο παιδί, κι άν δυναμώσει ο πόνος να είδοποίηση τό γιατρό. Άπαγορεύονται α ύστρα τ' άκα καθαριστικά.

Όταν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

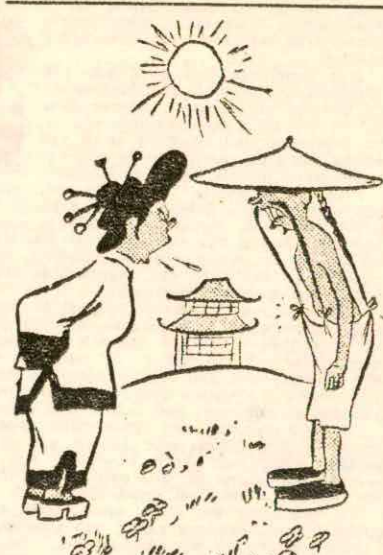
Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

Ένα μωρό υγιές δεν έινε άποκλειστικό παροδικό

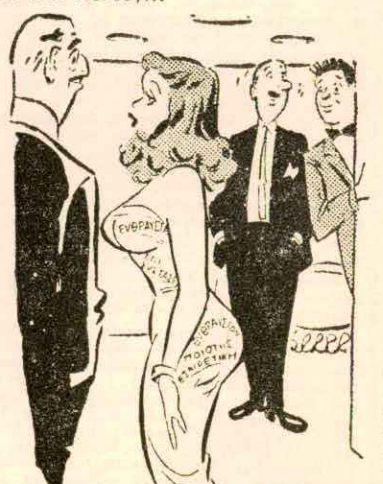
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε εικόνες

— Τσαν-Τσαν-Λι, βάζω στοίχημα πως έχασες πάλι τις τσιγάνες σου!...

Έπεσε νη: Για νάναι εύλικρινής, δεν θυμάμαι πιά πότε δώσαμε ραντεβού: Στις πέντε και δέκα ή στις δέκα και πέντε!...

— Ο μπαμπάς της είναι διευθυντής της ύπηρεσίας δερμάτων, στο Ταχυδρομείο!...

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ διοικούν γυναίκες

Πώς πρέπει να τους φέρονται

Τό Ίνστιτούτο Έρευνών της Άμερικής, ένα ίδρυμα που δίνει πολύτιμες συμβουλές στους έμψυχους, τραπεζίτες και βιομηχανούς του Νέου Κόσμου σχετικά με τη διεύθυνση των επιχειρήσεών τους, ανέλαβε τελευταία να διασώσει 80.000 έπιχειρηματίες, που είνε πελάτες του, να τό πως πρέπει να φέρονται προς τις γυναίκες που εργάζονται γι' αυτές.

Για να διεύθυνι λοιπόν κανείς γυναίκες με έπιτυχία — λένε τα πορίσματα των σχετικών έρευνών του Ίνστιτούτου — πρέπει να ξέρη σε ποιά σημεία είναι διαφορετικές από τους άντρες και να φέρεται άλογώς, χωρίς όμως ν' άφήνη τις γυναίκες να τό αντίληφθούν.

Στό διάστημα του δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, όταν πολλές γυναίκες άρχισαν να εργάζονται για πρώτη φορά, μία όμάς επιστημόνων τυτύωσε μία μελέτη με θέμα την εργαζόμενη γυναίκα. «Οι γυναίκες — έγραφε — είναι άπλώς μικροί άντρες».

Μά δεν είχαν δίκιο! Η παλιά φράση «τό αντίθετο φύλον είναι πιο άκρίβης. Οι γυναίκες είναι διαφορετικές από τους άντρες και όλες σχεδόν — συμπεριλαμβανομένων και των γυναικών που δεν τό παροδέχονται — θέλουν να τους φέρονται άνάλογα οι άντρες.

Οι γυναίκες, π. χ., παίρνουν τό διάφορο ζήτημα με προσωπικό τρόπο. Ρωτήστε έναν άντρα: «Άπο ποιά άγόρασεις αυτό τό κοράσι;» Θα άπαντήσει: «Άπο τό τάδε χαράπικο». Κάνετε την ίδια ερώτηση στη γυναίκα του και θα άπαντήσει: «Γιατί; Δεν σ' άρέσει;»

Γι' αυτό οι άντρες, που διεύθυνουν γυναίκες ως προϊστάμενοι, πρέπει να έχουν ύπ' όψη τους μερικούς σημαντικούς κανόνες, σύμφωνα με τα πορίσματα του Ίνστιτούτου Έρευνών:

1) Οι έπικρίσεις σχετικά με την έργασία μιας γυναίκας πρέπει να συνοδεύονται και άπο ένθαρυντικές λέξεις, για να μη προκαλούν ζήλο ή άπογοήτι.

2) Η έλλειψη καλών λόγων άπο μέρους ενός προϊστάμενου προς μία ύφισταμένη του ύπάρχει κίνδυνος να έρμηνευθί ως έκδήλωση άποδοκιμασίας. Συχνά, μία καλή φράση σε μία ύπάλληλο γίνεται πιο εύχαιστα δέκτη άπ' όσο μία σημαντική αύξηση ή άνταλλάγιο.

3) Οι γυναίκες ένδιαφερόνται περισσότερο για τό πρόσωπο παρό για τό πράγμα. Οι περισσότερες από τις γυναίκες, που εργάζονται σε μία έπιχείρηση, έχουν μία έντονη έμφύση να δώση μία είδικά ώργανωμένη ύπηρεσία.

4) Οι γυναίκες άγατούν με μάγισα τό κουβεντολόι. Μία όμάς άνδρών μπορεί να έργασθί μέσα σ' ένα δωμάτιο επί ώρες, χωρίς να ανταλλάγουν περισσότερες από δέκα φράσεις. Άν θέληση κανείς να άναγκάση μία όμάδα γυναικών να κάνει τό ίδιο, ή άποδοσι τους θα είνε πολύ φτωχή σε ποιοτήτα και ποσότητα. Γι' αυτό, έφ' όσον βέβαια τό είδος της έργασίας τό έπιτρέπει, καλύτερο είναι να δίνη ο προϊστάμενος μία σχετική έλευθερία στις γυναίκες στό ζήτημα αυτό.

5) Άντα, σε μία όμάδα γυναικών, ύπάρχει έκείνη που δίνει τό «στυλ» και που οι άλλες — άθελά τους — θαυμάζουν και προσπαθούν να τό μιμηθούν. Ο έξυπνος προϊστάμενος μπορεί να διεύθυνι περιόχως τό θηλυκό προσωπικό του, άν κατ' όσον ή ψυχολογική και ή χειραγωγήση της γυναίκα αυτή ύπάρχουν πολλοί τύποι εργαζόμενων γυναικών. Να μερικοί άπ' αυτούς:

Η γυναίκα της καρριέρας: Πιστεύει ότι μπορεί να κάνει τό δουλειά της τόσο καλά, όσο άποιοσδήποτε άντρας. Πιστεύει έπίσης ότι δεν έχει άνάγκη άπο έκφορές έπιδοκιμασίας άπο τον προϊστάμενό της. Στην πραγματικότητα όμως συμβαίνει τό αντίθετο: Οι έπαινοι την κολακεύουν τρομερά.

Η γεροντοκόρη: Προτιμά τον γάμο άπο την έργασία, αλλά δουλεύει σκληρά και άποδοτικά, δίνοντας στη δουλειά της τό περισσεύμα της δραστηριότητος, που θα τό έξοδε στην οικογένειά της. Έπικρίνει δέ έννοχλητικά τις συναδέλφους της που δεν εργάζονται όπως αυτή.

Η ώριμη παντρεμένη: Έξ αίτίας της ώριμότητός της, έχει πραγματική συνείδηση της ευθύνης της στην έργασία. Και εργάζεται σταθερά και άποδοτικά. Οι προϊστάμενοι όμως δεν πρέπει να την έπιδοσύνουν με έκτακτη έργασία, γιατί έχει να άντιμετώπιση και τό προβλήματα του νοικοκυριού της.

Η ύποψη ή νύφη: Πρόκειται για τη νεοά ύπάλληλο, που δεν νοιάζεται για προαγωγές και δεν δουλεύει σκληρά. Δεν περιμένει παρά την ώρα του γάμου, την άφίξη του «πριγκιπόπουλου». Η ύπάλληλος αυτή είνε συχνά ένας κίνδυνος για την πειθαρχία μεταξύ του προσωπικού μιας έπιχείρησης, ιδιαίτερα όταν είναι όμορφη.

Η μικρούλα: Τό κορίτσι, που μόλις βγήκε άπο τό σχολείο και που για πρώτη φορά εργάζεται, μπορεί να βάλι σε δύσκολη θέση τον προϊστάμενό της με την έλλειψη ώριμότητος και κατ' όσον ή με την άσθαισία της. Βλέπει τον προϊστάμενο στη θέση του πατέρα της και συχνά χρησιμοποιεί τό ίδιο καίριο και τό ίδιο ψευδοκαρδια για να τον «τουμπάρη».

Βάλετε καλά κυρίες στό μυαλό σας — κατ' όλην μία σχετική ένκύκλιος του Ίνστιτούτου Έρευνών προς τους έπιχειρηματίες — ότι μερικές γυναίκες χρησιμοποιούν τό δόγμα ως όπλο! Μην ύπακούετε ποτέ στό δόγμα! Διαφορετικά, ή κατάσταση θα ξεφυύνη άπο τό νείος σας!

Δεν χωρεί άμφιβολία ότι μερικές φορές οι γυναίκες άν τις καλοπιάσετε συμπεριφέρονται και εργάζονται με μεγάλη άπόδοσι.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΠΙΑΤΑΚΙΑ

Τά νέα αυτά πιάτα είνε πολύ πρακτικά για τό περβόρισμα ατόων. Είνε όλλανδικής κατασκευής και έχουν, όπως φαίνεται στην εικόνα μας, τό έξαιρετικό προσόν να καταλαμβάνουν λόγω του σχήματός τους έλάχιστο χώρο μέσα στα συρτάρια της κουζίνας.

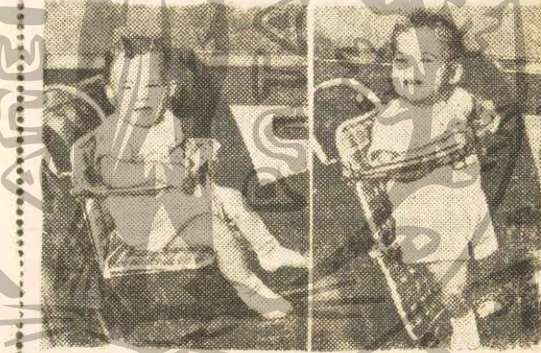
ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΝΩΣ

Τά παπούτσια αυτά βραδεύτηκαν πρό όλίγων ημερών σε μία είδική έκθεση του Άνδίνου. Πρόκειται να φορεθούν άπο τις Άγγλίδες άριστοκράτισσες κατά τις τελετές της στέψης της βασιλίσσης Έλισάβετ. Είνε κατασκευασμένα άπο κόκκινο βελούδο και διακοσμημένα με μία λωρίδα λεπτού δέρματος.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΠΟΥΛΙ

Τό κορίτσι αυτό είνε το μικρότερο κορίτσι του κόσμου. Έξοικονομεί δέ εύκολα με τον άνθρωπο, όπως βλέπετε στη φωτογραφία. Για τό σχηματισμένο μάλιστα μία όμα για τό μέγεθος του, άρκει να τό συγκρίνι με τό κορίτσι που άπάνη στα όπλα έχων κοίτη κοίτη.

ΚΑΘΙΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Χάρη στο νέο αυτό καθίσμα, στο έξος οι μητέρες θα παίρνουν μαζί τά μικρά παιδιά τους. Το καθίσμα αυτό προσαρμόζεται άπουδήποτε με μεγάλη εύκολία.

ΤΟΝ καιρό της Γαλλικής Ήπανάστα-
σεως, μόλις είχαν αρχίσει να υπο-
χωρούν οι βασιλόφρονες της Βανδέας,
ο στρατηγός 'Υσέ διάταξε τους στρα-
τιώτες του να καταλάβουν τους γύρω
λόφους και τὰ δόση.

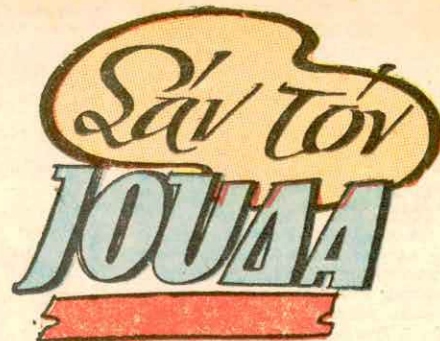
Ήταν βέβαιος ότι ο άδβας Ζωμπέρ
μ' άλλους τρεις τέσσερις μοναρχικούς
θα είχαν καταφύγει στο χωριό Μαρλύ.
Είχε υποσχεθεί λοιπόν ένα μεγάλο πο-
σό σ' εκείνον που θα του παράδινε το
Ζωμπέρ. Κανείς όμως δεν παρουσιάστη-
κε να τον προδώσει...

Τότε ο στρατηγός σκέφτηκε ότι ο
άδβας θα είχε μεταμφιεσθεί. Κι' έδωσε
έντολη ν' αδειάσουν τὰ σπίτια κι' οι
άποθήκες και ν' αμαζευτούν όλοι, άν-
τρες και γυναίκες στην πλατεία του
χωριού.

Πραγματικά, σέ λίγο όλοι οι χωρι-
κοί σύρθηκαν μπροστά στην εκκλησία.
Ο στρατηγός, αφού έρριξε μια μα-
τιά σέ καθένα χωριστά, σκέφτηκε:

«Ο Ζωμπέρ είναι ασφαλώς εδώ... Μ'
άκουει... Με βλέπει... Με τί τρόπο ό-
μως θα τον κάνω ν' αφανερωθεί;»

Οι σκέψεις αυτές έκαναν τον στρατη-

Ιστορικό διήγημα

κά... Θα με τουφεκίσουν, δεν είν' έτσι;

— Θα σ' αφήσω ελεύθερο, αν μου
παραδώσεις το Ζωμπέρ.

— Θα σάς τον παραδώσω! 'Αλλά
για να τον καταφέρω, πρέπει να γίνω
έτσι, σαν να έπρόκειτο να με τουφε-
κίσουν...

*

Οι χωρικοί, που ήταν συγκεντρωμέ-
νοι στην πλατεία, ταραχτήκαν με τον

— Σε λυπάμαι, φίλε μου, σε λυπάμαι, του
είπε ο Ζωμπέρ.

γδ ν' α ξεσπαση σέ άγριες φοβέρες:

— Θα κάψω όλο το χωριό, φώναξε
στο τέλος.

Μα οι χωρικοί τον άκουγαν σαν ά-
ποδλακωμένοι, χωρίς να μιλούν.

Ο 'Υσέ τους παράτησε, έξαλλος ά-
πό το θυμό του και γύρισε στο στρα-
τηγείο του. Σε λίγο παρουσιάστηκε
μπροστά του ο ύπασπιστής.

— Στρατηγέ, του είπε, ο αιχμάλωτός
μας ο Γερμανός λιποτάκτης, θέλει να
σάς μιλήσει...

— Να τον τουφεκίσουν! φώναξε ο
'Υσέ.

— Θα τον τουφεκίσουν, στρατηγέ
μου, αλλά θέλει, πριν πεθάνει να σάς
πη κάτι. Πρόκειται για τον άδβα Ζω-
μπέρ.

— Για τον άδβα; άπόρησε ο στρα-
τηγός. Φέρτε μου εδώ πόν Γερμανό!

Σέ λίγο ο αιχμάλωτος βρισκόταν
μπροστά στον 'Υσέ.

— Μπορείς ν' ανακαλύψεις τον άδβα;
τον ρώτησε ο στρατηγός. Τον ξέρεις;
Τον είδες ποτέ σου;

— Δεν τον ξέρω, 'Αλλά κάτι σκέφτη-

θόρυβο που άκουσαν σέ λίγο. Οι στρα-
τιώτες με τις λόγχες πάνω στα του-
φέκια, έσερναν δεμένο το Γερμανό αιχ-
μάλωτο.

Ψίθυροι άκούστηκαν άμέσως:

— Είναι ο Γερμανός λιποτάκτης! Θα
τον τουφεκίσουν!

Το πλήθος άνοιξε δρόμο να περάσει
ή συνοδεία. Ο αιχμάλωτος περπατού-
σε σιγά, πρώτος άπ' όλους, ανάμεσα
σε τέσσερις άνδρες. Ο στρατηγός έρ-
χόταν άπό πίσω του. Οι άλλοι στρα-
τιώτες άκολουθούσαν χτυπώντας τις
μπόττες τους.

Ξαφνικά ο μελλοθάνατος άρχισε να
παραπονιέται με φωνή γεμάτη άπελπι-
σία:

— Θα με τουφεκίσουν! *Ηρθε ή ώρα.
Μα δεν φοβάμαι το θάνατο! Φοβάμαι
μόνο το Θεό... Τρέμω για την τιμωρία
που περιμένει την ψυχή μου, που είναι
βαρειά άπ' τις άμαρτίες. Θα φύγω για
τον άλλον κόσμο χωρίς να έξιολογη-
θώ, χωρίς να δώ τουλάχιστον στο δρό-
μο μου έναν σταυρό. Έναν σταυρό,
πριν πεθάνω...

— Άκούγοντας τὰ λόγια αυτά ένας

ξανθός νέος ταραχτήκε. Έκανε μια κί-
νησε, σαν νάθελε να βγάλη κάτι άπ'
τον κόρφο του κι' άρχισε να σπρώχνει
τους χωρικούς για ν' αφάσει στην πρώ-
τη γραμμή.

— Μην κουνιέστε! Θα σάς καταλά-
βουν!... του ψιθύρισαν μερικοί χωρικοί.

— Άφήστε με να περάσω, τους ά-
πάντησε εκείνος. Πρέπει, φίλοι μου,
πρέπει...

Οι χωρικοί όμως ήταν άποφασισμέ-
νοι να μην τον άφήσουν. Τὰ ψιθυρίσμα-
τα ξανάρχισαν:

— Ήσυχάστε, για τ' όνομα του Θε-
ού! Θα ήταν τρέλλα να πιστέψετε στα
ψευτοπαράπονα του Γερμανού. Είναι έ-
νας κατάσκοπος! Φυλαχθήτε!...

Η συνοδεία πλησίαζε. Τα μάτια του
νέου έλαμψαν και με σταθερή φωνή εί-
πε πάλι:

— Μπορεί να είναι φάρσα, φίλοι μου,
άλλά μπορεί και νάναι αλήθεια! Δεν
θ' αφήσω ένα Χριστιανό να παρουσια-
στεί έτσι στο Θεό! Μη με κυττάξετε
πιά. Μη μου μιλάτε! Άφήστε να πε-
ράσω μόνος. Το άπαιτώ, στ' όνομα του
Χριστού!...

Οι χωρικοί υπάκουσαν και υποχώρη-
σαν. Όσο ο δὴθεν μελλοθάνατος πλη-
σίαζε, ή φωνή του άκούγόταν πιο συγ-
κινητική:

— Έλεος!... Δεν θέλω να πεθάνω
έτσι! Χωρίς να δώ έναν σταυρό!

Τότε ο ξανθός νέος προχώρησε, έδγα-
λε έναν σταυρό άπό τον κόρφο του κι'
άρχισε να ψιθυρίζει μια προσευχή. Ένα
άγριο ούρλιασμα άντήχησε ξαφνικά:

— Είναι ο Ζωμπέρ! Ο άδβας Ζωμ-
πέρ!...

Οι στρατιώτες παράτησαν τον μελ-
λοθάνατο, ώρμησαν πάνω στον νέο
και τον έδεσαν γερά. Ο 'Υσέ ήταν τώ-
ρα ολόχαρος. Οι άλλοι στρατιώτες με
τις λόγχες τους κρατούσαν τους χω-
ρικούς σέ απόσταση.

Ο άδβας Ζωμπέρ, με ρούχα σχισμέ-
να, ξαναβρέθηκε μπροστά στον Γερμα-
νόν αιχμάλωτο, που έλυνε τώρα ήσυχα
ήσυχα τὰ δεσμά του, λέγοντας:

— Δεν σάς είπα πώς θα έπεφτε στην
παγίδα;

Άκούοντας τότε τὰ λόγια αυτά, ο
Ζωμπέρ είπε με φωνή γλυκειά και γεμά-
τη συμπόνια στο Γερμανό:

— Σε λυπάμαι, φίλε μου, σε λυπά-
μαι μ' όλη την καρδιά μου...

Μα οι στρατιώτες τον έσπρωξαν για
να προχωρήσει και τον ώδήγησαν στον
τόπο της εκτέλεσής.

Ο Γερμανός αιχμάλωτος, ελεύθερος
πιά, αλλά με βαρεία καρδιά, έξακολου-
θούσε να στέκεται στην ίδια θέση.

— Τί ήθελε να πη ο άδβας; Τί ήθελε
να πη; ψιθύριζε.

Ξαφνικά, πίσω άπό το χωριό άκού-
στηκε μια όμορβροντία.

Ο άδβας Ζωμπέρ δεν ζούσε πια.

Ο προδότης άκούγοντας τους πυρο-
βολισμούς ανατρίχιασε. Και του φάνη-
κε πώς άκουγε πάλι τη γλυκειά φωνή
του Ζωμπέρ να του λέει:

— Σε λυπάμαι, φίλε μου, σε λυπά-
μαι...

Μα τί ήθελε να πη; Γιατί τον λυπό-
ταν ο άδβας;

Κι' άπότομα κάτι σαν τύφι, σαν με-
τάνοια πλημμύρισε την ψυχή του. Κα-
τάλαβε πώς ήταν ένας προδότης! Άρ-
χισε τότε να τρέχει, να τρέχει σαν τρελ-
λός, σαν να τον κυνηγούσαν οι τύψεις
του κι' ή φωνή του άδβα...

Την άλλη μέρα το πρωί τον βρήκαν
κρεμασμένο άπό ένα δέντρο. Είχε τιμω-
ρησει τον εαυτό του για την προδοσία
του, άπαράλλαχτα όπως κι' ο 'Ιούδας!

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ.

Τὰ συμπτώματα της ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Βοηθούν το γιατρό στη διάγνωση

Ο ΣΟ άνεβαίνει κανείς στην κλίμακα των ζωικών όντων,
τόσο το νευρικό τους σύστημα γίνεται πιο πολύπλοκο.
Κι' αυτό είναι εύλογο, έφόσον το δίκτυο των νευρών δι-
ευθύνει όλες τις εκδηλώσεις της ζωής μας, σωματικές και
πνευματικές.

Ένώ όλα τὰ άλλα κύτταρα του σώματος
άντικαθίστανται συνεχώς, τὰ νευρικά κύτταρα
μένουν πάντα τὰ ίδια, εκείνα που είχαμε εκ γε-
νετής. Γι' αυτό ακριβώς διατηρείται άμετάβλη-
τη ή προσωπικότης μας, παρ' όλη τη συνεχή
ανανέωση του σώματός μας. Γι' αυτό επίσης
είναι τόσο πολύτιμο και λεπτεπίλεπτο το νευ-
ρικό σύστημα.

Είπαμε «το νευρικό σύστημα», ενώ θα πρέπει
υάλλον να μεταχειρισθούμε πληθυντικό αριθμό.
Πράγματι, υπάρχουν δύο νευρικά συστήματα
στο σώμα μας: το «κεντρικό», που ξεκινάει ά-
πό το εγκέφαλο και διακλαδίζεται ως τὰ
λεπτότερα κινητήρια και αισθητήρια νεύρα. Και
το «συμπαθητικό», που διευθύνει τις ακούσιες
κινήσεις των όργάνων μας (την άναπνοή, την
κυκλοφορία του αίματος, τους παλμούς της
καρδιάς, τις συσπάσεις στομάχου και έντέρων,
τις εκκρίσεις των αδένων, κλπ.) Αυτό έχει ως
κέντρο του μια διπλή σειρά νευρικών γαγγλί-
ων, που βρίσκονται δίπλα στη σπονδυλική
στήλη.

Οι άρχαίοι φυσιολόγοι θεωρούσαν τὰ δυό
αυτά συστήματα τελείως ανεξάρτητα μεταξύ
τους. Σήμερα όμως έόρουμε ότι βρίσκονται σέ
στενή σχέση κι' ότι λειτουργούν συνδυασμένα.

Σέ μια «μηχανή» τόσο λεπτή και πολύπλο-
κη, είναι φυσικό να συμβαίνουν πολλές και διά-
φορες βλάβες. Έχει παρατηρηθεί ώστόσο ότι οι
νευρικές παθήσεις είναι συχνότερες στις έξε-λι-
γμένες ανθρώπινες φυλές, ενώ οι ίθαγενείς της 'Α-
σίας ή της 'Αφρικής τις άγνοούν σχεδόν. 'Ισως
να υπάρχει, στη σημερινή ζωή μας, κάποιος ά-
γνωστος παράγονς εκφυλίσεως του νευρικού συ-
στήματος, που προετοιμάζει την πασκαή του
πολιτισμένου ανθρώπου...

Δεν είναι εύκολη για το γιατρό ή διάγνωση
και ή θεραπεία των νευρικών παθήσεων. Τίε πε-
ρισσότερες όμως δυσκολίες παρουσιάζουν οι νευ-
ρωψυχικές ασθένειες, οι λεγόμενες «νευροπάθειες».

Οι γιατροί δεν δίνουν συνήθως πολλή προσο-
χή σ' αυτές τις παθολογικές καταστάσεις. Κι'
όμως ένας νευροπαθής είναι πραγματικά ά-
σώματος, όσο κι' ένας καρδιακός ή ένας στο-
μαχικός...

Ο δόκτωρ Ρού Μπρίλγκερ, διευθυντής της
Ψυχιατρικής Κλινικής του Νοσοκομείου του 'Ον-
τάριο, έχει καταστήσει ένα κατάλογο των κοινο-
τέρων συμπτωμάτων της νευροπάθειας. Τονίζει ώ-
στόσο ότι οι υποδείξεις του δεν πρέπει να θεω-
ρηθούν σαν γενικοί και άλύγιστοι διαγνωστικοί
κανόνες, αλλά σαν ένδειξεις που μπορούν να
βοηθήσουν σημαντικά το γιατρό στη διάγνωση
του. Μπορεί επίσης κι' ο ίδιος ο άσώματος να
τά αναζητήσει στον εαυτό του — άρκεί μόνο να
μην αψηφισθεί και μεταβληθεί σέ υποχονδρι-
ακό «κατά φαντασίαν άσθενή».

«Ας δούμε λοιπόν ένα-ένα τὰ συμπτώματα.

1) Έλλειψις πνευματικής συγκεντρώσεως.—
'Ο πάσχων υποφέρει άπό άγωνία, θέλει να κά-
νει κάτι αλλά δεν τολμάει. ή κάνει κάτι αλλά
φοβάται τις συνέπειες, ακόμη κι' εάν έξακολου-
θί ν' α τὸ κάνη.

2) Άδύνατη μνήμη.— 'Αν δεν όφειλεται σέ
ύστερία ή σέ όργανική πάθηση, είναι κατά πά-
σαν πιθανότητα άποτέλεσμα της έλλείψεως πνευ-
ματικής συγκεντρώσεως, για την οποία μιλήσα-
με πιο πάνω.

3) Κούρασις με την παραμικρή σωματική
άσκηση.— Έφόσον δεν υπάρχει φυσικός λόγος,

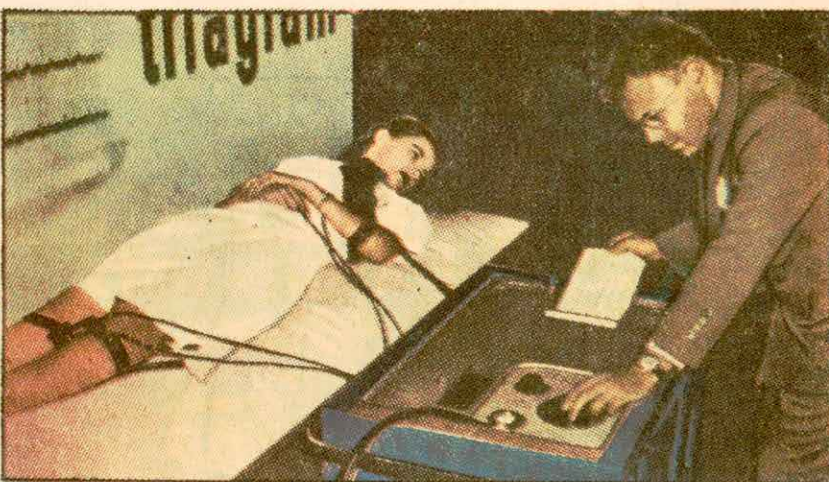
Το νευρικό συμπαθητικό σύστημα σχηματίζει ένα
πλέγμα λεπτών διακλαδώσεων σ' όλοκληρο το σώ-
μα και έλέγχει ή λειτουργία των διαφόρων όργα-
νων. Τα κυριότερα κέντρα που βρίσκονται στην
καρδιά (1), στον στομάχο (2), στους νεφρούς
(3), στα έντερα (4) και στην κύστι (5).

το σύμπτωμα αυτό είναι άσφαλώς συνέπεια συναισθηματικών
συγκρούσεων. Συνοδεύεται δε συνήθως άπό ταραγμένο ύπνο,
άπ' τον όποιο σηκώνεται κανείς το πρωί κατακουρασμένος.

Χρόνια κόπωση.— 'Ο άνθρωπος που λείει κείμαι διαρκώς
κουρασμένος, δεν κατορθώνει να προσαρμοσθή σέ κάποια
κατάσταση δυσάρεστη γι' αυτόν, που δεν μπορεί ώστόσο να
την αλλάξει. Με τὸ ν' ασχολείται δε διαρκώς με την κούρασή
του, κουράζεται ακόμη περισσότερο, κι' έτσι δημιουργείται ένας
φάυλος κύκλος.

Καρδιακή άρρυθμία και ταχυπαλμία.— 'Η καρδιά χτυπά-
ει γρηγορότερα όταν είμαστε φοβισμένοι ή θυμωμένοι, καθώς
κι' όταν έχη γίνει υπερευαίσθητη άπό μια νευροπάθεια. 'Ο άν-
θρωπος νομίζει τότε πώς είναι καρδιακός, κι' αυτό χειροτε-
ρεύει ακόμη πιο πολύ τη νευροπάθειά του. Για ν' αθεραπευθή
άπ' αυτήν πρέπει να λείψη ή βασική αίτία που την προκάλεσε.

Δυσκολία στην άναπνοή.— Συχνά, ή αίτία αυτού του συμ-
πτώματος είναι ο φόβος για μια σεξουαλική πράξη που μάς

Σέ ώρισμένες περιπτώσεις προσβολής του νευρο-
ψυχικού συστήματος, έξελύσσεται με τον ήλεκτρο-
καρδιογράφο ή λειτουργία του καρδιακού μυός.
Τὰ άσθενή ηλεκτρικά ρεύματα που παράγονται άπ'
αυτό το όργανο, παραλαμβάνονται με ήλεκτρόδια
έφηρμοσμένα σέ διάφορα σημεία του σώματος και
καταγράφονται αυτόματα από τη συσκευή.

προκαλεί ντροπή. Νοιώθοντας τότε ένοχο τον έ-
αυτό μας, άσπίζομε ν' αναπνέουμε γρήγορα και
«ρηγνά», σαν λαχανιασμένα.

Βαθείς αναστεναγμοί.— Φανεράνουν άγωνία,
μελαγχολία, βάρος στην καρδιά, που προκαλεί
νευρική υπέρταση.

Διάρροια, υπερβολικά ύδρα.— 'Οφείλονται
συνήθως σέ φόβο ή έξασψ. Συναντώνται ίδιως
στοις νευροπαθείς που φοβούνται να έμφανί-
σθουν σ' ένα δημόσιο χώρο.

Πόνοι και γουργουρητά των εντέρων.— 'Ο-
ταν έπαναλαμβανώνται συχνά, δείχνουν ότι το
νευρικό σύστημα υφίσταται ανάταξη. Το σύμ-
πτωμα αυτό, παρατηρείται σέ πολλούς ανθρώ-
πους κατά ή μετά μια ισχυρή συγκίνηση.

Νευρική δυσπεψία.— 'Η κατώτερη και ο
θυμός έμποδίζουν τη λειτουργία του στομάχου
και έλαττώνουν τις εκκρίσεις των εντέρων, με ά-
ποτέλεσμα ρεψίματα, σχηματισμό αερίων και
δυσκοιλιότητα. Άντίθετα, ή έξασψ και ή άγω-
νία αυξάνουν τη δράση του στομάχου και προκα-
λούν τη γρηγορότερη κένωση του, νυμμός πεί-
νας, όξεία και συχνά διάρροια.

Έλλειψις έμμηνου ροής.— 'Όταν δεν έχη
σωματικά αίτια, μπορεί να όφειλεται σέ φόβο
έγκυμοσύνης ή σέ μεγάλη επίθυμία γι' αυτήν.

Πονοκέφαλος.— 'Όταν συμπιπτη με θυμό ή
με άγωνία, έχει πιθανότατα νευροψυχική προέ-
λευση. Τὸ ίδιο κι' όταν ο πάσχων τον δειχθεί
μόλις έχει να κάνει κάτι τὸ ένδιαφέρον. 'Όσο
πιο άόριστη είναι ή περιγραφή ενός πονοκέφα-
λου, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες να όφεί-
λεται σέ νευροπάθεια.

Συναισθηματα κατωτερότητας.— Τὸ καλύτε-
ρο αντίδοτο εναντίον τους είναι μια ζωή ευτυ-
χισμένη και ικανοποιητική, σύμφωνα με τους κα-
νόνες της θρησκείας.

Υπερβολική εξάρτησις.— Τὸ πρόσωπο στο
όποιο προσκολλάται περισσότερο ο νευροπαθής
και θέλει να τὸν συνεχώς μαζί του, συνδέεται
στενά με την αίτία της παθήσεώς του. Χρειάζε-
ται δε συνήθως να τὸ άποχωρισθί για πολλὴν
καιρό, για ν' άποκαλυφθί αυτή ή αλήθεια.

Αστυνομικό διήγημα

ΕΙΣΑΙ τρελλός, Τζόε; Δεν θα μάθεις λοιπόν να κρατάς τη γλώσσα σου; Πώς θ' απορούσαν οι γνωστοί του Χένρυ Μπίλινγκερ, αν τον άκουγαν να μιλάει τόσο θυμωμένα στον αδελφό του—αυ-

Τά μούσινα χέρια

τός, που τον ήξεραν για ήσυχο και γλυκομίλητο!

—Ναί, έκανα λάθος, απάντησε ο άλλος. Μά πως μπορούσα να ξέρω πως έβαλε τα κρεμμυδάκια της στο ξυδί... Είπα μόνο: «Τί φασαρία είν' αυτή στην κουζίνα;» Κι' ή βεία...

...τάβαλε μαζί σου. Και συ της μίλησες μ' αούδαει. Τώρα θα μας αποκληρώσει!

Κι' ο Χένρυ έτριξε τα δόντια του. Τού φαινόταν πως έδλεπε κι' όλες τη θεία Έμμα, τη στρηνή γεροντοκόρη, να πηγαίνει στο συμβολαιογράφο της για ν' αλλάξει τη διαθήκη της. Τί ήλιθιος, ο αδελφός του!... Την είχε βίξει στο άδωο πάθος της να φτιάχνει κρεμμυδάκια τούρσι.

Κι' όμως, ως τώρα, τα πήγαιναν τόσο καλά! Ήταν αδελφή της καλής γυναίκας που τους είχε υιοθετήσει όταν άρρωσαν. Και τούς ανέλαβε, μετά το θάνατό της.

Θάχαναν τώρα 2 χιλιάδες λίρες! Μαζί τους, θα καταστρεφόταν κι' ο τοκογλύφος Ρέιναχ, που τους είχε δανείσει τόσα λεφτά, για να του τα δώσουν πίσω όταν θα κληρονομούσαν—πράγμα που δεν θ' άργουσε γιατί οι γιατροί έλεγαν πως η αδύνατη καρδιά της γριάς δεν θ' άντεχε πάνω από ένα χρόνο ακόμα.

Μα τώρα θα τους αποκλήρωνε η Έμμα. Θα χοιρόταν γι' αυτή την ευκαιρία, γιατί φέν τους πολυάνευε, κι' άλλωστε είχε συμπληρώσει τελευταίως κάποια άνηψιά της.

—Να πιάς άμείωση να της ζητήσεις συγγνώμη, είπε στον αδελφό του ο Χένρυ. Ίσως υπάρχει ακόμη κάποια ελπίδα. Είδε κι' έπαθε για να τον πείσει. Στο τέλος, ο Τζόε είπε: —Τη συγχίζομαι σαν το διάβολο! Ωστόσο, θα πάω απόψε, μετά το φαγητό.

Τ' απόγεμα, ο Χένρυ επρόκειτο να παίξει τένις με τη χαριτωμένη Ίρμα. Μα αντί να τον ανακουφίσει αυτή η σκέψη, έφερε το αντίθετο αποτέλεσμα: Σκέφθηκε πως είχαν έξαφνα γκρεμιστή όλα. Θάχανε την κληρονομιά... και το ώριότερο και πλουσιώτερο κορίτσι της γειτονιάς!

Βλαστημώντας άνάμεσα στα δόντια του, πήρε τη ρακέτα του και ξεκίνησε για το τένις. Στο δρόμο συνάντησε το Ρέιναχ, που τούρισε μια ματιά καθόλου φιλική...

—Επαιξε τένις άπαίσιμα. Ήταν νευρικός κι' άφρημένος. Αφού έφαγε ύστερα, μαζί με την Ίρμα, την άφισε, ποοφασίζόμενος πως είχε πονοκέφαλο.

Τόν έπνιγε η άπελπισία... Θάταν τρομερή η κατάσταση! Έκτος άν... Μια μαύρη ιδέα γεννήθηκε ξαφνικά στα μυαλά του...

Καλησπέρισε τον πόλιμαν, που φύλαγε στη γωνιά, και μπήκε ύστερα στο σπίτι του. Ή παραδουλεύτρα είχε φύγει.

Τώρα ο Χένρυ έτρεμε σύγκομος. Ή ιδέα του έγκληματος ρίζωνε μέσα στο μυαλό του κι' έπνιγε τις τύψεις... Ο αδελφός του του ήταν πάντα ε-

Ο Χένρυ άρπαξε την θεία του από το λαιμό...

να πρόσκομμα! Αυτός έφταιγε τώρα, κι' αυτός έπρεπε να πληρώσει!

Φόρεσε ένα ζευγάρι λεπτά γάντια, άνοιξε λίγο την εξώπορτα και γλυστροσε έξω, χωρίς να τον αντιληφθεί ο αστυφύλακας που περιπολούσε.

Πέντε λεπτά άργότερα, είχε κρυφτή στον κήπο του σπιτιού της Έμμας. Άκουσε τη στρίγγλη φωνή της γεροντοκόρης που λεγε:

—Έξω μεθύστακα. Έχω ν' άποτελειώσω τα τουρσιά μου... Δεν θ' άφισω πεντάρα σε σένα και στον αδελφό σου! Άρκετά σάς έθρεψα, τεμπέληδες, ναρκαμοφάγηδες!

Ή ψηλόλιγνη σιλουέτα της φάνηκε στην πόρτα, πίσω απ' το Τζόε, που κατέβαινε τα σκαλοπάτια και της φώναζε φευγοντας:

—Μούρχεται να σε πνίξω, γριά-στρίγγλα!...

Ή γριά ξαναμπήκε στο σπίτι κι' έκλεισε την πόρτα. Ο Τζόε πέρασε κοντά απ' τον αδελφό του, τρεκλίζοντας απ' το μεθύσι.

Ή καρδιά του Χένρυ χτύπησε γοργά. Τόν βοηθούσε η τύχη! Περύμενε λίγα λεπτά ακόμα, κι' ύστερα έτρεξε και χώθηκε άδωροβα στο σπίτι.

Ή γεροντοκόρη νοηολογούσε, στην κουζίνα, θυμωμένη. Ο Χένρυ πήγε ως εκεί.

—Θεία! πρόφερε, άνοιγόν-τας την πόρτα

Ή Έμμα ήταν σκυμένη πάνω απ' το νεροχύτη, άπασχολημένη με τα τουρσιά της. Γύρισε κι' είδε το νέο. Και το ύφος του την τρόμαξε τόσο. Ωστε το βάλο που κρατούσε έπεσε απ' τα χέρια της.

Την ίδια στιγμή, ο Χένρυ πήδησε, και την άρπαξε από το λαιμό.

Για μερικές στιγμές, τ' άδύνατα χέρια της, βρεγμένα ακόμα με ξυδί, προσπάθησαν άπελπισμένα ν' απομακρύνουν το δολοφόνο της. Ύστερα σωρίστηκε χάμω. Ο Χένρυ έσκυ-

νησάντας, ο άστυνομικός έδειχνε το στήθος του Χένρυ.

Μα εκείνος δεν τον άκουγε πιά. Κύτταζε με γορλωμένα ματιά τα πέτα του, μπλε σακκακιού του—βαμμένου με άκυανού ήλιοτροπίου. Πάνω σ' αυτά διακρίνονταν τα κόκκινα ίχνη δύο λιπάσαρκων χεριών... των χεριών του θυμάτος του, που είχαν άποτυπωθή στο ρούχο του, την ώρα του έγκληματός του!

ΣΩΡΖ ΒΕΝΣΑΝ

© ©

Ο θάνατος πάνω στο Σταυρό

Ο Κικέρων έλεγε ότι ή σταύρωσι είναι «ή πιο άπάνθρωπη, ή πιο άπαίσιμα κι' ή πιο μαρτυρική θανάτωσι που έπενωσε ο άνθρωπος». Ο θάνατος πάνω στον σταυρό ήταν γνωστός και πρό Χριστού στις Ίνδιες, στην Περσία, στην Αίγυπτο, στην Ιουδαία.

Οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τη σταύρωσι περισσότερο ως άτιμωτική ποινή παρά ως τιμωρία. Γι' αυτό και την επέβαλαν συνήθως στους δούλους, σ' όσους έφεταν σε βαρεία παραπτώματα άνυπακοής, σ' όσους επαναστατούσαν ενάντιον των κυρίων τους και σ' όσους προκαλούσαν στάσεις και λεηλασίες.

Το φορτικό μαρτύριο της σταύρωσας δεν έγκειται στη σοβαρότητα των πληγών των άνω και κάτω άκρων εκείνου που σταυρώνεται, αλλά περισσότερο στην όδυνηρότητά τους. Γιατί, εξ αίτιας της συγκεντρώσεως στα άκρα του άνθρωπίνου σώματος ενός πλήθους νευρικών πλεγμάτων, τα χέρια και τα πόδια έχουν ευαίσθησια πολύ μεγαλύτερη παρά το υπόλοιπο σώμα. Γι' αυτό ο σταυρωνόμενος υπέφερε πόνους φοιχτούς. Ήταν μάλιστα τόσο μεγάλο το μαρτύριο του από τους πόνους, ώστε σε τρεις-τέσσερις ώρες δεν έδλεπε πιά, δεν άκουγε και δεν αισθανόταν.

Όλα του τα νεύρα παρέλυαν ολότελα, το σώμα του γινόταν κίτρινο, πλασάρο κι' οι φλέβες του φούσκωναν. Τα νύχια των χεριών και των ποδιών του έπαιρναν χρώμα μολυβί κι' ο ιδρώτας έτρεχε απ' όλα του το σώμα σαν ποτάμι. Υπάρχουν όμως και παραδείγματα καταδίκων, που έζησαν μερες ολόκληρες, καρφωμένοι πάνω στο σταυρό. Ένα τέτοιο γεγονός αναφέρει μια άγγελική έφημερίδα: Πρόκειται για έναν Κινέζο, που καταδικάστηκε ν' άποκεφαλισθή, αλλά ζήτησε ως χάρι να σταυρωθή... για να μη βρεθή χωρίς κεφάλι κατά τη Δευτέρα Παρουσία!

Εμενε δε επί 5 μέρες στο σταυρό ώσπου για εύσπλαχνία τόν άποτελείωσαν.

—Μια στιγμή! διέκοψε ο άλλος άστυνομικός. Σας άρέσει το ξυδί, κ. Μπίλινγκερ;

Μια άόριστη μά τρομερή άνησυχία έφίξε την καρδιά του Χένρυ. Τί σημαίνει αυτή ή έρώτησι;...

—Όχι, απάντησε βιαστικά. Δεν άνέχομαι ούτε τη μυρωδιά του!

Ενα έλαφρότατο άρωμα, ύπόπτου προελεύσεως, έκανε πολλούς άντρες να βρουν το μυαλό τους... Ο ήθοποιος όμως του κινηματογράφου Άλαν Γιούνγκ είχε ολοκάθαρη τη συνείδησή του, όταν γύρισε το βράδυ εκείνο στο σπίτι του απ' το στούντιο της R. K. O., όπου είχε έργασθή όλη την ήμερα για το νέο φίλμ «Ο Άνδροκλής και το λιοντάρι».

Ο Βίκτωρ Ματιούρ και ή Τζίν Σίμμονς σε μία σκηνή του φίλμ «Ο Άνδροκλής και το λιοντάρι»...

Ωστόσο, τόν δέχτηκαν ψυχρότατα δυο διαχυτικά συνήθως μέλη του σπιτιού του...

Ο σκύλος του πρώτος του έριξε μια έρευνητική ματιά, γαύγισε κι' έφυγε τρέχοντας, με την ουρά κάτω απ' τα σκέλια. Άπορώνας γι' αυτή την άπροσδόκητη συμπεριφορά, ο Άλαν πλησίασε τη γάτα του. Εκείνη όμως πήδησε πάνω, πανικόβλητη, και χώθηκε κάτω απ' το ντιβάνι άφου έσπασε δυο βάζα στη βιαστική φυγή της.

Επιτέλους, ο Άλαν βρήκε την εξήγησι, που ήταν άπλουστατή: Ή χαρακτηριστική μυρωδιά του λιονταριού άναστατώνει όλα τα άλλα ζώα. Στο φίλμ λοιπόν, όπου έπαιζε το ρόλο του Άνδροκλή, ο Άλαν βρισκόταν συνεχώς σε στενή συνάφεια μ' ένα λιοντάρι, το «Τζέκυλ», όπως άπαιτούσε ή υποβασί του έργου.

Κι' αυτό επανέληθη επί πολλές μερες, όσο κράτησε δηλαδή το γύρισμα των κυριωτέρων σκηνών του φίλμ. Σε μια απ' αυτές μάλιστα, ο Άλαν—Άνδροκλής έβγαλε ένα άγκάθι απ' το πόδι του θηρίου.

Ευτυχώς, ο «Τζέκυλ» ήταν ένα σχετικά ήμερο λιοντάρι, «βετεράνος» της όδους. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και για το σύντροφό του, τόν «Πασά», ένα δεύτερο λιοντάρι πολύ πιο δύστροπο και δίχως κινηματογραφική πείρα. Αυτό μπόρουσε ν' άγριέψη κάθε στιγμή. Το φύλαγαν λοιπόν συνεχώς δυο καλοί σκευεταί, έτοιμοι να τόν πυροβολήσουν και να τόν σκοτώσουν, αν δοκίμαζε να έπιτεθή στους ήθοποιους.

Πρέπει δε να σημειωθή ότι τα δυο θηρία λάβαιναν μέρος στο ένα τρίτον του φίλμ... Ευτυχώς, έπαιξαν το ρόλο τους ως το τέλος, χωρίς να συμβή κανένα άπεικταίο.

Πάντως, όλοι όσοι τα πλησίαζαν, είχαν φροντίσει να παίρνουν καθημερινά χάπια με χλωροφύλλη. Ή ουσία αυτή έχει την ιδιότητα να εξουδετερώνει τις διαφορές όσμες. Έλάττωνε λοιπόν σημαντικά και τη φυσική άνθρώπινη μυρωδιά των ήθοποιών, κι' έτσι τούς έκανε λιγώτερο όρεκτικούς για τα πεινσμένα θηρία!

Ωστόσο, ή χλωροφύλλη δεν μπόρουσε να εξαλείψη τη μυρωδιά του λιονταριού, που έμενε πάνω στο σώμα του Άλαν Γιούνγκ και κατατρόμαζε το σκύλο και τη γάτα του...

Ή Τζίν Σίμμονς, ή πρωταγωνίστρια του φίλμ, δεν άργησε να συνήθισι στην παρουσία των λιονταριών, σαν ναχε κοντά της το σκυλάκι της! Για να βραβεύσουν αυτήν την ύπομνη και τη γενναιοσύνη της, οι συνάδελφοί της της προσέφεραν, στο τέλος της έργασίας ένα «δάφνιο στεφάνι» με χρυσά φύλλα—το ίδιο που φορούσε στο φίλμ ο Μώρις Έθανς, ως Καίσαρ.

Θ' άξιζαν ωστόσο την ίδια άνταμοιβή και ο δπρωτάρης Χάρυ Στράντλινγκ με τους βοηθούς του, για τούς κινδύνους και τις ταλαιπωρίες που πέρασαν. Κάποτε π.χ. έφυγε απ' το κλουβί του ο «Πασάς» και τούς έστρωσε στο κνήγι...

Κατά σύμπτωση, την στιγμή εκείνη ή ήθοποιός Έλσα Λάντσεστερ (ή σύζυγος του Άνδροκλή στο φίλμ) στεκόταν κάτω από μια πανύψηλη σκάλα 20 μέτρων, κουδεντιάζοντας με κάποιο συνάδελφό της. Κι' έλεγε, κυττάζοντας ψηλά:

—Δεν θα σκαρφάλανα έκει πάνω, κι' αν ακόμη μούδιναν ένα έκατομμύριο δολάρια!

Μόλις είχε προφέρει τα λόγια αυτά, άκούστηκαν φωνές κι' ούρλιασματα φόβου. Ο «Πασάς» είχε βγή απ' το κλουβί του!... Όταν άποκαταστάθηκε έπιτέλους ή τάξις, άκούστηκε ή φωνή της Έλσας από ψηλά:

—Το πιάσατε, άλήθειαι...

Είχε σκαρφάλασει ως την κορυφή της σκάλας, χωρίς να χρειασθή να της δώσουν ούτε ένα δολάριο γι' αυτό...

Ο Τζέκυλ δεν έκανε τέτοιες άνταρσίες. Είχε όμως κι' αυτός τις ιδιοτροπίες του. Π. χ. στα διαλείμματα της έργασίας ένοουσε ν' άνεβαίνει και να έσπλύνεται στα άνετα και πολυτελή στρώματα, τα προωρισμένα για τούς ήθοποιούς που παρίσταναν στο έργο τούς Ρωμαίους άρχοντες! Κι' ο φροντιστής διαμαρτυρόταν, γιατί έπρεπε κάθε φορά να καθαρίζη και να σιδερώνη τα πολύτιμα στρωσίδια.

Ο δαρμαστής Μέλ Κούντς, που είχε αναλάβει όλη την έπίδεδψη των λιονταριών, δοκίμασε τού κάκου κάθε ήπιο μέσον, για να κόψη αυτή τη συνήθεια του «Τζέκυλ». Στο τέλος, έλασε το πρόβλημα ο Άλαν Γιούνγκ. Σκόρπισε δηλαδή πάνω στα στρώματα μολικό πιπέρι. Ο «Τζέκυλ» τού μύρισε και δεν τα ξαναπλησίασε πιά!

Και σε μιά άλλη όμως περίπτωση είχε γίνει ένοηλητικός ο «Τζέκυλ», με τα παιχνίδια του: Στο έδαφος του στίβου είχαν τοποθετηθή μερικές πλάκες. Το λιοντάρι λοιπόν τις έσπρωξε με το πόδι του, είδε πως κουνιόνταν εύκολα και τις πέταξε απ' τη θέσι τους για να διασκεδάση, σαν το σκύλο που σκάβει για ένα θαμένο κόκκαλο... Την άλλη μέρα όμως, γέλασαν όλοι μαζί του, όταν προσπάθησε τού κάκου να τις ξαναβγάλη. Γιατί τώρα ήταν φτιαγμένες από μπετόν χωμένο βαθεία στο έδαφος!

Σε μιά δραματική σκηνή του φίλμ, τα λιοντάρια κοιμάτισαν την πολυτελέστατη και πανάκριδη βασιλική «πορφύρα» του Καίσαρος. Το ρούχο αυτό κόστισε περί τα 22.000 δολάρια κι' ήταν φτιαγμένο από 7 μέτρα κόκκινο βελούδο έξη φύλλα χρυσού 24 καρατιών κολλημένα στο ύφασμα και 2.000 ήμιπολύτιμα πετράδια. Μετά το γύρισμα της σκηνής αυτής δε μπόρεσε να ξαναδοθεούν όλα τα πετράδια και το χρυσάφι.

Όπως είπαμε και στην αρχή, ο Άλαν Γιούνγκ δεν έπαθε ούτε μια γρατζουνιά, μολονότι δρισκόταν κοντά στα λιοντάρια περισσότερες ώρες από κάθε άλλον. Ένα πρωί ωστόσο, έφτασε στο στούντιο με δεμένο το χέρι. Δεν τόν είχαν άμως δαγκώσει τα λιοντάρια, αλλά... μιά έξημερωμένη φάκια, σ' ένα πρόγραμμα τηλεόρασης όπου είχε λάβει μέρος το προηγούμενο βράδυ!

Όταν τελείωσε το γύρισμα, είχε γίνει τόσο καλός φίλος με το «Τζέκυλ», ώστε δέχθηκε πρόθυμα να τόν πάρη μαζί του και να τόν παρυσιάση σ' ένα νυκτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ. Νομίζετε τώρα πως τρώμαζαν οι πελάτες τού κέντρου; Κόψε άλλο. Δεν έδωσαν καν σημασία στο θηρίο. Κι' εκείνο τούς έδειξε την ίδια άδιαφορία!

Σε μιά από τις σκηνές του φίλμ ο Άλαν—Άνδροκλής βγαίνει ένα άγκάθι από το πόδι του λιονταριού...

Η Θεία Δίκη

Ο άρρωστος άνοιξε τα μάτια του και ρώτησε με άγνοια:

— Δέν ήρθε κανείς άλλος;

— Όχι, δέν ήρθε. Μήτσο... του άπάντησε ο φίλος του.

— Ούτε κι η γυναίκα μου;

— Όχι, ούτε κι αυτή... Μά πώς νάρθ; Χρόνια και χρόνια της έκαμες την καρδιά! Έσύ σκότωσες το παιδί της! Έσύ την κατάστρεψες κι αυτή και την εξευτέλισες και την έκανες ένα ανόητο κορμάκι!

— Έλεος! Για τ' όνομα του Θεού! Ηθελα νάρθ για μια μόνη στιγμή! Νά με συγχωρήσει! Νά με συγχωρήσει! Νά με συγχωρήσει!

— Είμαι άργα πιά... Ηρθε η ώρα να πληρώσεις... Κι' εγώ άκομη θα ήθελα να σου πω λόγια παρηγοριάς, μα δέν βγαίνουν από το στόμα μου! Έκανες όλο τον κόσμο να σε μισηση!

Ο άρρωστος έκανε μια τελευταία προσπάθεια...

— Τό ξερεί η γυναίκα μου πώς πεθαίνο; ρώτησε.

— Ναι, μα τό ήλωσε: Δέν θάρθ να σε δει. Δέν μπορεί ν' άντικρουση τό δολοφόνο του παιδιού της!

— Έλεος! Στενάει μέσα στην έπιθανάτι άγωνία του ο άρρωστος...

— Δέν υπάρχει για σένα έλεος. Δέν θα βρεθ άνδρας να σε συγχωρήσει. Ο άρρωστος γύρισε τα σόσμενα μάτια του προς τον φίλο του.

— Κι' εσύ; Κι' εσύ λοιπόν με μισείς; ψιθύρισε.

— Ναι, Μήτσο, γιατί σωστά είκσαι χρόνια, ήμουν ο μοναδικός μάρτυς του φοβερού ελγήματος σου.

Ο άρρωστος θέλησε κάτι να πει, μα δέν μπόρεσε πιά. Τη φωνή του την έπνιξε ο έπιθανάτιος ρόγος. Βασανίσθηκε πολύ, μέχρι να βγει η ψυχή του. Θά έλεγε κανείς ότι άκομη ως την τελευταία στιγμή περιμενε μήπως έρθη η γυναίκα του, για να της ζητήσει να τον συγχωρήσει. Μα εκείνη δέν ήρθε... Κι' έτσι ο άνδρας αυτός πέθανε σάν σκυλί. Όπως ακριβώς του άξιζε!

Ποιά ήταν τώρα τό έγκλημα του; Είχε σκοτώσει τό παιδί του! Τό μοναδικό παιδί του! Και να πώς είχε τό δράμα αυτό το δυστυχισμένου παιδιού, του χωρίς οικογένεια...

Ο άνδρας της ιστορίας μας ήταν ένας άσπας γλεντζής της 'Αθήνας. Άφοδ σπατάλησε τα νεύτα του και τό πιο σημαντικό μέρος της περιουσίας του, στά σαράντα χρόνια του άποφάσισε να παντρευθ. Μα όπως ήταν καχύποπτος, κι' είχε κάνει ένα σωρό άτιμίες στη ζωή του, δέν είχε καμμία εμπιστοσύνη στις γυναίκες. Σκέθηκε λοιπόν ότι θα ήταν προτιμώτερο να πάρη μια μικρή όρφανή, ώστε να μην έχη να κάνει με στενούς συγγενείς, με άδελφά και πεθερικά. Στο κάτω-κάτω της γραφής θα μπορούσε και να τη διώξη άκομη χωρίς κανείς να του ζητήσει εύθύνες...

Έτσι, άφοδ έμεινε εδω κι' εκεί, βρήκε τό κορίτσι που του χρειαζόταν κι' έπειτα από λίγον καιρό τό παντρεύτηκε.

Η γυναίκα του ήταν πολύ όμορφη. Συγκρατημένη και λογική. άποφάσισε στο νοικοκυριό της, νιώθοντας εύγνωμοσύνη γι' αυτόν τον άνδρα, που την είχε βγάλει από την περιπέτεια ενός άδέσποτου μέλλοντος.

Μα ο άνδρας αυτός, από τους πρώτους κι' όλας μenses, άρχισε να φέρει βάνους στη γυναίκα του. Τίποτα δικό της δέν τον εύχαριστούσε. Ποτέ δέν της είχε πει ένα καλό λόγο. Διαρκώς την άποπαίρνε και μπροστά στους φίλους του και μπροστά σε άγνώστους. Παντού!

Κι' η γυναίκα του έσκυβε τό κεφάλι και κατάπινε όλες τις πίκρες που την πότιζε.

Σαφινικά όμως τον άντρα της τον έπιασε μεγάλη στενοχώρια:

— Δέν φτάνει που είσαι τεμπέλα και γλωσσού, της είπε μια ήμερα, μα είσαι και στείρα! Δέν θα μου χορήσει ένα παιδί... Θα γεράσουμε σάν δυο κούτσουρα! Δέν ξερώ γιατί άκομη σ' άνέχομαι στί σπiti και δέν παίρνω καλύτερα μια δούλα να με περιποιήται!

Η γυναίκα τότε πήγε σ' ένα γιατρό. Κι' εκείνος διεπίστωσε ότι τό λάθος δέν ήταν δικό της. Τό σφάλμα ήταν του άνδρα της, που ο όργανισμός του είχε κουραστή προσωρινά, από τις άσυντίες. Μα δέν τόλμησε να του πει τίποτα. Τον άφησε με τις στραβές ιδέες του, έλπίζοντας ότι μια μέρα θα καταλάβαινε τό λάθος του...

Λίγο όμως καιρό κατόπιν συνέβη κάτι, που κανείς δέν μπόρεσε να τό φαντασθ. Η γυναίκα ένοιωσε ότι ήταν έγκυος. Τόση ήταν η χαρά της, που έτρεξε να πείσθ στην άγκαλία του άντρα της, λάμποντας από εύτυχία και να του πει:

— Θά σου χορήσω ένα παιδί!...

Έκείνος όμως έγινε κατάχλωμος και τινάχθηκε άπάνω, σάν να τον είχε δαγκώσει φίδι. Την χτύπησε στο πρόσωπο, την έσπρωξε άπότομα από κοντά του και της φώναξε, έξαλλος:

— Αυτό σου έμεινε! Νά κανής και παιδί. Και τώρα θέλεις να με πείσεις ν' αναβρέσω τό παιδί ενός άλλου! Φύγε από δω! Έξω από τό σπiti μου...

Μάταια έκείνη προσπάθησε να του δώσει να καταλάβη ότι είχε άδικο, ότι του ήταν τυφλά άφοσιωμένη. Έκείνος δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα! Την έδειρε μέχρι αίματος και την έδιώξε...

Σκληρός και κτηνώδης όπως ήταν, έμεινε άσυγκίνητος. Και ποτέ δέν ενδιαφέρθηκε να μάθη τι είχε γίνει η γυναίκα του και τό παιδί του...

Από αυτή την εποχή λοιπόν άρχισε τό φοβερό δράμα αυτής της δυστυχισμένης γυναίκας.

Δούλεψε σκληρά. Έκανε την ύπηρετία, την πλύστρα, πήγαινε και καθάριζε διάφορα γραφεία, για να μπορέσει να κερδίσει τό ψωμί της και να τρέφη και τό παιδί της, που θα έφερνε σάν κόσμο. Τέλος, μια μέρα, τη μετέθεσαν άναίσθητη στο Δημόσιο Μαιευτήριο κι' εκεί γέννησε...

Άκούραστη, όπως ήταν, δέν έχασε τό θάρρος της. Ένας φίλος του άνδρα της που ήξερε όλη την τραγωδία της, την λυπήθηκε και της έδωσε ένα μικρό δωμάτιο στο σπiti του. Προσάσθηκε έπίσης να λογικήσει τον άντρα της.

Πάντα να είσαι άδικός! του είπε. Είναι άμαρτία να βασανίζης τό παιδί σου. Λυπήσου τουλάχιστον αυτό, άφοδ δέν λυπάσαι τη γυναίκα σου...

— Νά μη τους δώ στί μάτια μου! ήταν η απάντησή του.

Όστόσο με χίλια βάσανα τό παιδί του μεγάλωσε. Και μεγάλωσε στο δράμα, γιατί όλη τη μέρα έτρεχε και ξενοδούλευε η άτυχη γυναίκα. Τό μικρό όμως από τά βάσανα και τις στερήσεις, ήταν άδύνατο και διαρκώς άρρωστανε. Τέλος ένας γιατρός έκανε την τραγική διαπίστωση.

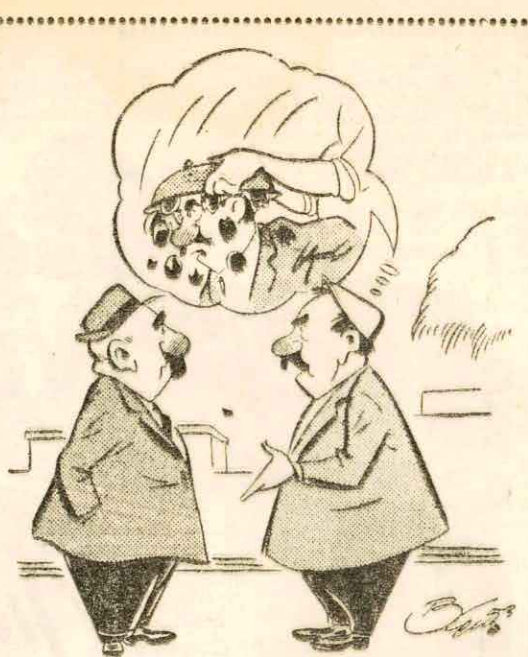
— Τό παιδί είναι φυματικό, είπε. Έλάχιστες έλπίδες υπάρχουν να σωθ...

Έτρεξε η δύστυχη ήμερα εδω κι' εκεί και κατάφερε να τό κλείσει στή «Σωτηρία». Μα παρά τις περιποιήσεις των γιατρών, τό παιδί δέν μπόρεσε να ζήση. Πέθανε φτωχό, άπελπισμένο, με την πίκρα της φοβερής μοναξιάς, σάν ένα παιδί χωρίς οικογένεια...

Τότε άγγειψε από τον πόνο της αυτή η γυναίκα. Μήπως θανάσιμα τον άντρα της. Για να ξεχάση, τό έβριζε έξω κι' άρχισε να κάνει τη λειψή ζωή. Κάποιος τέλος την πήρε κοντά του και τη νοκοκύνεψε.

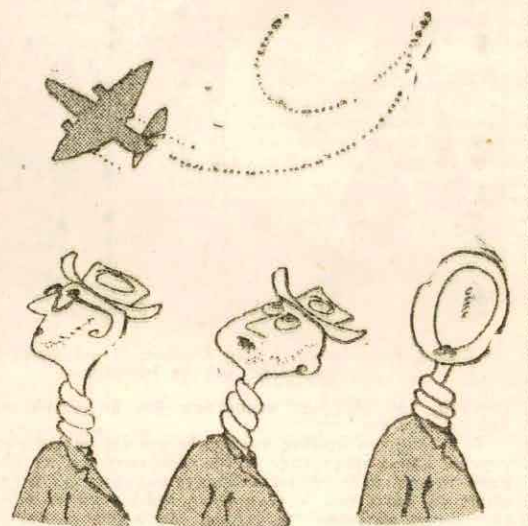
Ο άνδρας της όμως, αυτός ο δήμιός της, ήρθε μια μέρα που τιμωρήθηκε. Άρρωστος βαρετά κι' άπομεινε παράλυτος χωρίς να έχη κανένα δικό του για να τον περιποιήθ. Και πέθανε, όπως άναφάρναμε, σάν σκυλί.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

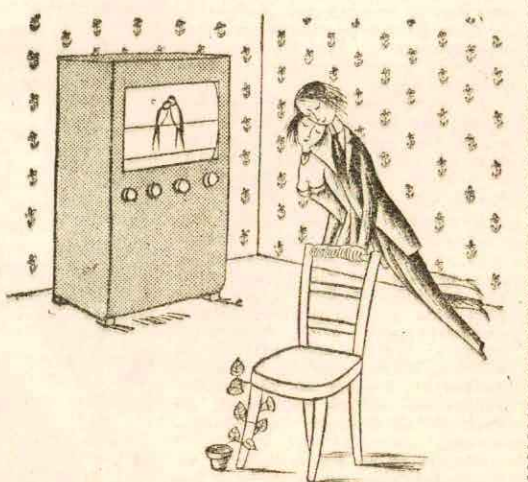

— Έγώ που λέε τό τραύμα με τη γυναίκα μου και της έσπασα όλα τ' αυγά!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Οί θεαταί των αεροπορικων επιδειξεων...

Έως και άνοιξης.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΡΩΤΕ πολύ τό πρωί

Γιά να άδυνατίσετε χωρίς να πεινάτε

Τό πιο παραμελημένο και παρεξηγημένο απ' τό φαγητό της ήμερας είναι, άσφαλώς, τό πρωινό πρόγευμα. Οί περισσότεροι άνθρωποι «τσιμπάνε» τό πρωϊ κατί, στο πόδι και βιαστικά, πριν να φύγουν για τη δουλειά τους. Κι' όμως, οί υγιεινολόγοι κι' οί διαητητικοί τονίζουν ότι ένα πρόγευμα ούσιαστικό και πλούσιο σε πρωτεΐνες είναι σπουδαίο για την καλή υγεία.

Έτσι τό έβρατε, αυτό, γιατί είναι γνωστό από πολλών καιρό. Αντίθετα, θ' άγνοήτε δίχως άλλο κάτι που απέδειξε τελευταίως μόνον τό πείραμα που έγινε από 'Αμερικανούς έπιστήμονες της Σχολής Χαρόβαδ. Οί έρευνηταί αυτοί κατέληξαν σ' ένα συμπεράσμα περίεργο, που ενδιαφέρει όλο τον κόσμο, ιδίως όμως τους παχυσαρκούς που έπιδοκούν ν' άδυνατίσουν:

Όταν τό πρόγευμα είναι άφθονο και καλό, τώμας λιγότερο στο σύνολο της ήμερας. Κι' όταν «τσιμπάμε» κατί, ανάμεσα στί κύρια γεύματα, μπορούμε εύκολότερα να ελαττώσουμε τό βάρος μας κατά μερικά κιλά.

Τό κλειδί αυτών των δύο παραδοξών βασίζεται στην άνακάλυψη του μηχανισμού της όρέξεως. Έξουτος δηλαδή έπιτέλους γιατί και πώς πεινάμε, μπορούμε να κανονίσουμε μια διαίτα τέτοια ώστε να παίρνουμε λιγότερες θερμίδες κι' επομένως να χάσουμε βάρος χωρίς όμως να υποφέρουμε από πείνα και δίχως να αισθανθούμε την παραμικρή έλάττωση των δυναμικών μας.

Οί υδατόανθρακες των τροφών (άμυλο, ζάχαρη, κλπ.) αυξάνουν άπότομα την ποσότητα σακχαρού στο αίμα. Έξ ίσου άπότομη όμως και γρήγορη είναι κατόπιν η έλάττωσή του, με συνέπεια την επανεμφάνισή της πείνας.

Αντίθετα, οί πρωτεΐνες αυξάνουν κι' αυτές την ποσότητα σακχαρού, αλλά τη διατηρούν επί πολύ μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Τά λίπη εέ άλλου συντελούν στη μακρότερη διατήρησή της ποσότητας του σακχαρού στο αίμα, επιβραδύνοντας την πέψη των υδατοανθράκων και των πρωτεϊνών.

Άλλοτε πιστεύουν ότι η πείνα προκαλείται από αύξησι των συσπάσεων του στομάχου, κι' όταν γεμίσω τό στομάχι ελαττώνονται οί συσπάσεις του κι' εξαφανίζεται η πείνα. Συνιστούσαν λοιπόν, για όσους ήθελαν ν' άδυνατίσουν, φαγητά με μεγάλο όγκο και με μικρή θερμοκρασία (ιδίως ώριμένα προϊόντα της κτηνοτροφίας). Έτσι, τό στομάχι θα γεμίζει χωρίς να παίρνει πολλές θερμίδες ο όργανισμός.

Η θεωρία όμως αυτή κατερίφθη απ' την παρατήρησι ότι εξακολουθεί κανείς να πεινάει, κι' όταν άκούει του έχουν αφαιρέσει με έγχειρήσι τό στομάχι. Είχε εξακολουθού εέ άλλου ότι τό κέντρο της όρέξεως βρίσκεται στο κατώτερο μέρος του έγκεφάλου, στον λεγόμενο «υποθάλαμο».

Σκέφθηκε λοιπόν ο Μέγιερ ότι η σκέψη του αίματος που περνάει από τό κέντρο αυτό, είναι άκείνη που προκαλεί τη λειτουργία τους. Δεδομένου δε ότι οί ποσότητες πρωτεΐνης και λίπους τό αίματος μεταβάλλονται έλάχιστα μέσα σε διάστημα άρκετών ώρών, συνέπεσαν ότι τό κέντρο της όρέξεως δέν έπηρεάζεται κυρίως απ' αυτά τά συστατικά, άλλ' από ένα άλλο:

Τό σάκχαρο, που η ποσότης του στο αίμα παρουσιάζει μεγάλες και άπότομες διακυμάνσεις (ιδίως δε αυξάνεται πολύ μετά τό φαγητό).

Ο Μέγιερ άοίωσε τότε μια σειρά πειραμάτων, προσπαθώντας ν' άποδείξει ότι η λειτουργία των κέντρων της όρέξεως καθορίζεται από την ποσότητα σακχαρού στο αίμα. Και πράγματι, βρήκε ότι η θεωρία του ήταν σωστή.

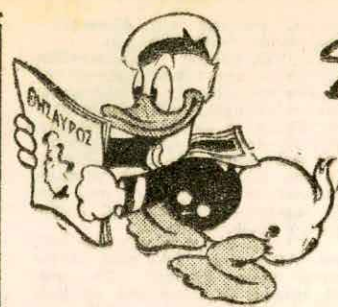
Συμπεράσμα: Άν τό πρόγευμά μας άποτελήται κυρίως από άμυλώδη και γλυκύματα, ξαναπεινάμε μετά 2-3 ώρες και τώμας κατί άκόμη. Επίσης στην περίπτωση αυτή, πεινάμε περισσότερο τό μεσημέρι. Γενικά, παίρνουμε συνολικά πιο πολλές θερμίδες στο διάστημα της ήμερας.

Άν άπεναντίς τό πρόγευμά μας είναι πλούσιο σε πρωτεΐνες, δέν πεινάμε πιά ως τό μεσημέρι, και τότε άκόμη τώμας σχετικά λιγότερο.

Ο δόκτωρ Μέγιερ συνιστά νά αντιπροσώπεψι τό πρόγευμά μας τό ένα τέταρτον (ή και περισσότερο άκόμη) των συνολικών θερμίδων και πρωτεϊνών όλης της ήμερας. Άν δέν πεινάμε άκόμη, τό πρωϊ λίγη γυμναστική πριν απ' τό πρόγευμα θ' άνοίξη την όρεξή μας.

Όπως είπαμε και πιο πάνω άν «τσιμπάμε» κατί ανάμεσα στί κύρια γεύματα, κόβουμε την όρεξή μας, τρώμα λιγότερο κι' έτσι μπορούμε εύκολότερα ν' άκολουθήσουμε μια άπαισιαντική διαίτα. Φυσικά όμως αυτά που «τσιμπάμε», δέν πρέπει να είναι περισσότερα απ' όσα θα τρώγαμε κανονικά στί φαγητό μας!

Δοκιμάστε, λοιπόν, να επάληθεύσετε τη θεωρία αυτή.

Η δεύτερη σύζυγος

Δέν είχε κανένα παραπονο από τη χρυσή του γυναίκα, ο κ. Μηνάς Τρυφερός. Η Λίζα του, ήταν πραγματικά εκείνο που λέμε στη μικροαστική γλώσσα «πρότυπον συζύγου».

Πιστή, άισθηματική, άφοσιωμένη, μετρημένα στί έξοδα και άφαστη στο νοικοκυριό. Άλλά όλ' αυτά τά απάνια προτερήματα τά είχε κείς βαθύν έλαττώματα!

Ήταν υπερβολική! Φορτικά στοργική! Ένοχλητική νοικοκυρά. Βλακωδώς άφοσιωμένη.

Πήγαιναν π.χ. σ' ένα «άπρτυ» που τους καλούσαν. Και πρόσφραν ένα ποτηράκι ούζο στο Μηνά.

Η κ. Λίζα πεταγόταν από την καρέκλα της έντρομη σά να έπρόκειτο να μην πει άκούα-φορτί!

— Μηνά! Τι κανείς εκεί; Ούζο θά πιες; Δυστυχία μου!

— Μα γιατί, βρε γυναίκα! Δηλητήριο είναι;

— Βεβαίως, δηλητήριο! Δέ θυμάσαι που πρό πέντε έτών είχες αισθανθ μια σουβιλία στο στήθος σου;

— Άνάθεμα την ώρα που σου τό λεγα!

— Με συγχωρείς! Έκανες πολύ κακά και μου τό είπες, για να μπορώ να σε προφυλάσω...

Και γύριζε στην ο'κοδόποινα:

— Μην του δίνετε ούζο, σά παρακαλώ, κυρία μου! Είπε σά να θέλετε την καταστροφή του! Σά να τον στέλνεις στο θάνατο!

Έκείνη, φυσικά, έσπευσε να συμμορφωθ με την παρακάλη της συζύγου κι' εδω ή παρε δλη τήστρον στην άγρια ούκοποιά, η κυρία του σπιτιού έφανε στο Μηνά έναν κορμαμπι ή ένα γαλατομπουρεκό!

Είπαυ οι άλλοι, εκάναν κέφι, έλεγαν σάστια, μα ο Μηνάς ο φουκαρής καθόταν σε μια γωνία περλίμπορ! Μαύρο βράδυ περνούσε! «Πόρτα» ήταν αυτό η μνημόσυνο;

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Εύθυμη Ιστορία

Κάποτε πήρ' ένα ποτήρι του νερού, τό γεμίσε ούζο κι' άρχισε να τό πίνει με τό μακλαδά που του είχαν φέρει. Άλλά η κ. Λίζα τό άνεκάλυψε! Έδωσε τα κλάμματα, έτόνισε πως εμ' αυτά που κανεί θα πεθάνη και θα την άφήση χήρα, άπέλησε πως θ' αυτοκτονή, λιποθύμησε, δημιούργησε με δυο λέξεις τέτοια τραγωδία στο έξο σπiti που ο Μηνάς σκυλλομετανοίσε!

Άλλά η υπερτροφική στοργή της κ. Λίζας δέν περιοριζόταν στην προφύλαξή του Μηνά από τα ούνοπνευματώδη. Δέν τον άφηνε ούτε να παίξη χαρτί... «ή χαρτοπαίδια πειράζει τό νευρικό σύστημα», διότι «έτσι έγγραφε ο τάδε ξεγνος διάσημος νευρολόγος», διότι εκτός απ' αυτή την όλεθρη συνέπεια επί της υγείας, θα μπορούσε σιγά-σιγά να του γίνει και πάθος και να καταστραφούν οικονομικά!

Μήπως όμως τον άφηνε και να κουδενιάσει; Άν κατά τύχη, έστω και «ατεγνός» ο καμένος ο Μηνάς, είχε κανένα βράδυ τη διαθεσι ν' άναμυχθ ή καμμία πολιτική συζητήσι που τον ένδιέφερε, η κ. Λίζα σηκωνόταν άπάνω στην πιο κρίσιμη στιγμή!

— Μηνά, πάμε!

— Γιατί;

— Έννιάμισή η ώρα!...

Κι' έζηνούσε στους άλλους σοδωρώτατα:

— Ά, ο Μηνάς στις δέκα, τό πολύ δέκα και τέταρτο πρέπει να είναι στο κρεβάτι του γιατί σηκωνεται πρώι! Άλλοιώς πώς θα συμπληρώσει τις όκτώ ώρες του ύπνου;

— Άν της έφερνε άντιρρήσεις, τον έκανε ρεζιλι! Τον τράβαγε απ' τό σκακάκι, τον εκπιπούσε, έλεγε πάλι πως «δέν τη λυπάται που θα την άφήση στους πέντε δρόμους», έάσε τα κλάμματα και... σηκωνόταν ο Μηνάς, γιατί ντερότανε και τον κόσμο που στο κάτω της γραφής δέν του χρώσταγε κα τίποτα!

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

Παντού έπεσόνε η βασανιστική συνειδητή άναστη της κ. Λίζας: Τό τραύμα του τό είχε κομει πρώτολλοι. Όταν καποιος βείρε της...

δυστονατεσσάρων χρονών, πέθανε από σπληνίτιδα.

— Τά είδες; του είπε. Στηθάγχη! Τό παύσαρο κόβεται από σήμερα! Άλλωστε, πέφτω από το μπαλκόνι για να γλυτώσω μια ώρα αρχύτερα! Δεν ένοω, έγω, να μείνω χήρα και στο δρόμο!...

Πού και πού τούφτιαχνε κανένα καφέ πολύ ελαφρό. Αυτή ήταν η μεγάλη της παραχώρησι.

Όπου ένα βράδυ που γιόρταζε ο διευθυντής του, η κ. Λίζα αισθανθηκε ρίγη και μικρό πυρετό.

— Έγώ δεν θαρρώ, δήλωσε στον άντρα της. Άλλα κι' εσύ να πιάς και να μείνεις μόνο δέκα λεπτά της ώρας, ίσα-ίσα για να μην παρεξηγηθείς. Γιατί αν μείνεις περισσότερο, έφ' όσον η γυναίκα σου είναι άρρωστη, θα σε περάσουν για κανένα άσυνεπτο, για κανένα ρεμάλι κι' ο διευθυντής θα χάσει την εκτίμησι που έχει για σένα. Και πρόσθεσε μιν τυχόν και βάλεις στο στόμα σου αλκοόλ!

Αυτή ήταν η μοιραία βραδυά, στο σπίτι του διευθυντού, γνώρισε πολλόν κόσμο. Άλλα μαζί με όλους, και μια νεαρή, πεταχτή, πικαντική ξανθοχρούα, που την έλεγαν Μαίρη Κυκλαδινού. Άρχισαν να κουβεντιάζουν. Στο μυαλό του Μηνά δεν περνούσε ποτέ η ιδέα ούτε ότι το άθωότερο κοσμικό φλέρτ. Η κ. Λίζα ήταν πολύ ώριμη και δεν ένοιωθε μέσα του κανένα αισθηματικό κενό.

Άλλα η συζήτησις... τάφερε αλλοίως:

— Είπε εδώ και ο σύζυγός σας; — Όχι. Είμαι χωρισμένη. Σοβαρός και καλός άνθρωπος ήταν ο άντρας μου αλλά δεν μπορούσα να τον υποφέρω!

— Αν επιτρέψει, γιατί;

— Να σάς πω. Δεν έπινε, δεν κάπνιζε, δεν έπαιζε χαρτιά, έπεσε από τις δέκα ή ώρα στο κρεβάτι!... Μά... ζωή είν' αυτή, σάς παρακαλώ, κύριε μου. Καλλιτερά να ζω έτσι! Δεν βρίσκετε;...

— Μάλλον!...

— Πάμε στο «μπουφέ» να πάρουμε κάτι. Έχει «σκότς» ούισκι ωραιότατο!...

Τού «κοπάνισε» το πρώτο του Μηνά, που το ρούφηξε άπληστα και άπεφάνθη μάλιστα ότι οι Βρετανίοι θα είναι κατ' ευθείαν απόγονοι των αρχαίων θεών έπειδή ασφαλώς το «νέκταρ» θα ήταν το ούισκι.

Τού πρόσφερε και τσιγαράκι κι' ο Μηνάς το τράβηξε σαν αιχμάλωτος!

Ήπιανε κι' ακόμα ένα. Και το τρίτο δεν άργησε να βρέξει τα χείλη τους. Στόν έβδομο ούσανό, βρισκόταν ο Μηνάς. «Νά, γυναίκα!» σκέφτηκε. «Αν η κ. Μαίρη Κυκλαδινού δεν είχε όλες αυτές τις τόσο πρακτικές κι' ευχάριστες αντιλήψεις περί ζωής και συζυγικού βίου, ο Μηνάς ούτε θα γύριζε να την κυττάξει. Ποτέ δεν είχε περάσει από το νου του η άπιστία.

Άλλα τώρα το πράγμα ήταν διαφορετικό. Δεν πρόσχε τη γυναίκα. Πρόσχε τα προσόντα της!

Γύρισε άργά το βράδυ στο σπίτι, μισομεθυμένος κι' αποφασισμένος να κάνει σκηνή. Δέ χρειάστηκε να το προσπαθήσει και πολύ. Η κ. Λίζα τον υποδέχθηκε με φωνές, με απειλές και με δάκρυα. Χτύπησε κείνος το χέρι του στο τραπέζι και δήλωσε:

— Και θα πίνω και θα καπνίζω και θα ξεχνάω! Άν σ' άρεση!

— Δέ μ' άρεσει! Δεν μπορώ έγώ να καθώμαι και να παρακολουθώ τον άργό θάνατό σου!

— Τότε να χωριστούμε!...

— Τό προτιμώ!

Άπό την άλλη μέρα, η κ. Λίζα περίμενε να «ορθωθεί» ο άντρας της. Άλλα που ο Μηνάς, μέθαγε, χαρτόπαιζε. Ξενύχταγε, και δεν έπαυρε κουβέντα! Κάθε βράδυ, φυσικά, με την Κυκλαδινού.

Ήταν πραγματικώς, χωρισαν. Και στο χρόνο άπάνω ένα ώραιό πρωί σε κάποιο γραφικό εκκλησάκι, η κ. Μαίρη Κυκλαδινού έ-

γίνετο, νομίζω και θρησκευτικώς Μαίρη Μηνά Τρυφερού.

Τό ζευγαράκι εγκατεστάθη στο σπίτι της νύφης και την έπομένη το μεσημέρι ο νεόνυμφος και πανευτυχής, πιά κύριος Μηνάς έθαζε το κλειδί του στο καινούργιο του διαμέρισμα, φέρνοντας και γλυκά. Άλλα μόλις μπήκε πολύ χάλ, άκουσε τη γυναίκα του να τηλεφωνή. Και τού ήρθε περιέργως, η άτρεπής διάθεσις να κρυφακούση.

— Ναι... έλεγε η γυναίκα του, ναι, Λέλα μου, έγω τους ξέρω καλά τους άντρες. «Όλ' αυτά τάλεγα ψέμματα για να βρώ σύζυγο: Πιέ, γλέντα, παίζε χαρτιά, ξενύχτα, κάννιζε και τα λοιπά. Άπό σήμερα όμως θα κοιπούν όλα—μαχαίρι! Θά του ψήσω το ψάρι στα χείλη! Ούτε τα λεφτά μας θα πετάη, ούτε την ύγεια του θα χαλάη να μ' αφήση έμένα νέα γυναίκα, χήρα και στους πέντε δρόμους! Δεν είν' έτσι, Λέλα μου; Θά μου πής μ' αυτό τον τρόπο έγασα και τον πρώτο μου άντρα. Ναι, αλλά τούτος είνε πιο κουτός!...

Τό «φιριζνταίρ» της ανανέπνευσε συμφοράς, πάγωσε τον ιδρώτα στο μέτωπο τού κ. Μηνά. Και έτοιμάστηκε ν' ανέβη καρτερικά τον καινούργιο Γολγοθά της «συζυγικής ευτυχίας»...

Σ' έξη μήνες, πήγανε σ' ένα «σάρτυ». Η τραγωδία του ήταν η ίδια. Άπλως, είχε αλλάξει... πρωταγωνίστρια.

— Ούζο, θά πής, Μηνά; Παναγία μου! Μην του δίνετε ούζο! Θά πεθάνη! Τον καταστρέφει!...

Και τα λοιπά και τα λοιπά... Στο ίδιο «σάρτυ», βρισκόταν και η κ. Λίζα, που είχε κι' αυτή ξαναπαντρευτή. Ήταν εκεί κι' ο άντρας της: Ένας τύπος ζοηρού γλεντζέ που έκαυχάτο ότι είνε «εγροπότηρι» και ρούφαγε τα ούδα σαν άναμνούς και κάπνιζε σά φουγάρο!

— Πώς τον άφήντε, κυρία μου; ρώτησε η Μαίρη καταπληκτικη. Θά καταστρέψη την ύγεια του!

Η κ. Λίζα χαμογέλασε:

— Τό Μηνά που δεν τον άφηνα, τον έχασα! Είπα λοιπόν κι' έγω άς αλλάξω τακτική, άν θέλω να περάσω μια ζωή ευχάριστη. Τι λές κι' εσύ, Μηνά; Έχω δικαίω!...

Πήγαινε στο μπουφέ να μω γέμισης το ποτήρι μου με ούισκι!...

Έμαθα πως εκείνο το βράδυ ο κ. Μηνάς, άπτεπειράθη ν' αυτοκτονήσει. Άλλα δεν το έλακρίδωσα...

ΕΨΙΛΟΝ

MENTIΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, Βραβείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως (φαινόμενα διαρρέσεως). Μετσόβου 19 (Στάσις Μουσείου). 8—1 π. μ. και 5—7 π. μ. Τηλέφ. 663—673.

Η αλληλογραφία μας

Κινηματογραφικές πληροφορίες

ΛΙΑ ΒΑΡΝΙΛΟΥ. Έρουσαλήμ: Όμολογούμε ότι άγνοούσαμε τον θάνατο τού μουσικού Κουσεβίτσκι. Όσον άφορά όμως τον Τόνι Κούρτις είνε αλήθες ότι παντρευτή την Τζαννέτ Λη, ήταν άρραδωνισμένος με την Πάιπερ Λάρυ. Σας δινωμε μάλιστα και την ημερομηνία της τελέσεως τού γάμου, που ίσως σας είνε άγνωστη: 4 Ιουνίου 1951. Τα κτικόν άναγνώστην Κ. Γ., 'Ηλυσία: Η διεύθυνσις τού Cecil Blount de Mille είνε: 2010, De Mille Drive, Hollywood, Calif. U.S.A. Τζήν Ντέρεκ, Κρανιδιον φωτογραφίες των άναπλημένων σας άστέρων μπορείτε να προμηθευθήτε από τó κάτωθι γραφείον: World Wide Dept. Ph. 6, 63 Central Avenue, Ossining N.Y. U.S.A. Στοιχίζουν ένα δολλάριο οι δώδεκα. Άναγνώστην Χ.: Η διεύθυνσις τού Jean Gabin είνε: Films Vega, 40 rue François 1er, Paris, France. Δεν έχωμε την διεύθυνσι της κλινικής στην οποία νοσηλεύεται η Βίβιαν Λη. Είμαστε πάντως βέβαιοι πως δεν θα άπαντούσε στο γράμμα σας. Ρένα Μ., Καλλιθέα: Η διεύθυνσις τού Gene Kelly είνε: 725, N. Rodeo Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U.S.A. Τού δέ Fernandel είνε: Cité Films-Fides-Cocinor, 58, rue Pierre Charron, Paris, France. Θα μ' άστρία της Τζήν Πητερς. Ένταυθα: Τό είδωλό σας γεννήθηκε στο Όχάιο στις 15 Οκτωβρίου 1926. Μετά από τó φιλμ «Βασίλισσα των πειρατών» η Τζήν Πητερς γύρισε τά ακόλουθα έργα: «Βίβα Ζαπάτα», «Ο Βάλτος της ήδονης», ένα από τά σκέτς τού φιλμ «Τό τελευταίο φύλλο», «Η αγάρα», «Τ' άποτυπώματα τού δολοφόνου» και «Επεισόδια της Σάουθ Στρήτ». Τά τρία πρώτα έχουν ήδη προβληθή στην πρωτεύουσα. Η διεύθυνσις της είνε: Jean Peters: 20th Century-Fox Films, 10201, West Pico Blvd West Los Angeles, Calif. U.S.A. Πέπη Μανωλέα, Ένταυθα: Ο Λούις Μαρσιάνο δεν είνε παντρεμένος. Ο Ράφ Βαλλάνε γεννήθηκε στην πόλι Τρόπαια της Καλιφόρνια στις 17 Φεβρουαρίου 1917. Δημοσιεύσαμε προσφάτως βιογραφία του. Είνε παντρεμένος με την συνάδελφό του «Ελεντ Βάρτζι. Μαίρη Λαδοπούλου, Παγκράτι: Η Σέλλε Γουίντερς βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, ο σύζυγός της όμως που πρόκειται συντόμως να ξαναγυρίση στο Χόλλυγουντ, βρίσκεται πρós τó παρόν στην 'Ιταλία. Μπορείτε να τού γράψετε στην ακόλουθη διεύθυνσι: Vittorio Gasman: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Άνοιξιότικο τριαντάφυλλο, Θεογίνκη: Όταν θέλετε να ζητήσετε μιά φωτογραφία άστέρως είνε προτιμότερο να άπευθύνετε τó γράμμα σας στά σπουντιό της εταιρείας στην οποία έργασάτε. Έχετε έτσι μεγαλύτερες πιθανότητες να την λάβετε. Η διεύθυνσις της Sonja Henie είνε: 243 Delfern Drive, Holmby Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Ζητούν αλληλογραφία

Ο 'Ιωάννης Καραϊτζάκης, όδός Δραπετσώνος 41, Πειραιά, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Γαλλίας, 'Ιταλίας, Αιγύπτου ή Νοτίου Άφρικής. Ο Χάρλαμπος Βαρζάκας, όδός Δημητρίου Παληρέως, Νέον Φάληρον, Άθηναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες τού εξωτερικού στην αγγλική, γαλλική ή ελληνική γλώσσα. Ο Πάνος Φωτιάδης (28 χρονών), ζητεί αλληλογραφία με νέες στην ελληνική, γαλλική, ιταλική ή ισπανική γλώσσα. Η διεύθυνσις του είνε: όδός Παπαρηγοπούλου 3, Άθηναι, Grèce. Ο Μάριος Παλητασάρας, όδός Μάρκου Μουσούρη 61, Άθηναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Γαλλίδες ή 'Ιταλίδες 18 χρονών. Ο Νικόλαος Τσιπίδης, Poste Restante, Πειραιά, Grèce, ζητεί αλληλογραφία στην ελληνική γλώσσα με νέους και νέες της Άμερικής ή της Τουρκίας. Ο 'Ιάννης Μαρής, όδός Ψαρώων 41, Δραπετσώνα, Πειραιά, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αιγύπτου, της Κύπρου, τού Καναδά ή της Αυστραλίας. Ο Σπυρίδων Δημητριάδης, Τυπογραφείον Άναστασίου Κινάλη, Βραχάτι Κορινθίας, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Άμερικής ηλικίας 16—18 χρονών. Ο Νίκος Τζανής, όδός Χρυσόστομου Σμύρνης 15, Αιγάλεω, Άθηναι, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα.

Οι κάτωθι άναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες τού εξωτερικού: Νικόλαος Φιλίππας και Λαζάρος Φιλίππας, VIII Κλινική Σανατορίου Σωτηρίας (στρατιωτικό περίπτερο), Άθηναι, Grèce. Παναγιώτης Κυριακόπουλος, Άριαντιού 10 (πάρκοδς 'Ιπποκράτους), Άθηναι, Grèce. Ο Χρήστος Παπαδόπουλος, ό Κωνσταντίνος Κεχαίδης, ό Πολύκαρπος Παυλίδης και ό Παναγιώτης Σαρβανίδης, χωρίον Λακκωμα, Νέας Καλικρατείας, Χαλκιδικής, Grèce. Ο Γεώργιος Μιστίλογλου, όδός Βασιλείας Γεωργίου Β', 119, Ηράκλειο, Κρήτης, Grèce. Ο Γεώργιος Χατζηλιάς, Έκαταιού 62, Ν. Κόσμος, Άθηναι, Grèce. Ο Άκης Σκουρογιάννης, Poste Restante, Πειραιά, Άθηναι, Grèce.

Οι κάτωθι άναγνώστες και άναγνώστριές μας παρακαλούνται να μιάς στείλουν τó ονοματεπώνυμό τους και την πλήρη διεύθυνσι τους, έφ' όσον ζητούν αλληλογραφία: Κερκυραία, Ι. Λαζαρίδης, Τ. Σαραντάς, Τ. Λυμπερίης, Μιράντα Καλάμης, Μίκας, Άννυ και Ζούλη, Ν. Ίωνια.

Οι κάτωθι άναγνώστριές μας τού εξωτερικού ζητούν αλληλογραφία με νέες άπό την Έλλάδα: Vana Petridou, Mica Vela, Vera Ioanidou, Nana Kyriakidou, Melina Petrou και Liana Petrou, P. O. Box 32, Dire Daoua, Ethiopie. Βέρα Κωνσταντινίδου και Νίνα Παπαδοπούλου, Tarlabas, Turan Cad. Asklar Sok. No 3011 Istanbul Turquie 'Εροι, Γιολάντα και Κλωντέτ, Aynali Cesme, Altinima Sok. No 2516, Istanbul, Turquie. Βέρα Β., και Λένα Κ., Tarlabas cad. No 248, Beyoglu, Istanbul, Turquie. Alida Johnson, Poste Restante, Dire Daoua, Ethiopie.

Οι ακόλουθοι άναγνώστες μας τού εξωτερικού, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: G. Casimiro Cavadias, P. O. Box 142, Limbe, Nyasaland, B. C. Africa. Alexandre Mezaber, 18 rue Bahary bey, Alexandria, Egypte. Γιάννης Άποστολίδης, Boite Postale 1080, Istanbul, Turquie, και Costa Parachristophorou (20 χρονών), 10 B.O.D. Geneifa, M.E.L.F. 15, Egypte.

Ληστεία η «δικονομισμός λογαριασμών»;

Η περίπτωση τού Στένι Μόρισσον είνε άπό τις έκπληκτικώτερες που αναφέρουν τά δικαστικά χρονικά όλων των εποχών. Ήταν άραγε ένοχος; Ή κατηγορία δεν κατάφερε ν' αποδείξη την ένοχή του. Ήταν άθώος; Ο κατηγορούμενος τó ισχυρίσθηκε ως την τελευταία στιγμή, άλλ' οι ισχυρισμοί του δεν ήταν ικανοποιητικοί!...

Άς άφηγηθούμε, όμως, τά γεγονότα. Κατά τά τέλη τού 1910 και τις άρχες τού 1911, η άστρ-

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΑΠΑΜ ΚΟΜΜΟΝ

νομία τού Λονδίνου είχε άναστατωθή άπό διάφορα εγκλήματα Ρώσων άναρχικών, που είχαν καταφύγει στην αγγλική πρωτεύουσα. Μιά μέρα, ένας απ' αυτούς, πήδησε άπό ένα λεωφορείο μ' ένα περίστροφο στο χέρι κι' άρχισε να πυροβολή τούς διαδότες, με αποτέλεσμα να σκοτώση δύο απ' αυτούς και να τραυματίση τρεις άλλους. Κάποια άλλη φορά, μερικοί άναρχικοί, άχωρώθηκαν σ' ένα σπίτι κι' άρχισαν να πυροβολούν έναντιον πών διαδότες. Η άστυνομία δεν κατάφερε να εξουδετερώση αυτόν τον κίνδυνο και χρειάστηκε να διατεθούν ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις, για να συλλάβουν τούς ταραξίες. Την εποχή, λοιπόν, αυτή, έγινε τó μυστηριώδες εγκλημα τού Κλάπαμ Κομμον. Τό θύμα ήταν ένας Έβραίος άπό τη Ρωσία, ο Λέων Μπερόν, που βρισκόταν σέ στενές σχέσεις με τούς άναρχικούς κύκλους τού Λονδίνου. Ο δολοφόνος τού είχε δώσει τέσσερες μαχαίρες στην κοιλιά και πολλά χτυπήματα μ' ένα σιδερένιο όργανο στο κεφάλι. Είχε χαράξει έξ άλλου στά μάγουλά του τó γράμμα S που είνε τó άρχικό της λέξεως «κατάσκοπος» στά αγγλικά.

Έπρόκειτο, λοιπόν, για έναν «δικονομισμό λογαριασμών» μεταξύ των άναρχικών στοιχείων τού Λονδίνου. Αυτό έγινε πιστευτό στην άρχή. Άλλα άπό τόν Μπερόν έλειπαν τó χρυσό ρολόγι του με τη βαρεία όλόχρυση άλυσίδα, καθώς και τó πορτοφόλι του... Πρέπει επίσης να σημειωθή, ότι ο Μπερόν, μ' όλο που κανείς δεν ήξερε άν έκανε κομμιά δουλειά, είχε πάντα πολλά χρήματα. Οι φίλοι του βεβαίαναν πως δεν έδωσαν ποτέ άπό τó σπίτι του, χωρίς να έχη στο πορτοφόλι του 30 χρυσές λίρες κι' άλλες τόσες χαρτίτες. Κι' όσα έδωσε απ' αυτά τά χρήματα, τά ξανάδαζε τó άλλο πρωί στή θέσι τους, για να συμπληρώνη πάντα τó ποσόν που άναφέραμε. Αυτό τó πράγμα τού είχε γίνει συνήθεια...

Ο δολοφόνος, λοιπόν, τόν είχε σκοτώσει για να τόν κλέψη; Κι' οι δύο υποθέσεις ήταν τó ίδιο πιθανές. Ως δράστης αυτού τού εγκλήματος, συνελήφθη ένας άλλος Έβραίος άπό τη Ρωσία, ό Αλέξανδρος Πετροπουλώφ ή Στένι Μόρισσον, όπως λεγόταν άπό τότε που κατέφυγε στο Λονδίνο. Ο Μόρισσον κι' ο Μπερόν, που ήταν στενοί φίλοι, είχαν φάει μαζί τó βράδυ της 31ης Δεκεμβρίου 1910 τó κέντρο «Βαρσοβία», όπου άναρχικοί κι' είχαν φύγει άπό εκεί κατά τις 9. Λίγη ώρα πρίν άπό τά μεσάνυχτα, ο Μπερόν βρέθηκε νεκρός στή συνοικία τού Κλάπαμ Κομμον.

Άπό τó δικαστήριο πέρασαν άναριθμητοί μάρτυρες, άντρες και γυναίκες, που προέρχονταν κυρίως άπό τούς κύκλους των Έβραίων και των Ρώσων που ζούσαν στο Λονδίνο. Άλλοι απ' αυτούς, κατέβησαν έναντιον τού Μόρισσον, χωρίς όμως, να φαίνονται ότι πίστευαν σ' εκείνα που έλεγαν. Άλλοι πάλι τόν υπερασπίσθηκαν, άλλ' η υπερασπίσις τους ήταν άτονη, χλιαρή και φτωχή σέ επιχείρηματα. Τί έκρυβαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Τί ήταν εκείνο που δεν τολμούσαν να πούν η που ήθελαν ν' άποσιωπήσουν; Ο πρόεδρος τού δικαστηρίου, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να τούς άποσπάση τó μυστικό τους.

Μετάξυ των μαρτύρων, ήταν και μιά νέα έλευθερίων ήδων, που βεβαίωσε ότι ο Μόρισσον είχε περάσει μαζί της τó άπόγευμα της 1ης Ιανουαρίου κι' ότι της είχε δείξει τó ρολόγι τού Μπερόν.

Ψέμματα! φώναξε τότε άπό τó εδώλιο ο κατηγορούμενος. Ή νέα έξσπασε άμέσως σέ λυγμούς. —Ναι, είπα ψέμματα! όμολόγησε.

—Ψέμματα! φώναξε τότε άπό τó εδώλιο ο κατηγορούμενος. Ή νέα έξσπασε άμέσως σέ λυγμούς. —Ναι, είπα ψέμματα! όμολόγησε.

—Ψέμματα! φώναξε τότε άπό τó εδώλιο ο κατηγορούμενος. Ή νέα έξσπασε άμέσως σέ λυγμούς. —Ναι, είπα ψέμματα! όμολόγησε.

—Ψέμματα! φώναξε τότε άπό τó εδώλιο ο κατηγορούμενος. Ή νέα έξσπασε άμέσως σέ λυγμούς. —Ναι, είπα ψέμματα! όμολόγησε.

—Ψέμματα! φώναξε τότε άπό τó εδώλιο ο κατηγορούμενος. Ή νέα έξσπασε άμέσως σέ λυγμούς. —Ναι, είπα ψέμματα! όμολόγησε.

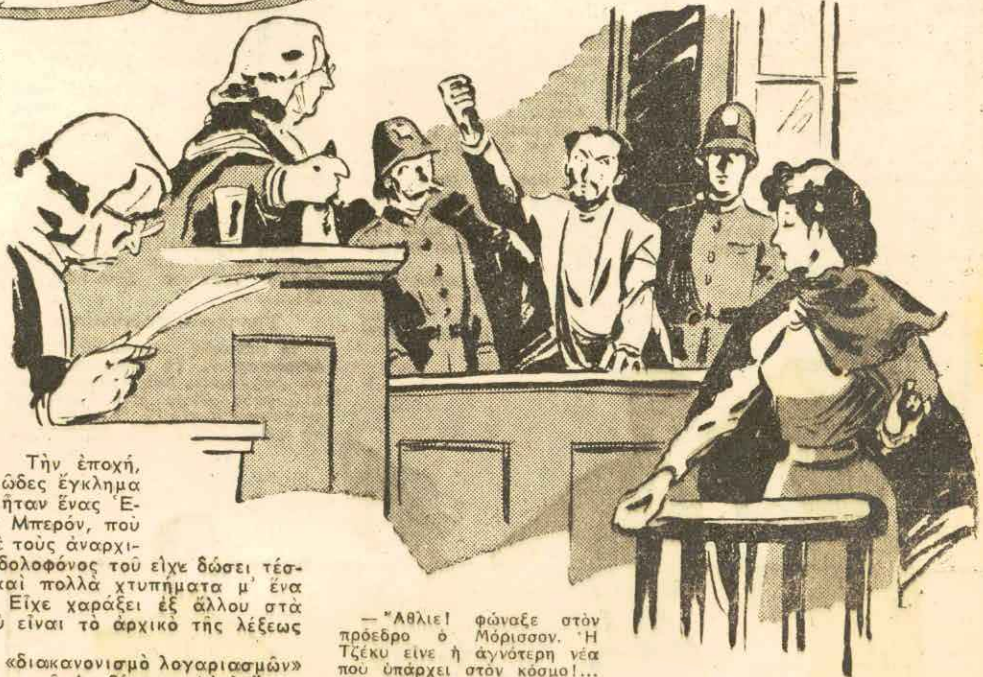
— Για τού λόγ έπες ψέμματα; τή ρώτησε ο πρόεδρος. —Ήθελα να ξαναδώ τόν Στένι, άπάντησε η νέα. Έδήλωσα, λοιπόν, ότι είχα να καταθέσω έναντιον του, γιατί έτσι ήμουν βεβαίη, ότι θα με καλούσαν στο δικαστήριο...

Άρχισε συγχρόνως να στέλνη με τά χέρια της φιλιά στο Μόρισσον. Έπειτα λιποθύμησε!...

Μιά άλλη νέα, επίσης έλευθερίων ήδων, κατέθεσε ότι ο Μόρισσον της είχε δείξει μερικές χρυσές λίρες, που της είχε, ότι προέρχονταν άπό τó Μπερόν.

— Είχα να σέ ιδώ περισσότερο άπό δύο μήνες, Μπέσσου, της είπε ο Μόρισσον. Γιατί λές ψέμματα;...

Κι' αυτή επίσης έξσπασε σέ λυγμούς. Ήθελε να τού κόμη κακό, είπε, γιατί την είχε εγκαταλείψει για χάρι μιάς άλλης. Έπειτα έτρεξε στο εδώλιο τού κατηγορούμενου, τού άρπασε τά χέρια κι' άρχισε να τού τά φιλάει πασάφορα.

— Άθλιε! φώναξε στον πρόεδρο ο Μόρισσον. Ή Τέκυ είνε η άγνοτερη νέα που υπάρχει στον κόσμο!...

Στό δικαστήριο παρουσιάσθηκε επίσης μιά ώραιότατη Έβραίοπούλα, η Τζέην Μπρόντσκι, που ήταν άλλοτε μνηστή τού Μόρισσον. Στην κατάθεσί της μίλησε για τόν καλό χαρακτήρα τού κατηγορούμενου και τόνισε ότι ήταν άδύνατο να σκοτώσει αυτός τόν Μπερόν.

Ο πρόεδρος, όμως, επηρεασμένος άπό τις καταθέσεις των δύο άλλων γυναικών και νομίζοντας ότι ήταν τó ίδιο μ' αυτές, της μίλησε με τρόπο κάπως προσβλητικό.

Ο Μόρισσον τινάχτηκε τότε άπό τη θέσι του και τού φώναξε:

— Άθλιε! Ή Τζέην είνε η άγνοτερη κι' η πιο ένορετη νέα που υπάρχει στον κόσμο! Άθλιε!... Άν μπορούσα να βγώ άπό δω, θα σου πάζα τά μούτρα!...

Ο πρόεδρος Ντάρλινγκ δεν μνησικάχησε γι' αυτές τις βρισιές κι' ότάν τερματίσθηκε η άκρασμητική διαδικασία, είπε στους ένορκους, τονίζοντας τά λόγια τους:

— Ο κατηγορούμενος είνε πιθανόν ένοχος. Άλλα αυτό δεν άρκεί. Πρέπει η ένοχή του ν' άποδειχθή Σκεφθήτε καλά πρίν δώσετε την ψήφ σας. Κάθε ένδοξασμός σας είνε υπέρ τού κατηγορούμενου...

Άλλα οι ένορκοι δεν χρειάστηκε να σκεφθούν ούτε μισή ώρα. Κι' η έτυμηνόρσις τους ήταν εις βάρος τού κατηγορούμενου. Έτσι τó δικαστήριο τόν καταδίκασε σέ θάνατο!

Ή ποιηη τού Μόρισσον, ωστόσο, δεν έκτελέσθηκε. Έπειτα άπό λίγο καιρό, ο ίδιος ο ύπουργός της Δικαιοσύνης έισηγήθηκε στο βασίλειά τη μετατροπή της σέ ισάδια δρομιά. Στην εισήγησί του τόνισε ότι ήταν πρατιμότερο να επιδειχθή έπιεικεία σ' έναν ένοχο, παρά να θανατωθή ένας άθώος.

Ή διαγωγή όμως τού Μόρισσον μέσα στή φυλακή ήταν άξιόβρονη. Παρέβαινε διαρκώς τούς κανονισμούς κι' οι ποιητες που τού επέβαλλαν για να τόν σωφρονίσουν δεν τόν συγκινούσαν.

Ή κατάσταση αυτή κράτησε ως τó 1921. Ο Μόρισσον άκρούσε, τέλος, απεργία πείνης κι' όλες οι προσπάθειες των γιατρών για να τόν ταισούν δια της βίας δεν έφεραν αποτέλεσμα.

Πέθανε, τέλος, στις 21 Ιανουαρίου 1921, έπειτα άπό 20 ήμέρες υποείας, τονίζοντας ως την τελευταία του στιγμή πως ήταν άθώος.

Άλλα ήταν πραγματικά;

Η ΣΕΛΙΣ της Ένταϊνας

Κουθεντούλες

Φοιτητή Χαρ. Ν., Καλάμας: "Αν" όσα μου γράφετε, κρινω πως είστε ένας νέος και πως θα σκεφθήτε καλά αυτά που θα σας πω. "Αλλωστε για να μου ζητάτε τη συμβουλή μου, θα πη ότι καταλαβαίνετε πως δεν πρέπει να φερθήτε άστοχα. "Η νέα λοιπόν, που αγαπήσατε παντρεύτηκε, αλλά ξέρετε ότι την έπιασαν γι' αυτό οι γονείς της, για λόγους οικονομικούς. "Εσείς έξ' άλλου μου λέτε πως δεν μπορούσατε να την παντρευτήτε επειδή είχατε οικονομικές υποχρεώσεις. Δεν νομίζετε τώρα πως αυτό που έγινε, ήταν το καλύτερο και για τους δυο σας; Δεν καταλαβαίνετε ότι θα της καταστρέφατε το μέλλον αν συνεχίζατε να καταλήξετε στο γάμο; Για όλους αυτούς τους λόγους η γνώμη μου

είναι να αποφύγετε κάθε συνάντηση μαζί της, για να μη της καταστρέψετε την ψυχική γαλήνη, που της είναι απαραίτητη για να σηκώσει τον σταυρό της.

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΣ

Πάσχα! "Η καθιερωμένη εποχή για να βγούν οι νέες τουαλέτες. Είναι κάπως πρώιμο έφετος το Πάσχα, αυτό όμως δεν θα μας έμποδισή να φορέσουμε τα άνοιξι-νικά φορέματα. Είναι κι' αυτό μία έκδηλός μας για τη χαρούμενη ημέρα. "Ιδίως ύστερα από τη θλίψη και την κατάνυξη της Μ. "Εβδομάδος που επηρεάζει το ψυχικό μας κόσμο. Μη ξεχνάμε άλλωστε πως αν συνεχίσουμε την παράδοσι των γιαγιάδων μας, θα παρακολουθούσαμε τις ακολουθίες της Μ. "Εβδομάδος ντυμένες μασάρα ή σκοτεινόχρωμα. Με χαρά λοιπόν διακαυχολογούμενη θα τα πετάξουμε όλα αυτά, για να ντυθούμε χαρούμενα.

"Η φετινή λοιπόν άνοιξιάνική μόδα μας βοηθάει με το παρά-νω σ' αυτό. Τα χρώματα που λαν-σάρει είναι χαρούα. Ζωηρά, φωτει-νά. Ταίριαζουν απόλυτα εδώ στην "Ελλάδα με τον γαλάζιο ούρανο

μας, την καθαρή ατμόσφαιρα, το ελληνικό φώς!

Είνε χρώματα τριανταφυλλένια, χρώματα πράσινα, χρυσαφιά, θαλασσιά που θυμίζουν άνοιξιάνική φύσι, έξοχη, θαλάσσια. Κοντά σ' αυτά τα κύρια, είναι και άλλα δευ-τερεύοντα όπως το έκραι, το φραιζ, το έκρεβις, το κίτρινοπρά-σινο, το γκρί-πράσινο, το μπλε νατιέ και πάντα το άσπρο.

"Επειτα έχουμε τους αρμονικό-τατους συνδυασμούς: έκαιμ με λεπτές ρίγες μαύρες, έκαιμ με φαρδιές γραμμές μπλε ζωηρές, καφέ με έκρεβις, πράσινο με χρυ-σαφί, ρός με μπέξ, ρός με πρά-σινο, κίτρινο του σταχυού με τα-γαλί.

"Ενα νέο ύφασμα, έκανε την εμφάνισή του, που λέγεται λα-δα μπλαιν, και που πλένεται χωρίς να παρουσιάζη καμιά αλ-λοιωσι γιατί τα χρώματα του εί-ναι στερεά.

Το βλέπουμε στα πιο ζωηρά χρώ-ματα μονοχρωμο ή σε πολύχρωμα κορρά: Πράσινα, λευκά, κόκκινα, ρός, γκρί και άλλα λιγώτερο φαν-

πη θέσι τη λεπτότητα της τάλ-λιας και υπογραμμίζει το προφίλ, με αυτή την τάσι προς τα πίσω που δίνει στη γραμμή. Οι γοφοί εμφανίζονται κάπως πιο γεμάτοι.

"Η ίσια γραμμή κρατάει, θα έ-λεγε κανείς, την ασύνηρότητά της, αλλά τη διακόπτει συχνά με ένα έλαφρό "έθαξέ", που δίνει μία "σουλπές" στο ύφασμα. "Αλλα μοντέλα δίνουν την εντύπωσι της χαράς, της σταχυινιάς, αυτό δέ το όφειλουν σε μερικές μπάσκ, που κάνουν δειλά-δειλά την εμφάνι-σί τους.

"Η σιλουέττα σε μερικά άλλα σχέδια κερδίζει ύψος ενώ συγχρό-νως φαρδύνει στο κορσάξ με τη βοήθεια από μερικές τσέπες. Το κορσάξ παίρνει σημασία ιδιαίτερη κι' έρχεται σε μεγάλη αντίθεσι με τις φούστες, είτε φαρδιές είναι, είτε στενές.

Είδαμε μάλιστα ένα χαριτωμέ-νο μεταξωτό ταγιέρ, σε χρώμα ά-παλο γκρί.

"Η ζακέττα "έφορμάριζε" πολύ την τάλλια κι' έπλάταινε στους ώμους. "Όσο για την τελική ίσορ-ροπία, την έδιδαν τα ιδιόρρυθμα μανίκια με τη "φευγαλέα" κοψι τους.

Και κάτι τώρα που θα εύχαρι-στήση πολλές από τις άναγνώστρι-ές μας. "Όλα τα έφετινά άνοι-ξιάνικα φορέματα, κάνουν τις γυ-ναίκες τουλάχιστον κατά δέκα χρόνια νεώτερες. Είναι κάτι αυ-τό!...

Ταγιέρ - ρεδινγκότες

Το καθαρώς κλασσικό ταγιέρ έκθρονίστηκε. Το αντικατέστησαν τα "ντέ-πιέξ", που γίνονται με ύφασματα όλων των ειδών, και τα ταγιέρ πανταίξ. "Ενα άπ' αυ-τά είναι εκείνο που παράγειλε

νικο με "κόλ". Κλώντιν και γραβά-τα με πικώ.

Τα άνοιξιάνικα παλτά είναι μάλλον ρεδινγκότες με δυο σειρές κουμπιά, άρκετά "σεντρέ" και με φάρδος κάτω. "Εχουν φαρδιά έ-πιση μανίκια τρούα-κάρ και γι-ακά κατεδαστό, άρκετα μεγάλο. Μη νομίζετε όμως ότι δεν θα έ-χουν πέρας και τα ριχτά μαντώ, τ' άνοιχτόχρωμα, με ραγκλάν μα-νίκια.

Ποικιλία στους νιακίδες

Της μόδας είναι κορρέ νιακίδες, σαν των ναυτικών, κι' άλλοι που είναι μπερσί, ή που καταλήγουν σε μικρές κάπες. "Όλοι απόέλε-πουν σε ένα και μόνο: Στό να δώσουν μία "άμπλερ" στον μπου-στο, και να υπογραμμίσουν έτσι τη λεπτότητα της τάλλιας. Αυτό άλλωστε επιδιώκουν και τα μανί-κια. Είτε ραγκλάν, είτε κιμονό ή και με μανικοέλλαν ή ακόμη, δι-νουν φάρδος στους ώμους και έ-ριξιμο προς τα κάτω: "Ερχονται σε αντίθεσι με τους σηκατούς ώ-μους, που μάς παρουσιάζαν άλ-λοτε οι δάτες.

Το μακρος των μανικιών στα ταγιέρ είναι τρούα-κάρ με ρεβε-ράκια, χωρίς όμως ν' άποκλειών-ται και τα μακρούα.

Στις ρεδινγκότες το ίδιο, αλλά στα ριχτά μαντώ τα μανίκια εί-νε άνεξάρτητως μακρούα.

Τα γάντια είναι πιο μακρούα ά-πό όσο άπαιτούν τα τρούα κάρ μανίκια, γιατί η μόδα θέλει να έχουν πολλές πτυχές και το χρώ-μα τους να άποτελή ζωηρή αντί-θεσι με το ταγιέρ ή το παλτό.

Ντέ - πιέξ και τρούα - πιέξ

Τα ντέ-πιέξ από μεταξωτά τουντ είναι πολύ της μόδας και, όπως είπαμε πάρα πάνω, αντικα-θιστούν τα ταγιέρ. "Εχουν στο μπουστο τους μικρές μπάσκ στρουγγυλές και ραγκλάν τους ώ-μους και τα μανίκια τρούα-κάρ. Οι φούστες τους είναι κλάς.

Μερικοί μπουστοί έχουν άμπι-εμαν που πολλές φορές δίνουν την εντύπωσι του μπουλερό, που έχει πίσω πιο πολύ φάρδος. Τα τρούα-πιέξ είναι πρακτικώτατα, για την έποχή αυτή, γιατί καθώς το δείχνει και η όνομασία τους άπα-τελούνται από τρία κομμάτια: Μπουστο, φούστα και ζακέττα.

Κεστούμια του σπόρ

Στό Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Νέα "Υόρκη υπάρχουν ειδικοί ρα-πτικοί οίκοι για κοστούμια του σπόρ και παρουσιάζουν κάθε έπο-χή τις συλλογές τους με ωραιό-τατα σύνολα για Σαββάτοκυρία-κα, για βαρκάδες, για έκδρομές, για το τένις, το γκόλφ κλπ.

Τα σύνολα για έκδρομές είναι πολύ πρακτικά και έχουν το προ-σόν να φοριούνται με φούστες ή παντελόνια, μεταβάλλοντας άμέ-σως τη χαριτωμένη Εύα σε κομψό έφηβο.

Τα τουντ, τα πεκινέ, τα καν-τριγιέ, τα λαϊνά, παίρνουν τον κυ-ριώτερο ρόλο και όσο προχωρεί η έποχή έχομε φάρδος στις φού-στες για ν' άφήνη έλεύθερο το βαδισμα, μεγάλες τσέπες στρα-τιωτικές στα παντελόνια, ζώνες δερ-ματινές, μπλουζές με έκλαίρ, πρακτικές και κομψές.

"Η άλλη πλευρά του

Μικρή η τελεσίφοιτη. Πειραία: Νά η συνταγή που θέ-λετε: Bicarbonate de soude 1,25 gr., glycerine 12 gr., Hydrolate de fleurs d' orange 150 gr.

Βέρα Κορέν: Σταματή-στε το βερνίκι και κάμτε λίγων καίρο έλαιοθεραπεία, δηλ. τρί-ψιμο δύο νυχτών κάθε μέρα με λάδι.

Κρινάκι του άγροσ: Δεν κάνετε καλά να χρησιμοποιήτε την πούδρα σας, χωρίς μια καλή κρέ-μα. "Όσο για τα νύχια, που σπά-ζουν, δυνατώστε τα με λίγες έν-τριδες με λάδι.

Νεστρεντή, Θεσνίκην: Θά-σας άπαντήσω ιδιαιτέρως. Στεί-λετέ μου τη διεύθυνσί σας. Εύχα-ριστώ για τα καλά σας λόγια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Συγκινητικό διήγημα

Ο πατέρας άφησε να τρώ ξεφύγη μία κατάρρα και άπαίτησε να μη μιλούν πιά γι' αυτήν στο σπίτι.

— Μία χαμένη κοπέλλα όπως αυτή, πρόσθεσε, δεν εί-ναι άξια ούτε των γονέων της, ούτε του σπιτιού της!...

"Η κυρία "Ερμηνία άνατρίχισε για την κατάρρα αυτή που θ' ακολουθούσε, φαντα-ζόταν, όπουδήποτε την κόπη της και θα δηλητηρίαζε όλη τη ζωή της. Βέβαια, δεν έπρεπε να παρατήση δυο γέροντες μονά-νους ακολουθώντας μια έσωτική περιπέ-τεια δεν έπρεπε να φέρη την άπελπισία στο σπίτι. Μά, ωστόσο, αυτή η κατάρρα ξε-περνούσε τα όρια. Κι' αυτή η καύμενη ή υπέρτα, τη σκεφτόταν στις νύχτες της που τις περνούσε άγρυπνη και τη σκεφτόταν ακόμα και στην έκκλησία, όπου της φαινόταν πως άκουγε την άπελπιστική κορυφή της Τούλας:

— Μητέρα! υπτέρα! Πές του να με συγχωρέση και να μ' ευλογήση!

*Ηταν για τη γορή υπτέρα ένα μαρ-τύριο που τη μαράωνε κάθε μέρα και που μαράωνε όμως και τον άντρα της. Δεν ήταν πιά νέος κι' αυτός. Και δε μιλούσανε πιά και οι δυο τους για έ-κείνη, υπάφορναν πολύ και καθέναν τους έλπιζε πως κάποιος θα μιλούσε άπ' τους δυο, γιατί και οι δυο είχαν στα χείλη τους τ' ό-νομα της κόρης τους ενώ ένας λυγμέ σαν κόμπος έπνιγε το λαιμό τους.

Είχαν παντρευτή κάπως άσγά, μά όταν γεννήθηκε η Τούλα, η εύτυχία κι' ό ήλιος μπηκαν στο σπίτι τους. "Η Τούλα, με τα χρόνια, μεγάλωσε, άνθισε σαν ένα ωραίο λουλουδι και ή καρ-διά της σκίρτησε στον έρωτα. "Ενας καλός νέος, μά που το μέλλον του ήταν ακόμα σκοτεινό. Δεν ήταν αυτός που ποθούσαν οι γονείς της και προσπάθη-σαν με κάθε τρόπο να τη μεταπείσουν. Δεν το κα-τάφεραν. Τότε ο πατέρας είπε πως δεν βάδινε ποτέ τη συγκατάθεσί του και θα την άποκλήρωνε. Οι ά-πειλές όμως φούντωσαν τον έρωτα μέσ' στην καρ-διά της Τούλας. Στην αρχή, έκλαψε, άπελπίστηκε και στο τέλος έφυγε άπ' το σπίτι. "Ετσι τώρα οι δυο γέροι είχαν άπομείνει μόνοι, δίχως φώς, δίχως ήλιο. "Απελπίσμενοι, Βουδοί. Και ό πόνος τους έγινε πιο κα-υτερός όταν λάβανε το τηλεγράφημά της:

"Συχαρώστε με και δώστε μου την εύχή σας". "Η υπτέρα συχώρεσε άμέσως. Μά ο πατέρας δεν συχώρεσε και δεν έδωσε την εύχή του. "Αργότερα, οι γέροι μάθανε πως η Τούλα είχε παντρευτή, μά και τότε ό πατέρας δεν συχώ-ρεσε. Μονάνα όταν έφτασε η τελευταία του ώρα, είπε στη γυνάικα του που έκλαιγε δίπλα του:

— Τη συγχωρώ και της δίνω την εύχή μου.

"Ο θάνατος είχε φτάσει πριν ό πατέρας να μπορέση να τη συγχωρέση από κοντά και να της δώση την εύχή του. Μία άπέ-ραντη θλίψη πλημμύριζε την τουφερή ψυχή της υπτέρας.

Πέρασε ό χειμώνας κι' έφτασε ή άνοιξι. Πόση μοναξιά και πόσες άναυμήσεις! "Ενοιώθε τον έαυτό της όλουόναχο γερα-σμένο και ίκέτευε το Θεό να μ'ην πεθάνη πριν να ξαναδύ τη λατρευτή της Τούλα.

"Εξω έλαμπε ό ήλιος κι' ένας άνάλαφος άνεμος γάιδεσε τα δέντρα. Είχανε φτάσει οι μέρες των "Αγίων Παθών και η διαύγεια του ουρανού, έρχόταν σε αντίθεσι με το πένθος που πλημμύριζε τις καρδιές των ανθρώπων για το θάνατο του Κυ-ρίου.

"Επειτα, έφτασε η χαρούμενη μέρα της "Αναστάσεως. "Υ-π'ήνονε πολλή κίνηση στους δρόμους και στα σπίτια. Κανένα τραπέζι δεν είχε μείνει δίχως το πατζαπαρόδο άρνι, δίχως το γλυκό, δίχως λουλούδια.

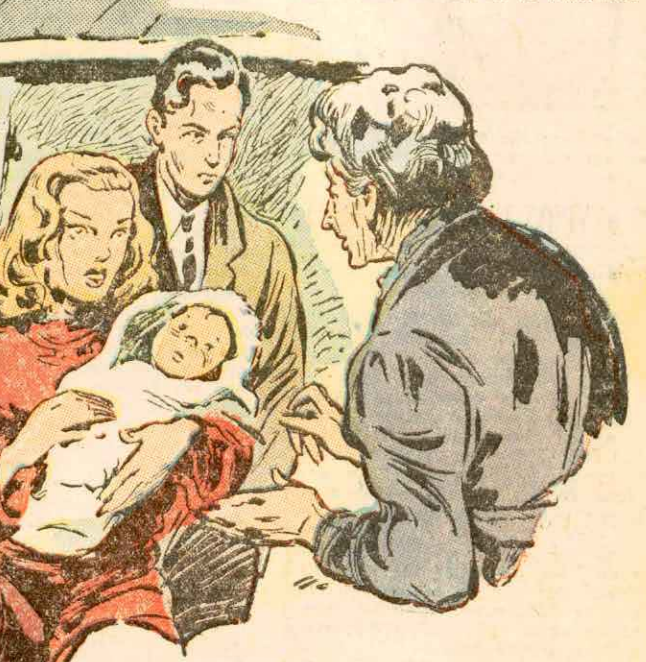
Μά το σπίτι της γοράς "Ερμηνίας ήταν άδειο, όπως άδεια ήταν κι' η καρδιά της. "Ωστόσο, τράβηξε για την έκκλησία, κι' έκεί ό άναυμήσεις της περασμένης ζωής, έφεραν τα δάκρυα στα κορσασμένα της μάτια.

Μέσα στον πόνο της για την Τούλα, για το άγαπημένο παι-δί της, σαν να μ'ην άκουγε τη λειτουργία, σαν να μ'ην ξεχεί-λιζε η καρδιά της από γαρά για το θάσμα της "Αναστάσεως και σαν να μ'ην ένοιώθε μέσα της παρά έναν πόθο: να φύγη, να φύγη, για να ξαναδωρ το γαμένο της παιδί. "Ω! Πόσο πο-

θούσε να την είχε κοντά της την Τούλα, για να γιορτάση μα-ζί της την "Ανάστασι! Και να, ξαφνικά, άκούστηκε το "Χρι-στός "Ανέστη", οι καμπάνες άρχισαν να τυπάνε χαρούμενα. το λιβάδι πλημμύρισε την ατμόσφαιρα, μαζί με τους πυροβο-λισμούς της γαράς. "Η "Ανάστασι, ή ζωή, ό θςαύδος, το θάσμα!...

"Η γορή "Ερμηνία έκανε το σταυρό της, ύψωσε τα μάτια προς τον ούρανο και προσευχήθηκε με ζέσι, σαν μία φλόγα που δεν έλεγε να σβύση.

Είχαν περάσει δυο ώρες. "Η ταχεία άμαξο-στοιχία σταμάτησε, κι' εκείνη κατέβηκε τελευταία. Κανείς δεν την περίμενε. Προ-χώρησε, όπως άλλοτε, μέσα στους γνώρι-μους δρόμους, κρατώντας στην άγκαλιά της το κοριτσάκι της, ενώ ένας φηλός, μελα-χροίνος νέος, την κρατούσε άπ' το μπράτσο.

— Μαμά, το κοριτσάκι μου έχει τ' όνομά σου!...

"Η Τούλα πήγαινε με την καρδιά γεμάτη άγωνία για τη μητέρα της. "Αραγε ζούσε; Κι' ό πατέρας της; Δεν ήξερε, γιατί ποτέ τους οι γονείς της δεν είχαν άπανήσει στα γράμματά της. "Αραγε την εί-χαν συγχωρέσει;... Πως θα τη δεχόντουσαν άραγε, τώρα που είχε άποφασίσει πιά να ξαναγυρίση κοντά τους, μαζί με τον άντρα της και με το παιδάκι της. Θα την διώ-χνανε;...

Νά, έφτασε η Τούλα μπροστά στην παλιά πόρτα του γέρι-κου, του άγαπημένου σπιτιού, όπου πριν από είκοσι δυο χρό-νια, είχε δει το φώς της ημέρας. "Ακούμπησε τ' αυτί της πάνω στην έλκνη πόρτα: σιωπή. Το σπίτι φαινόταν άδειο. Πως; Δεν ήταν κανείς; Τι σήμαινε λοιπόν αυτό; Τι είχαν γίνει οι δυο γέροι;...

"Αρχισε να τρέμη από το φόβο της. Τέλος, γύπωσε. "Η πόρτα άνοιξε σε λίγο, και στο κατώφλι φάνηκε ένα γλυκό, μά γερασμένο, ρυτιδωμένο, πρόσωπο... ή γορή "Ερμηνία, με τα μάτια βουρκωμένα ακόμα.

— Μητέρα! "Ω! υπτέρα μου! "Οε μου! "Εσύ είσαι, που μ' αγαλιάσεις κλαίγοντας; Κι' ό πατέρας; Πως; Πέθανε;... Μητέρα, πόσο ύπόφερε! "Αντρέα! "Η μητέρα μου! Μαμά, το κοριτσάκι μου έχει τ' όνομά σου, το άγαπημένο μου όνομά σου. Κύτταε τα έανθα, μαλλάκια της. Είσαι γιαγιά, μητέρα. Φίλησέ το, δώσε του την εύχή σου... "Ω, μητέρα μου! "Αν ήξερες τι νοιώθα στην καρδιά μου, τώρα που σε ξαναβλέ-πω, ύστερ από τόσα χρόνια!...

"Εκλαίγαν και οι δυο τους από γαρά και εύτυχία. Μά κι' ό "Αντρέας είχε δακρύσει κι' αυτός.

— "Η μητέρα ένοιώθε έναν κόμπο στο λαιμό, που της έπνιγε τη φωνή, την έσφιγγε και δεν την άφηνε ακόμα να ξεσπάση, να μιλήση...

— Κόρη μου!... Κορούλα μου! μπόρεσε μόνο να μουρμου-ρίση.

"Επειτα ό κόμπος λύθηκε και τότε στις ποιεμένες καρδιές τους πλημμύρισε το φώς και η άγάπη. Και γιορτάσαν κι' αυ-τόι το Πάσχα, γιατί και γι' αυτούς, ήταν μία άλλη "Ανά-στασι το ίδιο χαρούμενη, φωτεινή κι' ευτυχισμένη, σαν την "Ανάστασι του Κυρίου.

ZAN-PIER PIER

Ο «Κύριος της Δικαιοσύνης» αγαπούσε την αγνότητα της ψυχής των παιδιών...

Ο «ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ»

Ένας πρόδρομος του 'Ιησού Χριστού

Μία μέρα της ανοίξεως του έτους 63 π. Χ., δηλαδή 59 χρόνια πριν γεννηθεί ο Χριστός (γιατί, εξ αιτίας ενός λάθους στον αρχικό υπολογισμό του ημερολογίου, η γέννηση του Σωτήρος συμπίπτει στην πραγματικότητα με το έτος 4 π. Χ.) ένας άνθρωπος μυστηριώδης κι αινιγματικός έδωσε τη ζωή του, στην 'Ιερουσαλήμ, για την σωτηρία της ψυχής των σπαδών του.

Όσοι πίστευαν στον πρόδρομο αυτό του Χριστού, τον θεωρούσαν τόσο ιερό, ώστε δεν τολμούσαν να προσφέρουν καν το δνομά του. Τον έλεγαν «Κύριο της Δικαιοσύνης» ή «Διδάσκαλο του 'Ορθού Λόγου» ή «Εκλεκτό του Θεού».

Η ύπαρξή του ήταν άγνωστη ως τότε, ακόμη και στους ιστορικούς και τους θεολόγους. Η ιστορία της ζωής και του μαρτυρικού θανάτου του περιέχεται σ' ένα κείμενο του έτους 41 π. Χ., που βρέθηκε πρό 3 ετών μαζί με δέκα άλλα πολύτιμα ντοκουμέντα, μέσα σε μία σπηλιά της Παλαιστίνης, στις όχθες της Νεκράς Θαλάσσης. Το κείμενο αυτό μεταφράστηκε τελευταίως μόνον απ' το Γάλλο καθηγητή Ντυπόν Σομέρ, ειδικό στις σημειτικές μελέτες.

Απ' αυτό λοιπόν μαθαίνουμε ότι ο «Κύριος της Δικαιοσύνης» έζησε σε μία περίοδο που κατείχε το θρόνο των Βασιλέων του 'Ισραήλ μία δυναστεία ανωτέρων κληρικών. Ο 'Ιωάννης 'Υγκανός Β', διαεγγονος του Σίμωνος Μακκαβαίου (του ελευθερωτή της 'Ιουδαίας) είχε βασιλεύσει ελάχιστα κι είχε παραιτηθεί τότε μόλις υπέρ του φιλόδοξου μικρότερου αδελφού του 'Αριστοβούλου Β'.

Ο «Κύριος της Δικαιοσύνης» λοιπόν άσκησε ένα φανερό άγωνα κατά του βασιλέως αυτού, κατηγορώντας τον ιδίον κι' ολοκληρή τη δυναστεία του ότι διέφθειρε τους 'Ιουδαίους εισάγοντας στα έθιμά τους «την όκνηρία και τη χλιδή των 'Ελλήνων και των Ρωμαίων».

Κατά τη διδασκαλία του — που δεν διαφέρει πολύ απ' τη χριστιανική — οι άληθινές αρετές ήταν η φτώχεια, η ταπεινοφροσύνη, η αγνότητα, η αγάπη στον πλησίον κι' η καταπολέμησης της αμαρτίας με τη

νυστέια και τον άσκητισμό. Η ταλαιπωρία του σώματος ήταν απαραίτητη — κατά την άποψή της θεωρίας αυτής — για να εξαγνισθεί η ψυχή απ' τα αμαρτήματα της.

Επειτα από διάφορες ταπεινώσεις κι' εξευτελισμούς που υπέστη ο «Κύριος της Δικαιοσύνης» απ' τους αμαρτωλούς συγχρόνους του, όπως κι' ο Χριστός, στο τέλος ο 'Αριστοβούλος διέταξε να τον συλλάβουν, να τον βασανίσουν και να τον θανατώσουν.

Ο Θεός όμως — γράφει το παλαιό κείμενο — τιμώρησε σκληρά τους 'Ιουδαίους για το μαρτυρικό θάνατο αυτού του προφήτου: Έξη μήνες αργότερα, ο Πονηπίας κυριεύσε την 'Ιερουσαλήμ, αιχμαλώτισε τον 'Αριστοβούλο και τον πήρε μαζί του στη Ρώμη.

Οι όπαδοί του «Κυρίου της Δικαιοσύνης» δεν διαλύθηκαν μετά το θάνατο του θρησκευτικού αρχηγού τους. Έξακολούθησαν ν' αποτελούν μία μυστική έταιρεία, που την έλεγαν «Νέας 'Αδελφότης». Πρέπει να σημειωθεί ότι το όνομα αυτό αναφέρεται και σ' άλλα κείμενα της ίδιας εποχής, δεν ήταν όμως γνωστό ως τότε τίποτε σχεδόν για την προέλευσή και τους σκοπούς της μυστικής έταιρείας.

Τα μέλη της «Νέας 'Αδελφότητος», που λέγονταν επίσης και «Υίοι του Ζαντόκ» ζούσαν σε μία κοινότητα που είχαν ιδρύσει στην άκρη της έρημου της 'Ιουδαίας. Δεν είχαν μαζί τους γυναίκες. Παύσο ο αριθμός τους μεγάλωνε συνεχώς, αντί να ελαττώνεται, γιατί οι νεοφύτιστοι ήταν περισσότεροι απ' αυτούς που πέθαιναν.

Η τελετή της μυσσεως τους μοιάζει πολύ με των 'Εσάϊων, όπως την περιγράφει ο μεγάλος 'Ιουδαίος ιστορικός 'Ιώσηπος. 'Ισως λοιπόν έπρόκειτο γι' αυτούς τους ίδιους, με άλλη ονομασία.

Οι 'Εσάιοι αποτελούσαν την τρίτη 'Ιουδαϊκή ήθικοφιλοσοφική «σχολή» (οι άλλες δύο ήταν οι Φαρισαίοι και οι Σαδουκαίοι). Κατά τον 'Ιώσηπο, πρέσβευαν κι' εφόρμοζαν την κοινοκτημοσύνη, τη φιλοανθρωπία και την αρετή.

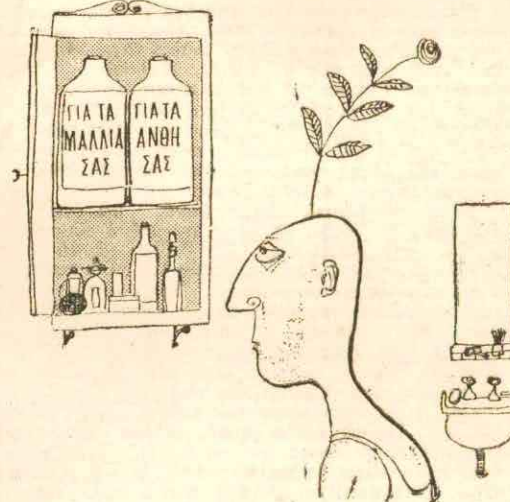
Πρέπει να σημειωθεί ότι ο 'Ιώσηπος δεν αναφέρει καθόλου τον «Κύριο της Δικαιοσύνης», μολοντί είναι αδύνατον να μην ήξερε την ύπαρξή του. Άλλα ο καθηγητής Ντυπόν-Σομέρ φρονεί ότι ο ιστορικός αυτός απέφυγε συστηματικά να κάνει λόγο για τους «θρησκευτικούς επαναστάτες» της εποχής του, για κείνους δηλαδή που έπεδίωκαν μεταρρυθμίσεις του ορθόδοξου 'Ιουδαϊσμού. Μόνον ο 'Ιησούς Χριστός αναφέρεται στα κείμενα του 'Ιωσήπου, κατά το Γάλλο όμως καθηγητή το σχετικό απόσπασμα προσετέθη αργότερα στο έργο του 'Ιουδαίου ιστορικού, πολλά χρόνια μετά το θάνατό του.

Η διδασκαλία του «Κυρίου της Δικαιοσύνης» δεν διέφερε πολύ απ' των άλλων προφητών της Παλαιάς Διαθήκης. Απέκτησε όμως κύρος και πνευματική δύναμη μεγαλύτερη από κάθε άλλο θρησκευτικό ήγέτη του καιρού του — εκτός μόνον απ' τον 'Ιησού Χριστό. Οι όπαδοί του πίστευαν ότι είχε ανεβή στους ουρανούς, μετά το μαρτυρικό του θάνατο, κι' ότι θα ξαναγυρίζε μία μέρα στη γη για να κρίνει δικαίους και άδικους.

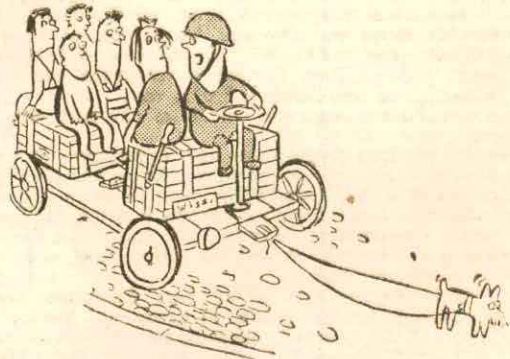
Τις ίδιες γενικές γραμμές ακολουθούν ο Βίος, η διδασκαλία κι' ο μαρτυρικός θάνατος του Χριστού. Άλλα τα θαύματά Του κι' η επικράτηση της θρησκείας Του σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο τον δεκαογόνον από κάθε άλλον θρησκευτικό μεταρρυθμιστή κι' αποστέλουν την τρανότερη απόδειξη πως ήταν πραγματικά ο ενσαρκωμένος Υιός του Θεού.

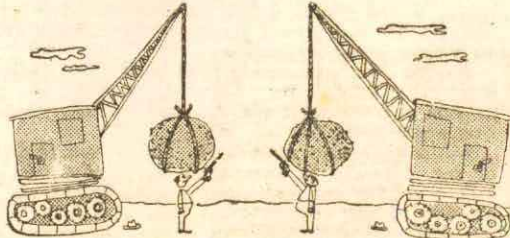
— Νά, αχρόνιαστε, για να μάθεις άλλη φορά να μου λες πως δεν την πετυχαίνω τη μαγειρίτσα! (Του Β. Χριστοδούλου)

Ένα μικρό λάθος!...

— Κρατηθήκη καλά! Φεύγουμε!...

Πρωτότυπη μονομαχία!...

Αίμα ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Ο έκατομμυριούχος Μάρκ Στάφορντ κατοικούσε σ' ένα απ' τα ωραιότερα σπιτικά του Μπούφαλο. Το βράδυ αυτό, έδινε μία μεγάλη δεξίωση στο μέγαρό του. Η καλύτερη κοινωνία της πόλεως είχε συγκεντρωθεί στις πολυτελείς αίθουσές του.

Οι προσκεκλημένοι είχαν διαλέξει μία «βασιλεία» της βραδείας: τη μίς 'Ορας Γκρήν, κόρη ενός πλούσιου φίλου του Στάφορντ. Η κοπέλλα αυτή ήταν μία σπάνια καλλονή με κατάλευκο δέρμα, πλούσια ξαθά μαλλιά και βαθυγάλανα μάτια που καθρέφτιζαν μία αγγελική ψυχή. Φορούσε μία τουαλέτα απλή και πλουσιώτατη συγχρόνως κι' ένα διαμαντένιο διάδημα, σαν φωτισμένο γύρω στο κεφάλι της.

Το κόσμημα αυτό ήταν οικογενειακό κειμήλιο. Οι Γκρήν το είχαν στην κατοχή τους από ένα αιώνα και το απέδιδαν απόκρυφες ιδιότητες. Πίστευαν ότι εξαιτάτο απ' αυτό η εύτυχία τους, και το εκτιμούσαν περισσότερο απ' ολόκληρη την περιουσία τους.

Οι νεαροί επιζητούσαν ν' αποσπάσουν ένα χαμόγελο ή μία ένδειξη προτιμήσεως εκ μέρους της 'Ορας, κανείς όμως δεν μπορούσε να καυχηθεί πως το είχε κατορθώσει.

Η 'Ορας ήταν μόλις 18 χρονών κι' επιθυμούσε να γασή για μερικά χρόνια ακόμη την ελευθερία της, πριν φορτωθεί τα βάρη του γάμου.

Κατά τα μεσάνυχτα δεν είχε λιγοστείσει ακόμη το κέφι της γιορτής. Κανείς δεν είχε προσέξει ένα προσωπίδοφόρο, που παρακολουθούσε το θέαμα από ένα παράθυρο του ισόγειου. Στο τέλος, τον ανέληφθη ένας υπηρέτης. Πήγε κοντά στο παράθυρο και φώναξε στον άγνωστο:

— Τι γυρεύετε εδώ; Φύγετε άμέσως! Ποιος σας επέτρεψε να μπήτε στο πάρκο.

Έκείνος φάνηκε πως τρόμαξε, κι' απομακρύνθηκε βιαστικά. Ο υπηρέτης πήδησε έξω, απ' το παράθυρο, για να τον κυνηγήσει. Έκει όμως που δεν το περίμενε, έφαγε από πίσω μία γροθιά τόσο δυνατή, ώστε σωριάστηκε κάτω, ενώ ο προσωπίδοφόρος χανόταν ανάμεσα στα πυκνά δέντρα.

Ο υπηρέτης σηκώθηκε, βρίζοντας. Σίγουρα, ο άγνωστος εκείνος είχε κακό σκοπό, για να κρύβη το πρόσωπό του... Ο υπηρέτης έψαξε στο πάρκο, μα δεν μπόρεσε να τον ανακαλύψει. Τέλος, απέλπισθηκε και γύρισε στο μέγαρο, για να ειδοποιήσει τον κύριο του.

Ο Στάφορντ έστειλε τους ανθρώπους του να ψάξουν παντού, αλλά δεν ανακάλυψαν τίποτα. Μα κι' οι έρευνες της αστυνομίας έμειναν δίχως αποτέλεσμα. 'Ισως ο άγνωστος είχε πηδήσει απ' τον τοίχο του πάρκου.

Ο έκατομμυριούχος δεν ανέφερε τίποτε στους προσκεκλημένους του, για να μη χαλάσει το κέφι τους. Λίγο αργότερα, η μίς 'Ορας αποφάσισε να γυρίσει στο σπίτι της. Ήταν μόνη, γιατί ο πατέρας της υπέφερε απ' το στομάχι του κι' είχε φύγει από νωρίς. Πολλοί γνωστοί της κύριοι προσφέρθηκαν, να τη συνοδεύσουν, μα αυτή δεν δέχθηκε. Δεν στείχε άλλωστε πολύ το μέγαρό της.

Ανέβηκε σ' αυτόκινητό της κι' αποχαιρέτησε μ' ένα φιλικό νεύμα τους νέους που την είχαν συνοδεύσει ως εκεί. Λίγα λεπτά αργότερα, όταν πλησίαζε πιά στο σπίτι της, άκουσε ξαφνικά απ' έξω ένα πυροβολισμό. Συγχρόνως, ένας προσωπίδοφόρος πήδησε στο μαρσιπέ του αυτόκινητού, που είχε ελαττώσει την ταχύτητά του σε μία στροφή του δρόμου. Πήρε τη θέση του σωφέρ, που είχε δεχθεί τη σφαίρα του, και φρενάρισε.

Η μίς 'Ορας, βλέποντας τον, είχε πηδήσει μία φωνή διαπεραστική. Μα δεν πρόφτασε να ξαναφωνάξει, γιατί ο προσωπίδοφόρος γύρισε πίσω, της έφαρε το στόμα με τόνα χέρι και με τ' άλλο άρπαξε το διάδημα που λαμποκοπούσε πάνω στα ξανθά μαλλιά της.

«Υστερα πήδησε έξω κι' εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Β'. Την άλλη μέρα, όλη η καλή κοινωνία του Μπούφαλο είχε αναστατώσει απ' τη θρασύτατη νυκτερινή ληστεία.

Είχαν βρή λιποθύμη τη μίς 'Ορας μέσ' σ' αυτόκινητό της και το σωφέρ νεκρό.

Απ' την κατάθεσι της κοπέλλας, έδωσαν το συμπέρασμα πως ο δασότης της ληστείας ήταν ο ίδιος που κύτταζε απ' το παράθυρο του Στάφορντ, Σίγουρα, θάγε κρυφοκυττάει για να διαλέξει το θύμα του. Φαίνεται δε πως του είχε κάνει τη μεγαλύτερη έντύπωση το διάδημα της μίς Γκρήν.

Πως φοβάμαι τώρα για την κόρη μου και για τον έαυτό μου! είπε ο Γκρήν στον αστυνόμο που είχε αναλάβει την υπόθεση. Μία παλιά πα-

ράδοσι λέει πως η εύτυχία της οικογένειας μας εξαρτάται απ' αυτό το κόσμημα. Πρέπει να το ξαναβρω! Θα δημοσιεύσω στις εφημερίδες πως προσφέρω 200.000 δολάρια για την άνευσή του.

— Έγώ έκανα ό,τι έπρεπε, κ. Γκρήν, δήλωσε ο αστυνόμος. Έχω εξαπολύσει τα καλύτερα λαγωνικά μου, έχω τηλεγραφήσει παντού. Αμφιβάλλω πολύ όμως αν θα κατορθώσουμε τίποτε.

Τη στιγμή εκείνη, ένας αστυφύλακας χτύπησε την πόρτα κι' έδωσε στον αστυνόμο το μπιλιέτο ενός επισκέπτη που ζητούσε να τον δει. Μόλις διάβασε εκείνος το όνομα, έβγαλε μία φωνή χαράς.

— Θαυμάσια! φώναξε. Ναρθή μέσα ο κύριος αυτός.

Και, γυρίζοντας στον Γκρήν, πρόσθεσε:

— Έλπίζω τώρα πως θα μπορέσουμε να συλλάβουμε το ληστή. Η πόλι μας φιλοξενεί τώρα έναν άνθρωπο ικανότερο από κάθε άλλον για να λύσει αυτό το αίνιγμα: το διασημότερο ντέκτειβ της Αμερικής, τον άφαστο Νάτ Πίνκερτον!

Το πρόσωπο του Γκρήν έλαμψε από χαρά. Σε δυο λεπτά, μπήκε ο επισκέπτης. Ήταν ένας νέος άντρας, με υορφή ενεργητική, που τη φωτίσαν δύο σταχτομυαυρα μάτια.

Ο αστυνόμος του συνέστησε το Γκρήν.

— Έμαθα το δυσάρεστο γεγονός που συνέβη στην κόρη σας, είτε στον τελευταίο ό ντέκτειβ. Έφτασα στο Μπούφαλο σήμερα το πρωί, για ν' αναζητήσω ένα επίκινδυνο εγκληματία, κι' άκουσα να γίνεται λόγος για τη νυκτερινή ληστεία...

— Αν θέλετε, κ. Γκρήν, είμαι διατεθειμένος ν' αναλάβω αυτή την υπόθεση.

— Αν θέλω; φώναξε με χαρά ο έκατομμυριούχος. Μα θα σας είμαι ευγνώμων. Κι' έχω πεποιθήσει ότι θ' ανακαλύψετε το δράστη!

— Θέλετε να σας εκθέσω πως συνέβησαν τα γεγονότα; του πρότεινε ο αστυνόμος.

— Δεν υπάρχει λόγος. Οι

Όλη τη νύχτα εκείνη, ο

Μηνες... Ιστορίες

Ο δικηγόρος κι' ο χασάπης

Ένας εξυπνότερος δικηγόρος περνούσε ένα Σάββατο από την κεντρική αγορά μαζί με τον θεώρατο σκύλο του. Ξαφνικά το ζώο άρπαξε ένα μεγάλο μπουτί κρέας. Ο χασάπης, όταν κατάφερε να πάρη από τα δόντια του σκύλου το μπουτί, είδε ότι το ζώο είχε φάει ένα μεγάλο κομμάτι απ' αυτό.

Ο δικηγόρος τότε μάλωσε το σκύλο του, ζήτησε συγνώμη κι' έφυγε.

Τη Δευτέρα όμως δέχθηκε την επίσκεψή του χασάπη.

— Μπορεί κανείς να ζητήσει αποζημίωση από κάποιον, που το ζώο του έκανε μεγάλη ζημία; ρώτησε.

— Βεβαίως! του απάντησε ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, πληρώστε μου, αν όχι όλο το μπουτί, που μου άρπαξε προχθές, ο σκύλος σας, τουλάχιστον όμως τα τρία τέταρτα!

Και του είπε ένα ποσόν.

— Πολύ σωστά, είπε ο δικηγόρος. Άλλά τα λεπτά που μου ζητάτε είναι ακριβώς το αντίτιμο της δικηγορικής συμβουλής που μου ζητήσατε και που μου το όφειλετε τώρα εσείς!

Ο χασάπης αποστομάχθηκε και έφυγε γιατί κατάλαβε ότι ο δικηγόρος τον είχε... ξεφλήσει!

Γκράν, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι απ' την αγωνία του. Τ' άλλο πρωί, στις 9, ο Πίνκερτον παρουσιάστηκε στο γραφείο του αστυνομικού. Ο Γκράν βρισκόταν ήδη εκεί.

— Λοιπόν, κύριε Πίνκερτον; Πετύχατε; ρώτησε ο αστυνομικός μ' ανυπομονησία.

— Ο γτέκετιβ κήσσε, κύτταξε τους δυο άνδρες και πρόφερε ύστερα:

— «Αμφιβάλετε λοιπόν, κύριοι, για την επιτυχία μου;

Συγχρόνως έβγαλε απ' την τσέπη του ένα δέμα και το έδωσε στον έκτακτομυσούχο.

Εκείνος τ' άρπαξε, ξεσχίσε το περιτύλιγμά του κι είδε να λαμπροκόπανε τα διαμάντια του διαδήματος της κόρης του!

Ο αστυνομικός είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ο Γκράν άγκάλιασε τον Πίνκερτον και τον φίλησε στα δυο μάγουλα.

— Είσαστε μεγάλος άνθρωπος! φώναξε. Κανείς δεν μπορεί να συγκριθεί μαζί σας!

Συμπλήρωσε ύστερα ένα τσέκ 200 χιλιάδων δολλαρίων και το τ' άρπαξε. Εκείνος τ' άρπαξε, το φυλάκε στην τσέπη του, ευχαρίστησε τυπικά κι έτοιμάσθηκε να φύγει.

— Μιά στιγμή! Κι' ο κλέφτης;... φώναξε ο αστυνομικός.

— Δυστυχώς, δεν θα μπορέσω να σας τον παραδώσω ζωντανό. Αναγκάσθηκε να τον σκοτώσω, γιατί ήλπιε ν' αντισταθί.

— Αν θέλατε, πάμε να δούμε το πτώμα του.

— Καί βέβαια θέλουμε!

— Εν' αυτοκίνητο μετέφερε και τους τρεις σ' ένα στενό, βρώμικο και ύποπτο δρομάκι.

Σταμάτησε μπροστά σ' ένα έρεισμένο σπίτι.

Οι τρεις άντρες ανέβηκαν στο τρίτο πάτωμα. Εκεί, σ' ένα γυμνό και φτωχικό δωμάτιο, βρισκόταν ένα πτώμα, ξαπλωμένο σ' ένα βρωμερό κρεβάτι.

Ο νεκρός ήταν ένας νέος με κουρελιασμένα ρούχα. Κρατούσε ακόμη στο χέρι του ένα περίστροφο. Το αίμα που είχε τρέξει από μία μούρη τρύπα του μετώπου του, είχε παγώσει πάνω στο πρόσωπό του.

Ο αστυνομικός γονάτισε δίπλα του και τον εξέτασε, αλλά χωρίς ν' ανακαλύψει τίποτε το ενδιαφέρον.

— Θα σας εξηγήσω άλλοτε πώς τον ανακάλυψα, είπε ο Πίνκερτον. Τώρα βιάζομαι 'α συλλάβω τον κακοποιό, για τον οποίο ήρθα στο Μπούφαλο. Με συγχωρείτε, κύριοι...

Χαιρέτησε κι' έφυγε. Απ' τους γείτονες, ο αστυνομικός έμαθε πως ο νεκρός ήταν κάποιος μικροπωλητής, γνωστός από καιρό στη συνοικία.

— Φαίνεται πως βέλησε ξαφνικά να γίνει πλούσιος... είπε. Μα το πλήρωσε ακριβώς.

— Η μίς "Ορας πήγε να τρελαθώ απ' τη χαρά της, όταν ο πατέρας της της έδωσε το "ιδέμμα.

— Θέλω να κάνω κι' εγώ ένα δώρο στον κ. Πίνκερτον! είπε στον πατέρα της. Θα του στείλω 50 χιλιάδες δολάρια, που μου είχε άφισε κληρονομιά η μακαρίτισσα κ. υπέρα μου. Θα τα εμβάσω στο γραφείο του, στη Ν. Υόρκη, για να τα βρή όταν γυρίσει. Και θα του γράψω, για να του εκφράσω την αιώνια ευγνωμοσύνη μου!

Γ'.

Τ' άλλο πρωί, ο Νάτ Πίνκερτον έφτασε στο γραφείο του

κατά τις 9. Τον περίμενε εκεί ο Σέρλοκ Χόλμς, ο περίφημος Άγγλος συνάδελφός του, που είχε φτάσει στη Ν. Υόρκη για να συνεργασθεί μαζί του στον πόλεμο εναντίον της φοβερής συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού».

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, αγαπητέ μου Χόλμς! του είπε ο Πίνκερτον. Μία Τράπεζα του Μπούφαλο μου άνοιξε πίστωση 50 χιλιάδων δολλαρίων...

Μήπως μπορείτε εσύ να μου εξηγήσετε αυτή την άπροσδόκητη κι' απίστευτη γενναιοδωρία;

— Χμ! "Ισως να σου τ' αρέσει κάποιος πλούσιος εκκεντρικός, κατενθουσιασμένος από τα κατορθώματα του διασημότερου αστυνομικού της Αμερικής...

— Μην άστειεύεσαι, Χόλμς! Δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο, που θάσταλε ένα τόσο μεγάλο ποσό μόνο και μόνο από εκτίμηση...

— Ύστερα ο Πίνκερτον έριξε μία ματιά στο ταχυδρομείο του. Ένας μικρός κι' άσωματισμένος φάκελλος τράβηξε ιδιαιτέρως την προσοχή του, γιατί είχε την ταχυδρομική σφραγίδα του Μπούφαλο.

Τον άνοιξε και διάβασε το περιεχόμενο, δείχνοντας δλαένα περισσότερη έκπληξη. Ύστερα έδωσε το γράμμα στο Χόλμς, που διάβασε κι' αυτός:

«Κύριε Πίνκερτον. Όταν θα λάβετε την παρούσα μου, θα έχετε γυρίσει πιά στο γραφείο σας, στη Ν. Υόρκη. Έλπίζω να μη σας κακοφύγει που μία κοπελίτσα 18 χρονών θέλησε να σας εκφράσει την ευγνωμοσύνη της στέλνοντάς σας 50 χιλιάδες δολάρια. Η υπέρσσια που μου προσέφερατε, κατά την πρόσφατη διαμονή σας στο Μπούφαλο, ήταν ανεκτίμητη. Μαύ ξαναδώρατε το πολυτιμώτερο και ιερώτερο κειμήλιο που μου άφισε η μακαρίτισσα κ. υπέρα μου. Πιστέψτε πως θα θυμούμαι πάντα με βαθιά ευγνωμοσύνη το λαμπρό κατορθώμα σας, κάθε φορά που θα φοράω το διαδήματό μου.

» Ορας Γκράν»

— Ανάθεμά με αν καταλαβαίνω τίποτε! φώναξε ο Πίνκερτον. Έχω δυο χρόνια να πατήσω το πόδι μου στο Μπούφαλο, και δεν έχω ιδέα γι' αυτή την ιστορία του διαδήματος!

— Τί υποθέτεις λοιπόν;

Ε.Δ.Ι

— Αλλά, κύριε Πίνκερτον, ο Σέρλοκ Χόλμς, ο περίφημος Άγγλος συνάδελφός του, που είχε φτάσει στη Ν. Υόρκη για να συνεργασθεί μαζί του στον πόλεμο εναντίον της φοβερής συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού».

— Χμ! "Ισως να σου τ' αρέσει κάποιος πλούσιος εκκεντρικός, κατενθουσιασμένος από τα κατορθώματα του διασημότερου αστυνομικού της Αμερικής...

— Μην άστειεύεσαι, Χόλμς! Δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο, που θάσταλε ένα τόσο μεγάλο ποσό μόνο και μόνο από εκτίμηση...

— Ύστερα ο Πίνκερτον έριξε μία ματιά στο ταχυδρομείο του. Ένας μικρός κι' άσωματισμένος φάκελλος τράβηξε ιδιαιτέρως την προσοχή του, γιατί είχε την ταχυδρομική σφραγίδα του Μπούφαλο.

Τον άνοιξε και διάβασε το περιεχόμενο, δείχνοντας δλαένα περισσότερη έκπληξη. Ύστερα έδωσε το γράμμα στο Χόλμς, που διάβασε κι' αυτός:

«Κύριε Πίνκερτον. Όταν θα λάβετε την παρούσα μου, θα έχετε γυρίσει πιά στο γραφείο σας, στη Ν. Υόρκη. Έλπίζω να μη σας κακοφύγει που μία κοπελίτσα 18 χρονών θέλησε να σας εκφράσει την ευγνωμοσύνη της στέλνοντάς σας 50 χιλιάδες δολάρια. Η υπέρσσια που μου προσέφερατε, κατά την πρόσφατη διαμονή σας στο Μπούφαλο, ήταν ανεκτίμητη. Μαύ ξαναδώρατε το πολυτιμώτερο και ιερώτερο κειμήλιο που μου άφισε η μακαρίτισσα κ. υπέρα μου. Πιστέψτε πως θα θυμούμαι πάντα με βαθιά ευγνωμοσύνη το λαμπρό κατορθώμα σας, κάθε φορά που θα φοράω το διαδήματό μου.

» Ορας Γκράν»

— Ανάθεμά με αν καταλαβαίνω τίποτε! φώναξε ο Πίνκερτον. Έχω δυο χρόνια να πατήσω το πόδι μου στο Μπούφαλο, και δεν έχω ιδέα γι' αυτή την ιστορία του διαδήματος!

— Τί υποθέτεις λοιπόν;

Ε.Δ.Ι

— Αλλά, κύριε Πίνκερτον, ο Σέρλοκ Χόλμς, ο περίφημος Άγγλος συνάδελφός του, που είχε φτάσει στη Ν. Υόρκη για να συνεργασθεί μαζί του στον πόλεμο εναντίον της φοβερής συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού».

— Χμ! "Ισως να σου τ' αρέσει κάποιος πλούσιος εκκεντρικός, κατενθουσιασμένος από τα κατορθώματα του διασημότερου αστυνομικού της Αμερικής...

— Μην άστειεύεσαι, Χόλμς! Δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο, που θάσταλε ένα τόσο μεγάλο ποσό μόνο και μόνο από εκτίμηση...

— Ύστερα ο Πίνκερτον έριξε μία ματιά στο ταχυδρομείο του. Ένας μικρός κι' άσωματισμένος φάκελλος τράβηξε ιδιαιτέρως την προσοχή του, γιατί είχε την ταχυδρομική σφραγίδα του Μπούφαλο.

Τον άνοιξε και διάβασε το περιεχόμενο, δείχνοντας δλαένα περισσότερη έκπληξη. Ύστερα έδωσε το γράμμα στο Χόλμς, που διάβασε κι' αυτός:

«Κύριε Πίνκερτον. Όταν θα λάβετε την παρούσα μου, θα έχετε γυρίσει πιά στο γραφείο σας, στη Ν. Υόρκη. Έλπίζω να μη σας κακοφύγει που μία κοπελίτσα 18 χρονών θέλησε να σας εκφράσει την ευγνωμοσύνη της στέλνοντάς σας 50 χιλιάδες δολάρια. Η υπέρσσια που μου προσέφερατε, κατά την πρόσφατη διαμονή σας στο Μπούφαλο, ήταν ανεκτίμητη. Μαύ ξαναδώρατε το πολυτιμώτερο και ιερώτερο κειμήλιο που μου άφισε η μακαρίτισσα κ. υπέρα μου. Πιστέψτε πως θα θυμούμαι πάντα με βαθιά ευγνωμοσύνη το λαμπρό κατορθώμα σας, κάθε φορά που θα φοράω το διαδήματό μου.

» Ορας Γκράν»

— Ανάθεμά με αν καταλαβαίνω τίποτε! φώναξε ο Πίνκερτον. Έχω δυο χρόνια να πατήσω το πόδι μου στο Μπούφαλο, και δεν έχω ιδέα γι' αυτή την ιστορία του διαδήματος!

— Τί υποθέτεις λοιπόν;

— «Ότι η κοπέλλα αυτή έπεσε θύμα χονδροειδούς απατηής. Κατόπιν άρχισε σφετερίσθηκε τ' όνομά μου... Μία και δεν έχω για την ώρα καμμία δουλειά εδώ, θα πάω άμέσως στο Μπούφαλο, για να διευκρινίσω το μυστήριο!

Δ'

— Καί τώρα, μονολόγησε ο Πίνκερτον μόλις κατέβηκε απ' το τρένο στο Μπούφαλο, άς τελειώσουμε γρήγορα τις δουλειές μας εδώ. Μεθαύριο το πρωί, πρέπει να βρισκόμαι στη Νέα Υόρκη, για να υποδεχθώ την πριγκίπισσα Νέδα της Λαχώρης, που φτάνει με το υπερωκεάνιο. Θα μπορούσε να μ' αντικαταστήσει ο Χόλμς, αλλά δεν έχει άκονη πρόσωπα και πράγματα. Και δεν επιτρέπεται να κινδυνέψι η πριγκίπισσα από καμμία ενέδρα του «Ματωμένου Χεριού»...

Η πρώτη του έγερση ήταν να πάη στη διεύθυνση της αστυνομίας. Καθώς όμως ανέβαινε τη σκάλα αυτού του κτιρίου, σταμάτησε απότομα. Είχε διακρίνει στην κορυφή της σκάλας κάποιον κύριο που τού μοιαζε καταπληκτικά στη φυσιογνωμία — μόνο που ήταν λίγο πιο άδυνάτος και είχε πιο μαύρα μάτια.

Μία σκέψη έλαμψε ξαφνικά μέσα στο νου του.

«Αυτός είναι ο σωσίος μου! συλλογίστηκε. Έπειδή μου μοιάζει, περνάει εδώ για Πίνκερτον. Φαίνεται δε ότι οι 50 χιλιάδες δολάρια προορίζονταν γι' αυτόν».

Σκέφθηκε ακόμη ότι ο σωσίος του θα τους είχε εξαπατήσει όλους, ακόμη και το διευθυντή της αστυνομίας, κι' ότι αν έφτανε Πίνκερτον τώρα αυτός ως αληθινός Πίνκερτον θα κινούσε τις υποψίες... Πραγματικά λοιπόν να ξανακατεβή τη σκάλα, να μείνει να βγή ο άγνωστος και ν' άρχισι ύστερα να τον παρακολουθήσει.

Εκείνος προχώρησε άτάραχος. Πέρασε από διάφορους δρόμους και μπήκε τέλος σ' ένα παλιό σπίτι, που βρισκόταν στο βάθος μιάς αλλής. Ο Πίνκερτον κρύφτηκε σε μία πόρτα και περίμενε.

Σε λίγο, βγήκε απ' το σπίτι ένας κουρελής, με μαύρη γενειάδα, που απομακρύνθηκε κουτσαιπόντας. Παρ' όλη τη μεταμφίεσή του, το γυναιτσένιο

μάτι του ντέκετιβ άναγνώρισε τον άγνωστο σωσία του. Κι' άρχισε πάλι να τον παρακολουθού, με κάθε προφύλαξη.

Τον είδε να σταματάει σε λίγο σ' ένα μέρος τελείως έρημο, να κυττάει γύρω του φιλοποπτα κι' ύστερα να δασκαλείζι ένα μαντρότοιχο. Απ' το μέρος όπου είχε κρυφτεί, ο Πίνκερτον μπορούσε να παρακολουθήσει όλες τις κινήσεις του.

Ο άγνωστος πλησίασε αθόρυβα σ' ένα ανοιχτό παράθυρο του ισόγειου του σπιτιού και πήδησε μέσα.

Σε λίγες στιγμές, ο ντέκετιβ βρισκόταν έξω απ' το ίδιο παράθυρο. Κυττάει μέσα κι' είδε ένα παιδικό δωμάτιο, ώραιότατα επιπλωμένο. Ο άνθρωπος που παρακολουθούσε, έσκυψε πάνω από μία κούνια.

Ανασκόπωσε τα σκεπάσματα κι' άρπαξε το μωρό που κοιμόταν. Του βούλωσε το στόμα με το χέρι του, για να μην κλάψει. Ύστερα έφυγε απ' τον ίδιο δρόμο που είχε έρθει.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, άρχισε να τρέχει. Ο Πίνκερτον τον μιμήθηκε. Ύστερ' από δέκα λεπτά, ο κλέφτης σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι και χτύπησε συνθηματικά την πόρτα. Του άνοιξαν άμέσως και μπήκε μέσα.

Ο Πίνκερτον θέλησε να μπη κι' αυτός, άνοιγοντας την πόρτα με αντικλειδί. Αλλά δεν πρόλαβε, γιατί σε λίγα λεπτά ξαναδύθηκε ο κλέφτης, δίχως το μωρό τώρα.

Ο ντέκετιβ συνέχισε την παρακολούθησή. Ο άγνωστος ξαναπήγε στο σπίτι του, μεταμορφώθηκε πάλι σε Πίνκερτον, ξαναδύθηκε και πήγε κατ' ευθείαν σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως.

Ο πραγματικός Πίνκερτον είχε αλλάξει στο μεταξύ τα χαρακτηριστικά του, μ' ένα μαύρο κραγιόν κι' ένα ψευτικό μουστάκι. Μπήκε κι' αυτός στο ξενοδοχείο και ρώτησε πως λεγόταν ο κύριος που είχε μπη πρόσ' ήταν ο διάσημος αστυνομικός Νάτ Πίνκερτον κι' ότι βρισκόταν στο Μπούφαλο «έγκοινο».

«Μά φυσικά — σκέφθηκε — γιατί φοβάται μη μάθω εγώ το κόλπο του. Και θα το πετύχαινε, σίγουρα, αν ή μίς "Ορας δεν είχε την έμπνευση να μου στείλν εκείνες τις 50 χιλιάδες δολάρια!»

Ανησυχώντας ωστόσο για την τύχη του κλεμμένου βρέφους, αποφάσισε να το αναζητήσει. Μεταμορφώθηκε λοιπόν σ' ένα βρώμικο κουρελή και πήγε να χτυπήσει την πόρτα του παλιού σπιτιού.

Του άνοιξε μία γρηά. Βλέποντάς τον, θέλησε να ξανακλείσει την πόρτα. Μα ο Πίνκερτον πρόλαβε να τη σπρώξει προς τα πίσω και να μπη στο σπίτι.

— Τί θές εδώ; του φώναξε η γρηά με θυμό. Γκρεμοτσακίσου, αλήτη!...

Προσποιούμενος το μεθυμένο, ο Πίνκερτον προχώρησε και μπήκε σ' ένα αθλο δωμάτιο. Το μωρό βρισκόταν εκεί. Είχε αποκοιμηθεί, πάνω σε μία βρώμικη ψόθα, χαμογελώντας σαν άγγελουδι.

— Σφοδρώσου με, στρίγγλα, φώναξε ο Πίνκερτον. Αν δεν έχως τίποτ' άλλο να μου δώσεις, παίρνω αυτό το παιδί. Θα το πουλήσω σε καλή τιμή!

Η γρηά ρίχτηκε πάνω τω

μάτι του ντέκετιβ άναγνώρισε τον άγνωστο σωσία του. Κι' άρχισε πάλι να τον παρακολουθού, με κάθε προφύλαξη.

Τον είδε να σταματάει σε λίγο σ' ένα μέρος τελείως έρημο, να κυττάει γύρω του φιλοποπτα κι' ύστερα να δασκαλείζι ένα μαντρότοιχο. Απ' το μέρος όπου είχε κρυφτεί, ο Πίνκερτον μπορούσε να παρακολουθήσει όλες τις κινήσεις του.

Ο άγνωστος πλησίασε αθόρυβα σ' ένα ανοιχτό παράθυρο του ισόγειου του σπιτιού και πήδησε μέσα.

Σε λίγες στιγμές, ο ντέκετιβ βρισκόταν έξω απ' το ίδιο παράθυρο. Κυττάει μέσα κι' είδε ένα παιδικό δωμάτιο, ώραιότατα επιπλωμένο. Ο άνθρωπος που παρακολουθούσε, έσκυψε πάνω από μία κούνια.

Ανασκόπωσε τα σκεπάσματα κι' άρπαξε το μωρό που κοιμόταν. Του βούλωσε το στόμα με το χέρι του, για να μην κλάψει. Ύστερα έφυγε απ' τον ίδιο δρόμο που είχε έρθει.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, άρχισε να τρέχει. Ο Πίνκερτον τον μιμήθηκε. Ύστερ' από δέκα λεπτά, ο κλέφτης σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι και χτύπησε συνθηματικά την πόρτα. Του άνοιξαν άμέσως και μπήκε μέσα.

Ο Πίνκερτον θέλησε να μπη κι' αυτός, άνοιγοντας την πόρτα με αντικλειδί. Αλλά δεν πρόλαβε, γιατί σε λίγα λεπτά ξαναδύθηκε ο κλέφτης, δίχως το μωρό τώρα.

Ο ντέκετιβ συνέχισε την παρακολούθησή. Ο άγνωστος ξαναπήγε στο σπίτι του, μεταμορφώθηκε πάλι σε Πίνκερτον, ξαναδύθηκε και πήγε κατ' ευθείαν σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως.

Ο πραγματικός Πίνκερτον είχε αλλάξει στο μεταξύ τα χαρακτηριστικά του, μ' ένα μαύρο κραγιόν κι' ένα ψευτικό μουστάκι. Μπήκε κι' αυτός στο ξενοδοχείο και ρώτησε πως λεγόταν ο κύριος που είχε μπη πρόσ' ήταν ο διάσημος αστυνομικός Νάτ Πίνκερτον κι' ότι βρισκόταν στο Μπούφαλο «έγκοινο».

«Μά φυσικά — σκέφθηκε — γιατί φοβάται μη μάθω εγώ το κόλπο του. Και θα το πετύχαινε, σίγουρα, αν ή μίς "Ορας δεν είχε την έμπνευση να μου στείλν εκείνες τις 50 χιλιάδες δολάρια!»

Ανησυχώντας ωστόσο για την τύχη του κλεμμένου βρέφους, αποφάσισε να το αναζητήσει. Μεταμορφώθηκε λοιπόν σ' ένα βρώμικο κουρελή και πήγε να χτυπήσει την πόρτα του παλιού σπιτιού.

Του άνοιξε μία γρηά. Βλέποντάς τον, θέλησε να ξανακλείσει την πόρτα. Μα ο Πίνκερτον πρόλαβε να τη σπρώξει προς τα πίσω και να μπη στο σπίτι.

— Τί θές εδώ; του φώναξε η γρηά με θυμό. Γκρεμοτσακίσου, αλήτη!...

Προσποιούμενος το μεθυμένο, ο Πίνκερτον προχώρησε και μπήκε σ' ένα αθλο δωμάτιο. Το μωρό βρισκόταν εκεί. Είχε αποκοιμηθεί, πάνω σε μία βρώμικη ψόθα, χαμογελώντας σαν άγγελουδι.

— Σφοδρώσου με, στρίγγλα, φώναξε ο Πίνκερτον. Αν δεν έχως τίποτ' άλλο να μου δώσεις, παίρνω αυτό το παιδί. Θα το πουλήσω σε καλή τιμή!

Η γρηά ρίχτηκε πάνω τω

για να τον έμποδισι. Μα ο ντέκετιβ την πέταξε μακριά με μία σπρωξιά κι' έσπευσε να βγή στο δρόμο.

Αναζητήσε το σπίτι απ' όπου είχε κλέψει ο σωσίος του το παιδί, και δεν άργησε να το βρή.

Οι γο-είς του παιδιού έκλαιγαν και θρηνούσαν. Είχαν αντίληψη πρό όλίγων λεπτών την εξαφάνισή του κι' ήσαν έτοιμοι να είδηποιήσουν την άστυνομία. Όταν ο άστυνομικός τόνεβαλε στα χέρια της μητέρας του, έκεινη λίγο έλειψε να λιποθυμήσει απ' τη χαρά της.

Ο Πίνκερτον διηγήθηκε ύστερα με συντομία στον Φορέτ Βέντιξ — έτσι λεγόταν ο πατέρας του παιδιού — ότι είχε συμβεί.

— Σας παρακαλώ, του είπε ύστερα, να πάτε αύριο το πρωί στην άστυνομία και να αναφέρετε, μ' απελοπία όθεν, πως σας έκλεψαν το παιδί σας. Ύποθέτω πως θάσθι τότε ο ψευτο-Πίνκερτον να σας προσφέρει τις ύπηρεσίες του. Είσθε πλούσιος, βέβαια...

— Άρκετά.

— Ήξερε τί έκανε αυτός ο άθλιος. Ήθελε να σας άποσπάζει μία γενναία άμοιβή, για να σας φέρη πίσω το μωρό σας. Να δηλώσετε λοιπόν πως προσφέρετε 200 χιλιάδες δολάρια για την άνεύρησή του. Έτσι, θα πιστάη εύκολώτερα στην παγίδα.

Ε'

Πραγματικά, το άλλο πρωί, ο διευθυντής της άστυνομίας δέχθηκε την επίσκεψή του κ. Μπέντιξ, που άρχισε να φωνάζει σαν τρελλός:

— Για το Θεό, βρεθήσε με! Μου κλέψανε το παιδί μου, το Χέρνυ μου! Είμαστε σαν τρελλοί, εγώ κι' η γυναίκα μου, και δεν ξέρουμε τί να κάνουμε!

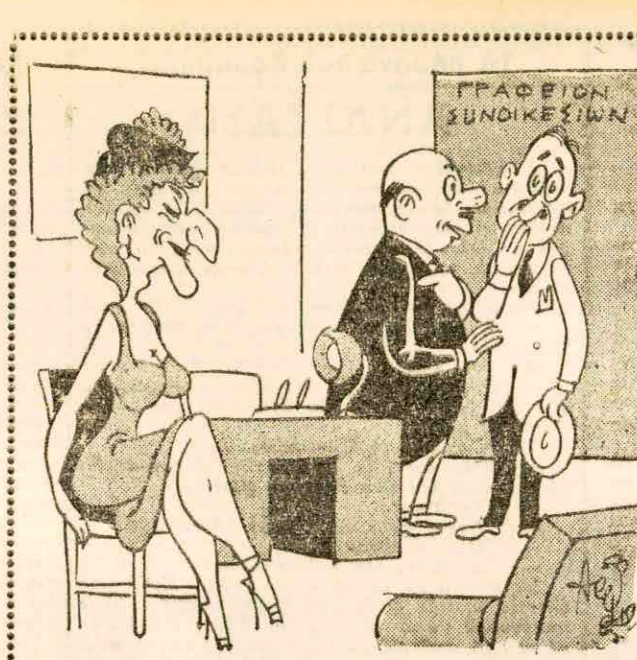
Ο άστυνομός τον έβαλε να καθήση κι' άκουσε την αφήγησή του. Ήταν έτοιμος να καλέσει μερικούς απ' τους ύπισταμένους του, όταν του άνήγγειλαν την επίσκεψή του Νάτ Πίνκερτον.

— Να ο άνθρωπος που σας χρειάζεται, είπε τότε στο Μπέντιξ. Σίγουρα, θα σας βρή το παιδί σας.

Στο μεταξύ είχε μπη ο ψευτο-ντέκετιβ, κι' άκουσε με προσοχή την ιστορία της απαγωγής του βρέφους. Ύστερα άνέλαβε να βρή το παιδί και να

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΝΕΟΙ και ΝΕΕΣ που πρόκεινται να παντρευθώ ή εισθε ήδη παντρεμένοι. Για να διαφυλάξετε την ύγεια σας και να βρήτε την ευτυχία εις τον γάμον πρέπει να διαβάσετε το τελευταίο έκδοθέν βιβλίον «ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ» που περιγράφει την μόνη φυσική και άδολή μέθοδο διά την πρόληψιν της εγκυμοσύνης και την άποκτησιν τέκνων κατ' βούλησιν. Μη βαδίζετε στα σκεπτικά. Αποκτήσατε παιδιά μόνον όταν τα θέλετε και όχι «κατά λάθος». Το βιβλίον αυτό θα σας λύση όλα τα φλέγοντα σεξουαλικά προβλήματα σας. Αξίζει πολλές φορές το βάρος του εις χρυσόν και όμως τιμάται μόνον δραχμάς 10.000. Ζητήσατε το από όλα τα βιβλιοπωλεία. Κεντρική πώλησις. Βιβλιοπωλεία: Ν. Αλικιώτης και Υιοί Αριστέιδου 6, «Προμηθεύς» Σταδίου 41.

— Μην άπογοητεύεστε, κύριε!... Είναι ή... γυναίκα μου!... (Του Άρχελαου)

το παραδώσει στον πατέρα του το ίδιο βράδυ.

Τ' άπογεμα, πήγε στο σπίτι όπου είχε άφισε το παιδί. Ή γρηά του άνοιξε, κι' έπειδή δεν τον γνώρισε θέλησε να ξανακλείσει την πόρτα. Μα έκείνος την έμποδισε.

— Κουδεις εδώ μέσα ένα κλεμένο παιδί! φώναξε. Να μου το παραδώσεις, αλλιώς θα σε οδηγώσω άμέσως στην άστυνομία.

Η γρηά όπισθοχώρησε, τρέμοντας.

— Ήταν κλεμένο!... τραύλισε. Μα ο άνθρωπος με τα γένηνα που τόφερε, μου είπε πως ήταν δικό του και τ' άφισε να το προσέχω. Μούδωσε 10 δολάρια για τον κόπο μου... Σε λίγο όμως, ήρθε και μου τ' άρπαξε ένας κουρελής! Σίγουρα, ήταν συνεννοημένοι οι δυο τους, για να μου σκαρώσουν κάτι, κάποιον άσχημο παιχνίδι... Εύτυχώς που ήρθατε σεις!

— Πώς! Πήρε ένας άλλος το παιδί;

— Ναί. Ένας μεθυμένος... Τό πήρε για να το πουλήσει. Τώρα βρίσκεται πάλι εδώ και μου ζητάει λεφτά για να μου δώση πίσω το παιδί.

Ο ψευτο-Πίνκερτον ώρμησε μέσ' στο δωμάτιο. Ένας κουρελής, που καθόταν σε μία καρέκλα, πετάχτηκε άρδισ, προσποιούμενος το φοβισμένο.

— Σε τσάκωσα, αλήτηρι! φώναξε ο ψευτο-άστυνομικός. Του πέρασε χειροπέδες, δίχως έκείνος ν' αντισταθί καθόλου και τον ώδηγησε στη διεύθυνση της άστυνομίας.

— Δεν βρήκα ακόμη το παιδί, είπε στον άστυνομό, κρατώντας όμως το κλέφτη. Άρπείται να πη που τόχει κρυφεί, μα θα τον κάνουμε να όμολογήσει!

Ο δλθεν κλέφτης έμενε με το κεφάλι σκυφτό, άμυλητος. — Έσύ έκλεψες το παιδί του κ. Μπέντιξ; τον ρώτησε ο άστυνομός.

— Όχι!

— Λέει ψέματα! φώναξε ο ψευτο-Πίνκερτον. Ήθελε να μου ξεφύγει, μα κατώρθωσε να τον πιάσω.

— Σου συνιστώ για το καλό

που να σε δεχθώ ή ηλεκτρική πολυβόνα!

Ύστερα ο Πίνκερτον άποχαιρέτησε το διευθυντή της άστυνομίας κι' έτρεξε στο σιδηροδρομικό σταθμό, λέγοντας με το νου του:

«Την έπαθα σαν άγράφματος! Είμαι βέβαιος πως το «Ματωμένο Χέρι» μ' άπομάκρυνε σκόπιμα απ' τη Ν. Υόρκη, για να έφαρμόσει κάποιο σατανικό σχέδιό του... Ο Θεός να δώση να μη φτάσω άργά!»

Τη στιγμή που έμπαινε στην αίθουσα άνομοής του σταθμού, κάποιος ύπάλληλος φώναξε:

— Μήπως, κύριε, είναι κανείς από σας ο διάσημος ντέκετιβ Νάτ Πίνκερτον;

Ο Πίνκερτον τον πλησίασε και του είπε:

— Έγώ είμαι. Τί θέλετε;

— Έχετε ένα τηλεγράφημα απ' την Άστυνομική Διεύθυνση της Νέας Υόρκης.

Το τηλεγράφημα έκείνο, σταλμένο έπειγόντως με την ιδιαίτερη τηλεγραφική γραμμή του σιδηροδρόμου, άρχισε έτσι:

«Πριγκίπισσα Νέδα φθάνει μετά έπτά ημέρας λόγω άλλαγής δρομολογίου άτμοπλοίου. Έπομένως παρουσία σας εδώ δχι άναγκαία...»

Επειτα του έδινε οδηγίες να πάη άμέσως να το τρέινο

Οι ηγούμενοι της Εφταπληγίας

Χριστός 'Ανέστη

Ο Κακάλλας με τον Πρατσαπρούτσα λέγανε τ' 'Εφταπληγίας:

— Τρία χρόνια ήσφαζε φέτος η καρσινή σου, γι' αυτό πρέπει να σκαρφιστής ένα κόλπο να φάμε και μες το 'ένα, έτσι να χαρής τον Νικολάκη σου.

Κι' η 'Εφταπληγία λούγκρα, λίζου, και μouxτατζού, πούθελε να φάει κι' αυτή μouxτι, σχεδίαζε να βοη' καλλά να λουγκρήσει κανένα μπουτί. Κι' ήτανε σούρτα φέρτα στη καρσινή της, και γουδοκοπανού-σε κι' ήλεγε:

— Έλα, καλέ, να βγούμε και μες λίγο στο τατόρι. Πάμε να ξεκουράσουμε τα νεύρα μας... Αγκαλιά δά το λέει και το τραγουδί: 'Από τη Λαμπρή και

(πέρα δόσ' του φουστανιού σου άερα!

Κι' έτσι ανήμερος η 'Εφταπληγία αφού πρώτα ήστειλε τόν Κακάλλα, με τον Πρατσαπρούτσα, με γκαζοτενεκέδες τρακατούρες, και ροκάνες στη Βαρκίκα — είχε το σκοπό τη η πανούργα! — βγήκε και φώναξε στην καρσινή της:

— Καλέ, άκόμα: Μωρή μάτια μου κάνε γρήγορα... Θα πάμε μπαλιντισμένους, μέσ' στην ντάλα του μεσημεριού!

Έτσι, άπούντο μεσημέρι βροθήκανε με το μπουγαδοκόφινο τ' φαγιά και το ένα άρνι στη στάσι. 'Αγωνία, ούρά, γροθίες, σπρωξίες, στραπατσούρια, έυλο, μάχη για μιά θέσι στο λεωφορείο κι' ύστερα μετά το ξεφύττωμα στη Βαρκίκα, άλλη μάχη στο έξοχικό μαγαζάκι για δύο καρέκλες.

— 'Ηβρί, καλέ κύριε κατάσταση! φώναξε μάζους η μεγάλη άλεπου η 'Εφταπληγία. Τα τραπέζια σου είναι ξεκάφωτα, τα φουρνιμένα σου ξεκάφωτα κι' οί καρέκλες σου λες κι' έχουνε κρουπαγυμνά!

Και δθεν γκιτσίσημένη, πήρε την καρσινή της με τ' φαγιά και φύγανε. Κι' όπως ήξερε πως έχει κοντά σ' ένα μετερίζι φυλάγανε καραούλι ο Κακάλλας με τον Πρατσαπρούτσα τη ρώτησε:

— Ός να πάμε καρσί στο Βουνολάκι πούχει και τσάμια; 'Εκεί θα φάμε με πίο πολύ όρεξι!...

Σε λίγο καθισμένες άνακούκουλα, κάτω από μιά ζαλαλουδιά, τρανσά-σανε τ' άρνι.

— Μπουύ!... Μπουύ! βρόντησαν ξαφνικά κι' άγρια, σαν κανονίες εκεί σε λίγη άπόσταση.

— Καλέ Φταλία, τί είναι; ρώτησε τρομαγμένη η καρσινή της.

— Μωρή, μην είσαι άγαθοξούρα! 'Ο... τι καί νάναι τί μάς νοιάζει!

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένα δυνατό:

— Τρορό!... Τρορόρο!...

— 'Ηβρί, ρίπες πολυδόλογο Φταλία μου! φώναζε κι' άπ' το φόβο της ή-πεσε υποκύμωτα.

— Γκλού!... Γκλού!... άκούστηκε πάλι σαν μιά ομοδορντία.

Και τότε η 'Εφταπληγία, άσ ύφος παλη-άς τραγουδού, έξέφω:

— Άχου τί πάθαμε! Γυμνάσια είναι! Είμαστε 'έντός Βολής' και βαράνε τού-το το 'άντερσιμα' κι' αν έχη κανένα άπ' τη πυροβολητή και φάμε καμιά, γαθήκαμε!

Το κόλπο πέτυχε. 'Η καρσινή τ' 'Εφταπληγίας ήπαθε σααλήκι και τσιουπιτί. Κι' άπου φύγει-φύγει! Και τότε ο Κακάλλας με τον Πρατσαπρούτσα γυρορουν-τάσανε και φάγανε άγιά, φαγιά, σούγιά, και σούγιά... 'Επλη τους την καρδιά, και σούγιά... 'Επλη τους την καρδιά!

— Νά ζήσε, 'Εφταπληγία, Χριστός 'Ανέστη!

ΣΩΚΡ ΡΩΝΙΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Σουρπουτίσα μου, λέει, Πάσχα 'νεται, Χριστός 'Ανέστη να κάνουμε, νύχτα εκκλησία να πηάινουμε. 'Εγώ, κουζούμ, 'Αρμένη είμαι, άμ-μα ίφχαρίστως εκκλησία να πηάινω — ντέν πει-ράζει. 'Όλοι Χριστιανοί είμαστε, κουζούμ. Αύ-γά ναυγά, τσουρέκια φελιάν φωστίν όλα τ'ά-νουμε.

Το φίλος μου το Μανωλάκης λέει: — Καραμπέτ, τί μαθαίνω; Οάρθης στην 'Ανάστασι;

Κι' εγώ λέω: — Οάρθω, υπέ! Τί πειράζει; Σουρπουτίσα μου ορθόδοξος 'νεται και εγώ μαζί της άνα-στασι να κάνω.

Το φίλος μου το Μανωλάκης λέει: — Καραμπέτ, αν έλθης στην 'Ανάστασι, θα γίνη μάλος. Θα σου βάλουμε φωτιά.

— Γιατί, υπέ; — 'Εχεις έλθει ποτέ στην 'Ανάστασι; — 'Όχι, κουζούμ! — 'Ε, άντε, έλα και τ'ά λέμε.

Τί φωτιά να με βάλη, κουζούμ; 'Εγώ χίτες φωτιές φωτάμαι. 'Εγώ, κουζούμ, αυτά παστομα' γκνίλ τ'ά τρώω. Χίτες, Καραμπέτ με φωτιά φοβερίζεται! Τό λοιπόν, νύχτα καμ-πάνες — ντάγκ, ντάγκ — εκάνουνε. Σουρ-πουτίσα μου έτοιμασμένο 'νεται, καλό φιστάρι έξάζει. Και εγώ έτοιμασμένο 'ίνομαι, κόντρα μόντα, ίξουράφι όραία-όραία μούτσια μου τι-ραξημένο κένω. 'Εκκλησία πάμε, άμμα πολύ όραία είναι. 'Όλο το κόσμος κροάκια κρατη-μένα εκάνει, παπάς «Δεντε λιάβετε φώς» λέει άμμα όλο το κόσμος τ'ά κροάκια άναμμένα εκά-νει. Βάι, βάι, βάι, τί όραία είναι, κουζούμ!

Υρω-ύρω κυτζάω, άμμα όλο το γειτονιά, κοροτσόπουλα κοροτσόπουλα εκεί ύρω-ύρω είναι, άναμμένα κροάκια στα γροάκια κρατημένα εκά-νουν. 'Υστερα ψαλτάδες μαλτάδες ψαλμωδία άρχινισμένο εκάνουν:

— Χριστός 'Ανέστη εκ νεκρών!...

Βάι, βάι, βάι, τί σαματάς είναι τούτος, κουζούμ! Βάι, βάι, βάι — πωστή φωά, μιά τ'ό Θεός σου λέω, τέτοιο πατριγι' ίζέλω. 'Από δώ μπαμ υπούν κανόνες, από κεί μπαμ υπούν κανόνες, πιστολιές πιστολιές πέφτουνε, μαίτα φελιάν φωστίν, εάι, εάι, εάι.

— Σουρπουτίσα, λέω. — Τί είναι, Καραμπέτ;

— Πάμε να φύγουμε. — Γιατί; Φοβάσαι;

— Ντέν φοβάμαι, κουζούμ, άμα πολλές πι-στολιές ίπέφτουνε. Μανωλάκης είπε έμένα καμ-μένο να εκάνη.

Μανωλάκης χίτες πουθενά ντέν ίζέλω, άμα φωτιά ίζέλω. Βαρελότες ίπέφτουνε, ύστερα ένα μαίτά, φωσά κάνει επάνω στο κεφάλι μου πεσμένο 'νεται. 'Εγώ τιρομαγμένος ένομαι, μαλ-λιά μου ίφωτιά παίρνουν:

— Βοήθεια! Γιαννούν εάο! φωνάζω. Κόσμος έλλει, άπάνω μου ίπέφτει, μαλλιά μου σβυσμένα να εκάνουν, μεγάλο σαματά 'νε-ται.

— Τί συμβαίνει; — Τί συμβαίνει;

— Κάηκε ο Καραμπέτ. — Άλήθεια;

Βάι, βάι, τί είναι ο κόσμος, κουζούμ! 'Ό-λοι ύρω μου μαζεύονται, έλια εκάνουν, π'όρα ψαλτάδες μαλτάδες Χριστός 'Ανέστη λένε, άμα έμένα κεφάλι μου καμμένο 'ναι.

— Άντε, Καραμπετάκι, λέει Σουρπουτίσα μου, δέν είναι τίποτα!...

Πρωί, πρωί, το φίλος μου το Μανωλάκης ίσπιτί μου δοχεται.

— Καραμπέτ, λέει, Χριστός 'Ανέστη!

— Άληθινός 'Ανέστη, λέω, άμμα γιάγο ίχτές το βράδυ στο 'Ανάστασι ίπνηγα, κιφάλι μου καμμένο εκάνει!...

Το φίλος μου το Μανωλάκη πολλά έλια άο-χίζει, κολιά του κρατημένο εκάνει:

— Χό γο γο, κάνει. 'Εγώ σου το πέταξα τ'ό φουσάκι.

— 'Εσθ, υπέ; — 'Εγώ! Ελδς π'ός σε πέτυχα;

Τότε και εγώ μιά φάτα δοσμένο εκάνω:

— Άντε άληθινός 'Ανέστη και τού χρόνου!

— 'Ετσι, πάτσι 'ίναμε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το στενό

Λοιπόν, κύριε υπάλληλε του υποδη-ματοποιείου άρα είναι να σηκώσω κα-μένα παπούτσι και να σου το κοπ-νήσω στη κεφαλά. Κάπως έτσι θα τε-λειώσει αυτή η ιστορία και να μου το θυμάσαι.

Έρχομαι στο κατάστημά σας γιά ν' αγοράσω ένα ζευγάρι παπούτσια. Κι' αυτά τ'ά παπούτσια που μου δι-νεis να δοκιμάσω, μου είναι στενά.

Και τού λόγου σου λαμβάνεις ένα ήλι-θιο μείδισμα έξυ-πρητής σου δθεν και μου λες, ότι έχω λάθος, ότι μου έχονται κουτί και ότι αυτά είναι τ'ά παπούτσια που άρ-μόζουν στο πόδι μου. Δηλαδή ούτε λίγο, ούτε πολύ, πάς να με βγάλης τρελλά!

Δηλαδή, έες να με πείσης, ότι εγώ, που είναι το πόδι δικό μου, δέν ξέρω αν μου χε-ται το παπούτσι ή όχι και ξέρεις τού λόγου σου που είσαι άπ' όσω! Τί με κυττάς έτσι. Βρέ γάγα:

Τί λες; Νομίζω, ότι μου είναι στενό; Τί θα πη 'νομίζω'. Βρέ: Ός να πης, δηλαδή, ότι μου είναι φαρδύ κι' εγώ νομίζω πως είναι στενό; Δηλαδή, ότι είμαι κανένας βλάκας σαν και σένα, ή μήπως έχεις την έντύπωση, ότι ήθα έδω γιά να παίξω και να περάσω την ώρα μου; Τό παπούτσι είναι στενό, κα-ταλαβαίνεις τί σου λέω. ή όχι;

— Ορίστε: 'Αμα τό φορέσω πεντέξη φορές, θ' άνοιξη; 'Α! Τώρα πιάσαμε τ'ό άλλο βιολί! Και π'ός θ' άνοιξη; Τί είναι; Άσχημο; Πετοί είναι. Κι' αυτό τό πετοί, έχει ορισμένες διαστάσεις. Π'ός θα γίνη η διαστολή; Και άντε, βοέ να σου κάνω τό νατήρι και να πα-ραδενθώ, ότι θ' άνοιξη. Π'ός θ' άνοι-ξη; Θα τό σπρώχνη τό πόδι μου σι-νά-σιγά και θα τό κάνη πίο φαρδύ. 'Όραία. Τό παραδεχόμαι κι' αυτό. Κι' ως που να έπιτευχθί αυτό τό άποτέ-λεσμα, τί γίνεται με τό πόδι μου; 'Αν βγάλω κανέναν κάλο, αν με γυτήση τό παπούτσι, και μ'ό τιάδη καμιά δουλειά και περπατάω κουτσός, ποίος με άποζημιώνει; Τί έκανε λέει; Είσαι υπεύθυνος; Τί πάει να πη υπεύθυνος; Π'ός την έννοεί; δηλαδή, την ευθύνη; Μήπως έχει έφευρεθθί κανένας τρόπος να σου μεταβιβάσω τούς κάλους π'ού θ' άποκτησω; 'Η μήπως θα σε τρένω στα δικαστήρια;

Π'ός; 'Η πείρα σ' έχει διδάξει, ότι τό παπούτσι πρέπει να είναι λίγο στενό στην αρχή, γιά να εφαρμόζη κατόπιν; Τί μου λες! 'Α! Μπα! Δεκαπέντε χρόνια πουλάς παπούτσια και ξέρεις! Λοιπόν, κι' εγώ, βρέ γελόε, φοράω παπούτσια σ'άνατα χρόνια και η δική μου πείρα μ' έχει διδάξει, ότι τό στε-νό παπούτσι είναι κατάρτα.

— Άντε, λοιπόν, τώρα. Πολλά είπαμε. Παρατά τ'ά λόγια και πιάσε ένα ζευ-γάρι. ένα νούμερο μεγαλύτερα. Π'ός; Δέν έχετε; 'Αμ' έτσι πέρ μου ντέ, να καταλάβω. Κι' έπειδή δέν έχει τό πα-λημιάγασό σας φαρδύτερα παπούτσια, π'ός να μου πασάρης αυτά που έχετε, λες και είμαι κανένα κορόδο, γελόε τύπε. 'Αντε να γαθής παλτοτύμασο. 'Επιμένεις άκόμα ότι θ' άνοιξη!

Λοιπόν, ξέρεις τί θα γίνη; 'Αντί ν' ά-νοιξη τό παπούτσι, θ' άρπάξω και τ'ά δύο και θα σου άνοίξω τό κεφάλι, ά-χρειε. Νά σε μάθω εγώ να μου κάνης τόν έξυπνο, βδελύγμα τού υποδηματο-εμπορίου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η πασχαλιά

Μικρό άριστούργημα

Η ιστορία αυτή έγινε έδώ και πολλά χρόνια, πρίν από τούς μεγάλους πολέμους, που άναστάσαν τόν κόσμο. 'Εκεί-νη την ήμερα, η τάξι ήταν άδειανή. Οί μαθήτριες ήταν έξω στην αύλη. Ψηλοί τοίνοι τίς χώριζαν από τούς θορύβους της πόλεως τού Βουκουρεστίου.

Μερικές έσωτερικές μαθήτριες της πέμπτης, καθόντουσαν γύρω από μιάν άνθισμένη πασχαλιά. Τά γεμάτα από άνθη κλαριά της, άγγιζαν σχεδόν τίς μαύρες ποδιές τών κοριτσιών.

Η Σπεράντζα κρατούσε ένα βιβλίο κι' έκανε πως διάβαζε. — Άκόμα μελετάς την Καινή Διαθήκη; τη ρώτησε μιά συμμαθήτριά της. Φοβάσαι τόν πάτερ-Νικόδημο μή σε μαλλώση;...

Η Σπεράντζα άνοιωσε τό αίμα στο κεφάλι της. Νόμισε πως κάτι κακό είχε κάνει και δέν ήξερε τί ν' άπαντήσει.

— Ξέρετε πως σήμερα θα κάνουμε τό τελευταίο μάθημα τών Θεοσκευτικών με τόν πάτερ-Νικόδη-μο; είπε η κόρη ένός πλούσιου έμπορου.

— Κρίμα! ψιθύρισε η Σπεράντζα. Εί-ναι πολύ καλός με τίς μαθήτριές του...

— Γιατί δέν παντρεύεται όπως όλοι οί όρθόδοξοι παπάδες; ρώτησε μιά καμπού-ρα μαθήτριά της.

— Δέν ξέρω! άπάντησε η Σπεράντζα, που άσυναίσθητα άρπαξε ένα κλαδί της πασχαλιάς και μύρισε βαθιά τό άρωμά της.

Μιά έπιστάτριά της, περνώντας, την είδε. — Δεσποινίς, μή πειράζετε την πασχα-λιά; της είπε. 'Η κυρία διευθύντρια τό άπαγορεύει!...

Τό κουδούνι γτύπησε τη στιγμή εκείνη. Οί μαθήτριες έτρεξαν στις τάξεις τους. Η Σπεράντζα στάθη-κε σ'τη μέση της σκάλας.

— 'Α! έκαμε. Ξένασα την Και-νή Διαθήκη...

Και κατέβηκε πάλι στην αύλη. Κτύπησε δεξιά κι' άριστερα, ήπως την έβλεπε κανείς και γοήγορο-γρήγορα έκοψε ένα κλαδί πασχαλιάς και τόκωσε κάτω από την ποδιά της.

«Σήμερα είναι τό τε-λευταίο μάθημα τού πά-τερ-Νικόδημου!», συλλο-γίζονταν. «Δέν θ' άνοι-ξω πίο! Και δέν ξέρει πόσο τόν άναπα!...».

Στή βία της δέν κατά-λαβε πως από τό παρα-θυρό την παρακολουθού-σαν δύο μάτια.

Μπήκε τρομαγμένη στην τάξι. Οί συμμαθήτρίες της σκυμμένες στο βι-βλίο δέν την είδαν που άφησε στην έδρα τό κλα-δί της πασχαλιάς.

Την ίδια στιγμή, ένας παπάς, νέος, με ύπερφα-νό άνάστημα κι' όμορφο, γλυκό πρόσωπο υπήκε στην τάξι.

— 'Ηταν ο πάτερ-Νικόδημος. Διάδασε τόν κατάλογο.

— 'Όλες παρούσε! είπε. Αυτό μ' εύχαριστεί, γιατί ήθελα να σας εκφράσω τη λύπη μου, γιάτί σήμερα είναι τό τελευ-ταίο μάθημα μαζί σας. Δέν θα διδάξω πίο...

Και κυττάζοντας την πασχαλιά, που τό άρωμά της είχε σκορπισθί σ' όλη την τάξι, συνέχισε:

— Με συγκινεί η σκέψη σας να στολίζετε την έδρα μου. Δέχομαι εύχαρίστως τό άνοιξιάτικο αυτό λουλούδι. Θα τό φυ-λάξω στην εκκλησία μου κάτω άπ' την εικόνα της Παρθένου.

Οί μαθήτριες άλληλοκυττάτηκαν κι' η Σπεράντζα άνοιωσε μιά κουφή γορά.

Ο πάτερ-Νικόδημος έανάψε:

— Είναι κι' αυτό ένα άπ' τ'ά θαυμάσια έργα τού Δημιουρ-γού μας. Π'όσα θαύματα πάνω σ' ένα κλαδί πασχαλιάς! Χα-ρί, άρωμα, γρώμα! Είναι ένα κομμάτι της φύσεως που σας συμβουλεύω να τό μελετάτε και να τό θαυμάζετε, γιάτί δεί-χνει τη θεία όμορφιά...

Και, γυρίζοντας τό βλέμματά του στον πίνακα, πρόσθεσε:

— Άκόμη κι' η έπιστήμη σήμερα έπιβεβαιώνει την ύπαρξι τού Θεού. Σκεφθήτε, γιά μιά στιγμή, τ'ά φαινόμενα που πα-

ράγονται άδιάκοπα σ' άπέραντα έργαστήρια τού ούρανού!... 'Όλα αυτά άς σας χρησιμέψουν γιά να έχετε πίστι σ'τό Θεό! Τη στιγμή εκείνη, η πόρτα άνοιξε και μιά ήλικιωμένη, σο-δαρή κι' άσπρη κυρία, υπήκε στην τάξι.

— Συχωρέστε με, πάτερ μου, που διακόπτω τό μάθημά σας, είπε. Μά είδα κάτι σοδαρό. Μιά από τίς μαθήτρίες σας, παρ' όλες τίς διαταγές μου, έκοψε αυτό τό κλαδί της πα-σχαλιάς. που στολίζει την αύλη μας!...

Και, θυμωμένη, έδειξε την πασχαλιά στις μαθήτριες, λέ-νοντας:

— Ποιά από σας έκαμε αυτή την κακή πράξι; Καμιά άμως δέν άπάντησε.

— Τότε θα τιμωρηθήτε όλες!... είπε η διευθύντρια.

Η Σπεράντζα τότε σπκώθηκε στο θρανίο της. Σβέλτα και άσφαλας, είπε σταθερά στη διευθύντρια:

— 'Αν μου έπιτρέψετε να πώ τό μάθημά μου, θα σας μαρ-υρήσω μετά την ένοχη...

— 'Εστω! φώναξε η διευθύντρια.

Η Σπεράντζα πήγε κοντά στον πίνακα. 'Ορθή, με μάτια καρφωμένα στον παπα-δάσκαλο, άρχισε με φωνή σταθερή:

— Πάτερ μου, σας ζητώ μιά χάρι. Αφήστε με να διηγηθώ τό πίο συγκινητικό έπεισόδιο που άναφέρεται στο εύαγγέλιο τού 'Αγίου 'Ιωάννου

— 'Η ένοχος είμαι εγώ! είπε η Σπεράντζα.

Και, γοργά να περιμένη άπάντησι, έξακο-λούθησε:

— ... Τότε η Μαρία πήρε μύρο κι' άλει-ψε τό πόδια τού 'Ιησού. Τά σκούπισε με τ'ά μαλλιά της και τό σπ'ίτι γέμισε με τό ά-ρωμα αυτό. 'Ο 'Ιούδας ο 'Ισκαριώτης, ένας από τούς μαθητάς, εκείνη που έπρόκειτο να πωδώση τόν υίο τού 'Ανθρώπου, της είπε: «Γιατί, να μην πουλήσαμε τό άρωμα, που κοστίζει τρια-κόσια άγνυρά άρνάρια και να τ'ά δώσουμε στους πτωχούς;».

— Άλλά ο 'Ιησός είπε σ' όλους μαζί: «Αφήστε την! Γιατί πτωχούς θα έχετε πάντοτε, αλλά έμένα δέν θα με έχετε πάν-τοτε μαζί σας...».

Η Σπεράντζα πρόφερε τ'ά τελευταία αυτά λόγια με φωνή που έτρεμε. 'Υστερα, γυρίζοντας στη διευθύντρια τού σχο-λείου, πρόσθεσε:

— 'Η ένοχος είμαι εγώ!...

Η διευθύντρια την κυττάδε με άγριο βλέμμα και πρσάνισε άπ' τό θυμό της.

— Είσαι άναίσθη και άσάδην! της φώναξε. Δέν θα σε συγκινήσει γι' αυτό που έκανες. Θα βαθμολογήσω τη δια-γωγή σου 'κακώς'!...

Ο πάτερ-Νικόδημος, που δέν ήξερε ότι είχαν έμπνεύσει ένα τόσο τρυφερό αίσθημα στη μαθήτριά του, σάπαινε.

Μιά μεγάλη στενοχώρια έσφίξε την ψυχή όλων τών μαθη-τριών. Τό μάθημα έξακολούθησε άπ'ός στη διευθύντρια. 'Ο-λον τό κουδούνι γτύπησε η διευθύντρια βγήκε κατ'ουσιονόμην παίονοντας μαζί της την πασχαλιά.

Ο πάτερ-Νικόδημος τότε σπκώθηκε.

— Χαίρετε δεσποινίδες... είπε. Η εύλογία τού Κυρίου να είναι πάντα μαζί σας!...

Και προχώρησε προς την πόρτα. Τη στιγμή εκείνη η Σπε-ράντζα έξάσπασε σε λυγμούς.

Ο πάτερ-Νικόδημος κύτταε παραεξεμμένος τη μικρούλα και φρόντιζε να την παρηγορήσει:

— 'Ηουχάστε δεσποινίς της είπε. Θα πείσω τη διευθύν-τρια να φανή έπιεικής!...

Κι' έφυγε ήσυχος, άνυποπτος γιά τό τρυφερό αίσθημα που είχε αιώσει στην καρδιά της μαθήτριάς του...

ΛΙΑΝ ΝΙΚΟΛΕΣΚΟ

Ο «ΣΑΪΤΟΠΟΛΕΜΟΣ» της Μεγάλης Παρασκευής

Και η φτήνεια των τρεφίμων

ΟΙ Έλληνες είναι λαός που δημιουργεί γεγονότα όταν δεν υπάρχουν, για να τον κάνουν να αισθανθεί τις συγκινήσεις, που είναι απαραίτητες για την ύπαρξή του. Αυτή ήταν εδώ και σαράντα τέσσερα ακριβώς χρόνια η ψυχολογία, που χαρακτηρίζει τη Μεγάλη Έβδομα και κυρίως τη Μεγάλη Παρασκευή και το Μέγα Σάββατο.

Η πολιτική ζωή ήταν τότε μονότονη... Η καρδιά διψούσε για συγκινήσεις! Όλοι λοιπόν περίμεναν τη Μεγάλη Παρασκευή με ανυπομονησία. Και ξεκινούσαν από νωρίς για να επισκεφθούν τους Έπιταφίους και να κρίνουν ποιός ήταν ο πιο καλά ανθοστολισμένος.

Το βράδυ πάλι τα μπαλκόνια και τα παράθυρα των σπιτιών ήταν φωταγωγημένα με πολύχρωμα φανάρια και μ' αγκιόκερια, που τρεμόδενον μέσα στους καπνούς του μωσαχολέανου.

Ο κόσμος ήθελε να παρακολουθήσει το θέαμα των επιταφίων, αλλά πιο πολύ ακόμη το θέαμα του «σαϊτοπόλεμου»!

Κι όταν οι καμπάνες των εκκλησιών, με τους πένθιμους ήχους τους ανάγγελαν την έξοδο του Έπιταφίου, άρχισε τότε ο πόλεμος αυτός, που ήταν η πιο μεγάλη συγκίνησι του κόσμου.

«Σαίτα» ήταν ένα χοντρό χαρτόνι 20-50 πόντους, τυλιγμένο σε ρολό, που είχε διαμέτρο πέντε εκατοστά. Ήταν γεμάτο με μπαρούτι. Κλεισμένο στις δυο άκρες του, είχε μία μικρή τρυπίδα που από αυτήν περνούσε ένα τριβέλι, που τριβέλιζε το μπαρούτι για να σφουρίξει και να βουίζει, όταν έπαιρνε φωτιά. Αυτός ποδάρχιζε τις «σαίτες», έπρεπε να είναι επιτήδειος για να τις πετάει ολόγρια.

Γιατί αν έκανε κανένα λάθος, η σαίτα έσκαιε μ' ένα τρομερό κρότο, το χαρτόνι άνοιγε στα δύο κι' έξεσφηνούνε το φλεγόμενο περιεχόμενό του σ' εκείνον που το κρατούσε.

Τα ίδια συνέβαιναν κι' όταν οι καμπάνες χτυπούσαν χαριόμους, το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου με το τροπάρι «Ανάστα ο Θεός».

Η πόλη καταντούσε να παρουσιάζει αληθινό πεδίο μάχης. Οι δρόμοι και τα στίπια ήταν καπνισμένα. Άνθρωποι με επίδεσμους στο κεφάλι και στα χέρια μπαίνονεγαν στα φαρμακεία.

Μεγάλη κίνηση υπήρχε στους δρόμους, ίδιως στους κεντρικούς κι' ακόμα πιο πολύ στην αγορά.

Ο κόσμος δεν πήγαινε μόνο να ψωνίσει, αλλά και να θαυμάσει τον πλούτο της αγοράς.

Να και μερικές τιμές διαφόρων τροφίμων το 1909: Τα καλά άρνια πουλόντουσαν από μία δραχμή και ογδόντα λεπτά ως δυο δραχμές. Το βωδινό κρέας 2-2,20. Τα τυριά ήταν πάμφθυνα. Το ανάλογο τυρί είχε 2 δραχμές ή όκτα, το αλάτισμένο 3 δρ. και το τουλούμιο 3,20-3,60. Τα αυγά, άσπρα και κόκκινα, 9 λεπτά το ένα! Το βούτυρο, από 4-6 δραχμές ή όκτα. Τέλος τα κρητικά πορτοκάλια είχαν από 7 έως 15 λεπτά το ένα!

Ένας δεκάλογος για την ετυχία του γάμου

Στο Μπαρμινού της Αγγλίας ο νέος πρόεδρος της «Ενώσεως Ψυχολόγων», διέτυπωσε δέκα βασικούς κανόνες για τη διατήρησι της ετυχίας στον γάμο.

Για τους γονείς: Ανατρέψτε τα παιδιά σας με ήλικες αρχές.

Για τα νεαρά αντρώγυνα: Φροντίστε να διατηρήτε την αξιοπρέπεια σας, όπως αρμόζει στα ευγενέστερα πλάσματα.

Στους νέους που πρόκειται να διαλέξουν σύζυγο: Μη ξεχνάτε ότι η σημερινή ξανθή ή μελαχροινή νέα θα γίνει κάποτε μία γριά με άσπρα μαλλιά. Αντιθέτως όμως ένας αληθινά ευγενικός χαρακτήρας δεν αλλάζει ποτέ.

Για τους βιαστικούς γάμους: Ή βια να παντρευτεί ένας νέος γρηγορώτερα, γίνεται συνήθως αιτία δυστυχίας.

Για τα κορίτσια: Μην ακούτε το «ή μικρός μικρός παντρεύου ή μικρός καλογερεύου» γιατί όταν θα περάσει το κύμα της νεανικής αισθηματικότητας, θα μείνει μόνο η όμη πραγματικότητα της ζωής.

Για τους παντρεμένους άντρες: Μεταχειρίζετε τις γυναίκες σας μ' ευγένεια και σεβασμό και μη διατάζετε να τις βοηθήσει στις δουλειές του σπιτιού.

Για τις νεαρές συζύγους: Μην παύετε να είστε ελκυστική για τους άντρες σας και μη παραμελήτε την εμφάνισή σας ακόμα και ύστερα από το γάμο.

Για τα ζευγάρια των νεοπαντρεμένων: Μην παύετε ποτέ να δείχνετε καλωσύνη και οπιομήν στα πεθερικά σας.

Για τις κρίσιμες περιστάσεις: Μη χάνετε την αμοιβαία εμπιστοσύνη σας.

Για τους νέους γενικά: Να σεβαστείτε και να τιμάτε τα γεράματα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Για τα σπειράκια της μύτης, μεταχειρισθτε πολύ ζεστές κομπρέσες, που λιγοστεύουν το κοκκινισμό. Το βράδυ, πριν κοιμηθείτε, πλύνετε καλά το σπειράκι και τ' αλείψτε μ' έλαιο στο λώδιο.

Αν ωστόσο ξαναδούν τα σπειράκια, όχι μόνο στη μύτη, αλλά και στις γωνίες του στόματος, πρόκειται πιθανότατα για δυσπεψία. Πάρτε τότε ένα ελαφρό καθάρσιο κι' ακολουθήστε μία δίαιτα δίχως λίπη και σάλτσες. Και, το πρωί, μ' αδειανό ακόμη το στομάχι, πίνετε ένα ποτήρι ζεστό νερό με το ζουμί μισού λεμονιού, δίχως ζάχαρη.

Πάχος και πονόδοντες

Η φλόγισσι του μάγουλου, από συσώρευση αίματος, μπορεί να όφειλεται σε διάφορους λόγους, κυρίως όμως σε πονόδοντο. Το μάγουλο πρήζεται τότε και η φουσιονομία παραμορφώνεται. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, χρησιμοποιούνται συνήθως οι ζεστές κομπρέσες. Πιο ωφέλιμη όμως είναι μία άλλη κούρα, τελείως αντίθετη: Γεμίζετε δηλαδή μία μικρή ελαστική φούσκα με τριμένο πάγο και τη βάζετε πάνω στο πρησμένο μάγουλο, περιεβάλλοντας μία φανελλά. Την κρατάτε εκεί ολόκληρη την ημέρα. Το βράδυ, θάψτε ξεπρωθή το μάγουλό σας, ενώ συγχρόνως θα σας έχη περάσει κι' ο πονόδοντος, γιατί ο πάγος είναι ένα πρώτης τάξεως καταπραυντικό.

Μετά τον πονοκέφαλο

Ξέρете πόσο κουρασμένη και «αλασμένη» ύπνι δίνει στο πρόσωπο ο πονοκέφαλος. Έκτός από οποιοδήποτε φάρμακο που μεταχειρίζεσθε συνήθως εναντίον του, ξεπλύνετε μισή ώρα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Ύστερα αφού περάσει έτσι ο πονοκέφαλος, πρέπει να επανορθώσετε τις συνέπειές του. Ξαναβίνετε λοιπόν στο πρόσωπό σας τη φρεσκάδα του με μία «βαποριζασιόν». Αν τα μάτια σας είναι πολύ κόκκινα, ξεπλύνετε σ' ένα νιφάκι και τους βάζετε πολύ ζεστές κομπρέσες με χαμομήλι ή με τσάι, επί 10 λεπτά της ώρας.

Πάντως, φροντίστε να καταπολεμάτε τον πονοκέφαλο άμεσα μόλις εμφανισθεί, προτού προλάβει ν' αφήσει τα σημάδια του στο πρόσωπό σας.

Πώς διατηρείται η μαγιονέζα

Για να διατηρήσει τη μαγιονέζα ή άλλες τέτοιες σάλτσες απ' τη μία μέρα για την άλλη, προσθέτετε, κατά σταγόνες κι' ανακατεύοντας καλά, μία κουταλιά βραστό νερό. Η σάλτσα θα μείνει έτσι αρκετά πυκνή και όμοιογενής.

Ο πάτος της κατασρόλας

Για να καθαρίσει τον πάτο μιας κατασρόλας, τόν αλείψτε μ' ένα ελαφρότατο στρώμα από μαύρο σαπούνι. Πριν τόν ξεπλύνετε ύστερα, τόν ακουπίζετε μ' ένα όγρο πανί. Έτσι το μαύρο στρώμα θα ξεκολληθεί ολόκληρο, σάν φλούδα. Αν επιμένει ακόμη, επαναλαμβάνετε την ίδια μέθοδο.

Το φρεσκάρισμα του βελούδου

Όταν θέλετε να καθαρίσει και να φρεσκάρει ένα βελούδο, το απλώνετε πάνω σ' ένα τραπέζι και το χτυπάτε ελαφρά μ' ένα πανί διπλωμένο και ποτισμένο με καθαρό λάδι. Ύστερα το τρίβετε ζωνάρι. Θα επιτύχετε πάντοτε άριστο αποτέλεσμα.

Πώς κολλούν τα σπασμένα κρύσταλλα

Υπάρχει μία εύκολη μέθοδος, για να κολλήσετε τα σπασμένα κρύσταλλα: Σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, που φωτίζεται μόνο από μία λάμπα με κόκκινο γυαλί, ετοιμάζετε μία πυκνή διάλυσι από 5 μέρη ζελατινής και 1 μέρος διχρωμικών καλίου. Αλείψτε μ' αυτήν τα κομμάτια του κρυστάλλου, τα κρατάτε καλά ενωμένα μεταξύ τους και τα εκθέτετε έτσι στο φώς. Η κόλλα γίνεται στερεή κι' αδιάλυτη στο νερό, ακόμη και στο ζεστό. Έτσι ώστε μπορείτε να πλύνετε το κολλημένο αντικείμενο δίχως να πάθει τίποτε.

Ξυδί στην κόλλα

Αν μία κόλλα που θέλετε να μεταχειρισθείτε, είναι πολύ πηχτή, μπορείτε να τη διορθώσετε προσθέτοντας λίγο ξυδί. Την αφήνετε ύστερα μία νύχτα, και την άλλη μέρα τη χρησιμοποιείτε.

Για τα ψηλά ταξάνια

Αν το σπίτι όπου μένετε είναι παλιό ρυθμού, ή και πολύ ψηλά ταξάνια, κι' αυτό κάνει τα επίπλα σας να φαίνονται πολύ χαμηλά κι' αταίριαστα, μπορείτε να «χαμηλώσετε» φαινομενικά τα ταξάνια, βαφοντάς τα με χρώμα σκουρότερο απ' τους τοίχους.

Όταν «χάνει» η βούσα

Όταν «χάνει» ένας σολήνας ή μία βούσα του νερού, στο μέρος που βιδώνεται, ξεβιδώστε τα, τυλίξτε γύρω μία λωρίδα γάζας εμποτισμένη με γομαλάκα ή με βερνίκι και ξαναβιδώστε τα ύστερα. Μ' αυτό τον τρόπο, δεν θα ξεφεύγει πια ούτε μία σταλαγματιά νερό.

ΘΑ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ

Τό ταιριέμας με τη μηχανή

Ένα πρωτότυπο σχέδιο για να λιγοστέψουν τα διαζύγια

Παρ' όλες τις πρόδους τώσων αιώνων και την ανάπτυξη του πολιτισμού, ο γάμος μένει πάντοτε ένα τυχερό παιχνίδι τόσο για τον άντρα όσο και για τη γυναίκα. Γιατί ο άνθρωπος επιμένει τυφλά στο πρωτόγονο σύστημα να διαλέγει το ταίρι του, με τη βοήθεια μόνο των πέντε αισθήσεών του.

Ο άντρας βλέπει το ωραίο πρόσωπο και σώμα μίας γυναίκας (θρασις), ακούει τη φωνή της (άκη), αγγίζει το απαλό της μάγουλο (αφή), όσφραίνεται το άρωμα του δέρματος και των μαλλιών της (όσφρησις), φιλάει τη χείλη της (γεύσις) και... χάνει τα μυαλά του γι' αυτήν! Το ίδιο κάνει κι' η γυναίκα. Και παντρεύονται οι δυο τους, με πιθανόν όποτε τις αποτυχίες 80%. Η συνεχής αύξηση των διαζυγίων, με λιγυγιάδη ρυθμό, τα αποδεικνύει δίχως καμιά αμφισβήτηση. Ασυνκρίτως δε περισσότερα είναι τα αντρώγυνα που δεν φθάνουν μόν στο διαζύγιο, γιατί έχουν παιδιά ή για κάποιο λόγο, αλλά συνεχίζουν μία συμβίωσι συμβατική, κάθε άλλο παρά ευτυχισμένη.

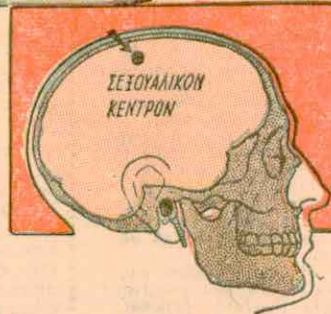
«Εύτυχως, δεν θα συνεχισθεί αιώνως αυτή η αξιοθρήνητη κατάσταση» γράφει σε μία μελέτη του ο διακεκριμένος Αμερικανός σεξολόγος Ούγκο Τζέρνσπακ. Κατά τη γνώμη του, η Επιστήμη μπορεί και πρέπει να κάνει κάτι γι' αυτό, και μάλιστα στο προσεχές μέλλον. «Γιατί ο γάμος να εξακολουθή να είναι το πιο λίκιο, δαπανηρό και περιττό λαχείο του κόσμου;» διαμαρτύρεται ο δόκτωρ Τζέρνσπακ.

Δεν αρκεί να δ' απλές μεμφοιρίες και σε άοριστες προβλέψεις, αλλά υποδεικνύει ένα συγκεκριμένο σχέδιο, με το οποίο, πιστεύει ότι βέβαια θα λειψουν τελείως τα διαζύγια, αλλά θα περιορισθούν στο ελάχιστο κι' ότι θ' αποτελούν σπάνιες εξαιρέσεις κι' όχι πια τον κανόνα, όπως σήμερα.

Το σχέδιο του βασίζεται στη θεωρία ότι οι σύζυγοι χωρίζουν κυρίως γιατί τους λείπει η σεξουαλική προσαρμογή, δεν ταιριάζουν δηλαδή μεταξύ τους από τη σπουδαιότητα αυτή άποψι, του οποίου τη βάση του θεσμού του γάμου. Διαιρεί δε ο ίδιος την εφαρμογή του σχεδίου του αυτού σε δύο στάδια.

Το πρώτο στάδιο, το προπαρασκευαστικό, θα διαρκέσει πολλά χρόνια. Θ' αποβλέπει δε κυρίως στη συγκέντρωση τεραστίας ποσότητας υλικού, από έρευνες και παρατηρήσεις.

Μία όμως νέων άλλ' ικανοτάτων ψυχολόγων, μ' έπικεφαλής τους μία εξοχότητα του κλάδου, π.χ. σάν τον δόκτορα Κίνσλεϊ (τον Αμερικανό καθηγητή, που κατήρτισε την περίφημη μελέτη περί της

Στο σημείο αυτό ακριβώς του εγκεφάλου βρίσκεται το σεξουαλικό κέντρο....

λογικής ευαισθησίας των διαφόρων μερών του σώματος, μουσικών και καλλιτεχνικών κλίσεων, θρησκευτικών και ήθικών πεποιθήσεων, σωματικής διαπλάσεως, κλπ.

Φαίνεται ίσως αδικαιολόγητα πολύπλοκη και σχολαστική μία τέτοια εξέταση. Δεν είναι όμως, τέτοια στην πραγματικότητα. Καλύτερα να διαβέσουν οι νέοι μερικές ώρες, απαντώντας σε ερωτήσεις και υποβαλλόμενοι σε δοκιμές, παρά να κινδυνεύουν να καταστρέψουν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους μ' ένα άτυχο γάμο.

Αφού συγκεντρωθούν έτσι τα στοιχεία που θα χρησιμεύσουν στο έξης για την καθοδήγησι των εξεταστών στο λεπτό έργο τους, θ' αρχίσει το δεύτερο στάδιο, δηλαδή η πρακτική εφαρμογή του πρωτοτύπου σχεδίου.

Από τότε και στο έξης, για να πάρη κανείς άδεια γάμου, θα πρέπει να υποβληθεί σε μία λεπτομερή εξέταση «σεξουαλικής προσαρμογής».

Πρώτα, θα εξετάζεται από ειδικούς γιατρούς, για την ανακάλυψι κρυφών σωματικών ελαττωμάτων ή ανωμαλιών, που μπορεί να επηρεάσουν δυσμενώς τη συζυγική ζωή. Τέτοιες ανωμαλίες στον άντρα ή στη γυναίκα, είναι π.χ. η φίμωσις, η ύσποσπαδία, ο έρμσφροδισμός, ο ψευδοερμσφροδισμός ή ατροφία της μήτρας, ή κολπίτις, ή μηνορραγία, κλπ. Εύτυχως, οι πιο πολλές απ' αυτές, μπορούν να διορθωθούν με μία ιατρική ή χειρουργική επέμβασι.

Θ' ακολουθή κατόπιν η «ψυχική σεξουαλική εξέταση». Στο σημείο αυτό, ο δόκτωρ Τζέρνσπακ τονίζει ότι γελιούνται όσοι πιστεύουν πως ο φυσικός έρωας είναι ολότελα σωματικός, χωρίς καμιά άνοιξι του ψυχικού παράγοντος. Πράγματι, στην κορυφή του εγκεφάλου μας βρίσκεται ένα σεξουαλικό κέντρο, που μεταδίδει τα προαγμένα του στα αντίστοιχα όργανα του σώματος. Αν, για οποιοδήποτε λόγο, σωματικό ή ψυχικό, διακοπή ή γραμμή αυτή της επικοινωνίας, γίνεται αδύνατη κάθε ερωτική έκδηλσι. (Γι' αυτό ολόκληρος, ακόμη κι' ο πιο άκαλστος τύπος χάνει κάθε ερωτική διάθεσι, όταν είναι τρομαγμένος ή όταν βρίσκεται υπό συνθήκες εξαιρετικά δυσάρεστες).

Είνε λοιπόν σπουδαιότητα η ψυχική σεξουαλική εξέταση, που θα

Οι δυο όπ-ψήφιοι σύζυγοι θα φιληθούν, ενώ θάνατι συνδεδεμένοι με τις συσκευές που θα καταγράφουν τις συγκινήσεις τους.

γίνεται με διάφορα ειδικά επιτηρητικά όργανα και κατά τόν έξης τρόπο:

Ο εξεταζόμενος (άντρας ή γυναίκα) θα συνδέεται μ' ένα ηλεκτροκαρδιογράφο (ένα ηλεκτροψυχομετρον), ένα ηλεκτροεγκεφαλόγραφο, ένα πολυγράφο... Η πρώτη από τις συσκευές αυτές αποτυπώνει σε μία ταινία χαρτί τις διακυμάνσεις της λειτουργίας της καρδιάς, όταν την επηρεάζουν διάφορα συναισθήματα και συγκινήσεις. Η δεύτερη είναι ένα είδος «φωρατού του ψεύδους», που παρέχει επίσης μία εικόνα των ψυχικών εξάρσεων. Η τρίτη δείχνει λεπτομερώς τη λειτουργία του εγκεφάλου. Τέλος, η τετάρτη παρέχει άλλες χρήσιμες ενδείξεις της σεξουαλικής συγκινήσεως, καταγράφοντας το σφυγμό, την επιδρωσι, τη νευρικήτητα, την ταχύτητα της αναπνοής κλπ.

Ο εξεταζόμενος θ' αρχίσει τότε να διαβάει ένα ειδικά γραμμένο διήγημα. Θα παρακολουθή την προβολή ενός μικρού φιλμ με «φλογερές» ερωτικές σκηνές. Ύστερα οι δυο υποψήφιοι σύζυγοι θα φιληθούν, ενώ θάνατι συνδεδεμένοι με τις συσκευές που θα καταγράφουν τις συγκινήσεις που θα τους προκαλέσει αυτό το πειραματικό φιλί.

Θ' ακολουθήσει ένα μακρό ερωτηματολόγιο, για την ιδιαίτερη ζωή του καθ' εξεταζόμενου. Οι ερωτήσεις θάνατι συσταγμένες και αλληλοσυνδεόμενες ώστε, αν τυχόν απάντησε μερικοί απ' αυτές, θα το ανακαλύπτει ο εξεταστής παρακάτω, με μίαν άλλη ερώτησι.

Τέλος ένα αυτόματο ηλεκτρονικό μηχανήμα θα καταγράψει σε μία ατομική καρτέλλα όλα τα αποτελέσματα της εξέτασεως, μ' ένα συμβολικό τρόπο. Κι' ο ψυχολόγος εξεταστής δεν θα χη πιά, παρά να συγκρίνη μεταξύ τους τις καρτέλλες των δυο συζύγων, για να αποφανθί αν ταιριάζουν ή όχι. Το ίδιο ηλεκτρονικό μηχανήμα θα παρέχη ένα αριθμό, που θ' αντιπροσωπεύει τις πιθανότητες επιτυχίας του γάμου των, π.χ. 73% ή 80%. Αν δε οι πιθανότητες αυτές είναι μικρότερες από 50%, δεν θα χορηγηται άδεια γάμου — τουλάχιστον ως ότου οι υποψήφιοι διορθώσουν τα μειονεκτήματά τους και ξαναπαρουσιασθούν για μία καινούργια εξέταση, με περισσότερες ελπίδες επιτυχίας!

Η εξεταζόμενη θα παρακολουθή την προβολή ενός μικρού φιλμ, με φλογερές ερωτικές σκηνές, και συγχρόνως θάνατι συνδεδεμένη με τα ευαίσθητα όργανα μετρήσεως.

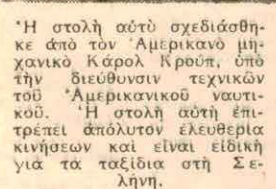
σεξουαλικής ζωής των συμπατριωτών του) θα πάρη συνεντεύξεις από 25.000, ή και περισσότερα ακόμη παντρεμένα ζευγάρια. Θα τα υποβάλει σε ειδικές εξετάσεις (τότε) και θα τους ζητήσει να απαντήσουν ειλικρινώς σ' ένα μακρό ερωτηματολόγιο, συσταγμένο με κάθε επιμέλεια. Ύστερα θα τους παρακολουθήσει επί μερικά χρόνια για να βεβαιωθεί ποιά απ' αυτά ζουν ταιριασμένα κι' εύτυχισμένα και ποιά όχι.

Το ερωτηματολόγιο που είπαμε θ' αναφέρεται εξαντλητικά σε εκατοντάδες ζητήματα κληρονομικότητας, ατομικών κλίσεων, σεξουαλικών συνθηκών, μορφώσεως, φυλής, χρώματος του δέρματος, νοσηρότητας, γενικής υγείας, περασμένων ασθενειών, χρώματος μαλλιών, παραγόντος RH του αίματος, προτιμήσεων σε όσμες, φυσία

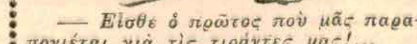
οἱ κίνδυνοι τῶν διαπλανητικῶν
ταξιδιῶν

Προβλέπεται, βέβαια, να χρησιμοποιηθούν ειδικά μέσα προστασίας των εξερευνητών του "Απείρου." Ήδη, το αμερικανικό Ναυτικό δε-

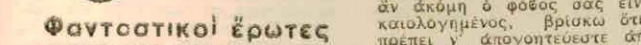
Τὸ βράδ, στὸ πρῶτο Εὐαγγέλιο, μαθητὴ τῶν ἀνωτέρων τάξεων, ἔγραψαν τὸ σύμβολο τῆς πίστεως σὲ στενὴς ῥυθίδες χαρτί καὶ τὶς διπλώναν τριγωνικῶς. Ὑστερα τὶς ἔδιναν στοὺς παπάδες νὰ τὶς λειτουργήσουν σὺν τῇ μέρῃ. Τὰ χαρτιά αὐτὰ τὰ ἔκαναν φυλαχτὰ καὶ τὰ κρεμῶσαν στοὺς λαίμους τῶν παιδιῶν καί, καμνὶά φορὰ, καὶ στὸ λαμπρὸ τῶν μεγάλων.

τὸ πρῶτο Εὐαγγέλιο μαθηταὶ
τάξουν, ἔγραψαν τὸ σύμβολον
τῆς στενῆς λωρίδος χαρτί καὶ τὴν
ἐκέναν τοῖς ἑξῆς τοῖς
λειτουργήσαν σαραντὰ μέρες.
καὶ τὰ ἔκαναν φυλαχτὰ καὶ τὰ
ὡς λαλοῦσιν τῶν παιδιῶν καί,
καὶ στο λαιμὸ τῶν μεγάλων.

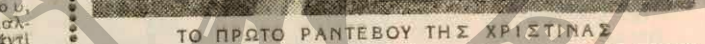
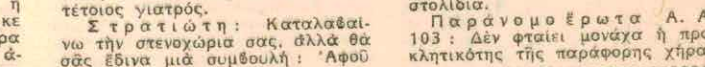

— Δεν είδα το φως, γιατί προ-
σεχα ἐσθᾶς κι' ἔλεγα στὴ φίλη μου:
«Κύττα τί ὁμορφος πόλισμα»!...

Σ τ έ λ λ α, Γυμνα
Μαρουσί: Θα πρέπει να σά
λώσω, αγαπητή μου, γιατί
να κυττάξετε τα μαθήματ

Δερματολόγος — Αισθητική
Δέχεται 11 — και 5 — 7
Σέκονη 4. ο΄ βορείως Πά-
νοδου Κανάρη Τηλ 612450

Είναι γνωστή η ιστορία του Γκέρχαρντ Γιοργκενσεν, του γεναρού
'Αμερικανού φανταρού που άλλαξε ψυχή και έγινε... Χριστιανός
Γιοργκενσεν. Τώρα, η Χριστιανία, όπως βεβαιώνουν όλες οι φωτο-
γραφίες της, είναι μια θεατική νέα, που απέκτησε μάλιστα τρυ-
φερό φίλο!... Στη φωτογραφία μας, τη βλέπετε στο πρώτο της
ραντεβού, σ' ένα κέντρο της Δανικής πρωτεύουσας, όπου η Χρι-
στιανία έλασκει το έπαγγελμα του φωτογράφου.

για δ,τι συνέβη, αλλά και η δική σας η... περιέργεια. Τώρα όμως που συνήθισατε και καταλάβατε πόσο ταπεινό και άσχημο ήταν αυτό που έγινε, νομίζω ότι και μοναχός σας μπορείτε να δώσετε ένα τέλος στην κατάσταση αυτή, που, όπως λέτε, σας δηιάζει. Στην σαιηνευτική χήρα λοιπόν να δώσετε με σταθερό τρόπο να καταλάβει ότι δεν πρέπει να περιμένει συνέχια της πρώτης απειρίας σας και να της ζητήσετε να σας αφήσει ήσυχο. "Όσο για την κοπέλλα, πρέπει, αφού αγαπίστε", κι' έχετε σκοπό να παντρευτείτε, να κάνετε τους αρραβώνες σας, για να βρεθεί και η χήρα από τετελεσμένου γεγονότος.

Πονεμένη καρδιά: Δεν πρέπει να το παίρνετε στα σοβαρά και να δηλητηριάζετε με τη σκέψη του τη ζωή σας. "Αφού ο αρραβωνιαστικός σας δεν το λαμάνει υπ' όψι του, δεν πρέπει να βασανίζετε με ανόητες «τύψεις»! Νά προσέξετε μόνο να μην υποκύψετε στις αξιώσεις του αγαπημένου σας. "Αν βιάζεσαι, το πιο λογικό και αξιοπρεπές είναι να κανονίση να παντρευτεί το συντομότερο. "Όλες του οι άλλες προτάσεις είναι απαράδεκτες. "Αν σας αγαπάει ειλικρινά, δεν πρέπει να σας ξανακάνη τέτοιες κοροϊφίες!

Μιγιοχάφτη, Πειραιά: Παρ' όλο το ψευδώνυμό σας, κάθε άλλο παρά... χάλας, φαίνεται, αγαπητέ μου! Αυτή όμως η τακτική να μπλέκετε σ' αίσθηματικές περιπέτειες με δυο και τρεις γυναίκες, μόνο και μόνο για να καλακείτε, τη ματαιοδοξία σας, χωρίς να νοιώθετε αληθινό αίσθημα, είναι επιπόλαιη και δεν ταιριάζει στη αξιοπρέπεια σας. Τι έχετε έτσι να κερδίσετε; Τιποτέ άλλο, βέβαια, παρά μόνο σκοτούρες, περιπαισμούς κι' εθύνες. Λογικευθείτε και γίνετε φρόνιμος.

Ανικανοποίητη καρδιά: "Ελευσίνια: Οι τυχόν αισθηματικές σας απογοητεύσεις οφείλονται ακριβώς στο ελαστικό πνεύμα που σας διακρίνει. "Επιδιώκετε να έρωστροποηθείτε επιπόλαια κι' επικινδύνως, με όποιονδήποτε νεαρό, που θα βρεθεί μπροστά σας και φλέγεστε από τον πόθο να «γαρήτε τη ζωή σας», χωρίς άτυχώς να λογαριάζετε ότι έτσι εκτίθεστε φοδρά. Μοιάζετε με την ασυλλόγηστη πεταλούδα, που τραβιέται από τη φλόγα του κερίου

και πετάει ίσα καταπάνω του για να κάψει τα φτερά της! Φυλαχθήτε, λοιπόν!

Αναξιοπαθήνεια: "Αλμυρό: Δεν το βρίσκαω λογικό αυτό που θέλετε να κάνετε. Νά δείξετε δηλαδή, ότι πάψατε να τον αγαπάτε, για να τον αναγκάσετε ν' απομακρυνθεί. Το πιο σωστό είναι να μιλήσετε ελεύθερα και να του φανερώσετε την αρρώστια σας. "Ακόμα να του εξηγήσετε ότι για λίγο διάστημα θα κλεισθήτε σε σανατόριο, αλλά να τον διαβεβαιώσετε συγχρόνως για την αγάπη που του έχετε.

Β. Μ. Ζ. 15, Κάπου στην 'Αφρική: Δεν μπορώ, αγαπητέ μου, να δικαιολογήσω την έπιμνησή σας, αφού η νεαρά σας έδωσε να το καταλάβετε ότι δεν την ενδιαφέρει διόλου. Γι' αυτό επιβάλλεται να μη δώσετε συνέχεια στο ζήτημα αυτό και να χωνέψετε ήσυχα ήσυχα το αίσθημά σας, που είναι μορσίο να μην ικανοποιηθεί. "Επειτα, εκεί στην 'Αφρική δεν υπάρχουν 'Ελληνοπούλες, που για κάποια βέβαια απ' αυτές θα σκιρτήση πάλι η καρδιά σας;

Και πάλι θύμα τους: "Όσο και να λυπάστε τον άτυχο παύλο, στην αγκαλιά του οποίου σας σπρώχνουν με φορτικότητα οι δικοί σας, το πιο σωστό είναι να μην πραγματοποιήσετε την ένωσή σας, αφού, κανένα βαθύτερο αίσθημα δεν σας κινεί κι' αφού μάλλον, τον συχαίνετε, όπως μου γράφετε. "Αν, λοιπόν, παντρευτείτε με το πνεύμα αυτό, μοιραία θα δυστυχίσετε και σύντομα θα χωρίσετε. Αυτά εξηγήστε τα στους γονείς σας και σταθήτε αποφασιστική στην άρνησή σας, εξηγώντας τους ότι η αξίωσή τους είναι αδικική και παράλογη.

Καλ. Γελαστόυ: Πρέπει, αγαπητή μου, να το πάρετε απόφαση και ν' ανεχθείτε τις ιδιοτροπίες της πεθεράς σας, για να γλυτώσετε έτσι από τις γκρίνιες της. Κάθε άλλη προσπάθεια σας, να επιβληθείτε «δυναμικά», θα είναι καταδικασμένη σε άποτυχια. Εύτυχώς, που η πεθερά σας γκρινιάζει για το καλό σας, επειδή δεν φροντίζετε τον εαυτό σας, επειδή παραμελείτε την εμφάνισή σας μπροστά στον άντρα σας κλπ. Αυτά όμως δεν είναι γκρίνιες, αλλά όρθες συμβουλές. Μακάρι να ήταν όλες οι πεθερές έτσι... κακές! Μην το παίρνετε λοιπόν στα σοβαρά και πικραίνετε.

Πονεμένη μικρούλα, Κόλλυμνο: "Η λύπη σας, που ο συμπαθής σας έπαψε να δείχνει για σας συμπάθεια, δεν πρέπει να σας απογοητεύει σε σημείο, που να μην φροντίζετε για τα μαθήματά σας και για τη ζωή σας! "Αντί ν' απελίζεστε, αφού μάλιστα το αίσθημά σας δεν είναι σοβαρό, το καλύτερο είναι, για να νοιώσετε και σεις από τον νεαρό, να επιδοθείτε με μεγαλύτερο ζήλο στα μαθήματά σας, για να τον ξεπεράσετε και να του αποδείξετε ότι ημιασία για σας έχει, όχι το αντίστοιχο φλέρι, αλλά η μόρφωσή σας.

Φουρτουμισμένη θάλασσα: "Αν εξακολουθήσετε ότι αυτό που σας είπε η φίλη σας είναι αληθινό, τότε βέβαια, με τρόπο ήμερο και πολιτισμένο, πρέπει να του ζητήσετε εξηγήσεις. "Οφείλει δε ο ενδιαφερόμενος να σας πη πως σκέπτεται, τέλος πάντων, να ένεργηση ανάμεσα σε δυο αίσθημα. Βέβαια, ίσως βρήκα να τα διαμύση. Πάντως, πρέπει να σας εξηγήση τι σκέπτεται για την κατάσταση του αίσθηματικού σας δεσμού.

Πιστή στο σύζυγό της, "Αλφάρ: Δεν είναι σπάνιο, αλλά δεν παύει να είναι ανάρμοστο αυτό που σας συμβαίνει. "Η στάση που κρατάτε απέναντι στο «γόνιμα συγγενή» σας είναι, βέβαια, άφωρη, αλλά φοβάμαι ότι δεν θα καταφέρετε να εξουδετερώσετε την αναιδεια του με το να προσποιηθείτε ότι δεν καταλαβαίνετε. Σας συμβουλεύω να του πείτε ότι βλέπετε τις προθέσεις του, κι' ότι δεν είσατε διατεθειμένη να υποκύψετε στην γοητεία του και να προδώσετε τον καλό σας σύζυγο. Νά του

ζητήσετε μάλιστα να φύγη από το σπίτι σας, γιατί αλλιώς θα δι' και την αντίστροφή όψι της φιλοξενίας σας: Δηλαδή, θα πητε στον άνδρα σας, που θ' αναλάβη να συμμορφώσει τον αναιδισμό συγγενή του...

Αλλόκοτη, Σκύρο: "Όχι, δεν βλέπω να είσατε καθόλου «αλλόκοτη», όπως νομίζετε. Τα αισθήματά, οι σκέψεις και οι διαθέσεις σας είναι συνηθισμένες σε μια ευαίσθητη κοπέλλα, όπως έσείς, που ζή μέσα στην ήσυχη ατμόσφαιρα του νησιού. "Έχετε δε κάθε δικαίωμα να ονειρεύεστε μια αγάπη κι' έναν άντρα στο πλάι σας. Μονάχα μην τον φαντάζεστε... βασιλόπουλο του παραμυθιού, γιατί τότε θ' απογοητευθείτε.

Ανώνυμο, Αμαλιάδα: Εύχαριστούμε για την προτίμησή να διαβάσετε για το περιοδικό μας την «ιστορία» της συζυγικής σας ζωής, αλλά άτυχώς δεν μπορούμε να δεχθούμε την πρότασή σας. Με την ευκαιρία πάντως αυτή θα ήθελα να σας εκφράσω την απορία μου: Πώς από μια μικροπαρενέργειά φθάσατε στο χωρισμό; Νομίζω ότι δεν είναι σοβαρός λόγος μια «ποσειδωνική» να σας χωρίσει με τον έρωτά σας. Αν γνωστοί και άνθρωποι κι' οι δυο σας, δεν κάνετε ακόμα μια προσπάθεια να συμφιλιωθείτε;

Δός μου φτερά: "Έχω την εντύπωση πως απάντησα ήδη στο γράμμα σας. Πάντως απ' όσα μου γράφετε, συμπεραίνω ότι θα πρέπει να έλθετε σε μια δριστη συνεννόηση με το νέο που συνδέστε, για να εξακριβώσετε τα αληθινά του αισθήματα, αφού, όπως μου γράφετε, σας δείχνει μάλλον αδιαφορία. Κι' αν δεν βρίσκετε τα λόγια του ικανοποιητικά, νομίζω ότι το καλύτερο είναι να σταματήσετε ως εδώ και να κυττάξετε με περισσότερη ενδιαφέρον την πρότασή που σας κάνει η αδελφή σας, για κάποιο άλλο νέο.

Θλιμμένη γοητεία, Θεο: νίκη: Νά μου επιτρέψετε να σας πω ότι σκέπτεστε πολύ επιπόλαια και έτσι μόνο τη δυστυχία σας δημιουργείτε. "Ενα σημαντικό μειονέκτημα δεν πρέπει να παίξη σημαντικό ρόλο στη ζωή σας, ούτε να σας επηρεάσει τόσο απαισιόδοξα, ώστε να λέτε ότι πρέπει να... εξαφανισθείτε από προσώπου της γης! Αυτό δεν είναι σφάλμα σας, για το οποίο να ντρέπεστε. "Αντίθετα, θα πρέπει να υπερνικήσετε

το μικρό σας αυτό μειονέκτημα και να πάρετε μια αίσιοδοξη στάση απέναντι στη ζωή. "Έχετε τόσα άλλα προσόντα και χάρες για να συγκινήσετε ένα νέο, ώστε να είναι εντελώς αψηματό το μειονέκτημά σας. "Όταν δε έσείς αδιαφορήσετε γι' αυτό, τότε και οι άλλοι δεν θα το λάβουν υπ' όψι τους.

Χαλάνδρι - Μυτιλήνη: Μά, δεν μπορώ, ειλικρινά, να πιστέψω ότι ένα κορίτσι έξυπνο, όπως έσείς, καθέται και σκοτίζεται και συγκινείται για ένα νέον, που φανερά την κοροϊδεύει. "Αφού βλέπετε ότι σας περιφρονεί, και παραβάνει τις υποσχέσεις του, μπλέκοντας σ' άλλες επιπόλαιες περιπέτειες, τι περιμένετε απ' αυτόν; Τι έμποισήνη μπορεί να σας εμπνεύσει ένας τόσο ανειλικρινής άνθρωπος; "Αφήστε τον, λοιπόν, και κυττάξτε την ησυχία σας και προ πάντων την ύγεια σας, που κινδυνεύετε να την κλονίσετε άσχημα εξ' αιτίας ενός ανάλου ανθρώπου!

Μάρω Β': Παραπονιέστε ότι είσατε μια νέα εικοσιπενή χρονών κι' όμως δεν έχετε γνωρίσει την εύτυχια! Μά, αγαπητή μου, αν ήταν κάτι αντικειμενικό η εύτυχια και τόσο αίσιομο, θα πρέπει τότε όλοι οι άνθρωποι του κόσμου να έχουν τα ίδια με σας παράνονα, έτσι και αν δεν είναι όλοι... εικοσιπενή χρονών. Βρίσκαω λοιπόν, ότι υποφέρετε από... ρομαντισμό και ότι είναι έπαυλο, ζώντας μέσα στην ατμόσφαιρά του, να βλέπετε παντού ματαιότητες κι' απαισιόδοξη εκδηλώσεις. "Αφήστε όμως να νοιώσετε τον έρωτά και τότε θα καταλάβετε ότι υπάρχει πάντα γύρω σας ένα είδος εύτυχιας. "Αρκεί, βέβαια, να έξερετε να τη χαρτίτε...

Ιππότη της νύχτας: "Εδεσσα: Νομίζω ότι η εξ' αγχιστείας συγγένειά σας με την κοπέλλα δεν είναι τόσο στενή, ώστε να μην επιτρέπεται ο γάμος σας. Αυτό άλλωστε το μαθαίνετε εύκολα από έναν ιερέα. Κατά τα άλλα, βρίσκω ότι σκέπτεστε σαν πολιτισμένο άνθρωπο με χαρακτηριστικά ειλικρινή και έντιμο. Συνεπώς, αφού είσατε αποφασισμένοι να εκπληρώσετε το ήθικό χρέος που ετάξατε στον εαυτό σας και στην κοπέλλα, νομίζω ότι μπορείτε να μιλήσετε με τους δικούς της και να τη ζητήσετε για σύζυγό σας. "Ελπίζω ότι κι' αυτοί δεν θα φέρουν αντίρρησης.

Ερωτευμένο νέο: "Αγαπίστε κάποια κοπέλλα και ενώ έσείς της προτείνετε ευγενικά να τη δώτε «κατά νόμον» για να της πητε δυο λόγια, εκείνη σας απαντάει ξερά και θυμωμένα: "Πήγαινε στο διάβολο! Και καλά βέβαια εκάνετε, που δεν... έπηγατε εκεί. "Αλλά αν είσατε πιο έξυπνος, πρέπει τώρα να την ξεπαστείτε εκείνη στον ίδιο προορισμό και να καθήσετε ήσυχα, χωρίς έρωτικές σκοτούρες!

Λουμίνια, Πειραιά: Μά χρειάζεστε τη γνώμη μου για να καταλάβετε ότι δεν είναι εύπρεπες, παντρεμένοι άνθρωποι έσείς, με γυναίκα και παιδί, να σχετίζεστε με μια γυναίκα «κατά τρόπον όχι και τόσο ηθικόν», χωρίς να την αγαπάτε, αλλά... απλώς γιατί σας ευχαριστεί η συντροφιά της, όπως λέτε; Πολλά πράγματα μπορεί να μάς άρεσουν... "Αλλά" όταν κανείς γίνεται σύζυγος και πατέρας, τα θυσιάζει όλα για την συζυγική του αξιοπρέπεια και την οικογενειακή του γαλήνη. Για σκεφθείτε αν η γυναίκα σας είχε κάποιο φίλο για ευχάριστη συντροφιά και μετά τον γάμο σας; Θα ήταν λογικό; Και θα το παραδεχόσαστε έσείς; "Ο,τι λοιπόν, δεν ανέχεσται στον άλλον, δεν μπορείτε να το δικαιολογήτε στον εαυτό σας!

Χάος - Τ. Π. - 512: Χαίρω και πολύ επειδή η απάντησή μου σας ικανοποίησε, αφού ήταν μάλιστα τόσο μέσα στην πραγματικότητα. "Όσο τώρα για την συνέχια που πρέπει να δώσατε στο ζήτημα, νομίζω πως αυτό είναι κάτι που σας άφορα αποκλειστικά. "Αν αισθάνεστε ειλικρινή αγάπη για την κοπέλλα, υπορείτε φυσικά

να ανασυνδέσετε μαζί της το αίσθημά σας. Κι' αν ακόμη απέτυχε στην άλλη της περιπέτεια, πάλι έσείς πρέπει γενναίωφωνα να σταθήτε απέναντί της, αν είσατε βέβαιος ότι τώρα πια είναι μαζί σας ειλικρινής. Και θα ήθελε ότι αυτό θα το εκτίμησε η ίδια και' αξίαν και θα σας άφοιωνη πια όριστικά.

Όνειρα που χάνονται: "Εκείνο που έχω να σας συστήσω είναι να επιδιώξετε, χωρίς χρονοτριβή και διαταγμό, να εξηγηθείτε με την κοπέλλα και να της ζητήσετε όριστικά να σας πη αν έχη σκοπό να συνδέση την τύχη της μαζί σας. "Αν δεχθεί, τότε πρέπει να συνεννοηθείτε με τους γονείς της, όπως άλλωστε και η ίδια σας το είχε υποσχεθεί. "Αν όμως τη φορά αυτή αρνήθη, τότε σημαίνει ότι θέλει να διακόψη τις σχέσεις σας. Πράγμα που πρέπει πια να κάμετε!

Ανδρά 100%: "Ηράκλειο - Κρήτης: "Όχι, αγαπητέ! Δεν σημαίνει, ότι, επειδή είσατε άντρας κι' επί πλέον σύζυγος, πρέπει να γίνετε συγχρόνως και τύραννος της γυναίκας σας! Δεν μπορείτε να γίνετε ο άνθρωπος που σας υποκαύει τυφλά και σε θέματα τα οποία η αξιοπρέπεια της δεν τ' ανέχεται. Κάνετε δε πολύ άσχημα να την εκδιώξετε. "Επειτα τι σας στενοχωρεί, αφού εκείνη είναι σε όλα εν τάξει και ως σύζυγος και ως μητέρα, και ως νοικοκυρά; "Αν έχη και καμιά «ιδιοτροπία», συγχωρήστε την!

Σμηνίτη: Το γράμμα σας παρεδόθη στον συνεργάτη μας, που θα σας πη την γνώμη του από την στήλη του. "Αν θέλετε όμως ν' ακούσετε και τη δική μου, θα σας έλεγα να αλλάξετε τρόπον ζωής: Αυτός είναι η αιτία του κακού. Συνεχίστε και γλέντια, εξακολουθώντας να οργανισμό.

Ραγισμένη καρδιά, Θεο: νίκη: Δεν θάπρεπε, τέσσερις μήνες τώρα, να δοκιμάζετε αυτόν τον πόνο από την αίσθηματική σας απογοήτευση! Φταίει κάποιος κι' έσείς, γιατί χωρίς καλ-καλά να εξετάσετε με πιο πρόσπο είχατε να κάνετε, φουντώσατε από ένθουσιασμούς και κάνατε σχέδια απαγωγής κλπ. Εύτυχώς που η αποκάλυψη ήρθε εγκαίρως και δεν ριφιδυνεύσατε τα όσα σχεδιάζατε. Τώρα δεν σας μένει παρά ν' αφοσιωθείτε στη δουλειά σας και να βγάλετε από μέσα σας το αίσθημα και τη σκέψη για μια κοπέλλα που δεν της αξίζει το ενδιαφέρον σας!

ΕΡΗ
●●
Αλλαγή τακτικής

Σαν βγαίνει το φεγγάρι στην Ντεχέλα: Συνήθως σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις πρέπει να επικρατεί ψυχραιμία. "Αλλά -αφού διάβασα καλά το γράμμα σας- αναρωτήθηκα: "Μπορεί να υπάρχει σοδαρότης σε μια τόσο νεαρά κοπέλλα; "Δεν το πιστεύω. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να γίνετε σοδαρότερη. Νά μη δέχεστε προσκλησεις, να μην ηγαίνετε ούτε σε οινεμά, ούτε σε πάρτυ. Φαίνεται ότι περιμένετε κάτι το πιο αξιοπρεπές από σας. "Ο,πωσόδηποτε, αλλάξτε τακτική, χωρίς να μαλώσετε και να δείχνετε αδιαφορία. Ούτε να του πητε τίποτα για την άλλη κοπέλλα. Περιμένετε και θα έρθη ο μόνος του να εξηγήθη, αν σας αγαπάει.

Αγαπώ και αμφιβάλλω: "Ηράκλειο: Είσατε σε ώριμη ηλικία και θα έπρεπε να σκέπτεστε πιο λογικά. Νά μη δημιουργήτε επεισόδια και να μη εκθέτετε. Νά πελάτε τους δικούς σας για τους αρραβώνες σας. Αυτό το τελευταίο να το επιδιώτουμε. Μά ξετε και γρήγορα μάλιστα. Καλή συνεννόηση θα σας επιτρέψει να πάρετε μια θετική απόφαση.

Κρίμα στην αγάπη: που σ' ο πρόσφερα, Ε. Σ.: Φαίνεται ότι, παρ' όλη την αγάπη που τ' έχετε, αυτός δεν αξίζει τη δική σας. Τι το όφελος αν αγαπάτε ένα κομμάτι μάρμα-

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
"Ο Παρισινός κοσμηματοπώλης Μωρίς Μπρόνι εκθέτει στη βιτρίνα του καταστήματός του αυτά τα χρυσά κοσμήματα, που είναι στολισμένα με μπριλλάντια. Πρόκειται για κορδέλες που προορίζονται να στολίσουν τα μαλλιά των κομψών γυναικών. "Η μόδα που λαοοφάνει ο Μπρόνι είναι και επικρατεί γιατί φροντίζει να τη συγχρονίση με την εμφάνιση των πρώτων χειλιώνων στη γαλλική πρωτεύουσα.

Ρο: "Αγαπεί κανείς ένα πρόσωπο, όταν βλέπει ότι έχει κάποιο ψυχικό χάρισμα και όταν κι' αυτό ενδιαφέρεται. Μη λέτε, λοιπόν, μεγάλα λόγια. Τέτοιον άντρας υπάρχουν πολλοί, σε σας όμως αξίζει ένας εκλεκτός. Κι' αυτός που γράφετε δεν είναι.

Πληγωμένη καρδιά, Ν. Γ. Α. - Πειραιά: Νά μη θεωρήτε τον εαυτό σας δυστυχισμένο και να μη στενοχωριέστε. Προσέχετε και προ πάντων αποφεύγετε να μένετε μόνιμα μαζί του. Κατά τη γνώμη μου, δεν είναι ο άνθρωπος, που θα μπορούσε να σας κάνει εύτυχισμένη. Είναι επιπόλαιος και θα ήθελε ότι τώρα που θα φύγη, θα λησμονήση τα πάντα.

Μαχαιραία 619, ΤΠ - ΑΒΟ: Είσατε πολύ νέος και δεν έχετε ακόμα αντιληφθεί τις εύθύνες και τις υποχρεώσεις που έχετε στον εαυτό σας και στην οικογένειά σας. "Ο ένθουσιασμός κι' η ζεντιτιά σας παρέρσαν. Γι' αυτό πρέπει να επανορθώσετε το σφάλμα σας. "Όταν απολυθείτε, να πάτε με το καλό σπίτι, να αναπαυθείτε και τότε, με περισσότερη ψυχραιμία θα αντιληφθείτε ότι αυτό που ηγαίνετε να κάνετε δεν ήταν σωστό. Σε μια εύχη της μάνας στηρίζονται τα σπίατα.

Στέλλα Βιολάντη: Μοιάζετε να είσατε πολύ δυνατόν να ανασπύξη έρωσ «δι' αλληλογραφίας» μεταξύ δυο αγνώστων. Με την αλληλογραφία έχω τη

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
Antikini
ΔΟΜΝΑΣ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΜΟΥ 21 τηλ. 20887
"Επί συνεντεύξει"

Ιατρός ΧΡΥΣ. ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΜΟΥ 21 τηλ. 20887 Δέχεται 9-1 & 5-8

γίστε μια κατάστασι, ή οποια... μπορεί και να μην ύφισταται, έπειτα από τόσα χρόνια. "Αποφασίστε, λοιπόν, και μη ντρέπεστε. Κόρη της Μεγίστης: Μοιάζετε ότι κάνετε μια επιπολαιότητα. Συμφωνώ πως δεν έπρεπε να τ' οτείλετε φωτογραφία και μάλιστα μια τόσο άσχημη. Δεν έπρεπε, όμως, να έμπιστευθήτε σ' ένα νεαρό σπουδαστή, που έχει τόσες πολλές υποχρεώσεις στον εαυτό του και σ' αυτούς που τον σπουδάζουν. Σταματήστε, λοιπόν, την αλληλογραφία και περιμένετε. "Αν είναι άνθρωπος ειλικρινής θα κάνει ότι του ζητήσετε. "Αν, πάλι, είναι κανένας απ' αυτούς που ζητούν να περάσουν τον καιρό τους, ή από εκείνους, που μαρτυρούν να βρουν κομμάτι πλούσια για να... κάνουν την τύχη τους, δεν θα σας γράφει, όποτε, μη στενοχωριέστε. Δεν πρόκειται να πάθετε τίποτα με μια φωτογραφία. Πάντως κρατήστε τα γράμματα του για κάθε ενδεχόμενο.

Κατατρεγμένη: "Από όσα μου γράφετε, βλέπω ότι είσατε ένα έξυπνο κορίτσι. Αυτό μαρτυρεί και ο τρόπος που χρησιμοποίησατε για να κατευγάξετε τη μητέρα του. Σαν έξυπνη, όμως, που είσατε δεν διακρίνατε τον αδύνατο χαρακτήρα του νέου. Δεν λογαριάζατε τις οικογενειακές του αντιδράσεις. Αυτά όλα, ωστόσο, δεν αποτελούν λόγους για να φτάνετε στο σημείο να σκεπάζετε αυτές τις τρέλλες, που μου γράφετε. Ούτε το ένα, ούτε το άλλο θα κάνετε, για το χατήρι εκείνης.

Α. Κ. - Ρόδος - Κοκοβίνα: Σ' όλα τα γράμματα απάντω με τη σειρά. Δεν σας αξίζει τόση κατάπωση και τόσος εξευτελισμός, γιατί είσατε μια ανώτερη ψυχή. "Επειτα από τόσα χρόνια χηρείας, βέβαια, η λογική πνιγμένη μέσα στα κύματα της φαντασίας και έπειτα... το ελαφρό καικά ακυβέρνητο πηγαίνει όπου το έρωσμά της θαλάσσια και το έρωσμά. "Όχι! Δεν το περιμέναμε. Δεν ήταν δυνατόν. Επειτα από τόσα χρόνια όμορφης κι' επιμονής να ξεπελάτε τόσο πολύ, θα ήσαστε σήμερα μια περίεργη, σεαυτή κυρία επιστήμονας, χωρίς περιπέτειες, χωρίς στενοχωρίες. Τώρα τι ζητάει; Τι να του κάνατε; Αυτός διασκέδασε... "Εξ άλλου, ήταν ο σκοπός, που από την άρχη. Μη δημιουργήτε, λοιπόν, ένθουσιασμούς και έπεισάσας, που θα ξεπαστούν εις βάρος σας. Συνενώστε και νοικοκυρευθείτε. Παντρευθείτε, αν μπορείτε, το καλύτερο μ' έναν άντρα, του οποίου θα εκτιμήσετε με τον καιρό τα προτερήματά.

Γριβάκη Χαράλαμπα: "Εδώσα το γράμμα σας στο συντακτή, που φροντίζει γι' αυτό το είδος της δημοσίευσης. "Είμαι μια δυστυχισμένη: Δεν πρέπει ν' απελίζεστε, ούτε να στενοχωριέστε. Κατά τη γνώμη μου δεν πρόκειται περί σοδαρού νέου. "Αν είχε τη διάθεσι να δημιουργήση και το σοδαρό, πριν φύγετε έσείς και πριν να φύγη εκείνος θαρρόταν σπία σας και θα ζητούσε να κάνει τούλαχιστον ένα αρραβώνα. "Επομένως, δεν αξίζει τον κόπο να τον συλλογίζεστε, γιατί δεν εξετιμήσατε την αγάπη σας, αλλά γυρέψατε να παίζετε.

Μαργαρίτα Κρίνη, Κα: τερνί: Συγκινήθηκα πολύ από το γράμμα σας. Αυσχώς, αυτό που υπομείνατε ότι απάντησα και τον οποίο ζητάει δεν είναι ο Σ. Ν. ο στρατιώτης της Κόρας, με τον οποίον αλληλογραφούσατε. Φαντάζομαι ότι το γράμμα σας που έπεσε στην με τη σημείωσι του ταχυδρομείου «αγνώστος» πιθανόν να μην είχε σωστή τη διεύθυνση. Δεν θα έγραφαν «αγνώστος», αλλά κάτι άλλο, π.χ. τη νέα του διεύθυνση.

Μάγδα: Απάντηση: Μαρία Φελίξ: Θεο: νίκη: Ευχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. "Ελπίζω και σήμερα να σας φανώ χρήσιμη. Σας συγχωρώ για τη σεμνότητα και την ήθικη σας. Σας συμβουλεύω να περάτε το φίλο του βίου σας, γι-

Μόνον με
δερμοπροσώδουμο
πορεί να συγκριθεί
η ταχύτητάς χύτρας

"SILVER"

Σε 1. Βρώσεις "Αρκά"
"3" • Πιστότες
"5" • Ψωρία
"10" • Φωσφώρι
"15" • Φωκός
"15" • Αρπί
"15" • Κατεψυγμένο

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΥΣΙΜΟΝ • ΤΑΧΥΤΗ
ΥΓΕΙΑ • ΕΚΟΥΡΗΚΗ • ΠΟΛΥΤΟΝ ΩΦΗΜΟ

Ζητήσατε την σ'α καλό κατ'το

ΕΡΩΤΗΣΙΟΝ **Μ. ΣΙΓΑΛΑ**
"Ερμού 161 τηλ. 53.310
ΑΘΗΝΑΙ

*Οι πειρά το δουρό σας
με οαυρύνι*

**ΑΛΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ
ΑΦΡΙΖΟΥΣΑ ΚΡΕΜΑ
DERMOSAP**

(SAVON SANS SAVON)

ΛΕΤΕΤΕ Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΚΡΕΜΑ - ΣΑΠΟΥΝΙ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΛΕΙΠΕΣ ΚΑΙ ΕΥΑΙΣΘΗΤΕΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΕΣ.
ΕΙΝΑΙ Η ΚΡΕΜΑ - ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΟΥ ΔΙΔΕΙ ΦΡΕΣΑΔΟΝ
ΟΠΑΙΣΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΞΑΚΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΕΡΕΘΙΣΜΟ ΤΟΥ
ΔΕΡΜΑΤΟΣ.

ΔΕΡΜΟΣΑΡ
(ΣΑΠΟΥΝΙ ΔΙΧΩΣ ΣΑΠΟΥΝΙ)

ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΕ ΤΟ ΣΤΑ ΜΥΡΟ-
ΠΟΛΙΣΤΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΘ. ΜΕΤΚΟ & Ε
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΩΝ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

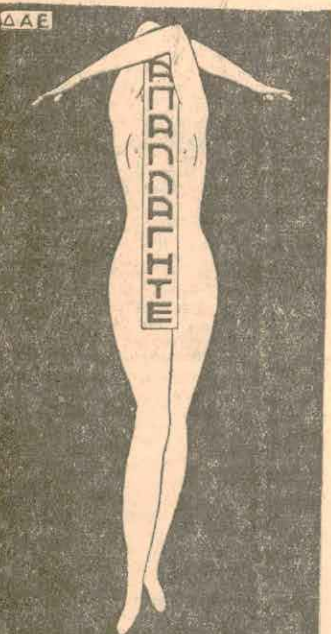
ατί έτσι τελειώνουν οι φόβοι σας και οι αγωνίες.

Πληγώνιμο σπουργί-
τι Β. Κ. 13: Γράφατε ένα πολύ
ελκρινές και ώραιο γράμμα.
"Ελπίζω να σας καλέσουν σπίτι
τους. "Αν δεν συμβεί όμως αυτό,
αφήστε να περάσει λίγος καιρός,
χωρίς να δώσετε καμία άφορη
και κατόπιν πηγαίνετε μόνι σας.
"Η τόλη σας, θα σας δικαιώσει.

Γιωτόυλα-Σύρο: Τό μόνο
που πρέπει να κάνετε είναι μια
εξομολόγηση στους γονείς σας.
Θα την κάνετε, όμως. Μόνο έτσι
θα βρήτε την προστασία, που σας
χρειάζεται, για το μέλλον. "Αλ-
λ' ούτως προέβλεπε ότι θα κατακα-
λώσετε πολύ χαμηλά και δεν τό
αζίζετε.

Μαραμένο φύλλο: Φαν-
τάζεστε ότι δεν υπάρχει τίποτ'
άλλο στη ζωή ενός ανθρώπου, πα-
ρά μόνο αυτό που σκέπτεστε; Φαν-
τάζεστε ότι οι άνθρωποι πρέπει να
κάνουν ό,τι και τα ζώα; "Οχι, θέ-
χεται! Γι' αυτό μήχαν οι διατά-
ξεις που αναφέρετε, γι' αυτό δη-
μιουργήθηκε και η οικογένεια.
"Εξ άλλου δλ' αυτά είναι ζητήμα-
τα άνατροφής.

Σαραντάρη το 1953:
Είστε 40 χρόνων, ανεξάρτητος οί-
κονομικά και περιμένα από εσάς
λυσίες πιο άντρες. Λοιπόν, να
ζητήσετε από τη μητέρα σας, α-
φού την αγαπάτε τόσο πολύ, να
σας αγαπήσει κι' εκείνη λιγάκι
και να δεχθεί να γίνει ευτυχισμέ-
νος. Τό ίδιο πρέπει να κάνει και
η καλή σας. Και τότε μόνο, όταν
παρ' όλη την ύστατη αυτή προ-
σθεσία σας, δεν συγκοτανεύσουν,
τότε εκτελείτε τό υπ' αρ. 5 σχε-
διά σας. "Ετσι επιβάλλεται, και

Απαλλαγείτε
από τις περιττές τρίχες
θεραπεία έγγυημένη
πείρα 20 ετών
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ME KETTY
ΕΡΜΟΥ 44-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22 088

Και μόνον ΚΡΕΜΑ ORANGE
με ΠΟΥΔΡΑ Me KETTY

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΥΙΩΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΩΝΗ 59

με τον καιρό θα συγκινήσετε με
τους ευγενικούς σας τρόπους και
τους άλλους.

Κ. Χ. Α. Μ.: Τόσο ο αδελφός,
 όσο κι' εσείς, προσπαθήστε με ύ-
ποχρεώσεις, με γλυκά λόγια, με
παράκλησεις να πείσετε τη μητέ-
ρα σας. "Αν σας αγαπάει, πρέπει
να δεχτεί κι' εκείνη. Φαντάζομαι
να μη φανή τόσο σκληρή και να
σας δώσει την εύχη της. Κάθε άλ-
λος τρόπος θα οδηγούσε στην κα-
ταστροφή, πράγμα που δεν σας
συμφέρει, βέβαια. "Εκτός αν απο-
τραπεί, ριχνοντας τις ευθύνες
στη μητέρα σας.

"Αν ν' έ, 16: Δεν σας συμβαί-
νει τίποτα τό περίεργο και μην α-
πελίζεστε. "Απλούστατα, δεν ηρ-
θε ακόμα η στιγμή. Προσέξτε, ό-
μως πολύ, πάνω σ' αυτό τό ζήτη-
μα. Μόλις θα νοιώσετε κάτι, πριν
εκτελέσετε, ομολογήστε τό αίσθημά
σας στη μητέρα σας, παρακαλών-
τας την να σας θεωρήσει όχι μόνο
ως κόρη της, αλλά και ως φίλη.
"Ετσι θα όητε ότι θα πετύχετε.

"Α γ α π ώ : Ένα σ η μ ν ή τ η :
Μην επιμένετε, να τον κυνηγάτε,
γιατί είναι ανάστος της αγάπης
σας. Και να δεχθεί ακόμα να κά-
μη ένα γάμο μαζί σας, ο γάμος
αυτός θα διαλύσει γρήγορα, γιατί
ο χαρακτήρας του είναι τέτοιος
που διαρκώς θα σας πληγώνει. Τί
τόν θέλετε, λοιπόν, είναι τέτοιος
άνθρωπος. Περιφρονήστε τον.

Κ ρ υ φ ό : Έ ρ ω τ α : Καταλα-
βαίνω ότι βρίσκεστε σε πολύ δύ-
σκολη θέση. Βέβαια, αυτή την κα-
τάσταση τη δημιουργήσατε εσείς.
Δεν δικαιολογώ, αν μού πείτε
ότι παρασυρόθηκα από τη μεγα-
λη αγάπη σας. "Αλλά εκείνος σας
αγαπάει; "Αν σας αγαπούσε, θα
σας έκανε να όποφέρετε; "Ας ύ-
ποθέσωμε όμως ότι μαζί με τ' άλ-
λα υπάρχει και η αγάπη. Τότε θα
έπρεπε να μη σας αφήνει εκτεθεί-
μενη, αλλά να κάνει όσους κι' έναν
κρυφό γάμο για να σας προστα-
τέψει από τυχόν απρόοπτα της
οικογενείας του. "Ετσι αν μια μέ-
ρα, όπως λέτε, βαρεθεί, θα είστε
δικαιολογημένη για τη ζωή, που
κάνετε μέχρι τότε.

Κ ό μ η τ α : τ η ς Κ ύ π ρ ο υ :
Ευχαριστώ για τις εύχες σας. Εύ-
χομαι κι' εγώ τα ίδια. "Η σκέψη
σας δεν είναι άσχημη. "Αν δεν εί-
στε οικονομικά ανεξάρτητος, έρ-
γασθήτε και μια μέρα, όταν έ-
σείς θα είστε βέβαιος ότι την α-
γαπάτε ακόμη, κι' ότι είναι ελεύ-
θερη, την ζητάτε επίσημα. Μη την
ενοχλήσετε όμως άλλη φορά, ού-
τε με γράμματα, ούτε με χρήμα-
τα. "Νά γίνει σοδαρός κι' ευγε-
νικός απέναντί της.

Θ ύ μ α μ ι ά ς π λ ο ύ σ ι α ς :
Είστε ένας τίμιος νέος με ήθικες
αρχές. Δεν θα έπρεπε, λοιπόν, να
σας παρασύρουν κακές σκέψεις.
Γιατί να την βλέπετε αλλοίως και
όχι ως μια καλή και αγνή φίλη;
Μπερδέψατε, πιθανόν, τό αίσθημα-
τά σας, τό όποια εύκολα θα ξε-
καθαρίσετε με λίγη λογική.

25 η Μ α ρ τ ί ο υ , Γ . Π . , Χ α ν ι ά :
Δεν φταίτε εσείς αν στο δρόμο
σας παρουσιάστηκε ένας περιερ-
γος τύπος. Μην παρασύρεστε, λοι-
πόν, από υποσχέσεις και θέστε
του καθαρά τό ζήτημα. Ζητήστε
του να είνε ειλικρινής απέναντί
σας, αλλιώς πώς θα του έχετε
έμπιστοσύνη;..

Χ τ ύ π η μ α τ η ς μ ο ί ρ α ς :
Τό μόνο που σας συμβουλεύω εί-
ναι ν' αρχίσετε να δείχνετε κι' έ-
σείς αδιαφορία. "Ετσι βλέποντας
την αδιαφορία σας θα θελήσει να
ένδιαφερθώ. "Αν δεν τό κάνει, τό-
τε γιατί να επιμένετε; Δεν αξί-
ζει τον κόπο, ούτε την αγάπη σας.

Χ α ν τ ζ η : "Αντί της αυτοκτο-
νίας υπάρχει κάτι άλλο: ο γά-
μος! Γιατί δεν έξηγειστε ήρεμα
και ν' αποφασίσετε να πάρτε από
τους γονείς σας την άδεια τους;
"Αλλη φορά, όμως, να μη μού ξα-
ναγράψετε με μολύδι, γιατί δεν
θα σας απαντήσω.

"Η ή θ ι κ ή ύ π ε ρ ά ν ω δ -
λων: "Εκείνο που βλέπω σ' όλη
αυτή την υπόθεση είναι ότι θα έ-
χω πολύ σύντομα πάλι γράμμα
σας. Αυτή τη φορά όμως πολύ πι-
κραμένο και γεμάτο απέλαση.
Γιατί, όπως πάτε, κι' όπως δικαι-
ολογείτε τον έαυτό σας, έχετε πέ-
σει σ' ένα παγίδα και δεν τό έχετε
καταλάβει. Βγείτε λοιπόν, τό τα-

χύτερο από τό κλειστά γραφείο,
γιατί έτσι μόνον θα προφύλαξε-
τε τον έαυτό σας από μια καταστρο-
φή. Δεν είναι ειλικρινής. Δεν σέ-
βεται την αξιοπρέπεια σας. Τί πε-
ριμένετε;...

Τό α ί σ θ η μ ά μ ο υ ν ά κ α -
ταπνίξω: Τί θέλετε να ήπτε
με τις λέξεις αφοδύμαι μη την
χάσσω. Μήπως πρόκειται να την
παντρευτείτε; "Οχι. Μήπως πρόκει-
ται να προσδώσετε τη φιλία που έ-
χετε με τον αδελφό της; "Οχι.
Τότε προσπαθήστε να ήρεμήσετε
τό νεύρα σας και τις σκέψεις σας.
Και να διατηρήσετε την αγνή και
καλή φιλία που έχετε μ' αυτή την
οικογένεια. "Αν μια μέρα είστε
σε όλα έτοιμος να δημιουργήσετε
οικογένεια, τότε ο αδελφός της,
θα εκτίμησε τη φιλία σας και θα
σας βοηθήσει.

"Η Ν . Π . , με ρ ω τ ά ε ι αν π ρ έ τ η
να παντρευτεί ένα νέο έπιστήμονα,
που μετά τό γάμο, θα φύγει για
δύο χρόνια στο εξωτερικό, γιατί
έχει πάρει μια όποτροφία. Και συ-
νεχίζει: "Μήπως τό ταξίδι του εί-
ναι μια φυγή; Μήπως έπειδή νοί-
ωθεί τον έαυτό του όποχρωμένο,
αλλά και για πολλούς λόγους,
βρίσκει μια λύση στο γάμο, κι' έ-
πειτα θέλει να μ' εγκαταλείψει;
Τί με συμβουλεύετε; Νά τον παν-
τρετώ ή να περιμένο την έπι-
τροφή του;»

"Όποιοι και να είναι οι λόγοι
που τον όποχρεώνουν να σας παν-
τρευτεί, κι' έπειδή κι' εσείς τον α-
γαπάτε και θα θέλατε να τον παν-
τρευθείτε, δεν βλέπω τό λόγο να
περιμένετε δύο χρόνια την έπι-
τροφή του. Καλύτερα να γίνω ο
γάμος τώρα κι' αυτό που νομίζε-
τε για «φυγή» δεν θα είναι παρά
ένας αδικαιολόγητος φόβος.

MIPANTA

Τό περίφημο
Κραγιόν
ΝΕΛΣΟΝ

ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ
ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ:
ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΙΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ
ΑΦΙΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

"Η λ ι κ ι ω μ έ ν ο : Στην περι-
πτωσι που μού περιγράφετε δεν
πρόκειται να σας ώφελησουν τό
λουτρά της Αιθιοπίας. Τό λουτρά
της "Υπάτης είναι ένδεδειγμένο
για την περίπτωση σας, καθώς και
για κάθε άλλη δερματική έκδη-
λωση. "Επίσης θα πρέπει να είστε
προσεκτικός στο ζήτημα της διαί-
της σας, γιατί διαφορετικά θα
προκαλήτε παροξύνσεις στις δ-
τις.

Α . Β . Θ . : Πρόκειται για «κρί-
σους». Ν' αποταχίτε σ' ένα χει-
ρουργό. Μπορεί να γίνει σχετική
θεραπεία με ενέσεις. Θα σας ύ-
ποδείξει ίσως να κάμτε χρήση ει-
δικής κάτσας, ή όποια θα βελτι-
ώσει ή θα σταματήσει τη σημερινή
κατάστασι σας. Πάντως πρέπει να
άποφύγετε όσο μπορείτε την όρ-
θοστασία και την πεζοπορία. Πε-
ρισσότερα θα σας πει ο γιατρός,
στον όποιο σας συνιστώ να πάτε
όπωδδήποτε.

"Ε ν α α δ ι κ η μ έ ν ο : Σ α ς έ-
γραφα και άλλη φορά, απαντών-
τας στο γράμμα σας, και σας
συμβούλευσα να κάμτε μια σχε-
τική δοκιμαστική θεραπεία με όρ-
μόνες: 15 ενέσεις Teston ή Testo-
νισον τών 25 μλγρ. δύο την έ-
βδομάδα, ένδομικώς.

Κ α τ σ ι ν ι , επί 20 ήμερες, θα
πάρνετε απ' ένα χάπι (μυσημέρι-
πράβου) πρό του φαγητού, από τό
ίδιο φάρμακο τών ενέσεων. "Υ-
στερα δέ από μια διακοπή δύο
μηνών, θα επαναλάβετε την ίδια
σειρά και ανάλογα με τ' άποτε-
λέσματα, θα μού ξαναγράψετε.

Β α σ α ν ι σ μ έ ν ο ν έ ο : Είμαι
βέβαιος ότι οι γιατροί που άπε-
φάσαν τη χειρουργική επέμβα-
σι, θα έχουν ύπ' όψη τους την πα-
λαιά πάθηση εστω και αν αυτή θε-
ωρηται ως θεραπευθείσα και θα
λάδουν τό κατάλληλα μέτρα ό-
ταν τελικά θ' άποφασίσουν την
έγχείρησι. Πρέπει λοιπόν να μεί-
νετε ήσυχος, τουλάχιστον από την
πλευρά αυτήν. Για τό άλλα, ένα-
πόκειται στην ικανότητα και την
πειράν του γιατρού, που θα έ-
πέμψω.

Ξ ε ν η τ ε μ έ ν ο " Η π ε ι ρ ώ -
τ η : Με λίγα λόγια σας λέγω ό-
τι, έφ' όσον γίνεται μόνο χρήση
και όχι κατάχρησις, δεν έχετε να
φοβηθείτε ότι θα σας βλάψω ού-
κάνενα από τό σύστημα, που
μού αναφέρετε.

Β α γ κ ό ν . Α ί 223: "Η θερα-
πεία θα επαναλαμβάνεται με διη-
νες διακοπές μέχρις άποτελέσμα-
τος. Ταμπλέτες του ίδιου φαρμά-
κου τρεις φορές την ήμεραν από
μία πρό του φαγητού. "Αν ή κα-
τάστασι δεν είναι προχωρημένη,
φτάνουν μόνο οι ταμπλέτες.

Μ α ύ ρ η κ α ρ δ ι ά ΕΚΕΤ: "Εφ'
όσον μένετε στην "Αθηνά, εί-
ναι πολύ εύκολο να λυθή ή άπο-
ρία σας, αν έπιακωθήτε έναν από
τους τόσους ένδοκρινολόγους για-
τρούς. "Η όρμονοθεραπεία πείζει
ρόλο στην περίπτωση σας, πρέπει
όμως άπαραιτήτως να εφαρμόσθω
από ειδικό ένδοκρινολόγο γιατρό,
γιατί αν εφαρμόσθω από όποιονδή-
ποτε, άσφαλώς θα έχη δυσάρε-
στα άποτελέσματα. "Η άποτρού-
σις με ήλεκτροπεία εφαρμόζεται
πάλι από ειδικό και σ' ώρισμέ-
νες περιπτώσεις.

Κ . Γ . Δ . : Δεν μπόρεσα από τό
γράμμα σας να καταλάβω σε ποιά
ακριβώς κατάσταση βρίσκεται τό
πνευμονικό σας νόσημα. Γι' αυτό
και δεν είμαι σ' θέσι να σας συμ-
βουλεύσω άπάνω στο θέμα, που
μού ζητάτε την γνώμη μου. Νο-
μίζω ότι όπωδδήποτε θα πρέπει να
είστε έγκρατης, και να συμβου-
λεύεστε τό γιατρό που σας κου-
ράρει για τό πνευμονικό νόσημά
σας. Για ό,τι άλλο θέμα θέλετε
είμαι στην διάθεσι σας.

Μ ι κ ρ ή ε π α ρ χ ι ω τ ι σ σ α :
Σ α ς συνιστώ την Creme Phyllis.
Νά την μεταχειρισθήτε σύμφωνα
με την εσωκλειστή οδηγία. "Ασφα-
λώς θα έχετε εύχρηστα άποτελέ-
σματα.

Ο θάνατος του ΙΗΣΟΥ

Οι παρατηρήσεις ενός συγχρόνου έπιστήμονος

Κατά τον δόκτορα Μπαρμπέ, όλα τα ζωγραφικά έρ-
γα που παρουσιάζουν τό καρφιά στον καρπό ή με την

Την προσπάθεια αυτή την έκαμε ο Γάλλος γιατρός
Πιέρ Μπαρμπέ, χειρουργός του νοσοκομείου του "Αγίου
"Ιωσήφ του Παρισιού. Οί έρευνες και τό πειράματά του
τόν άπασχόλησαν επί δεκαπέντε χρόνια και τον ώδήγη-
σαν στο συμπέρασμα ότι ο "Ιησούς Χριστός πέθανε πά-
νω στο σταυρό «έπειτα από άφορητούς πόνους, που γί-
νόντουσαν έντονώτεροι, όσο πλησίαζε τό τέλος του». Λέ-
γεται μάλιστα ότι ο Πάπας, άκούγοντας την εξιστόρησι
τόν συγκλονιστικών λεπτομερειών του θανάτου του "Ιη-
σού από τό Γάλλο έπιστήμονα, έγινε κάτωχρος από τη
συγκίνησι και τη λύπη του.

Κατά τό δόκτωρα Μπαρμπέ, λοιπόν, ο θάνατος του
"Ιησού ώφείλετο σ' άσφυξία. Τό συμπέρασμα αυτό τό
στηρίζει στα όσα άφηγούνται σχετικά οι Εύαγγελιστάι
και σ'ε μια λεπτομερή μελέτη τών ίχνών του σώματός
του πάνω στην περίφημη «'Ιερά Σινδόνη» του Τουρίνου.

"Η Σινδόνη αυτή είναι, ως γνωστόν, ένα κομμάτι ά-
πό λινό ύφασμα, πλάτους 1 μ. 10 και μήκους 4 μ. 36.
Πάνω σ' αυτό βρίσκεται ένα διπλό άποτύπωμα άνδρός.
Τό ένα από αυτά τό δύο άποτυπώματα παρουσιάζει τό
έμπροσθιο μέρος του σώματος και τό άλλο τό όπίσθιο.

Την ύπαρξη τών δύο άποτυπωμάτων, ο δόκτωρ
Μπαρμπέ την έρμηνεύει ως εξής: "Εκείνοι που ένεταφί-
σαν τον "Ιησού, τον έάπλωσαν πάνω στη σινδόνη κα-
τά τη διεύθυνσι του μήκους και με τό ύπόλοιπο τμήμα
της τόν σκέπασαν. "Ετσι δημιουργήθηκαν δύο άποτυ-
πώματα, τό ένα στο κάτω μέρος και τό άλλο στο έπά-
νω της έσωτερικής έπιφανείας της σινδόνης.

"Η ύπαρξη τώρα της «'Ιεράς Σινδόνης» μνημονεύεται
για πρώτη φορά κατά τό έτος 1204 από τον Ροδόλφο
ντε Κλαρί, ίππότη από την Πικαρδία, που έλαβε μέρος
στην κατάληψη της Κωνσταντινουπόλεως από τους Σταυ-
ροφόρους.

"Από εκεί, τό ιερό αυτό κειμήλιο μεταφέρθηκε σ'αν
λεία πολέμου στη Μπελχανσον και φυλάχθηκε στη μη-
τρόπολι του "Αγίου Στεφάνου, όπου παρέμεινε ως τό
1349.

Κατά τη διάρκεια όμως μιας πυρκαϊάς τό εκλεψαν
και τό 1357 τό ξαναβρίσκει στη μονή του Λιρέ.

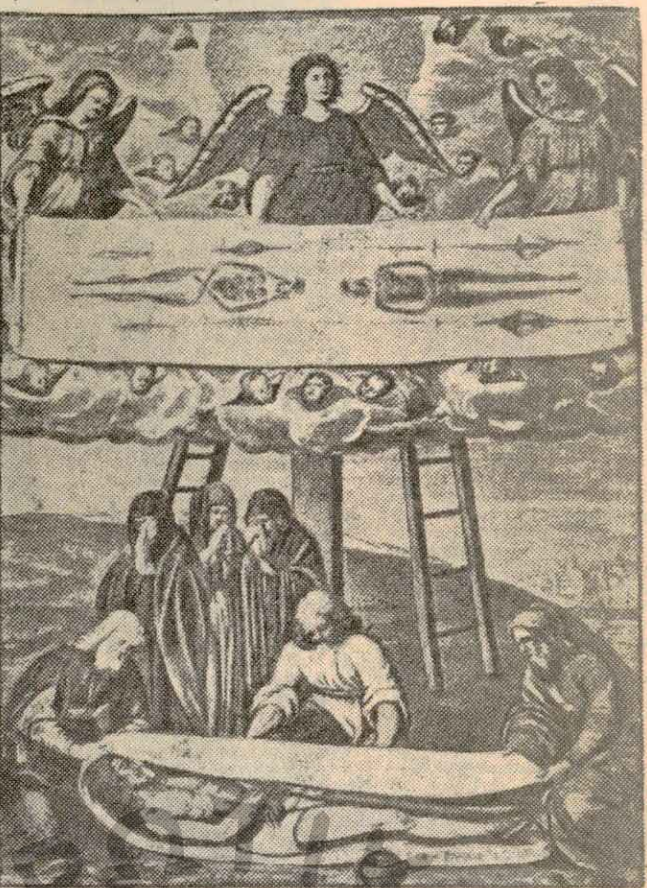
Οί πάπαι άργότερα τό μετέφεραν στην "Αβινιόν, κα-
τά την παραμονή τους εκεί. "Επειτα δέ από μερικές άλ-
λες περιπέτειες, ή «'Ιερά Σινδόνη» κατέληξε στο Του-
ρίνο, όπου βρίσκεται ακόμη και σήμερα.

Τά αίματάρια ίχνη που βρίσκονται πάνω σ' αυτή και
πού, μ' όλο που έχουν ξεθωριάσει από την πολυκαιρία,
διακρίνονται ακόμη καθαρά, αντιστοιχούν στις πληγές
που προκάλεσαν στο σώμα του
Χριστού ή μαστίγωσις, ο ακάνθι-
νος στέφανος, τό σήκωμα του
Σταυρού, ή σταύρωσι και τό γυ-
πωμα με τη λόγχη.

"Όσον άφορά τό άποτύπωμα
του σώματος, σύμφωνα με τις πα-
ρατηρήσεις ενός άλλου έπιστήμο-
να του δόκτορος Πώλ Βινιόν, ό-
φείλονται στις άμυνιακές άναθυ-
μιάσεις του "Εσταυρωμένου, που έ-
πέδρασαν στην άλόη και τη σμύρ-
να με τις όποιες, σύμφωνα με την
εύαγγελική παράδοσι, ο "Ιωσήφ ό
έξ "Αριμαθείας άλειψε τό σώμα
του "Ιησού προτού τό ένταφιάσει.

Τά δάκτυλα που διακρίνονται
πάνω στην «'Ιερή Σινδόνη» είναι
τέσσερα. "Ο δόκτωρ Μπαρμπέ ά-
πέδειξε με πειράματα που έκαμε
σ'ε χέρια που είχε άποκόψει προσ-
φάτως από άσθενείς ότι όταν καρ-
φώσουμε στην παλάμη ένα καρφί
από τό έσωτερικό μέρος της σ' ό-

"Ο μεγαλοφυής ζωγράφος Λεονάρδο ντά
Βιντσι ένεπνεύσθη από την «'Ιερά Σιν-
δόνη» για νά ζωγραφίση τη μορφή του
"Ιησού Χριστού.

"Η εικόνα αυτή του 17ου αιώνα δείχνει πώς ο ένταφιασμός του
"Εσταυρωμένου (κάτω) προκάλεσε τό δύο άποτυπώματα του σώ-
ματος στην «'Ιερά Σινδόνη» (άνω), που βρίσκεται σήμερα στο
Τουρίνο.

είσοδό τους από τό έσωτερικό μέρος της παλάμης δεν
ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Γιατί, αν γινό-
ταν αυτό, τό χέρι θα έραχιζόταν.

"Ο Γάλλος έπιστήμων ύποστη-
ρίζει ότι ο "Ιησούς, πρό της άνό-
δου του στο σταυρό, ή κατά τη
διάρκεια της παραμονής του σ'
αυτόν, πρέπει να δέχτηκε έξήντα
περίπου χτυπήματα με μαστίγιο,
που κατέληγε σ'ε ούρα με μικρές
σφαίρες από μολύδι ή κότσια από
αρόνι, όπως συνήθιζόταν εκείνη την
εποχή. "Αποτυπώματα δέ αυτών
τόν χτυπημάτων διακρίνονται στην
«'Ιερή Σινδόνη».

Φαίνεται επίσης ότι τό γονάτι
του ήταν ξεθαμμένο, πιθανόν ά-
πό τις αλλεπάλληλες πτώσεις του
κατά τη διάρκεια της μεταφοράς
του σταυρού του στο Γολγοθά.

Βασιζόμενος λοιπόν στις πάρα
πάνω παρατηρήσεις, ο δόκτωρ
Μπαρμπέ καταλήγει στο συμπε-
ράσμα ότι ο θάνατος του "Ιησού
δεν ήταν ένα απλό έπεισόδιο, άλ-
λά τό άποτέλεσμα μιας σειράς
φοβεράν μαρτυριών, που τό καθένα
απ' αυτά ήταν όδυνώτερο από τό
άλλα.

Ο Διεθνής Στίβος

ΑΜΕΡΙΚΗ ΜΕΓ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

Άγκυρας, 4. Άθλητικός πόλεμος για την κατακτίση των παγκοσμίων πρωτείων στους εφθήμες δρόμους 880 ύψων και 1609 μ.

Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και Μεγάλη Βρετανία, οι φίλες και σύμμαχοι βρέθηκαν επί τέλους αντιμετώπιζαν. Ένα σκληρό αγώνα άρχισαν μεταξύ τους, ποιά θα κατακτήσει δηλαδή τα πρωταία στους δρόμους ημιαντοχής. Οι πρώτες, με τα ανεξάντλητα φυτάρια των Πανεπιστημίων τους, άναδεικνύονται εύκολα, χωρίς και στην απόδοσή των τεχνικών μέσων, κυρίως οι Πανεπιστημίου Αθλητισμού. Τ' αποτελέσματα των Ολυμπιακών Αγώνων του Έλσινκι, Βροντοφάνων τα κατορθώματα των Αμερικανών άσων και επιβεβαιώνουν την υπεροχή τους στον κόσμο.

Απ' την άλλη μεριά, η Μεγάλη Βρετανία, με τις ζωντανές αθλητικές παραδόσεις της και τα 60 εκατομμύρια των κατοίκων της (οι λαοί της Κοινοπολιτείας, Καναδοί, Αυστραλοί, Νοτιοαφρικανοί, Νεοζηλανδοί, κλπ., αγωνίζονται χωριστά), μπορεί να μη διέβασαν τα τεχνικά μέσα των Αμερικανών, κατώρθωσαν όμως, με την άγνη τους, προς τα επάνω και τον ευγενικό αθλητικό φανατισμό τους, να δημιουργήσουν παγκοσμίου άσους και ολυμπιονίκους έξιους θαυμαστού και ε-καίνων.

κροατές σχέδιο, έδωσαν νέες κατευθύνσεις στους προπονητές, προκήρυξαν βραβεία για τους νέους δρομείς, που θα σημείωναν ώριμες επιδόσεις και απ' τα τέλη περίπου του 1952, έδωσαν δείγματα των καρτών των μεγάλων μάχων τους.

Βλέπουμε να εμφανίζονται ένα άστέρι μεγάλου μέλλοντος, τον 17ετή μαθητή Μπράντον Χιούσον, που πραγματοποιεί στις 880 ύψους ρεκόρ 1'56", θαυμαστή επίδοσι και για άντρες, πολύ δε περισσότερο για έφηβους. Κοντά του, άλλος πρωταθλητής, ο 18ετής έφηβος Β. Έλντριτζ, σημειώνει την ίδια επίδοσι 1'56", στις 880 ύψους. Καί, φυσικά, οι Αγγλοι πανηγυρίζουν.

Κάνουν όμως την αντίθεσή τους και οι Αμερικανοί! Στους αγώνες των Σχολείων της Νέας Υόρκης, εμφανίζονται ένα νέο αθλητικό φαινόμενο, τον 18ετή Τζόννυ Κόπιλ. Ο κμεγάλος άγνωστος, τρέχοντας στο δρόμο 1.609 μ. σε κλειστό στίβο, καταρρίπτει το παναμερικανικό εθνικό ρεκόρ με 4'20".1. Το παλαιό ρεκόρ των Αμερικανών έφηβων στίβου, είχε από το 1934, ο Λού Ζαμπερίνι με 4'21".2 και, στην ίδια απόστασι, αλλά σε ανοιχτό στίβο, ο Λέσ Μάκ Μίτσελλ από το 1938 με 4'23".2.

Αίσθησι στους διεθνείς αθλητικούς κύκλους! Άλλα οι Αμερικανοί δεν ησυχάζουν. Έννοούν να σταθεροποιήσουν τη θέση τους. Καί, κατά διαστήματα φέρνουν στην επιφάνεια, κατά το 1952, δεκάεξη έφηβους, με ρεκόρ 1'58" μέχρι 2', ενώ την ίδια περίοδο, οι Αγγλοι εμφανίζουν μόνο πέντε δρομείς με χρόνους 1'56"—2". Στά 1609 μ., στον κλασσικό δρόμο του ενός αγγλικού μιλίου, Μπόμπ Ματάις, ο άσος των άσων των Αμερικανών έφηβων, στέλνει στο Ολυμπιακό Στάδιο του Έλσινκι. Ο Ματάις έφηβος ακόμη εστέφθη Ολυμπιονίκης του δεκάθλου στην Ολυμπιάδα του Λονδίνου το 1948.

Μπόμπ Ματάις, ο άσος των άσων των Αμερικανών έφηβων, στέλνει στο Ολυμπιακό Στάδιο του Έλσινκι. Ο Ματάις έφηβος ακόμη εστέφθη Ολυμπιονίκης του δεκάθλου στην Ολυμπιάδα του Λονδίνου το 1948.

οι Αμερικανοί βραβεύουν δεκατρείς δρομείς με χρόνους από 4'20".1 — 4'28", και οι Αγγλοι πέντε αθλητές με χρόνους 4'21".2 — 4'28".

Ο ευγενικός ανταγωνισμός έγινε φανερός από τους στατιστικούς πίνακες, που κατάρτισαν Αμερικανοί και Αγγλοι ειδικοί. Με ευγένεια και ψυχραιμία, οι Αγγλοάσωνες εμπειρογόμενες, συζητήσαν για τα νέα άστέρια και τη θέση τους στο παγκόσμιο αθλητικό στερέωμα. Χωρίς διθυραμβικούς επαίνους, για να μην πάρουν τα μυαλά των νέων άερα, τους κάλεσαν να συνεχίσουν τη μεγάλη αθλητική τους προσπάθεια. Τους σύστησαν να υπερβούν τους εαυτούς τους και να επιβεβαιώσουν, ο καθένας για τη χώρα του, την υπεροχή τους στους κλασσικούς δρόμους ημιαντοχής και ίδιως των 880 ύψων και 1609 μέτρων. Έφτασαν μάλιστα μερικοί να προτείνουν μεγάλους αγώνες με τις εθνικές έφηβικές ομάδες, στα δύο αυτά αγωνίσματα, ως συμπλήρωμα, βέβαια άλλων αγώνων, γιατί η υπεροχή των Αμερικανών σε καθαρώς εθνικό πλήρες πρόγραμμα, βάταν καταθλιπτική.

Ένας αγώνας, λοιπόν, του «ερασιμαίου» μαθητού της Νέας Υόρκης Τζόννυ Κόπιλ, με τον Αγγλο Τζέντρυ Χέντρυ στά 1609 μ., θα προκαλούσε ζωηρότατο ενδιαφέρον, και στις δύο χώρες. Δεν υπάρχει ωστόσο μεγάλη διαφορά από τις επιδόσεις των δύο, 4'20".1 του Κόπιλ με 4'21".2 του Χέντρυ. Από την τακτική στον αγώνα και τη φόρμα της ημέρας, θα εξαρτηθεί η νίκη. Ο προπονητής όμως του Κόπιλ, ο περίφημος Τζώρτζ Μπάτνερ, ένοιε να προβλέψει το αποτέλεσμα. Δήλωσε πως ο Κόπιλ θα γίνει ο μεγαλύτερος αθλητής των δρόμων ημιαντοχής, που παρουσιάστηκε ποτέ στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι όμως καταλλήλότερος για δρόμους άνοτης. Δεν σκέπτεται να τον προπονήσει ακόμη στά 5.000 και 10.000 μ. Είναι πολύ μικρός. Θα τον ειδικεύσει στις 880 ύψους και στά 1609 μέτρα και θα τον παρουσιάσει για φαινόμενο στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1956. Για να καταπλήξει μάλιστα τους συνομιλητές του, ο Μπάτνερ τους απεκάλυψε πως ο Κόπιλ είναι ικανός τώρα, στις αρχές της νέας περιόδου, να τρέξει με μεγάλη ευκολία και ναυρίς ανταγωνισμός, στά 1609 μ. σε 4'16", και τα 3.218 μέτρα σε 9'20".

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Νίκησε δίχως κόπο Ένας μοζέρ, στην Τεργεστή, νίκησε σε μια πυγμαχική συνάντησι, χωρίς να καταφέρει ούτε μια γροθιά στον αντίπαλό του! Νά πώς έγιναν δηλαδή τα πράγματα: Μόλις χτύπησε το «γκόνγκ» για ν' αρχίσει ο πρώτος «γύρος», ο έ-νας από τους δύο αντίπαλους, ώρμησε έναντιόν του άλλου τόσο απότομα, ώστε σκόνταψε κι' έχασε την ισορροπία του. Προσπάθησε να συγκρατηθεί ορθός, αλλά δεν τό κατάρθωσε, κι' έπεσε. Πέφτοντας, χτύπησε το κεφάλι του σ' ένα απ' τους στύλους του περιφράγματος του «ρίνγκ» κι' έμεινε αναίσθητος. Ο διαιτητής, ανακήρυξε νίκη τη τον άλλον πυγμάχο!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Άνω — κάτω σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΠΙΠΕΡΙ — ΣΑΛΑΤΑ. 2) ΑΝΑΣ — ΑΝΩ — ΟΡΑΝ. 3) ΛΑΛΙΑ — ΑΝΙΣΑ. 4) ΤΑΜ — ΡΑΖΟΝ — ΔΙΑ. 5) ΑΠΑΣ — ΡΙΟΝ. 6) ΤΣΕ — ΜΗΝ. 7) ΚΗ — ΟΣΟ — ΟΒ. 8) ΑΝ — ΛΟΣ — ΣΟΛ — ΜΑ. 9) ΠΟΝΟΙ — ΣΟΡΟΣ. 10) Ι. ΣΟΣ — ΣΑΣ — ΣΑΣΙ. 11) ΝΟ. ΜΑΣ. 12) ΙΚΑΡΟΣ — ΜΑΡΙΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΠΑΛΑΤΙ — ΚΑΠΙΚΙ. 2) ΙΝΑ — ΤΗΝΟΣ. 3) ΠΑΛΑΜΑΣ — ΝΟΡΑ. 4) ΕΞΙ. — ΠΕΠΛΟΣ. 5) ΑΥΡΑ — ΟΙ — ΝΟ. 6) ΙΑ — ΑΣ ΣΟΣ — ΣΟΣ. 7) ΝΑΟΣ — ΧΑΜ. 8) ΣΩ — ΟΡΜΟΣ — ΣΑΜ. 9) ΑΡΝΗ — ΟΣ — ΣΑ. 10) ΛΟΝ — Ο. ΜΑΛΟΣ. 11) ΑΡΙΑΔΗ — ΡΑΚΙ. 12) ΤΑΣ — ΝΟΜΟΣ. 13) ΑΝΑΝΑΣ — ΒΑΣΙΚΑ.

Κληρονομία σε δόσεις

Για να λυθεί εύκολα αυτό το πρόβλημα, θα παραστήσουμε με Χ την ηλικία του νέου κατά το τρίτο έτος και με Ψ τον συνετελεσθέν έτος αυτού. Τότε οι ηλικίες στα πέντε κατά σειράν έτη θα είναι :

X-2, X-1, X, X+1 και X+2. Οι δέ συνετελεσται : Ψ+6, Ψ+3, Ψ, Ψ-3 και Ψ-6. Τα γινόμενα λοιπόν των μέν επί των δέ, αν προστεθούν μεταξύ τους, μάς δίνουν τελικά : 5XΨ-30=2615. Άρα ΧΨ=529. Ψάχνοντας τώρα βρίσκουμε ότι οι αριθμοί Χ και Ψ δεν μπορεί να είναι παρά 23. Επομένως, το πέμπτο έτος, ο νέος ήταν 25 έτών και πήρε 425 λίρες.

Άρρωστεις και έντομα

Νά η αντίστοιχη ασθενοσύνη (αριθμοί) και έντομων (αλφαριθμητικά ψηφία) : 18, 28, 3α, 4α, 5ε, 6γ.

Γύρω απ' την ύνιειν

1) Ο παππούς σας (δηλαδή η κληρονομική). 2) Για να τ' ανακατέψουμε με το σάλιο. 3) Νά μάς κουφάνη.

Ερωτήσεις

- 1) Στο Μεξικό. 2) Το Τζιμ Μπράντον. 3) 52 χρόνων.

Αριθμητική του μισού λεπτού

- 1) Μας κάνει 1/2. 2) Μας μένουν 8. 3) Έξη (20, 24, 28, 32, 36 και 40).

Τρία

- 1) Άγλαφα. Εύφροσύνη. Θάλεια. 2) Μπαλάντσας, Γκασπάρ, Μεχλιάρ. 3) Αϊακάς, Μίνως, Ραδάμανθος. 4) Άτρωπος, Κλωθώ, Λάχεϊς. 5) Χάμ, Σήμ, Ίάφειβ. 6) Αυτοί ήσαν... τέσσερες : ο Άθως, ο Πόρθος, ο Άραμς και ο Άρταϊνός.

Το μεγαλύτερο άθροισμα

Το μεγαλύτερο άθροισμα επιτυγχάνεται με τους έξις αριθμούς : Πρώτη σειρά, 4, 5, 6. Δεύτερη, 5, Τρίτη, 4. Τετάρτη, 3. Πέμπτη, 5. Έκτη, 5, 6, 4.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 426 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΔΡΑΜΑΛΗΣ — ΜΠΟΤΑΣΗΣ. 2) ΣΙΚΑ — ΥΜΑ — ΣΙΝΑ. 3) ΑΣΠΑΡΤΟΝ — ΛΕΥΚΟΤΗΣ. 4) ΡΟΛΙ — ΤΟΤΕ. 5) ΟΠΟΥ — ΤΟΜ — ΙΝΤΑ. 6) ΣΑ — ΝΤΟ — ΟΙΣ — ΖΙ. 7) ΗΝ — ΟΙ — ΣΜ — ΑΤ. 8) ΣΤΑΝ — ΠΑΙΑ. 9) ΓΗΣ — ΑΠΩ — ΡΟΣ — ΑΕΚ. 10) ΙΚΤΕΡΟΣ — ΑΝΘΩΕΛΑ. 11) ΑΑ — ΑΑ — ΙΤΑΜΗ — ΝΑ — ΑΡ. 12) ΤΡ — ΑΣΕΒΗΜΑ — ΑΑ. 13) ΑΙΤΗ — ΑΑΝ — ΛΙΣΤ. 14) ΙΝΤΑ — ΟΚΑΣ. 15) ΑΡΙΤΙΟΤΗΣ — ΤΑΡΑΤΣΕΣ. 16) ΟΚΝΑ — ΙΑΝ — ΟΡΙΟ. 17) ΙΓΝΑΤΙΟΣ — ΣΥΣΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΔΙΑΚΟΣ — ΓΙΑΤΑΓΑΝΙ. 2) ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ. 3) ΑΣΠΡΟ — ΣΤ — ΤΙΤΟΝ. 4) ΜΙΑΟΥΛΗΣ — ΕΛΛΗΝΙΚΑ. 5) ΑΚΡΑ — ΝΤΑΡΑ — ΤΟΝΤ. 6) ΛΑΤΙΟΝ — ΑΠΟ — ΑΠΑΤΑΙ. 7) ΤΟΝΩΣΙΣ. 8) ΣΥΝΕΤΟΙ — ΤΕΛΕΣΙΣ. 9) ΑΒΑ. 10) ΜΑΛΑΜΟΣ — ΜΗΝΥΤΗΣ. 11) ΙΜΠΡΑΗΜ. 12) ΟΕΥΤΗΣ — ΑΟΝ — ΑΠΟΡΟΣ. 13) ΤΙΚΟ — ΑΙΣΩΝ — ΚΑΡΤ. 14) ΑΝΟΤΙΣΤΑ — ΦΑΦΑΛΙΑ. 15) ΣΑΤΕΝ — ΑΕ — ΙΣ ΣΟΣ. 16) ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ. 17) ΣΩΣΙΑΙ — ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ.

Η αγάπη του παιδιού

Η Σάσα είναι πολύ δυστυχισμένη! Κοντεύουν δύο χρόνια τώρα που άρχισε η δυστυχία της. Πρώτα ήρθε ο θάνατος του μονακριβού παιδιού της, του Τώνη, που ήταν ένα αγοράκι όχτω χρόνων.

Από τον μεγάλο της πόνο, η Σάσα άρρώσθησε βαρεια και δεν ήθελε να πάρη τα φάρμακα που της έδιναν.

Θέλω να πεθάνω, έλεγε, να πάω κοντά στο παιδί μου!...

Ο Κώστας όμως, ο άγαπημένος της άντρας, με την άφοσίωσί του και την αγάπη του την κράτησε στη ζωή.

Σιγά-σιγά, άρχισε, λοιπόν, να παρηγοριέται, δασμένη ολοκληρωτικά στην αγάπη του άντρός της, κι' η ζωή άρχισε και πάλι να της χαμογελά.

Αυτό, όμως, δεν κράτησε πολύ, γιατί ο Κώστας άρχισε να γίνεται με τον καιρό λιγομίλητος μαζί της. Κάθε φορά που τον ρωτούσε τί έχει, της απαντούσε στερεότυπα: «Τίποτα».

Κι' ένα βράδυ, έξασπε το κακό φα-νικά :

— Άφου θέλεις να μάθεις τί έχω, της φώναξε, μάθε το: Πλήττω! Ναι, πλήττω, μέσα σ' αυτό το σπύτι. Αυτό είναι! Ούτε η πολυτέλεια, που μου προσφέρει, ούτε τα πλούτη σου, που κάνουν πια εντύπωσι! Κάνουν μάλιστα κάτι άλλο: Με ταπεινώνουν! Σε αγάπησα και σε παντρεύτηκα, γιατί υπε-λόγιζα στον καλό μισθό μου της Τραπεζής. Με πνίγει, όμως, αυτή η επί-δειξι του πλούτου σου. Όνειρεύομαι μια εύτυχια για τα παιδιά μου, μα παιδιά δεν έχω... Καί σ' αυτό σπύτις έσύ, που για να μη χαλάσεις τη σπου-δα σου, για να μη στερηθείς την κοι-σμηκή ζωή, δεν θέλησες να κάνεις άλλο παιδί!...

Σάν κεραυνός πέσανε στο κεφάλι της τα λόγια αυτά του Κώστα. Κι' ένοιωσε πως δεν την αγαπούσε πιά. Δεν πέρασε, όμως, καιρός κι' η Σάσα έμαθε κάτι άλλο: Ο άντρας της είχε φιλενάδα!

Τότε, ψυχραίμα, τον ρώτησε αν ήθελε να χωρίσουν, για να δοθή ένα τέ-λος σ' αυτή την ανεπιθύμητη συμ-βίωσι.

Έκείνος δεν έφερε καμμία αντίρρησι κι' έφυγε από το πολυτελές σπύτι της.

Η Σάσα έσφιξε την καρδιά της και πήρε την απόφασι να βάλη μπρός το διαζύγιο. Πριν να πάη όμως στο δικηγόρο της, πήγε να βρή την άλλη.

Με χέρι που έτρεμε, χτύπησε στην πόρτα της.

Είμαι η κυρία Κώστα Περνίδη, είπε στη γυναίκα που της άνοιξε.

Έκείνη, μ' ένα χαμόγελο, έκανε τό-πο στη Σάσα για να περάση στο χώλ.

Σε τί όφειλν την επίσκεψί σας; ρώτησε.

Η Σάσα, πριν απαντήση, κύτταξε τη γυναίκα εκείνη και πρόσεξε, ότι ή-ταν πολύ όμορφη. Συνήλθε, όμως, βλέ-ποντας το ειρωνικό κύτταγμα της και απάντησε ήρεμα :

— Ήρθε να σάς πώ, ότι τά ξέρω όλα... Καί θέλω να μάθω αν πραγμα-τικά αγαπάτε τον άντρα μου, γιατί δεν θέλω να γίνω δυστυχισμένη...

— Δεν φαντάζομαι να είναι δυστυ-χισμένης, αφού προτιμάει έμένα! της απάντησε η άλλη με σκληρότητα και γέλασε σαρκαστικά...

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, η Σάσα ένοιωσε τ' ατύχια της να βουίζουν ά-κόμα από το σαρκαστικό εκείνο γέλιο κι' ένα τρομερό δίλημμα βασάνιζε τώ-ρα την ταραγμένη της σκέψι: Νά πα-λέψη με πείσμα να της τον πάρη πί-σω ή ν' αφήση ελεύθερο τον Κώστα ν' ακολουθήση το δρόμο του; Μα εκείνη τί θα γινόταν τότε; Ν' αυτοκτονήση; Αυτό τό δειλό, τό ταπεινό ζεμπέδε-μα με τη ζωή, δεν της άρεσε. Νά γυ-ρίση στο πατρικό της σπύτι; Φοβόταν τα πικρόχολα σχόλια...

Σαφνικά, μιά άλλη σκέψι πέρασε από τό μυαλό της: τό μοναστήρι! Έκεί θα εύρισκε τη γαλήνη. Από μικρό κορι-τσάκι, άγαπούσε τις καλόγριες. Πότες φορές δεν είχε πη στη μητέρα της πως όταν θα μεγάλωνε, θα γινόταν καλο-γυρά!...

Και νά, που ήρθε η στιγμή να πρα-γματοποιήση, έστω και αθέλα της, τό κοριτσίστικο της όνειρο... Μόνο, που τώρα δεν ήταν πιά η άγνη παιδούλα, που θα παρουσιαζόταν μπρος στο Χρι-στό σαν νύφη, αλλά ένα σωματικό και ψυχικό ράκος!

Θέε μου, παντοδύναμε φώτισέ με την άμοιρη! ψιθύριζε, τραβώντας για τό νεκροταφείο, μ' ένα μάστο ζουμπούλια, για να στολίση τον τάφο του παιδιού της και για να κλάψι άλλη μιά φορά για τό ναμό του και για τη δική της δυστυχία.

Καθώς, όμως, προχωρούσε, την πλη-σίασε έν' αγοράκι ως δέκα χρόνων.

— Πάρτε κι' από μένα, κυρία μου, λίγα λουλούδια, ένα κεράκι... Έχω και λιβάδι. Πάρτε, κυρία μου...

Η Σάσα συγκινημένη από την πα-ρακλητική φωνή του παιδιού, πήρε λου-λούδια, κερύ και λιβάδι. Τό αγοράκι την ευχαρίστησε και, κυττάζοντας την κατάματα, της είπε ντροπαλά :

— Τί καλή και όμορφη που είστε, κυρία...

Η Σάσα άνατρίχιασε στα λόγια αυ-τά του παιδιού. Τά ίδια λόγια της τάχε πη πολλές φορές τό αγοράκι της. — Πώς σε λένε, μικρέ μου; τό ρώ-τησε.

— Μίμη, κυρία μου. Είμαι δέκα χρό-νων.

Η Σάσα τό κύτταξε προσεχτικά. "Αν ζούσε τό αγοράκι της, θα είχε τώρα την ίδια ηλικία, συλλογίστηκε, και τά δάκρυα βούρκωσαν τά μάτια της και κύλησαν πάνω στα λουλούδια.

— Μην κλαίτε, κυρία, γιατί θα κλα-ψω κι' εγώ... της είπε ο μικρός. "Ο-ποτε έρχομαι εδώ, κλαίω... Γιατί τις άλλες μέρες που πηγαίνω στο σχο-λείο, δεν μπορώ να κλάω... Ούτε στο σπύτι της βέας μου που μένω... Είναι, μου λένε, γρουσουζιά...

— Άδελφάκι δεν έχεις άλλα, μικρέ μου;

— Όχι, κανένα... Είμαι όρφανό... Νά, κι' αυτός ο άνθοπώλης, απ' όπου αγοράσατε τό ζουμπούλι, είναι βέιος μου... Είναι καλός... Έρχομαι κάθε Κυριακή και τον βοηθάω...

Κι' έλο έλεγε ο μικρός ακολουθών-τας την στα δρομάκια του νεκροτα-φείου, ανάμεσα στους τάφους.

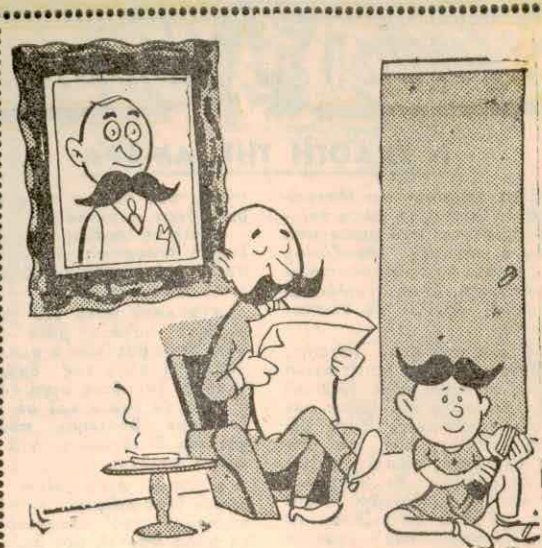
Η Σάσα ένοιωσε πως δεν ήταν μό-νη και πώς αυτό τό παιδί, θα μπο-ρούσε να τό αγαπήση.

— Θέλετε να σας δείξω που είναι η μαμά μου κι' ο μπαμπάς μου; Έ-κείνοι όμως δεν έχουν μαρμαρίνο σταυρό και γλάστρες με λουλούδια... της είπε ο Μίμης.

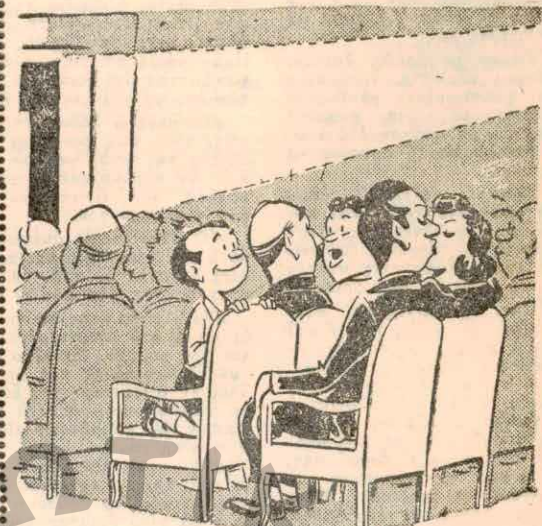
Η Σάσα άκολούθησε τον μικρό και στάθηκε μπρός σ' ένα ξύλινο σταυρό, που είχε δύο όνοματα.

Τά δάκρυα του παιδιού καθώς άφη-νε τά λουλούδια πάνω κρατούσε στα χέ-ρια του, πάνω στο χορταριασμένο τά-φο, της έφεραν στη σκέψι τά λόγια που συνήθιζε να ληη ο άντρας της: «Τό παιδί είναι ο σκοπός της ζωής».

Η Σάσα δεν μπήκε σε μοναστήρι. Χωρισμένη από τον άντρα της, έχει ξαναφτιάσει τώρα τη ζωή της. Μιά ζωή ήρεμη, μα που έχει ένα σκοπό: Νά σπουδάση τό παιδί που υιοθέτησε, τό μικρό άνθοπώλη. ΜΙΡΑΝΤΑ

Τό οικογενειακό χτένισμα... (Του Άρχέλαου)

Πολύ παιδαγωγικό φίλμ αυτό, Άντρίνο μου! Ούτε ένα φίλι δεν έχει μέσα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Νά έτσι ήσανε, χρυσά μου, τό... καπελλάκι με τό φτερό που είδα!... (Του Άρχέλαου)

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΑ

Είχα γνωρίσει τον Μανουέλο στο 'ΙΚίτος, τη μικρή πόλη, που βρίσκεται στο μέσο από όπου ο ποταμός 'Αμαζόνιος (ή 'μεγάλη λευκή θάλασσα που περπατάει), όπως τον λένε οι ντόπιοι) αρχίζει να γίνεται πλωτός.

Μ' έλο που ήταν Ιθαγενής, ο Μανουέλο είχε χριστιανικό όνομα πήγαινε κάθε Κυριακή στην εκκλησία και ζούσε σαν καλός χριστιανός. Είναι βέβαια ωστόσο, πως στο βάθος της ψυχής του είχε μείνει ειδωλολάτρης. Κι' είχε μια παθολογική σχεδόν αγάπη για κάθε τι που σχετιζόταν με τους 'Ινκας, που ήταν οι πρώτοι κάτοικοι του Περού. Κανείς δεν ήξερε ν' αφηγηθεί, σαν κι' αυτόν τις παλιές Ιστορίες τους, που δεν γραφθηκαν ποτέ και που μόνο από στόμα σε στόμα έφθασαν ως τις ημέρες μας.

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, ο άερας ούριζε, ο ουρανός ήταν σκεπασμένος με βαρεία σύννεφα και μια μυροδιά θειασίου άπλωναν αλόγουρα. 'Η θύελλα δεν θ' άργουσε να ξεσπάσει.

Ημαστε μαζεμένοι γύρω στο αναμμένο τζάκι και καπνίζουμε τις πίπες μας, όταν ο Μανουέλο άρχισε ξαφνικά μια Ιστορία, απ' τις παλιές εκείνες Ιστορίες που άρουν.

Όλοι κρεμαστήκαμε άμεσως απ' τα χείλη του. Γιατί έγραφε πως μόνο θύορες Ιστορίες έδιναν απ' αυτά.

Έχουν περάσει πολλοί αιώνας από τότε, άρχισε ο Μανουέλο. Στα βάθη της χώρας των 'Ινκας, σε μια πόλη που ξεχάστηκε τ' όνομά της, ζούσε μια πριγκίπισσα, με παραμυθένια ομορφιά. Όλοι οι νέοι λάτρευαν την 'Αμάρα — όπως την έλεγαν — κι' από τη μεγάλη αγάπη τους έκαναν όχι μόνο τον ήρωα τους αλλά και τα λογικά τους.

Μά δεν ήταν μόνο οι νέοι! Την αγαπούσαν κι' οι ώριμοι άντρες, που είχαν γυναίκα και παιδιά κι' αυτοί ακόμη οι

γέροι, που τ' ένα τους πόδι βρισκόταν στον τάφο. 'Αλλά η 'Αμάρα τους απόδιωχνε όλους κι' οι δυστυχισμένοι τότε πεθάναν από τη λύπη τους...

Το κακό αυτό δεν περιορίσθηκε ωστόσο μόνο στην πόλη όπου βασιλεύε ο πατέρας της. Η φήμη της ομορφής 'Αμάρα άπλώθηκε σιγά-σιγά σ' όλο το Περού και σε λίγο δεν ήταν βασιλιάς που να μην την διεκδικούσε για τον εαυτό του!...

«Έτσι, σιγά-σιγά, ξέσπασε ένας τρομερός εμφύλιος πόλεμος, που αιματοκύλησε τη χώρα από τη μία άκρη ως την άλλη.

«'Η 'Αμάρα λυπόταν. Βέβαια που ήταν η αιτία να χύνεται τόσο αίμα. Μά από την άλλη μεριά, η καρδιά της δεν είχε μείνει ασυγκίνητη. 'Απ' όλους τους βασιλιάδες που είχαν πάρει τα όπλα για το χατήρι της είχε ξεχωρίσει ένα, τον ομορφό και γενναίο Τίκο.

Το μεγάλο λάθος της όμως, ήταν πως φανέρωσε την αγάπη της στον πατέρα της και τον παρακάλεσε να προσκαλέσει τον αγαπημένο της στο ανάκτορό του.

«Ο Τίκο έτρεξε άμέσως σ' αυτή την πρόσκληση και προσέφερε γονατιστός στην ομορφή πριγκίπισσα την αγάπη του.

«'Η 'Αμάρα ήταν εκείνη την ημέρα η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Σε λίγο έγιναν οι άρραβώνες της με τον Τίκο κι' ο πατέρας της έστειλε τότε κήρυκες για να διαδώσουν τη χαρμόσυνη είδηση σ' όλη τη χώρα.

«'Η κόρη μου έκανε την έκλογή της, σκεφόταν. Πρέπει, λοιπόν, να μάθουν όλοι πως θα γίνει σύζυγος του Τίκο, για να σταματήσει αυτός ο πόλεμος που κάνει να χάνονται τόσοι άνθρωποι στο Περού...»

«Μά ξγινε το αντίθετο απ' ό,τι περιμένα.

«Οι βασιλιάδες που πολεμούσαν πριν ο ένας τον άλλον,

ενώθηκαν τώρα κι' οι στρατοί τους ξεχύθηκαν από όλα τα μέρη μέσα στο κράτος του Τίκο. Εκείνος κέρδισε μερικές μάχες στην αρχή, μά οι έχθροί του ήταν τόσο πολλοί, που δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί ως το τέλος. Είχε χάσει πια τους καλύτερους πολεμιστές του και μ' όσους του απέμειναν κλείστηκε σ' ένα όχυρο φρούριο.

«Μά κι' εκεί τον πολιορκήσαν οι έχθροί του. Εκείνοι που υπερασπιζόνταν το φρούριο λιγότερα-όλοένα κι' οι σύμμαχοι βασιλιάδες έτοιμάζονταν τώρα για την τελική επίθεση.

Το προηγούμενο βράδυ της ημέρας που είχε οριστεί γι' αυτήν, είχαν συγκεντρωθεί όλοι σε μια μεγάλη σκηνή, για να κανονίσουν τις τελευταίες λεπτομέρειές της. 'Αλλά ξαφνικά, είδαν μπροστά τους την 'Αμάρα! 'Η νεαρή πριγκίπισσα άκτινοβολούσε από ομορφιά.

«'Η αύριανή ημέρα, τους είπε, θα σας δώσει τη νίκη. Σας βλέπω κι' όλες με τις σημαίες και τους πολεμιστές σας μέσα στην ακρόπολη του Τίκο και δεν άμφισβάλω πως θαχτεί κανονικά από πριν τι θα κάμετε κατόπιν. 'Αν βρισκόμαί λοιπόν εδώ, είναι όχι για να σας παρακαλέσω να μη σκοτώσετε τον άραβωνιστικό μου, και να λυπηθείτε τους υπηκόους του. 'Ενα μόνον θέλω να μάθω: Ποιος από σας που βρισκόσθε εδώ θα γίνει άντρας μου;

«Διάλεξε εσύ, πριγκίπισσα της απάντησαν.

«Διάλεξε μια φορά κι' η έκλογή μου αυτή στοίχισε πολύ αίμα στο Περού, είπε η 'Αμάρα. Γι' αυτό αποφάσισα να μην κάω καινούργια έκλογή, αλλά ν' αφήσω την τύχη ν' αποφασίση. Θα παντρευτώ εκείνον από σας που θα φανή πιο ανδρείος.

«Τα λόγια της αυτά ωστόσο έσπειραν τη διχόνοια και το μίσος ανάμεσα στους συμμάχους βασιλιάδες, που άρχισαν άμέσως να φιλονικούν και σε λίγο τράβηξαν τα σπαθιά τους κι' άρμυραν ο ένας εναντίον του άλλου.

«Μά δεν έμειναν μόνοι. Γιατί κι' οι πολεμιστές τους, έπειτα από λίγο, πήραν μέρος στη φονική συμπλοκή χτυπώντας ο ένας τον άλλο.

«'Η 'Αμάρα έφυγε τότε από το στρατόπεδό τους όπου η μάχη βρισκόταν στο άποκαρυστικό της κι' έτρεξε στο φρούριο για να ειδοποιήσει τον αγαπημένο της πως ποτέ άλλοτε δεν θα εύρισκε πια κακόλλητη εύκαιρία για να ξεκάνη τους έχθρούς του.

«Ο Τίκο τότε άρμυσε με τους πολεμιστές του κι' η αγή της άλλης ημέρας τον βρήκε θριαμβευτή!...

«Από τους βασιλιάδες που είχαν ενωθεί εναντίον του ένας μόνο είχε σωθεί. 'Αλλά όταν είδε τους σωρούς των πτωμάτων που σκέπαζαν το στρατόπεδο αισθάνθηκε τόσο λύπη, που σκοτώθηκε μόνος του, βυθίζοντας το ξίφος του στην καιλιά του.

«Οι γάμοι του Τίκο και της 'Αμάρα έγιναν έπειτα από λίγον καιρό. Κι' από τότε το Περού έπαυσε να είναι χωρισμένο σ' ένα σωρό μικρά βασιλεία. Όλη η χώρα έγινε ένα μεγάλο κράτος και η ευτυχισμένο ζευγάρι βασιλεύει χρόνια και χρόνια πάνω σ' αυτό...»

ΣΩΡΣ ΝΤΕΚΤΟΒ

Τά κουλούρια

«Ένας φίλος του μπέη της Προύσας, ο Σελεντίν, είχε φτιάξει μεγάλη περιουσία από τα κουλούρια και πήγε μια μέρα να τον συμβουλευθεί τι δουλειές έπρεπε να κάνει με τις λίρες του.

—Πάνω σ' αυτό θα σε φωτίση ο γραμματικός μου, ο Ναστραβίν Χότζας, του άπανησε ο μπέης. Είναι ένας τετραπύργιος άνθρωπος, που με βγάζει κι' έμένα από πολλές σκοτούρες!

—Έχω άκουσει για τον Ναστραβίν, είπε ο Σελεντίν. Γραμματικός σου είναι; —Όχι μόνον αυτό αλλά και σύμβουλος μου! Κάνει ακόμη και το δικηγόρο. Γι' αυτό θα τον πληρώσης για τη σοφή συμβουλή που θα σου δώση...

Κι' ο μπέης φώναξε το Χότζα, που μόλις ήρθε, υποκλίθηκε και ρώτησε τι τον ήθελεν.

—Απ' εδώ ο φίλος μου ο Σελεντίν, του έξηγησε ο μπέης, θέλει με το άζημιό του, μια σοφή συμβουλή σου. Από τα κουλούρια έχει φτιάξει μεγάλη περιουσία και θέλει να του πης σε τι επιχείρηση να βάλη τους παράδες του...

—Χρειάζεται σκέψη και προσοχή, απάντησε ο Χότζας. Γι' αυτό την απάντησε με τη δώσω αύριο σε σφραγισμένο φάκελλο...

Την άλλη μέρα λοιπόν ξανάβη ο Σελεντίν στο παλάτι του μπέη για να πάρη την απάντη. Κι' ήταν χαρούμενος, γιατί πίστευε πως είχε πιά βρή τον κατάλληλο άνθρωπο για τέτοιες συμβουλές. 'Ετσι θ' άλλαζε το μιστό και ταπεινικό επάγγελμα του κουλουριτζή που τότε βαρύνει. Απόρησε μόνο γιατί ο Ναστραβίν Χότζας ήθελε να του δώση γραφή τη συμβουλή και μάλιστα σε σφραγισμένο φάκελλο.

—Θάνα κανένα σπουδαίο μυστικό, σολογιστική με συγκίνησε, που θα με κάνει πιο πλούσιο και δεν θα θέλω να το ξερη κανείς άλλος, έκτός από μένα.

Παίρνοντας την άλλη μέρα το φάκελλο που του έτεινε ο Χότζας, το άνοιξε πρόθυμα. Ένα σακκούλακι με λίρες.

—Το μπαξίσι σου, Χότζα μου! του είπε κι' ετύς κατόπιν άνοιξε με άνημπονησία το φάκελλο να διαβάση τι έγραφε το χαρτί που είχε μέσα, ενώ ο μπέης με το Ναστραβίν χαίδευαν τα γένεια τους.

Ξαφνικά όμως γούρλωσε τα μάτια του. —Μά τον 'Αλλάχ! φώναξε. Τι σημαίνουν αυτοί οι κύκλοι με το μολύδι πουναι γραμμένοι στο χαρτί;

—Κουλούρια! του έξηγησε ο Χότζας. 'Αφού από τα κουλούρια έκανες τα λεφτά σου, τζάνεμ, να εξακολουθήσης να κάνης κουλούρια και μόνον κουλούρια! 'Αλλοίωτικά θα χάσης τους παράδες σου...

«Ο Σελεντίν όμως δυσασετήθηκε. —Βά, βά, στέναξε. Κρίμα στους παράδες που σούδωσα, Χότζα! Σε νόμιμα για σοφό άνθρωπο, μά εσύ δεν έφερεις τίποτα, ενώ έπρεπε να τα γνωρίζης όλα! Γι' αυτό σε πληρώνει ο μπέης;

—Νά με συμπιάς Σελεντίν, του άπάντησε μ' ετοιμότητα ο Ναστραβίν. Ο μπέης με πληρώνει όπως με πληρώνες κι' εσύ, για να λέω ό,τι ξέρω. Γιατί άν κι' οι δύο σας με πληρώνετε για ό,τι δεν ξέρω, τότε δεν θα έφταναν για την πληρωμή μου όλοι οι θησαυροί της Γης!...

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διεύθυνσης του 'Εθναυρού.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τώ Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: 'Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. 'Υπό-θνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δδός Δάσους, Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 'Ετησία Δρχ. 200.000
> 'Εξαμηνος > 100.000
> Τρίμηνος > 60.000
'Εμβάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και 'Εξωτερικού διά τραπεζικής τω-αυτής προς τόν κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Το φιλντισένιο ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ

Παράξενο διήγημα

Το έπεισόδιο συνέβη ξαφνικά κι' άστραπιαία. 'Η Λίσμπεθ κύτταζε τη βιτρίνα ενός κινέζικου καταστήματος, όταν άκουσε ξεφωνητά τρόμου. Γύρισε κι' είδε νάχεται άλοταχώς ένα μεγάλο αυτόκινητο.

Πέντε-έξη μικρά παιδιά, πουπαίζαν στη μέση του δρόμου, είχαν τρέξει προς το πεζοδρόμιο, τρομαγμένα. 'Ενα απ' αυτά όμως — ένα Κινέζικο παιδί άς 4 χρονών — σκόνταψε κι' έπεσε προύμυτα στην άσφαλτο. Δίχως να διστάση στιγμή, η Λίσμπεθ άρμυσε, τ' άσπασε και με τρία πηδήματα βρόδηκε σ' άντικρυνό πεζοδρόμιο. Τ' αυτόκινητο είχε περάσει δίπλα της, σχεδόν έυστα. Χλωμή αλλά εύκαρστημένη, άκούμπησε σ' έναν τοίχο για να συνέλθη απ' την ταραχή της.

Ένας γέρος Κινέζος βγήκε τότε απ' το μαγαζάκι και πήγε κοντά της. 'Υποκλίθηκε βαθεία, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, και της έλπε ήσυχα:

—Σώσατε τη ζωή του έγγονου μου θά σας εύγνωμώ όσο ζω. Μπορείτε να θεωρήτε τον Τσουγκ-Φού σαν τόν πιο άφωτισμένο δούλο σας.

—Καλά, καλά, απάντησε χαμογελώντας η Λίσμπεθ. Δεν έκανα τίποτα σπουδαίο.

Ο Κινέζος την παρακάλεσε να μη στείλει το κατάστημά του. Της έδειξε ένα χαμηλό κάθισμα και της έλπε:

—Κάμετέ μου τη χάρη να με περιμένετε λίγες στιγμές.

Πέρασε σ' ένα μικρό διπλανό δωμάτιο. Σε λίγο έσυνήρμυσε και προσέφερε στη Λίσμπεθ ένα μικρό εικόνισμα από κιτρινωμένο φίλντισι.

—Εύγνωστοτή κυρία, της έλπε με μια υπόκληση, δεχθήτε απ' τόν ταπεινό δούλο σας αυτό το μικρό τεκμήριο της αλάνιας εύγνωμοσύνης του.

—Μά δεν ύπήρχε λόγος... απάντησε διστακτικά η νέα.

—Κατάλαβα πως σκέφεις σας; Θεωρείτε το δώρο μου άσχημο και δίχως αξία. 'Επιτρέψατέ μου όμως να σας πώ ότι γελάστε! Σας δίκα τον πολυτιμώτερο θησαυρό που ύπάσχει στον κόσμο!

«Ο κάτοχος αυτού του εικονίσματος έφειρε πάντα την αλήθεια. Κανείς δεν μπορεί να τόν ξεαπατήση... Νά το κρατάτε πάντα πάνω σας.

«'Η Λίσμπεθ φύλαξε το εικόνισμα στην τσάντα της, λέγοντας με το νού της:

«Ο καύμενος ο γέρος! 'Η τρελλόε είναι ή 'Εσθναρωμένη!»

Το μεσημέρι, πήγε να έπισκεφθή τη Λίσμπεθ μια εσδελή της.

—Έμαθα πως άραβωνιστήκες, της έλπε, και σου έφρων ένα μικρό δώρο.

Και της πρόσφερε ένα βραχιόλι με πολύτιμα πετράδια.

—Σ' εύχαριστώ θερμά, άγαπητή μου, απάντησε εκείνη. Μά δεν ύπήρχε λόγος να ξεδουτέης...

—Δεν εσδελήκα, πρόσφερε η εσδελή της με μια παράξενη μονότονη φωνή. Το βραχιόλι αυτό κάνει μόνο 10 δολάρια. Είναι έπιχρυσωμένο, με υεύτικά πετράδια... 'Υπολόγισα πως θα μου άνταπέδιδες αυτό το τιποτένιο δώρο με κάτι που θ' άξιζε πραγματικά... Μά γιατί σου τά λέω όλ' αυτά; Τελλόσθηκα; 'Η Λίσμπεθ άνοιξε μηχανικά την τσάντα της κι' άγγιξε το φιλντισένιο εικόνισμα.

Στο ίδιο ξενοδοχείο της Λίσμπεθ έμεινε κι' ένας μεσόκοπος σοδαρός κύριος. 'Ηταν πρόεδρος μιας μεγάλης θησκειτικής οργανώσεως και παραπονιόταν διαρκώς για τήν έκλειση τών ήθών. 'Όταν τ' άπόγεμα έ-κείνη, είδε τη Λίσμπεθ να καπνίζει στο χώλ τη μάλωση.

—Μά κύριε Χώλ, απάντησε η νέα, το κάπνισμα δεν είναι έγκλημα. Σήμερα καπνίζει όλος ο κόσμος... Ξέρετε, πολλές φορές άναρωτιέμαι άν έσείς, που φαίνασθε άναμάρτητος, έχετε κάμει ποτέ κανένα σοβαρό σφάλμα...

—'Αναμάρτητος; έλπε εκείνος κυτάζοντας την με παράξενο ύφος. Κάποτε, στο Τέας, λήστεμα μια Τσάπεζα και σκότωσα δυό υπαλλήλους. Μά... γιατί σας τά λέω όλ' αυτά;

Το βράδυ, η Λίσμπεθ έσασε με τόν πατέρα της σ' ένα απ' τα καλύτερα ρεστوران. Τό γκαρσόνι τούς έλπε έμπιστευτικά:

—Σας συμβούλευω να πάρετε λαγό σπιφάδο. Είναι έξοχος!

—'Αλήθεια; ρώτησε μηχανικά η Λίσμπεθ.

Ο σερβιτόρος την κύτταζε τότε, σαν άπολαυσμένος, κι' απάντησε με μονότονη φωνή:

—Όχι, όχι... 'Αντί για λαγούς, έχομε μαγερούς γάτες... Μά γιατί σας τώ λέω; Τι έπαθα;

—Γιατί είσαι ένας ήλιθιος! έλπε γελώντας ο πατέρας της Λίσμπεθ.

Το βράδυ εκείνο, η κοπέλλα δεν μπόρεσε να κλείση μάτι. Συλλογιζόταν διαρκώς το κινέζικο εικόνισμα.

«Δεν ύπάσχει πια καμιά άμφιβολία πως είναι στον κατοχό του μια μυστηριώδη δύναμη!» έλεγε με το νού της.

Την άλλη μέρα, θά γύριζε ο άραβωνιστικός της άπωνα ταξίδι. Σε τρεις μέρες, θά γίνονταν οι γάμοι τους.

«Θά τόν ρωτήσω — σκέφτηκε η Λίσμπεθ — άν μ' άγαπήσει πραγματικά ή άν ενδιαφέρεται μόνο για την πορεία μου. Το εικόνισμα θά τόν άναγκάση να πη την αλήθεια...»

Ανακάθισε άπότομα στο κρεβάτι της.

—Κι' άν μου πη πως με παντρεύεται για τώ λεφτά μου; φέρισε. Όχι, όχι, δεν πρέπει να γίνω αυτό! 'Οχι μ' έκανε δυστυχισμένη!

Πήδησε όρθια, άνοιξε το φάς και πήρε απ' την τσάντα της το μικρό εικόνισμα. Άνοιξε ύστερα το παρτίθρο και πέταξε όσο καλύτερα ύπορούσε το πολυτιμο δώρο τού Τσουγκ-Φού...

Φ. ΚΙΛΠΑΤΡΙΚ

ΜΙΑ ΚΙ' ΕΞΩ!

Στο Σκοκσάβιτ, κάποιος κυρία Κατερίνα Βίλκινγκσντ άσκησθηκε για έπίδειξη ύπερβολικής σκληρότητας άπέναντι της μικρής κόρης της, ήλικίας 7 χρονών. Στην άπολογία της έλπε τώ έξω άδελφονήφια:

«Είναι αλήθεια, παραδέχτηκε, ότι κάθε Σάββατο άπόγεμα δάνω μ' ένα μαστίγιο την κόρη μου. Αυτό το έδωμάδιο μαστίγιο συγκινεί τους γείτονες, που εκπληρώνονται για την κανονικότητά της. Δεν μπορούν, βέβαια, να καταλάβουν ότι εργάζομαι έξω από το σπίτι όλη την έβδομάδα και δεν μπορώ να τιμώρώ κά-θε μέρα τη μικρή Μάνν για όλες τις άταξίες που άναποδευτικά κάνει. Την δάνω, λοιπόν, κάθε Σάββατο για όλη την έβδομάδα και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι ή μικρή είναι πολύ εύχαριστημένη που ξεμπελέει μια καλή για όλες τις άταξίες της.

Το δικαστήριο, όμως, είχε διαφορετική γνώμη και την καταδίκασε.

Η σιλουέττα και ή διατροφή

Κάθε άτομο και πρό πάντων οι γυναίκες ενδιαφέρονται για τη σιλουέττα τους προσπαθώντας να μην παχύνουν περισσότερο από όσο πρέπει κάνοντας διαίτα στην τροφή τους.

Χρειάζεται όμως να τρώνε τις άπαραίτητες ούσιες για να εφοδιάσουν τόν οργανισμό τους και να βοηθήσουν στην άνάπτυξη του και την καλή λειτουργία του. Ο άνθρωπος για να τρέφεται κανονικά πρέπει να παίρνη ώριμες θερμίδες. Εκείνος που εργάζεται ελαφρά και έχει μέτριο βάρος, πρέπει να παίρνη 3.000 θερμίδες, ενώ σε μια γυναίκα φτάνουν 2.500 θερμίδες, έκτός αν θηλάη. Τότε πρέπει να παίρνη όσες θερμίδες και ο άντρας.

Οι τροφές που παίρνουμε σε λευκάματα, όδ ά-άνθρακες και λίπη άποτελούν τις θερμίδες που εισάγουμε στον οργανισμό μας. 'Εκτός απ' αυτές τις βασικές τροφές, άπαραίτητα για τη διατροφή είναι και οι βιταμίνες, τα άλατα και το νερό.

Τις διάφορες άπώλειες, που έχει ο οργανισμός με τις εκκρίσεις τών άδένων και την άπόπωση τών κυττάρων της έπιδερμίδος, τις συμπληρώνει με τα λευκάματα, τα όποια είναι άπαραίτητα για την ζωή. Κάθε μέρα χρειάζεται να παίρνη ο άνθρωπος ένα έως ένα και μισό γραμμάριο λευκόμα για κάθε κιλό τού βάρους του. Δηλαδή ένας που ζυγίζει 70 κιλά χρειάζεται έβδομημύτα ως έκατο γραμμάρια λευκόμα την ημέρα.

Τα λευκάματα που παίρνει για τη διατροφή του είναι ζωικά και φυτικά. Και τα δυό είναι άπαραίτητα. Μά τα ζωικά, που είναι τα ίδια με τα λευκάματα τού ανθρώπου, είναι ακόμα πιο άναγκαία.

Ζωικά λευκάματα είναι τα αυγά, το κρέας, τα ψάρια, τα θαλασσινά γενικά, το γάλα, το τυρί και όλα όσα προέρχονται από ζωντανούς οργανισμούς. Φυτικά λευκάματα είναι το ψωμί, το ρύζι, τα μακαρόνια, τα όσπρια, οι έηροι καρποί και λίγα λαχανικά.

Για τις καύσεις που γίνονται μέσα στον οργανισμό για την κίνηση και την ένέργεια του χρειάζονται οι όδ ά-άνθρακες, που τούς παίρνουμε σε πολύ μεγαλύτερη ά-ναλογία. Ένα άτομο έβδομημύτα κιλών χρειάζεται 350-400 γραμμάρια όδατάθρακες.

Υδατάνθρακες έχουν ή ζάχαρη, το μέλι, τα φρούτα, τα όσπρια, τα σιτηρά, οι πατάτες και τα λαχανικά.

Έκτός από τούς υδατάνθρακες ο οργανισμός χρησιμοποιεί για καύση όλη και τα λίπη που έχουν και το προσόν πως μπορεί να άποθηκευώνται μέσα στον οργανισμό και να χρησιμοποιώνται σε ώρα άνάγκης (άποκλεισμοί, ναύαγια κλπ.). Καθημερινά, για άτομα 70 κιλών, χρειάζονται 100-120 γραμμάρια λίπος.

Έκτός από τα λευκάματα, τούς υδατάνθρακες και τα λίπη, άπαραίτητα για την κανονική διατροφή είναι οι βιταμίνες, και τα άνόργανα άλατα που τα παίρνει από φυτικές ούσιες, από το γάλα, το νερό και από το κοινό αλάτι.

Τα άλατα που χρειάζονται είναι ο σίδηρος που είναι άπαραίτητο συστατικό για τώ έρυθρά αίμασφαιρία, το ίωδιο για την όρμηση του θυρεοειδούς άδένα, ο φωσφόρος και το άσέσιο για τόν σκελετό.

Έκτός από τις άνωτέρω τροφές, που περιέχουν και νερό, ο οργανισμός έχει πολύ μεγαλύτερες άνάγκες από αυτό γιατί έσως και πολύ νερό με την έκπνοη, την σβήση και την έφιδρωση. Χρειάζεται καθημερινά ένα και μισό ως δυό κιλά νερό.

Για να άπολοποιήσμε τα πράγματα, τράφουμε πιο κάτω τις διάφορες τροφές που πρέπει να εισάγονται στον οργανισμό μας.

Κρέας, πουλερικά, ψάρια, αυγά, έηρα όσπρια: Έχουν λευκόμα, βιταμίνες, όδατάθρακες, λίπη και άλατα και δίνουν πολλές θερμίδες στον οργανισμό.

Γάλα, τυρί, γισοβρτί, βούτυρο: Έχουν ζωικό λευκόμα, λίπος, βιταμίνες, όδατάθρακες, άσέσιο και φωσφόρο.

Λάδι, μαργαρίνη, παρτίθρα για τώ λίπος που δίνουν.

Ψωμί, ρύζι, μακαρόνια: Έχουν υδατάνθρακες, βιταμίνες, άνόργανα άλατα και δίνουν πολλές θερμίδες.

Φρούτα: Περιέχουν βιταμίνες, όδατάθρακες, άνόργανα άλατα και τα έηρα λευκόμα και λίπος. Είναι πολύ χρήσιμα στον οργανισμό.

Λαχανικά σε όλλα: Μαγειρεμένα ή όμα έχουν πολλές βιταμίνες και άνόργανα άλατα και διευκολύνουν την καλή λειτουργία τών έντερων.

Λαχανικά ρίζες: Πατάτες, σέλινο, παντζάρια, καρότα, είναι πολύ θρεπτικά, έχουν βιταμίνες, όδατάθρακες και άλατα.

Αυτές οι τροφές είναι άπαραίτητες για την κανονική διατροφή τού ατόμου, καθώς και πολλές άλλες που παραλείψμε, μά που προκαλούν εύχαριστία στο άτομο.

Τρώνοντας για να κρατήσετε την σιλουέττα σας, θά έχετε όπ' όλη σας τώ καλή ρητοί επάν μέτρον άριστον.

Α. ΠΟΥΜΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ιατρός - Δερματολόγος

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

—Μην τραβάς, γτέ!... Δεν τή φίλησα άκόμα!
(Τού 'Αρχέλαου)

—“Έτσι, μωρό, Ζαχαρία, κάθισε μέσα
στο φανάρι να προσέχης μή πέση τὸ κερί!...”